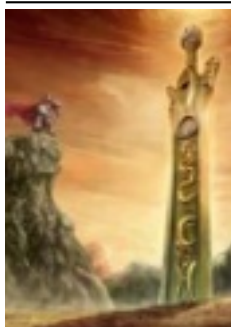

Bảo Kiếm Kỳ Thư

Contents

Bảo Kiếm Kỳ Thư	2
1. Ôm Hận Thù Mai Danh Ẩn Tích -chí Báo Phục Mộng Tìm Ân Sư	2
2. Vào Rừng Mục Kích Chuyện Kỳ Quái-tỷ Kiếm Giữa Người Với Áo Quan	9
3. Phát Hiện Kiếm Quyết Tin Thiên Mệnh-vận Số An Bài Hận Cút Côi	16
4. Lần Đầu Chạm Trán Nhị Kiếm Trang-kẻ Quấy Rối Vô Lâm Kiếm Hội	24
5. Đổm Lược Phi Thường Nhận Tỷ Đấu-qua Thức Khởi Kiếm Lộ Cao Minh	31
6. Ngũ Kỳ Giáo Bất Ngờ Xuất Hiện -chạm Cao Nhân Phổ Diễn Kiếm Chiêu	36
7. Thu Lại Chiêu Nhưng Là Vô Lực -một Thảm Trạng Đến Cho Ngũ Kỳ	41
8. Vô Mộc Giác Tận Diệt Ngũ Kỳ -bác Tung Sơn Phát Lộ Thần Uy	51
9. Thổ Lộ Ẩn Tình Giải Ngộ Nhận -trăm Mưu Nghìn Kế Lừa Phỉnh Nhau	57
10. Diễn Biến Bất Ngờ Khi Tọa Công -biết Rõ Xuất Thân Phích Lịch Kiếm	72
11. Ngũ Âm Trảo Nhận Kiếp Phế Nhân-lần Đầu Tiên Chạm Trán Kiếm Trận	81
12. Ngũ Hành Bảo Kiếm Bồng Nhiên Xuất Hiện-nảy Kế Mưu An Trí Lão Vương	97
13. Oan Gia Ngõ Hẹp Lại Chạm Nhau-gặp Tiểu Nhân Ngỡ Là Quân Tử	105
14. Ngộ Biến Tùng Quyền Biện Pháp Hay-sau Cơn Ngộ Nhận Tranh Giải Cứu	112
15. Ẩn Ẩn Oán Oán Thật Khó Phân-nội Lực Vô Tình Bị Hóa Giải	123
16. Nghi Ngờ Tâm Địa Của Kiếm Minh-dùng Mưu Kế Đánh Đổ Nội Lực	130
17. Kẻ Tâm Cơ Gặp Người Tâm Cơ -dưới Địa Đạo Lãnh Hội Kiếm Pháp	139
18. Luận Kiếm Quán Dầy Đầy Bí Ẩn -gặp Quái Nhân Phổ Diễn Kiếm Chiêu	149
19. Tháo Cũi Sở Lòng Dựng Kế Mưu -kiếm Pháp Cao Minh Chưa Là Đủ	157
20. Hồi Nhận Sơn Tử Kim Mê Động-tử Kim Bài Minh Chủ Kiếm Minh	167
21. Thân Phận Nào Của Đình Nhất Hải-tử Kim Mê Động Với Mê Hương	177
22. Một Lần Nửa Mất Hết Chân Nguyên-phải Tiếp Lực Đối Phó Ma Ảnh	188
23. Sự Thật Ngỡ Ngang Ở Mê Động -anh Hùng Thọ Tử Nhớ Giai Nhân	199
24. Thoát Tử Cảnh Rơi Vào Hiểm Cảnh -giữa Nguy Nan Đắc Ngộ Kỳ Duyên	202
25. Trước Mê Động Chạm Trán Quần Hùng-dùng Sở Trường Phổ Diễn Kiếm Chiêu	212
26. Vì Kiếm Minh Quần Hùng Phân Hóa-bị Nghi Kỵ Tìm Cách Biện Minh	220
27. Thánh Kỳ Giáo Bất Ngờ Xuất Hiện-quá Nghi Vấn Đến Phải Đào Sinh	228
28. Mơ Hồ Nhận Ra Lai Lịch Thật -là Thiếu Môn Chủ Quý Kiếm Môn	237
29. Vì Lòng Nhân Lọt Vào Gian Kế -giữa Kiếm Trận Mẩu Tử Tương Phùng	241
30. Thuận Thánh Kỳ Mẩu Tử Chia Ly -chợt Phát Hiện Liên Minh Ngũ Kiếm	249
31. Diễn Biến Xảy Ra Nơi Luận Kiếm-thay Đổi Diện Mạo Nhờ Dị Dung	261
32. Ban Đêm Đột Nhập Luận Kiếm Quán-nằm Gian Thạch Thất Đủ Năm Màu	271
33. Bí Ẩn Diễn Tiếp Những Bí Ẩn -anh Hùng Phát Nộ Động Sát Cơ	281
34. Mộc Quan Kinh Đột Nhiên Xuất Hiện-đình Nhất Hải Giáo Chủ Ngũ Kỳ	290
35. Điều Bí Ẩn Ngũ Hành Bảo Kiếm -trước Lúc Chết Quyết Truyền Chân Nguyên	298
36. Những Bất Ngờ Vẫn Còn Tiếp Diễn-khai Thánh Địa Ác Ma Thoát Thân	302
37. Công Phu Ngũ Hành Tuyệt Công Chưởng-diệt Ác Ma Thiên Hạ Thái Bình	314

Bảo Kiếm Kỳ Thư

Giới thiệu

Hãy đọc và ủng hộ truyệnclub.com bạn nhé

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-kiem-ky-thu>

1. Ôm Hận Thù Mai Danh Ân Tích -chí Báo Phục Mộng Tìm Ân Sư

Lưng tựa vào một cánh rừng nhỏ, mặt quay về Liễu gia thôn, chủ nhân của nếp thảo lư đơn sơ vừa tột tàn này chắc hẳn phải có ẩn tình thâm kín mới cố tình chọn một nơi có địa hình không mấy lộ liễu như vậy để lưu ngụ, thay vì cùng quây quần trong Liễu gia thôn như bao người.

Lời nhận định này của những ai đang sinh sống trong Liễu gia thôn, dù là có căn cứ hoặc không có, khi đến được tại Liễu Tam, là chủ nhân của nếp thảo lư biệt lập nọ, y chỉ mỉm cười và bỏ qua, không có đến nửa lời biện bạch. Liễu Tam vốn là một nhân vật như vậy, kín đáo, ít nói, ngày ngày chỉ biết vào rừng hái củi khô rồi bèn bí gánh vào khu thị tứ đông dân cách Liễu gia thôn có đến mười dặm để đổi chút vật thực đem về.

Tảng sáng y đã vào rừng và đến mờ tối y mới về đến nhà. Nắng hoặc mưa, tiết trời khô hanh hoặc đông giá, nếp sinh hoạt của Liễu Tam cứ như thế đều đặn trôi đi, không một lần thay đổi.

Sự đều đặn này cộng với thái độ kín đáo và ít nói của Liễu Tam cuối cùng cũng xua tan lời nhận định có tính cách hoài nghi của bao người đang sinh sống ở Liễu gia thôn.

Nhưng, chí ít vẫn còn một người cho đến tận lúc này vẫn luôn hoài nghi về cách chọn nơi lưu ngụ có tính biệt lập của Liễu Tam.

Và đêm nay, khi Liễu Tam quay về nhà như bao ngày qua, người hoài nghi đó sau bao lần phân vân lưỡng lự, buộc phải lên tiếng hỏi Liễu Tam :

- Tam thúc thúc không hề chán cảnh cứ phải sống cô lập với mọi người sao?

Đã vất vả suốt một ngày, bây giờ mới được thư thái ngồi bên mâm cơm dù là đạm bạc, Liễu Tam cứ thản nhiên dùng cơm, vờ như không hề nghe câu đặt vấn đề kia.

Đứa bé - phải, kẻ hoài nghi về cách sống dị biệt của Liễu Tam chính là đứa bé có niên kỷ độ mười ba, mười bốn, và cũng chính là thành viên duy nhất cùng sinh sống với Liễu Tam dưới một nếp thảo lư - liếc nhìn Liễu Tam với tâm trạng oán trách :

- Tam thúc thúc không thể giải thích hay vì xem tiểu điệt như là một đứa bé mới lên ba nên không muốn giải thích?

Thong thả đưa bát cơm vừa lùa một hơi cạn chén cho đứa bé, Liễu Tam bảo :

- Ta tảo tần kiếm từng bữa cơm cho người, đúng không? Vậy chớ phí lời nữa, ta bảo thế nào làm thế ấy! Đơm cho ta một bát nữa.

Hậm hực, đứa bé thay vì đưa bát cơm vừa đơm đầy cho Liễu Tam thì lại giận dỗi dằn mạnh bát cơm xuống trước mặt Liễu Tam. Đứa bé còn nói :

- Tiểu diệt đã mười bốn tuổi rồi, việc tự kiếm một bữa cơm nào phải khó với tiểu diệt. Tam thúc thúc đừng viện vào lý lẽ đó bắt tiểu diệt cái gì cũng nhất nhất làm theo lời Tam thúc thúc.

Đưa bát cơm lên miệng nhưng chưa kịp lùa, Liễu Tam vội đặt bát cơm xuống và nhìn đứa bé :

- Người đoán chắc người có thể tự kiếm được cho người một bữa ăn?

Đang giận dỗi, đứa bé nói mà không hề suy nghĩ :

- Hái củi như Tam thúc thúc, thiết nghĩ nào phải chỉ có Tam thúc thúc là người duy nhất có thể làm được?

Gật đầu, Liễu Tam bảo :

- Tốt!

Chờ nghe và không nghe Liễu Tam nói thêm lời nào nữa, ngoài duy nhất mỗi một từ cục lốc ngắn ngủi nọ, đứa bé hoang mang :

- Tốt là sao?

Phải đợi Liễu Tam ăn hết bát cơm và trong lúc đứa bé đơm cơm thêm vào bát, nó mới nghe Liễu Tam giải thích :

- Nghĩa là, kể từ mai trở đi, người phải cùng ta vào rừng hái củi, cùng đưa vào trấn rồi cùng về nhà.

Đứa bé tiu nghỉu :

- Không còn biện pháp nào khác sao, Tam thúc thúc?

Vốn là người ít lời, Liễu Tam đáp gọn :

- Vẫn còn!

Đứa bé chớp mắt :

- Là biện pháp gì?

- Theo cung cách của bao nhiêu ngày đã qua. Ta bảo thế nào, người làm thế ấy.

Đứa bé lắc đầu quày quạy :

- Tưởng là thế nào, nếu là vậy, chẳng thà tiểu diệt cùng vào rừng hái củi với Tam thúc thúc còn hơn.

Không phiến muộn, Liễu Tam gật đầu :

- Được, chúng ta sẽ làm như vậy! Người ngủ đi, vì mai sớm khoảng giữa canh tư, chúng ta phải thức dậy rồi.

Có phần háo hức vì ngày mai nhịp điệu buồn tẻ của cuộc sống sẽ thay đổi, đứa bé chợt quên rằng việc thức dậy vào khoảng giữa canh tư như Liễu Tam vừa nói, đối với nó là việc vô cùng khó khăn.

Và nó chỉ nhận ra điều đó khi nó đang ngon giấc bỗng bị Liễu Tam dựng dậy :

- Đến lúc phải vào rừng rồi! Người đừng quên những gì người nói với ta đêm qua!

Mắt nhắm mắt mở, đứa bé lầu bầu :

- Không thể đi muộn hơn một lúc nữa sao, Tam thúc thúc?

Liễu Tam dẫn giọng :

- Nếu muốn đi thì đi ngay bây giờ! Ngược lại người cứ ở nhà và phải thực hiện đúng những gì ta đã căn dặn.

Đứa bé choàng tỉnh :

- Luyện kiếm ư? Không được đâu! Để tiểu diệt đi cùng với Tam thúc thúc vậy.

Cổ giấu tiếng thở dài chán nản, Liễu Tam buông nhẹ một câu :

- Vậy thì đi!

Dậy vào lúc trời chưa sáng, rồi lại phải chịu cái rét căm căm do sương mai thấm lạnh, đứa bé càng nghĩ càng ân hận về quyết định thiếu suy nghĩ của chính nó.

Nhưng như nó vẫn nghĩ, bắt nó làm cái gì cũng được, miễn Tam thúc thúc đừng bắt nó luyện đi luyện lại mãi những chiêu kiếm không có tích sự gì, vào rừng hái củi dẫu sao cũng là điều hay.

Nhờ nhà ở cạnh rừng nên đoạn đường phải đi chuyển vẫn không quá sức chịu đựng của đứa bé.

Nó còn chịu đựng được hướng hồ chi Liễu Tam vừa là người lớn vừa là người có nhiều sức vóc hơn.

Do vậy, nó thật sự ngạc nhiên khi nhìn thấy Liễu Tam vừa vào đến rừng đã vội tìm chỗ ngồi nghỉ :

- Tam thúc thúc chưa gì đã thấm mệt ư?

Ngồi xếp bằng, hai lòng bàn tay và hai lòng bàn chân đều ngửa cả lên trên, một tư thế không hề thỏa mãn nếu Liễu Tam thật sự muốn nghỉ mệt, Liễu Tam chợt hỏi nó :

- Người không cảm thấy lạnh sao?

Nó kinh ngạc :

- Đương nhiên là lạnh! Còn Tam thúc thúc thì sao?

Liễu Tam cố tránh ánh mắt dò xét của đứa bé :

- Ta cũng vậy, nào khác gì người!

Nhưng đứa bé vẫn không thôi dò xét :

- Nếu Tam thúc thúc cũng ngại lạnh hà cứ gì phải vào rừng sớm như thế này?

Liễu Tam tránh câu trả lời :

- Ta có việc của ta! Người đừng hỏi nữa, có được không?

Không cho hỏi thì đứa bé nhìn. Và càng nhìn nó càng ngạc nhiên. Vì Liễu Tam không những có thể ngồi yên mãi với tư thế bất tiện kia mà xem ra dựa vào hơi thở đều đều, Liễu Tam còn có thể dễ dàng chớp mắt dưới cái lạnh do sương mai càng lúc càng dày đặc.

Nó không thể nghĩ có ai đó có thể chớp mắt trong một tư thế bất tiện như Liễu Tam. Nhưng do đó là điều đứa bé đang tận mắt mục kích nên nó đành phải tin là có.

Đến lúc trời thật sự tảng sáng, Liễu Tam mới chịu mở mắt nhìn nó :

- Người có lạnh không?

Đứa bé hậm hực :

- Tam thúc thúc hay thật đấy! Không cho tiểu điệt ngủ đây giấc, còn Tam thúc thúc khi vào rừng lại tha hồ chớp mắt.

Liễu Tam cười thật gượng :

- Ta không hề chớp mắt như người nghĩ! Đó chỉ là cách để giúp ta chống chịu với cái lạnh mà thôi.

Đứa bé những muốn hỏi thêm nhưng vì đã biết Liễu Tam là dạng ít nói, có hỏi vị tất được câu trả lời nản tương, nên nó đành im lặng chịu đựng.

Liễu Tam đứng lên, tay cầm theo một cây dài thường được Liễu Tam dùng làm đòn gánh để gánh củi.

Liễu Tam bảo :

- Ta sẽ chặt củi thành từng đoạn ngắn, người nhặt và xếp chúng lại, được chứ?

Không đợi đứa bé gạt đầu ưng thuận, Liễu Tam bất ngờ lấy từ cây đòn dùm để gánh ra một thanh trường kiếm.

Liễu Tam khoa kiếm :

- “Du Mộc Điểm Châu”!

Véo...

Kiểm pháp được Liễu Tam điều động khe lướt qua một nhánh củi khô và bất ngờ thích nhẹ và phần tiếp giáp giữa nhánh củi khô với thân cây rừng còn tươi tốt.

Cạch!

Rào... rào...

Bị mũi kiếm thích vào, nhánh củi khô phải rời khỏi thân cây là chỗ bầu vú cuối cùng và từ từ rơi xuống.

Liễu Tam ung dung chờ nhánh củi rơi xuống đúng tầm :

- “Tam Giang Đột Khẩu”!

Với tiếng nạt đánh gọn Liễu Tam lại khoa kiếm và nhanh lẹ đoạn nhánh củi khô nọ thành bốn đoạn ngắn nhờ một chiêu kiếm với ba thức biến.

Và với bốn đoạn ngắn rơi xuống cùng lúc, việc chặt củi thành từng đoạn ngắn của Liễu Tam kể như vừa hoàn thành.

Liễu Tam liếc mắt nhìn đứa bé, hy vọng sẽ nhận ra sự thần phục của đứa bé. Và Liễu Tam phải thất vọng vì trên sắc mặt của đứa bé vẫn lộ vẻ chán chường như thuở nào nó luôn chán chường việc luyện kiếm.

Nó đang thản nhiên khom người nhặt từng đoạn củi vừa được Liễu Tam dùng kiếm pháp tuyệt luân chặt nhỏ ra.

Tâm trạng chán chường thường dễ lây lan, Liễu Tam kể từ đó chỉ mải mê với việc chặt củi, hết cả hứng thú với việc phô diễn kiếm pháp.

Khi được hai gánh củi đầy, Liễu Tam gằn như là cố ý phân củi thành hai gánh có trọng lượng tương đương.

Nhìn đứa bé bước đi thật khó khăn dưới gánh củi nặng quá sức, Liễu Tam chờ nghe một tiếng than nào đó trước sau gì đứa bé cũng phải thốt ra!

Nhưng lần thứ hai Liễu Tam phải thất vọng vì điều đó không hề xảy ra!

Mười dặm đường với gánh củi nặng trên vai, đứa bé phải ngừng nghỉ không biết bao nhiêu lần mà kể! Nhưng để có một câu than van thì không hề.

Đêm đó kẻ mất ngủ chính là Liễu Tam :

- Người chịu khổ như thế nào cũng được và quyết không luyện kiếm?

Đứa bé dù mệt bơ phờ, chỉ muốn nằm lăn xuống và được ngủ ngay, nhưng vẫn cố đáp :

- Tiểu điệt không luyện kiếm!

Liễu Tam biến sắc :

- Tại sao? Ngoài việc luyện kiếm người còn cách nào khác để giết kẻ thù nếu người vẫn muốn báo thù cho song thân?

Đứa bé quay đầu như không muốn nhắc đi nhắc lại mãi điều mà nó đã từng giải thích, mỗi khi Tam thúc thúc hỏi những câu tương tự.

Chán nản, Liễu Tam thở dài thườn thọt :

- Phụ thân người thành danh là nhờ kiếm pháp. Người không luyện kiếm, phải chăng người không muốn phát dương quang đại kiếm pháp truyền gia của phụ thân người?

- ...

Đứa bé vẫn không đáp, khiến Liễu Tam phải phát giận :

- Kẻ thù chỉ một chưởng hạ sát luôn song thân ngươi, ngươi muốn dùng chưởng để giết kẻ thù, một ý nghĩ vừa ấu trĩ vừa bất trí!

- ...

Liễu Tam tuyệt vọng :

- Dùng sở đoản để chống lại sở trường của thù nhân, ngươi làm ta thật sự thất vọng!

Đứa bé quay đầu nhìn lại :

- Tam thúc thúc sẽ phải thất vọng hơn nếu buộc tiểu diệt luyện loại kiếm pháp đã từng bị thù nhân đả bại một cách dễ dàng.

Liễu Tam dần giọng :

- Đó là do song thân ngươi hãy còn ba chiêu kiếm cuối cùng chưa luyện!

Đứa bé nhìn tận mắt Liễu Tam :

- Kiếm quyết của cả ba chiêu kiếm đó, như Tam thúc thúc đã từng nói, đã thất truyền từ lâu. Tiểu diệt dù có tận tâm nhưng với sự khiếm khuyết này rồi cũng đến lượt tiểu diệt phải mất mạng!

- Và ta cũng nói ba chiêu kiếm đó sẽ có nếu ngươi chịu chiêm niệm từ pho kiếm pháp sẵn có. Ngươi không quên chứ?

Đứa bé lắc đầu :

- Tiểu diệt không những không quên mà còn biết rằng đó chỉ là điều vọng tưởng.

- Vọng tưởng?

Đứa bé gật đầu :

- Không sai! Hơn hai mươi năm thành danh nhờ kiếm và cũng hơn hai mươi năm chiêm niệm, song thân của tiểu diệt cũng không thể tự thấu triệt ba chiêu kiếm thật sự đã thất truyền. Tiểu diệt nhất định không đi vào vết xe đổ của song thân!

- Vậy ngươi muốn làm gì? Mãi mãi không báo thù cho song thân ngươi ư?

Đôi mắt của đứa bé vụt sáng lên :

- Tiểu diệt nhất quyết phải luyện chưởng!

Liễu Tam cười buồn :

- Ai sẽ truyền thụ chưởng pháp cho ngươi? Trong khi ta đã đưa ngươi đến trước sau là ba nhân vật, hy vọng ngươi sẽ được họ thu nhận làm truyền nhân, và chính ngươi sau đó đã làm ta bẽ mặt.

Đứa bé bĩu môi :

- Khi biết thù nhân của tiểu diệt là ai, đến họ cũng phải kinh hoàng! Tiểu diệt đâu thể bái những kẻ có bản lĩnh non kém hơn thù nhân làm sư phụ?

Liễu Tam sa sầm nét mặt :

- Vậy ngươi muốn thế nào?

Đứa bé quả quyết :

- Kỳ nhân dị sĩ ở thế gian này không phải không có, tiểu diệt chỉ muốn bái những nhân vật như thế làm mình sư.

Liễu Tam phì cười :

- So với ta, ước muốn của người mới là điều vọng tưởng.

- Tam thúc thúc muốn nói trên đời này không hề tồn tại những kỳ nhân dị sĩ?

Liễu Tam lạnh giọng :

- Không phải là không có. Nhưng đã là kỳ nhân dị sĩ nào phải bất kỳ ai muốn tìm là gặp? Người chớ quá cưỡng cầu, bỏ cái gần lo tìm cái xa, là những cái không thể nào chỉ với tay lấy được.

Đứa bé không chút thất vọng :

- Tận nhân lực mới tri thiên mạng! Tiểu diệt quyết không thay đổi ý định.

Liễu Tam gật đầu :

- Được, nhưng ta hỏi người, giả như người có đi tìm và đi tìm suốt một đời nhưng vẫn không có cơ may hội diện kỳ nhân, mối thù kia của song thân người đến bao giờ mới báo?

Đứa bé chưa kịp đáp, Liễu Tam bồi thêm :

- Huống chi, kẻ thù liệu có sống mãi để chờ đợi người đến ngày đó không? Vậy người tìm báỉ minh sư để làm gì nếu việc báo thù bất thành? Song thân người liệu có ngậm cười dưới chín suối không?

Bị Liễu Tam hỏi dồn, đứa bé lúng túng, nhưng nó vẫn khăng khăng :

- Dẫu sao, tiểu diệt vẫn sẽ luyện chưởng.

Thở ra một hơi dài u uất, Liễu Tam bảo :

- Hà...! Người muốn luyện chưởng? Được! Vậy người đã biết gì về việc luyện chưởng? Và để luyện chưởng đến mức đại thành, người có lường hết những gian nan khổ ải cần vượt qua không?

Đứa bé gương mắt nhìn Liễu Tam :

- Những gian nan như thế nào?

Liễu Tam buông nhẹ :

- Nội công! Không như kiếm pháp lấy tâm và lấy chiêu thức làm chủ, muốn luyện chưởng đến mức thập phần lợi hại thì đòi hỏi tiên quyết là người phải có nội công thâm hậu. Không có đủ nội lực, khiếm khuyết về phần hỏa hầu, người sẽ mất mạng nếu gặp địch thủ có bản lãnh hơn người. Đến lúc đó dù người có ân hận cũng đã muộn.

Đứa bé dao động :

- Tam thúc thúc không định làm cho tiểu diệt nhụt hết nhuệ khí chứ?

Liễu Tam lắc đầu :

- Ta là thúc thúc của người, giúp người có nhận định minh bạch thì có, không có chuyện làm nhuệ khí của người phải nhụt đi.

Không nghe đứa bé nói gì, Liễu Tam ngỡ đã thuyết phục được nó bèn nói thêm :

- Chưởng và kiếm, mỗi môn công phu đều có những lợi hại khác biệt. Chưởng không thể hơn kiếm nếu kiếm luyện đến mức tinh kỳ ảo diệu. Và người sẽ không đạt được điều đó nếu ngay bây giờ không bắt đầu khổ luyện.

Và Liễu Tam hoàn toàn bất ngờ khi y vừa dứt lời, đứa bé chợt hỏi :

- Muốn có nội công thâm hậu phải như thế nào?

Chán nản vì xem ra đứa bé vẫn quyết ý luyện chưởng, và không một chút lưu tâm đến việc luyện kiếm, Liễu Tam đành đáp :

- Cần phải có tâm pháp thượng thừa. Và điều này thì người đừng trông mong vào ta!

Đứa bé có vẻ ngạc nhiên :

- Ý Tam thúc thúc muốn nói về tâm pháp thượng thừa thì Tam thúc thúc không có, nhưng lại có tâm pháp bình thường?

Liễu Tam ngó người một lúc mới nói được nên lời :

- Nghiệm được điều này, người đâu phải không thông tuệ? Chỉ tiếc rằng người không biết vận dụng sự thông tuệ của người vào việc luyện kiếm! Bằng không, người lo gì không báo được thù.

Đứa bé nhũn nhặn nài nỉ :

- Tam thúc thúc biết tâm pháp luyện nội công sao không truyền thụ cho tiểu điệt?

Khuôn mặt Liễu Tam nặng chịch :

- Không được.

Đứa bé thất vọng :

- Tại sao, Tam thúc thúc? Hay tiểu tử sợ tiểu điệt sẽ biếng nhác việc luyện công như khi luyện kiếm?

Thích hại, Liễu Tam nói mà không hề che giấu :

- Không phải như người nghĩ! Ta không truyền thụ vì với tâm pháp không lấy gì làm cao minh người dù khổ luyện một đời cũng không thể nào đạt mức thâm hậu hơn người. Và với bản lãnh non kém như vậy, người chưa đi tìm thù nhân ta cũng nhìn thấy trước kết quả thảm bại cho người! Đi báo thù mà nắm chắc phần bại, người đừng đi báo thù còn hơn.

Đứa bé tuyệt vọng :

- Tam thúc thúc nhất quyết không truyền thụ cho tiểu điệt?

Xua tay, Liễu Tam bảo :

- Người đi ngủ đi, chuyện này bắt tất phải nhắc đến nữa!

Tánh khí của Liễu Tam như thế nào, đứa bé do đã biết nên không dám nài ép.

Nhưng trước khi đi ngủ, đứa bé cố hỏi thêm :

- Song thân của tiểu điệt là ai và thù nhân là ai, Tam thúc thúc?

Liễu Tam cười lạt :

- Người không luyện kiếm, tất không nghĩ đến việc báo thù! Đã không báo thù người cần gì phải hỏi đến những điều khiến người phiền lòng.

Đứa bé uất ức :

- Làm người ai cũng có thân sinh phụ mẫu và có danh tánh để xưng hô. Tiểu điệt sao lại ngoại lệ?

Liễu Tam cũng giận dữ :

- Ai bảo người chưa có tính danh để xưng hô? Người họ Liễu tên Hận chưa đủ sao?

Đứa bé ngúng nguẩy :

- Liễu Hận? Đó nào phải tính danh thật sự? Tiểu điệt cũng biết tính danh của Tam thúc thúc không phải là Liễu Tam! Sao đến lúc này Tam thúc thúc vẫn muốn giấu tiểu điệt?

Liễu Tam lặng người một lúc lâu. Sau đó vì muốn đứa bé phải kịp thời thay đổi ý định, Liễu Tam bảo :

- Ta có phát thệ trước di thể của song thân người. Khi nào người chưa luyện thuần thực bộ kiếm pháp truyền gia của song thân người, ta không thể để cho người biết thân thế! Người liệu đó mà xử sự.

Như đó là câu cuối cùng, không còn gì để thay đổi hoặc để nói thêm, Liễu Tam lập tức buông người nằm xuống và nhắm chặt hai mắt.

Đêm đó, Liễu Tam không sao chợp mắt được và y cũng biết đứa bé cũng có cùng tâm trạng.

Vì thế cho dù Liễu Tam nghe có tiếng chân đứa bé nh nhàng bỏ ra ngoài nhưng do nghĩ đó là sự hoang mang trước khi đi đến một quyết định của đứa bé, Liễu Tam vẫn nằm yên và không một lần lên tiếng.

Chỉ khi trời sáng bạch, Liễu Tam giật mình tỉnh giấc và mới biết rằng đứa bé đã lẳng lẳng bỏ đi, không một lời già biệt.

Hốt hoảng, lần đầu tiên Liễu Tam không còn nghĩ đến việc đi hái củi, y tung người lao đi thật nhanh, quyết tìm cho bằng được đứa bé.

2. Vào Rừng Mọc Kịch Chuyện Kỳ Quái-tỷ Kiếm Giữa Người Với Áo Quan

Với suy nghĩ, kỳ nhân dị sĩ thường ẩn cư chốn thâm sơn cùng cốc, đứa bé vẫn mãi miết băng rừng, bắt chắp bóng tối thâm u của rừng sâu lúc nào cũng như đe dọa từng bước chân của nó.

Càng đi nó càng nghĩ ngợi nhiều về những gì đêm qua Liễu Tam đã nói.

Và càng nghĩ, sau cùng nó càng nhận chân một sự thật, tuy nó có quan điểm khác với Tam thúc thúc nhưng dấu sao Tam thúc thúc vẫn vì muốn tốt cho nó nên mới phải chịu khổ chịu cực như vậy.

Bước chân nó vô tình chậm dần khi một ý nghĩ chợt đến :

- “Tam thúc thúc ngoài việc cưỡng ép ta luyện kiếm, chưa một lần nặng lời với ta, phải chăng chính vì muốn thành toàn cho ta, muốn ta sau này báo được thù nên Tam thúc thúc phải cam tâm mai danh ẩn tích? Ta không chịu luyện kiếm đã phần nào phụ lòng kỳ vọng của Tam thúc thúc, lẳng lẳng bỏ đi như thế này ta càng khiến Tam thúc thúc thất vọng? Ta xử sự như vậy có đúng không?”

Nó dừng lại hẳn và bất ngờ nghĩ đến việc rất có thể Tam thúc thúc đang tắt tả ngược xuôi đi tìm nó!

Hối hận, nó nhanh chân đi ngược lại. Khu rừng vẫn dày đặc, vẫn thâm u, che khuất hoàn toàn một vóc hình nhỏ bé là đứa bé như nó!

Sư mỗi một bắt đầu thể hiện qua từng bước chân di chuyển nặng nề. Không ngủ suốt một đêm, lại phải di chuyển trong khu rừng dày đặc, việc này dường như đã vượt quá sức chịu đựng của một đứa bé.

Nó càng mệt là càng lo lắng và mơ hồ nghĩ rằng nó đã lạc mất lối về!

Bởi khắp nơi xung quanh nó, nhìn về phương hướng nó đang đi có đúng là phương dẫn nó quay về chỗ ngụ cư không?

Nó càng thêm hốt hoảng, và càng hốt hoảng nó càng đi nhanh hơn.

Nó đi bừa về mọi hướng, mỗi khi có cảm nhận hướng đang đi là sai nó lập tức chuyển đổi phương hướng.

Tâm trạng bấn loạn càng làm cho thể xác mỏi rờn, nó đi như kẻ mộng du.

Ầm!

Một tiếng chấn kinh chợt náo động khu rừng khiến nó choàng tỉnh!

Và tỉnh để thêm sợ, thêm hốt hoảng, thêm lo âu, nó nhón từng bước chân khi cố ý di chuyển về phía phát ra tiếng chấn kinh.

Ầm!

Lại một tiếng chấn kinh nữa vang lên, giúp nó dễ dàng nhất định phương vị.

Nó di chuyển cẩn trọng hơn. Nhất là lúc nó bắt đầu nghe mẩu đối thoại kỳ quái :

- Nội lực của Mộc Quan Linh các hạ thật đáng khâm phục!

Âm thanh đáp lại mang một âm sắc vừa khô khan vừa lạnh lùng, nó nghĩ nhân vật có âm thanh như thế này phải là nhân vật hoàn toàn không có cảm tính :

- Ta không cần ai khác khâm phục! Điều ta đang cần là các hạ đừng tìm cách quấy nhiễu ta! Các hạ đi đi!

Nhân vật bị đuổi không những không bỏ đi mà còn buông ra một tràng cười ngạo mạn :

- Ha... ha... ha! Tìm được một nhân vật có bản lĩnh như các hạ là điều khó! Nay đã tìm được rồi, bản nhân sao dễ bỏ đi?

Âm thanh khô khan lại vang lên và lời nói tuy hàm ý bực tức nhưng âm sắc của câu nói không hề chứng tỏ điều đó. Âm thanh vẫn khô khan, bình tịch, là âm thanh của người đã từ lâu quên hết thất tình lục dục :

- Rất cuộc các hạ muốn gì ở Mộc Quan Linh ta?

Giọng nói ngạo mạn trỗi lên :

- Bản nhân muốn gì, các hạ rồi sẽ rõ! Bản nhân chỉ muốn hỏi các hạ một câu!

- Mộc Quan Linh này đã từ lâu không hỏi đến chuyện giang hồ. Các hạ nếu muốn hỏi ta điều gì đó, các hạ đã tìm sai đối tượng rồi.

Cung cách ngạo mạn vẫn được chủ nhân của giọng nói kia giữ nguyên :

- Nếu các hạ có chút hứng thú nào đối với Bạch Cốt Kiếm thì bản nhân hoàn toàn không tìm lầm đối tượng.

Lần đầu tiên âm sắc khô khan của Mộc Quan Linh phải thay đổi :

- Các hạ vừa nhắc đến Bạch Cốt Kiếm?

- Không sai! Các hạ có quan tâm?

Âm thanh của Mộc Quan Linh toát đầy hận thù :

- Y đang ở đâu?

- Y? Các hạ muốn ám chỉ ai?

- Bạch Cốt Kiếm!

Sự vờ vĩnh của giọng nói ngạo mạn càng được thể hiện rõ qua lời đáp hàm hồ :

- Bạch Cốt Kiếm? Bản nhân không phải người đưa tin cho các hạ và càng không có phận sự bẩm báo tất cả những gì các hạ cần biết!

Giọng của Mộc Quan Linh chùng lại :

- Ta hiểu rồi! Các hạ cần yêu sách gì để đổi lấy những thông tin liên quan đến Bạch Cốt Kiếm?

Giọng nói ngạo mạn bắt đầu lộ rõ mưu đồ :

- Dù đã lâu tuyệt tích giang hồ, nhưng xem ra Mộc Quan Linh vẫn am tường cách đối nhân xử thế! Không sai, bản nhân đang muốn các hạ đáp ứng một điều.

- Các hạ nói đi! Phải chăng các hạ muốn biết nơi cất giấu Tử Kim bài, di vật của Đại nguyên nhung Hàn Tín?

Như luật có vay có trả, giọng nói ngạo mạn ngay lập tức mất đi sự ngạo mạn sau khi nghe Mộc Quan Linh đề cập đến Tử Kim bài :

- Các hạ biết nơi cất giấu Tử Kim bài?

Mộc Quan Linh khô khan đáp lại :

- Ta có biết! Và nếu đó chính là yêu sách của các hạ, ta sẽ...

Giọng nói ngạo mạn kia vội vàng vang lên ngăn lại :

- Sai rồi! Bản nhân tuy cùng quan tâm đến Tử Kim bài, nhưng điều đó không phải điều mà bản nhân cần các hạ đáp ứng.

- Các hạ không có hứng thú đối với Tử Kim bài?

Thở dài nuối tiếc, giọng nói ngạo mạn bảo :

- Dù có h ng thú cũng vô ích. Vị tất Tử Kim bài là báu vật như lời đồn đại.

- Sao các hạ lại nói như vậy?

- Hừ! Vì nếu Tử Kim bài đúng là báu vật, Mộc Quan Linh các hạ là người duy nhất biết nơi cất giấu sao không tự tay chiếm hữu? Các hạ không chiếm hữu đủ để minh chứng điều ngược lại.

Mộc Quan Linh nói bằng giọng khô khan đều đều :

- Các hạ nghĩ như thế cũng được. Vậy ý các hạ là thế nào?

Quay trở lại chính đề, giọng ngạo mạn lập tức trở lại sự ngạo mạn cố hữu :

- Ý của bản nhân dù có nói ra vị tất các hạ có lời đáp ứng ngay! Nhưng các hạ cũng đừng vì thế mà tỏ ra nóng nảy. Trái lại, hãy chờ bản nhân nói hết đã.

Mộc Quan Linh vẫn lạnh lùng :

- Nếu biết ta sẽ không đáp ứng, hà tất các hạ phải phí lời! Các hạ càng rào đón kỹ càng chứng tỏ đây là điều nghiêm trọng, ta sẽ không nóng nảy đâu! Nói đi!

Tràng cười ngạo mạn lại vang lên :

- Ha... ha... ha! Quả nhiên Mộc Quan Linh là hạng có khí phách! Bản nhân tuyệt đối không chọn làm người!

- Chọn? Lời nói này có ý nghĩa gì?

- Nghĩa là Mộc Quan Linh các hạ đã được bản nhân chọn làm người tùy tùng thân cận!

- Làm người tùy tùng? Người...

Giọng nói ngạo mạn thản nhiên cắt ngang sự giận dữ của Mộc Quan Linh :

- Các hạ vừa nói sẽ không nóng nảy mà, các hạ quên rồi sao?

- Ta...! Hừ!

- Các hạ yên tâm! Bản nhân không dùng bất kỳ thủ đoạn nào để hiếp các hạ. Trái lại, giữa chúng ta sẽ có sự trao đổi công bằng.

Mộc Quan Linh cao giọng :

- Như vậy mà không gọi là dùng thủ đoạn à? Các hạ nên nhớ, cho dù Mộc Quan Linh ta rất cần biết tung tích của Bạch Cốt Kiếm nhưng nếu vì thế mà phải làm nô bộc cho người, ta không bao giờ chấp nhận.

- Bản nhân cũng không hề có ý đó!

- Ý của các hạ đã rõ là như thế, ta đâu hiểu sai!

- Hoàn toàn sai!

- Sai? Hừ!

Giọng nói ngạo mạn có phần từ tốn :

- Các hạ hãy chờ nghe bản nhân nói xong, sau muốn phản ứng cũng không muộn.

- Hừ!

- Phần ẩn chứng nội lực đã diễn ra, bây giờ bản nhân muốn cùng các hạ ẩn chứng kiếm pháp.

- Tỷ kiếm? Để làm gì?

Giọng nói ngạo mạn giải thích :

- Đó chính là điều bản nhân đang muốn nói: trao đổi công bằng! Cứ lấy ba chiêu kiếm làm hạn định, nếu các hạ thắng, bản nhân lẽ đương nhiên cần phải có phạm sự thông báo tung tích Bạch Cốt Kiếm cho các hạ. Ngược lại...

- Ngược lại nếu kẻ bại là ta, ta sẽ làm tùy tùng cho các hạ? Đồng thời sẽ không bao giờ được hỏi đến Bạch Cốt Kiếm?

- Ha... ha... ha...! Không nghiêm trọng đến thế. Bản nhân giữ làm gì tung tích Bạch Cốt Kiếm khi Mộc Quan Linh đã hơn ba mươi năm ước ao truy tìm?

- Nói sao? Ta bại, các hạ vẫn nói cho ta biết tung tích Bạch Cốt Kiếm?

- Đúng vậy! Chỉ có điều bản nhân không phải nói ngay bây giờ.

- Nghĩa là...

- Là thế này! Bản nhân lập lại, nếu các hạ thắng, bản nhân sau khi nói rõ tung tích của Bạch Cốt Kiếm sẽ lập tức bỏ đi ngay, quyết không quay lại hoặc làm phiền nhiều đến các hạ! Còn nếu là ngược lại, các hạ phải chấp thuận tùy theo sự sai xử của bản nhân trong một thời gian! Sau thời gian đó, chúng ta sẽ chia tay và các hạ sẽ được biết và thỏa sức đi truy tìm Bạch Cốt Kiếm để báo thù! Thế nào?

Mộc Quan Linh trầm giọng :

- Khẩu khí của các hạ như đang nắm chắc phần thắng. Hừ! Thời hạn là bao lâu?

Giọng nói ngạo mạn cười cợt :

- Không nắm chắc phần thắng, bản nhân đâu xuẩn động tự đi tìm các hạ? Còn thời hạn ư? Năm năm, được chăng?

- Năm năm? Lâu đến thế ư?

- Sẽ không lâu nếu so với thời gian các hạ đã ẩn tích giang hồ! Và bản nhân biết rõ thời gian đó là ngoài hai mươi năm, đúng không?

Mộc Quan Linh có phần nào kinh ngạc :

- Sao các hạ biết?

- Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng! Bản nhân đương nhiên cần phải biết điều đó!

Mộc Quan Linh thoáng ngần ngại :

- Nhưng nếu phải chờ thêm năm năm nữa, e rằng...

- Các hạ sợ sẽ mất dịp báo thù?

- Không sai! Hoặc ta hoặc Bạch Cốt Kiếm vì đã hưởng hết tuổi trời sẽ không sống đến năm năm như các hạ nghĩ.

Giọng nói ngạo mạn tỏ ý nhượng bộ :

- Bốn năm vậy? Thế nào?

Mộc Quan Linh cũng nhân nhượng :

- Bốn năm? Được!

- Hay lắm! Chúng ta cứ thế mà hành động.

- Khoan đã!

Giọng nói ngạo mạn có phần kinh ngạc :

- Các hạ còn có ý gì?

- Các hạ yên tâm! Ta chỉ muốn các hạ chờ vội vàng khi cuộc tỷ kiếm chưa khai diễn.

- Ha... ha... ha...! Không sai! Cuộc tỷ kiếm còn chưa khai diễn, kết quả như thế nào khó lòng đoán trước.

- Đúng vậy! Và các hạ vẫn nhất quyết lấy ba chiêu làm hạn định?

- Ít quá chăng?

- Nhiều quá thì có! Nhưng thôi, ba chiêu thì ba chiêu.

Giọng nói nọ càng toát thêm vẻ ngạo mạn :

- Cũng không cần phải thế! Nếu các hạ cho là nhiều sao chúng ta không giảm lại còn hai chiêu?

- Hai?

- Hoặc một? Các hạ nghĩ sao?

- Một? Các hạ tự phụ đến thế sao?

- Bản nhân đã nói rồi, không tin vào phần thắng, bản nhân không đi tìm các hạ.

- Được! Ta cũng thích thế!

- Một?

- Một!

- Hay lắm! Sao các hạ không hiện thân cho tiện bề đối kiếm?

Hiện thân? Nghe đến hai chữ này đứa bé thập phần kinh ngạc!

- “Họ đã ẩn chứng nội lực như ta đã nghe, điều đó chứng tỏ cả hai phải đương trường đối mặt. Tại sao nhân vật có giọng nói ngạo mạn kia đến lúc này còn mời gọi nhân vật Mộc Quan Linh hiện thân?”

Càng kinh ngạc càng thêm hiếu kỳ, đứa bé tạm quên đi nỗi sợ hãi do lạc mất lối về.

Nó tìm cách lên lại gần và thật cẩn trọng để hai nhân vật thượng đỉnh kia đừng phát giác hành tung của nó.

Nó đã từng nghe Tam thúc thúc đề cập đến thánh lực phi thường của những nhân vật võ lâm, nhất là thánh lực của người nhân vật thuộc hàng thượng đỉnh.

Nó dè dặt đếm từng nhịp hô hấp. Và nó không thể không kinh ngạc khi cuối cùng nó cũng nhìn thấy một cảnh tượng hết sức lạ thường.

Có một khoảng trống vừa đủ cho hai người giáp chiến, nơi tình cờ không có thân cây rừng nào mọc lên.

Tại đó ngoài một nhân vật có vóc dáng tầm thường, diện mạo nhẵn nhụi với một thanh trường kiếm loang loáng ánh kim quang bên tay tả, không còn nhân vật thứ hai nào khác để có thể xảy ra mẩu đối thoại vừa rồi.

Trái lại, đối diện với nhân vật này chỉ có cỗ áo quan, một cỗ áo quan với lớp gỗ đã mốc meo theo thời gian.

- “Không lẽ mẩu đối thoại ta đã nghe là do nhân vật cầm kiếm cùng với cỗ áo quan kinh tởm nọ đối đáp?”

Đứa bé vừa nghĩ đến nghi vấn này thì từ cỗ áo quan nọ có âm thanh khô khan vang lên :

- Bình sinh Mộc Quan Linh ta chưa từng hiện thân, nhất là đối với hạng không là đối thủ.

Nhân vật cầm kiếm bên tay tả cười khẩy :

- Kể cả bản nhân sao?

Cỗ áo quan - Mộc Quan Linh cười lạnh :

- Hãy chờ đến lúc các hạ thắng được ta. Khi đó các hạ muốn tự phụ thế nào cũng được.

Thần sắc của nhân vật nọ vẫn không thay đổi, cho dù đang mím miệng cười cao ngạo :

- Các hạ đừng quên cuộc tỷ kiếm sẽ phân thắng bại chỉ sau một chiêu duy nhất.

Đến lúc đó các hạ không thể hủy bỏ kết quả vì cho rằng không kịp hiện thân.

Mộc Quan Linh ngang nhiên đối đáp :

- Đó không bao giờ xảy ra. Vì Mộc Quan Linh ta không phải hạng bội tín.

Nhân vật nọ nâng dần kiếm lên :

- Các hạ định cứ thế nào đối chiêu? Kiếm của các hạ đâu?

Đứa bé cũng nghi ngờ như vậy. Bởi Mộc Quan Linh thật sự đang ẩn bên trong cổ áo quan kia và quyết không xuất đầu lộ diện thì nhân vật nọ biết cử kiếm và xuất thủ đánh vào đâu?

Tuy thế câu trả lời lập tức xảy đến bằng một phương cách hết sức lạ lùng, mà đứa bé không tài nào hiểu nổi, cổ áo quan bỗng từ từ dựng đứng lên ở một đầu, và khi cổ áo quan đã sừng sững đứng đối diện với nhân vật nọ, nắp áo quan bỗng hé mở một ít để cho một thanh kiếm từ từ xuất hiện.

Đến lúc đó Mộc Quan Linh mới lên tiếng đáp :

- Các hạ xuất thủ được rồi!

Đã từng bị Tam thức thúc cưỡng ép luyện kiếm, đứa bé dù có ác cảm lẫn có ấn tượng không hay về kiếm pháp nhưng bản thân nó lúc này cũng phải nôn nao chờ đợi kết quả của cuộc đối đầu thật sự kỳ lạ này!

Và nó cũng thừa biết sự khó khăn của nhân vật nọ, dẫn đến tình trạng nhân vật nọ có phần lưỡng lự trong việc xuất chiêu.

Bởi muốn dùng kiếm để khắc chế địch nhân đa phần phải đưa vào bộ vị của địch.

Trong trường hợp này, toàn bộ môn hộ lẫn bộ vị của Mộc Quan Linh đều được cổ áo quan che kín, nhân vật nọ biết xuất chiêu vào đâu để thu kết quả?

Điều đó ngay lập tức được Mộc Quan Linh giải thích, cứ như đang hiểu những nghi vấn trùng trùng của nhân vật kia :

- Các hạ có thể hoặc là đánh rơi kiếm của ta, hoặc lưu lại chỉ một dấu vết trên cổ mộc quan này, ta đương nhiên nhận bại.

Không chậm, hay nói đúng hơn là quá nhanh, quá vội, nhân vật nọ chớp động tả kiếm.

- Được! Xem chiêu!

Véo!

Cổ áo quan cũng chớp động theo. Và toàn bộ cổ áo quan liền được văng kiếm quang do chính Mộc Quan Linh điều động bao phủ kín tứ bề.

Ào...

Véo!

Văng kiếm quang của Mộc Quan Linh nếu được xem là bức tường che chắn bảo hộ thì tia chớp từ thanh kiếm của nhân vật nọ lại được xem là mũi trường tiễn được dùng để xuyên sơn phá thạch.

Tia kiếm và văng kiếm rất cuộc cũng chạm nhau, tạo nên không biết bao nhiêu lượt va chạm mà nói!

Choang! Choang!

Keng... Keng...

Chuỗi thanh âm này sau đó bỗng chấm dứt một cách đột ngột, chỉ sau một tiếng chạm khô khan.

Cạch!

Trường kiếm của Mộc Quan Linh lập tức gãy ngang.

Nhân vật nọ thu kiếm và lùi về :

- Với kết quả này, ai trong chúng ta bại?

Mộc Quan Linh vừa ném bỏ nửa thanh kiếm còn lại vừa lên tiếng :

- Dựa vào lợi khí sắc bén, các hạ có nghĩ các hạ thắng không?

Nhân vật nọ ngoác miệng cười vang. Và thật lạ, diện mạo của nhân vật này dường như không có chút biểu hiện gì cho thấy đó là nụ cười đắc ý, bất chấp lời lẽ của nhân vật này cũng lộ rõ sự đắc ý không thể phủ nhận!

- Ha... ha... ha...! Kiếm của bản nhân nào phải báu kiếm? Các hạ có thể tự xem xét lại điều này.

Vụt!

Dứt lời, nhân vật nọ hất nhẹ tả thủ, khiến thanh kiếm đang cầm trên tay phải xé gió lao đến chỗ cổ áo quan.

Bộp!

Thanh kiếm do không được Mộc Quan Linh thò tay chụp lấy nên lẽ đương nhiên phải cắm phập vào phần nắp áo quan.

Chuôi kiếm còn đang rung động do lực đạo được nhân vật nọ ném đi khá mạnh, thanh kiếm chợt gãy đôi sau tiếng hừ lạnh của Mộc Quan Linh vang ra từ trong cổ áo quan :

- Hừ!

Cạch!

Bằng nội lực truyền qua cổ áo quan, Mộc Quan Linh đã chấn gãy thanh kiếm.

Điều đó chứng tỏ thanh kiếm của nhân vật nọ quả nhiên không phải bảo kiếm.

Và nếu không là bảo kiếm thì kết quả vừa rồi Mộc Quan Linh bị đối phương đoạn kiếm là một kết quả không thể phủ nhận Mộc Quan Linh hậm hực :

- Các hạ thắng! Nhưng ta không phục!

Nhân vật nọ bật cười, sắc mặt vẫn vậy :

- Bản nhân tạm dùng lời của các hạ đã nói, bản nhân không cần ai khâm phục! Vả lại...

Mộc Quan Linh giận dữ ngắt lời :

- Còn gì nữa?

- Ha... ha... ha...! Ngoài việc có nội lực uyên thâm hơn, khiến kiếm của các hạ phải bị chấn gãy, chẳng phải trên cổ mộc quan của các hạ vừa bị bản nhân lưu một dấu vết sao?

Mộc Quan Linh ngỡ ngàng :

- Dấu vết nào? Không lẽ là...

- Phải! Người và người có khi hơn nhau là nhờ chút ít tâm cơ thâm hiểm! Sao các hạ không bảo bản nhân đưa kiếm cho xem, lại dùng cổ mộc quan để đón kiếm, đó chính là vết kiếm chứng tỏ sự hơn hẳn của bản nhân. Ha... ha... ha...

Đứa bé ngậm ngậm thán phục mưu mẹo như thần của nhân vật có diện mạo hoàn toàn không phù hợp với lời nói kia.

Không sai, chính là nhờ mưu lược, cuối cùng nhân vật không những đã chứng tỏ sự cao thâm về kiếm pháp qua việc chấn gãy thanh kiếm của Mộc Quan Linh mà còn nhờ chút tâm cơ đã thần nhiên lưu lại dấu vết rành rành trên mộc quan qua việc ném kiếm vừa rồi.

Mộc Quan Linh một lúc sau đó phải nói :

- Được! Lần này ta nhận bại. Nhưng một kiếm này, nhất định ta sẽ trả lại cho các hạ sau bốn năm! Hừ!

Nhân vật nọ đắc ý :

- Điều đó thì bản nhân sẵn sàng. Ha... ha.. ha...!

Dứt tràng cười, nhân vật nọ ung dung hạ lệnh :

- Bây giờ các hạ phải tùy vào sự sai xử của bản nhân. Cổ mộc quan kia các hạ bắt tất phải lưu lại.

Thế là Mộc Quan Linh tuy không thể không đáp ứng nhưng vẫn hỏi :

- Đó là mệnh lệnh?

- Đương nhiên!

Lập tức cỗ áo quan này sau đó tự lao vào một thân cây thật to cạnh đó.

Đứa bé thật sự nôn nao đang chờ xem cho biết diện mạo của nhân vật ẩn sau lớp áo quan là thế nào.

Ầm!

Cỗ áo quan vỡ thành trăm mảnh vụn, chúng bay tung tóe khắp nơi.

Vút! Vút! Vút!

Và có một mảnh, chẳng hiểu là do tình cờ hay được cố ý, chợt bay thẳng vào chỗ nấp của đứa bé.

Bộp!

Bị mảnh này va thật mạnh vào người, đứa bé đau nhói lên rồi ngất lịm hoàn toàn, mất đi cơ hội nhìn rõ diện mạo của Mộc Quan Linh.

3. Phát Hiện Kiếm Quyết Tin Thiên Mệnh-vận Số An Bài Hận Cút Côi

Tỉnh lại, vật đầu tiên đập vào mục quang của đứa bé chính là mảnh vụn từ cỗ áo quan đã va vào và làm nó bất tỉnh.

Thoạt đầu nó hoàn toàn không lưu tâm cho dù ngay trên mảnh vụn có vài nét tự dạng. Nhưng sau đó nó nghĩ cỗ áo quan vừa được xem là nhà, vừa tạm xem là y phục của Mộc Quan Linh, rất có thể những tự dạng này sẽ thổ lộ cho nó biết đôi điều về lai lịch của Mộc Quan Linh.

Trẻ con thường là vậy! Nó quên bằng ý định của nó là tìm lối quay về nhà - mỗi khi có những việc bất thường và lạ kỳ xảy đến.

Nó nhặt nhanh những mảnh vụn của cỗ áo quan văng tứ tán và chỉ nhặt những mảnh có vết tự dạng.

Cổ ghép lại theo các chiều bị vỡ. Sau cùng nó hoàn thành ý định.

Đọc qua một lượt, nó bật cười thành tiếng :

- Vẫn là kiếm quyết để luyện kiếm pháp. Không lẽ đây chính là thiên ý đặt để, ta buộc phải luyện kiếm như Tam thức thức muốn? Hà hà...

Nó có ý nghĩ này chỉ vì, cho dù là mơ hồ, nó cũng biết đó là kiếm quyết thuộc loại tuyệt học bí truyền của Mộc Quan Linh. Thân thủ của Mộc Quan Linh như thế nào so với Tam thức thức của nó. Nó không cần biết vội. Nó chỉ biết, qua diễn biến nó vừa mục kích, Mộc Quan Linh nhất định phải là hạng cao nhân ẩn thế. Và đã là cao nhân, công phu kiếm pháp dù không là tột đỉnh cũng phải kể vào hạng thượng thừa.

Vì lẽ đó Mộc Quan Linh có ý phá vỡ cỗ áo quan để kiếm quyết vốn được khắc bên trong cỗ áo quan không lọt vào tay ai khác.

Đứa bé đã tình cờ xuất hiện. Nó lại tình cờ phát hiện nét tự dạng trên một mảnh vụn ngẫu nhiên. Sau cùng, nó có may mắn là ghép lại được toàn bộ phần kiếm quyết này.

May mắn này có được chính là nhờ phần số của đứa bé. Và phần số thật trở trêu khi kiếm quyết rơi vào tay một đứa bé chưa một lần có hảo cảm với kiếm pháp.

Như vậy, phải chăng cao xanh đang ngấm ngấm đề tính, nhắc nhở và cáo trách đứa bé đối với việc nó không những không chịu luyện kiếm như Tam thức thức khuyên ngăn mà còn lẳng lẳng bỏ đi.

Càng nghĩ càng hối hận, nó vội vàng bỏ đi, hy vọng sớm tìm được lối quay về nhà với Tam thức thức...

Từ xa thật xa, những thanh âm mơ hồ chợt lọt vào tai nó.

Có thanh âm tất có người hiện diện. Chỉ cần tìm được người và dò hỏi, nó lo gì không tìm được lối quay về Liễu gia thôn.

Nó bươn bả đi nhanh hơn!

Choang! Choang!

Ào... Ào...

Ầm!

Những thanh âm nó vừa nghe, hóa ra không phải những thanh âm bình thường.

Đó là những thanh âm sắc mùi tử khí, xuất phát từ những trận loạn chiến.

Nó ngần ngại, không muốn tiến đến gần. Nhưng một tiếng quát chột vang đến, khiến nó phải thay đổi ý định :

- Cuồng đồ Ngũ Kỳ giáo muốn chết! Hãy xem kiếm pháp của Viên mỗ!

Tiếng quát của nhân vật họ Viên sao lại có âm hưởng tương tự như giọng nói của Tam thúc thúc lúc giận dữ?

Kinh nghi vì nhận định này, nó tất tả chạy đến.

Cùng một lúc với những hình ảnh vừa lọt vào thị tuyến, tai nó nghe tiếng quát tháo giận dữ của một nhân vật vận y phục tuyến xanh.

- Viên Tử Linh thất phu! Hơn bảy năm truy tìm, lần này gặp lại, bổn giáo quyết diệt ngươi để trừ hậu hoạn! Xem chiêu!

Ào... Ào...

Những điều tai nghe mắt thấy cuối cùng đã lộ cho đứa bé đôi chút sự thật về Tam thúc thúc, nhân vật đã luôn cứu mang nó qua lốt một Liễu Tam ngày ngày chỉ biết hái củi.

Một bọn gồm tám tên thanh y đang vây hãm Tam thúc thúc.

Như gã thanh y kia vừa nói, bọn họ chính là người của Ngũ Kỳ giáo và Ngũ Kỳ giáo vẫn luôn truy lùng Tam thúc thúc của nó với tính danh thật là Viên Tử Linh.

Bọn chúng đang hùng hổ dùng loạn kiếm vây chặt lấy một Viên Tử Linh chỉ có đơn độc một kiếm.

Tiếng kim thiết va chạm thật ghê người.

Choang! Choang!

Tiếng quát nạt càng lúc càng vang động tạo nên sự phấn khích cho cả song phương.

Viên Tử Linh dù đơn độc nhưng kiếm chiêu vẫn tỏ rõ uy thế :

- Bọn ngươi tìm ta để chịu chết! Đờ!

Véo! Véo!

Mũi kiếm của Viên Tử Linh chột phân khai, tạo thành những tia chớp lóe về mọi phía.

Nhìn những tia chớp của chiêu kiếm này, đứa bé dễ dàng nhận ra đó là chiêu “Bát Tý Tri Thù” đã từng được Tam thúc thúc truyền thụ cho nó.

Nó ngây người nhìn sự lợi hại của chiêu kiếm đang được Tam thúc thúc vận dụng đủ độ nhanh, độ mạnh.

Bọn thanh y nhân tám tên để đối phó với từng tia chớp kiếm đều có những phản ứng hoàn toàn khác biệt. Mỗi tên mỗi phản ứng.

Hai tên phía chính diện kẻ lùi, người nhảy, cả hai đều tìm cách tránh tia chớp kiếm của Viên Tử Linh.

Những tên khác thì khoa kiếm đón đỡ kẻ hất lên, kẻ gạt xuống, kẻ loang qua tả, kẻ tạt sang hữu.

Duy có một tên ỷ lại vào kiếm pháp cao cường, không những tung kiếm đón đỡ mà còn tìm cách phản thủ hoàn công. Đó là kẻ vừa lên tiếng quát tháo gọi Viên Tử Linh là kẻ thất phu.

Choang! Choang!

Viên Tử Linh sử kiếm thật linh hoạt và đầy biến hóa. Không lưu tâm đến tên đầu lĩnh đang chờ dịp phản công, và cũng không kể gì đến những tên vung kiếm đỡ gạt.

Viên Tử Linh dồn toàn bộ tâm ý vào hai tên vừa tìm cách tránh kiếm.

“Tiên hạ thủ vi cường!”

Đứa bé vừa kêu thâm vừa thích thú nhìn Viên Tử Linh Tam thức thúc lia kiếm xạ ngay vào hai tên nọ.

Véo! Véo!

Mũi kiếm của Viên Tử Linh rõ ràng là cùng một lúc xạ vào hai tên, nhưng đến lúc tối hậu kiếm của Viên Tử Linh đột nhiên nhập làm một lao vút vào tên bên tả.

Véo!

Đứa bé ngấm ngấm thán phục :

- Đó là chiêu “Song Long Truy Mệnh”! Tam thức thúc sử chiêu thật lợi hại!

Phập!

Oa!

Ngay tức khắc sau ý nghĩ thán phục của đứa bé, chiêu “Song Long Truy Mệnh” của Viên Tử Linh đưa tên nọ vào Quỷ Môn quan.

Nhân số giảm một, đó là điều không đáng kể! Nhưng vì chết mất một tên thuộc hạ, tên đầu lĩnh gầm thét cuồng nộ :

- Họ Viên ngươi chớ đắc ý vội! Xem đây!

Véo... véo...

Cả những lần kiếm đều được tên đầu lĩnh tận lực lao vào Viên Tử Linh. Khí thế thật hung hãn.

Viên Tử Linh thay vì xoay người lại để cùng tên đầu lĩnh đấu lại, vẫn thản nhiên bước tiếp về phía trước một bước, chỉ đưa thanh trường kiếm về phía sau mà thôi.

Véo...

Đứa bé quá thích chí bất ngờ lên tiếng tán dương :

- Hay cho chiêu “Thuận Thủy Thôi Châu”!

Tiếng kêu của đứa bé làm cho tám nhân vật thuộc cả hai phe đều kinh ngạc. Viên Tử Linh thoáng sững sờ khi kêu lên hờn hờ :

- Liễu Hận! Người vẫn ở quanh đây?

Bọn kia có một vài tên gằm giữ nạt nộ :

- Tiểu oa nhi hết muốn sống rồi sao? Cút ngay cho khuất mắt ta!

- Hừ! Người chỉ là một đứa bé, biết gì mà lên tiếng khen bừa!

Rằng tên đầu lĩnh thì tận dụng mọi cơ hội có được. Y nhân lúc Viên Tử Linh có phần sững sờ khiến chiêu kiếm phải chậm lại, há miệng gằm lên :

- Nạp mạng mau!

Véo...

Đứa bé được Viên Tử Linh gọi là Liễu Hận kinh hoàng kêu giật giọng :

- Tam thúc thúc cẩn trọng...

Viên Tử Linh cũng kịp phát hiện tình trạng bất lợi nên tung vọt người lên cao với tiếng nạt thị uy :

- Ta nạp mạng hay là ngươi! Đờ!

Vút!

Ào... Ào...

Từ bên trên Viên Tử Linh tung ào xuống một ngọn chưởng lực cực mạnh bên tả thủ.

Tên đầu lãnh ngoác mồm cười ngất :

- Ngươi xem thường ta đến vậy sao, Viên Tử Linh? Tiếp chưởng!

Ào... Ào...

Ầm!

Viên Tử Linh sau tiếng chạm kinh toàn thân như bị một lực vô hình kích vào phải lộn bắn lên cao.

Vút!

Tên đầu lãnh chột lùi lại và thật bất ngờ y gào lên :

- Tiểu oa nhi kia gọi Viên Tử Linh là Tam thúc thúc, rất có thể là người bổn giáo đang truy tìm. Bắt giữ tiểu oa nhi lại!

Viên Tử Linh bị tung bắn lên không, dù có muốn ra tay ngăn cản ý đồ của tên đầu lãnh cũng không sao kịp.

Hai tên thanh y nhân vừa nghe lệnh vội vàng lao bắn thân hình về phía đứa bé!

Vút! Vút!

Viên Tử Linh hốt hoảng. :

- Liễu Hận! Ngươi mau chạy đi!

Cổ trầm người xuống bằng thuật Thiên Cân Trụ, Viên Tử Linh chưa kịp thực hiện bất kỳ hành vi nào đã phải đối đầu với một thực tại đầy kinh biến.

Tên đầu lãnh mỉm miệng cười độc ác, tay loang nhanh hữu kiếm :

- Ngươi nên lo thân ngươi thì hơn. Đờ!

Véo!

Đang đà trầm người, Viên Tử Linh theo bộ Xà Tấn, phục sát người như dán vào mặt đất. Thanh kiếm trên hữu thủ của Viên Tử Linh lập tức thoát khỏi tay, lao như xé gió đến một trong hai gã Ngũ Kỳ giáo sắp sửa chộp vào đứa bé.

Vụt!

Viên Tử Linh sau đó vừa lặn người qua một bên để tránh kiếm chiêu lợi hại của tên đầu lãnh, vừa vươn tay chộp luôn thanh kiếm của tên đã bị chính Viên Tử Linh sát hại lúc nãy, miệng của họ Viên cũng bật gào thất thanh :

- Liễu Hận, chạy! Ác đồ! Xem kiếm!

Vèo...

Diễn biến xảy ra thật nhanh. Ngay khi Viên Tử Linh lừa thể tránh được chiêu kiếm của tên đầu lãnh thì ở phía kia, ngọn kiếm được họ Viên ném đi cũng lao phập vào hậu tâm một gã Ngũ Kỳ giáo.

Phập!

Oa!

Sự hung hiểm vẫn chưa hết đối với đứa bé vẫn còn khi một tên đang quật bổ vào nó một kiếm hiểm độc.

- Nạp mạng nào, tiểu oa nhi!

Véo...

Lần đầu tiên rơi vào tình cảnh dễ dàng thọ tử, đứa bé chẳng biết phải làm gì hơn ngoài việc đứng yên như hóa đá và nhìn không chớp mắt vào ngọn kiếm của ác nhân đang lăm le đoạt mạng.

Nhận định được điều này, Viên Tử Linh bất ngờ gầm lên :

- “Du Nhân Phi Kiếm”! Đánh!

Tiếng gầm của Viên Tử Linh lẽ đương nhiên phải lọt vào tai của bất kỳ ai đương diện. Và chỉ có đứa bé là hiểu ý định của Viên Tử Linh muốn gì.

“Du Nhân Phi Kiếm” đó là tên của một thức kiếm mà đứa bé đã từng luyện. Dù là luyện vì bắt buộc hoặc vì miễn cưỡng nhưng để thi triển chiêu kiếm này đối với đứa bé hầu như đã thành thói quen.

Tai nghe thế nào thân hình chớp động thế ấy, đứa bé lập tức rùn thấp người xuống, dồn lực vào hai cước chân để tức thì nhảy phốc lên cao.

Soạt!

May cho đứa bé, do kịp trở thành thức kiếm nọ, bản thân nó nhờ đó thoát chết trong gang tấc. Thanh kiếm của cá nhân cũng vì hành vi khá bất ngờ của đứa bé chỉ lao sượt qua và làm cho một bên thân áo bị rách toạc.

Sau đó cũng với thức kiếm “Du Nhân Phi Kiếm”, cho dù trên tay không có lấy một tấc sắt nhưng vẫn do thói quen, hữu thủ của đứa bé cũng bất ngờ bung ra.

Phát hiện thủ thức này, dù biết chắc mười mười đứa bé không hề có kiếm nhưng tên thanh y nhân nọ lại theo bản năng, ngỡ đang có một đầu mũi kiếm đang chiếu vào, y hốt hoảng bật lùi như muốn thoát khỏi mũi kiếm vô hình và không hề tồn tại.

Diễn biến này khiến Viên Tử Linh thở phào nhẹ nhõm.

Viên Tử Linh lại gầm :

- Chạy đi, Liễu Hận!

Nhưng tiếng quát nối tiếp của tên đầu lãnh lập tức đưa Viên Tử Linh vào tình cảnh hiểm nghèo :

- Nạp mạng nào!

Véo...

Cùng với tiếng quát, thanh kiếm của gã đầu lãnh như một tia chớp lóá giữa trời quang xạ ngay vào tâm thất của Viên Tử Linh.

Viên Tử Linh vừa mới đứng lên, chưa kịp thủ bộ, gặp phải chiêu kiếm sát thủ này dường như vô phương đối phó.

Trong khi đó, tên thanh y nhân đang đối phó với đứa bé do kịp nhận ra hành vi tránh kiếm vừa rồi của y là một hành vi kỳ quặc. Đứa bé không có kiếm thế mà y lại cho là có để phải lần tránh chính điều mà y tự tưởng tượng.

Tự thẹn với bản thân, biến tâm trạng thẹn thùng thành giận dữ, y vũ lộng nhanh thanh kiếm quyết xả thân hình đứa bé thành trăm mảnh.

Ào... Ào...

Bị dồn vào tình thế cực kỳ hung hiểm, đứa bé kêu hoảng :

- Tam thức thúc...

Tiếng kêu của đứa bé vừa lọt vào tai, Viên Tử Linh như người đang ngủ mê kịp thời choàng tỉnh đúng lúc.

Nghiêng hết người qua phía hữu, Viên Tử Linh ném mạnh thanh kiếm vừa chộp được vào tên thanh y nhân đang uy hiếp sinh mạng của đứa bé.

Vụt!

Lập tức có hai tiếng kêu ngọt lịm do hai thanh kiếm cùng một lúc đâm sâu vào nhục thể vang lên.

Phập!

Phập!

Tiếng kêu thứ nhất là do gã đầu lãnh huy động trường kiếm đoạn lìa tả thủ của Viên Tử Linh.

Tiếng kêu thứ hai là do thanh kiếm của Viên Tử Linh khi ném đi trong lúc cấp bách đã cắm phập vào hậu tâm ca tên thanh y nhân sắp sửa đoạt hồn đứa bé.

Phát hiện Tam thúc thúc vừa bị mất một chi, chỉ vì lo lắng cho sự ngu ngốc của mình, đứa bé phần hận gào lên bi thảm :

- Tam thúc thúc!

Cùng với sự phần hận, thêm vào đó là qua chiêu thức “Du Nhân Phi Kiếm” vừa rồi ít nhiều cũng làm cho đối phương phải kinh hãi đứa bé lập tức có niềm tin tuyệt đối vào sự lợi hại của kiếm pháp.

Nó nhanh nhẹn chộp lấy thanh kiếm của tên thanh y nhân vừa mất mạng. Cũng nhanh như vậy, đứa bé tất tả chạy về phía Tam thúc thúc.

Viên Tử Linh tuy mất cánh tay tả nhưng vẫn còn đủ dũng khí để tiếp tục đối đầu với thực tại.

Thực tại đó được thể hiện qua tiếng gầm đầy sát cơ của tên đầu lãnh :

- Hạ sát ngay đứa bé! Viên Tử Linh, ngươi phải chết!

Véo!

Trước chiêu kiếm tối độc của tên đầu lãnh, Viên Tử Linh vì không còn kiếm nên đành phải chộp lấy cánh tay tả của bản thân vừa bị đối phương đoạn lìa, dùng thay khí giới.

Viên Tử Linh quát phần nộ :

- Không dễ sát hại ta đâu! Đờ!

Vụt!

Trong khi đó, nghe lệnh của tên đầu lãnh, hai tên trong bốn tên thanh y nhân còn lại liền động thân và động kiếm lao đến đứa bé.

- Tiểu oa nhi nạp mạng!

- Ngươi cam chịu số phận thôi! Đờ!

Véo!

Véo!

Có kiếm trên tay, tâm trạng phần hận đang sôi sục, đứa bé bất chấp có bao nhiêu kẻ thù trước mặt, cứ loang kiếm đánh loạn tam phương tứ hướng.

Choang! Choang!

Phập! Phập! Phập!

Tiếng kim thiết va chạm và phần thắng lẽ đương nhiên phải thuộc về kẻ nào có nội lực thâm hậu hơn, có tỷ lệ uy mãnh hơn. Thanh kiếm của đứa bé lập tức bị chấn bay khỏi tay.

Vụt!

Trong khi đó, dùng cánh tay nhục thể để đối chọi với thanh kiếm sắc bén, Viên Tử Linh cũng rơi vào thế hạ phong, mặc cho tên đầu lãnh tha hồ đoạn lìa cánh tay tả nọ thành nhiều mảnh nhỏ, văng tứ tán.

Tên đầu lãnh cười cao ngạo :

- Người còn chưa chấp nhận mạng số sao? Xem kiếm! Ha... ha... ha...

Hai tên thanh y nhân cũng cười rú lên khi bọn chúng chỉ còn một chiêu nữa là dễ dàng đưa hồn của đứa bé vào chốn cửu tuyền.

Nhưng tất cả đã quên đi thanh kiếm của đứa bé vừa bị chấn bay. Hai tên thanh y nhân còn lại do đứng ngoài quan chiến nên kịp thời hô hoán lên :

- Hương chủ hãy cẩn trọng!

- Ồ! Thanh kiếm bay đúng vào hương chủ kìa.

Nghe thế, cảm nhận có sự chẳng lành, tên đầu lãnh với thân phận là hương chủ đành phải vừa khom người vừa hồi bộ, kịp lúc có tiếng xé gió lướt ngang đầu gã cúi thấp!

Vút!

Thanh kiếm sau đó vẫn thản nhiên lao tiếp và lao thẳng vào Viên Tử Linh, người đang đối diện với gã hương chủ.

Phản ứng của Viên Tử Linh thật thần tốc.

Vươn hữu thủ chộp kiếm, Viên Tử Linh còn thu người về phía sau và nhanh nhẹn tung bắn người về phía đứa bé trước sự ngỡ ngàng của gã đầu lãnh Hương chủ và hai tên kia.

Vút!

- Nạp mạng.

Tiếng quát đánh gọn đầy bất ngờ của Viên Tử Linh làm cho hai tên đang hạ sát thủ với đứa bé phải hồn bất phụ thể.

Hai gã địch người về hai phía, hy vọng thoát khỏi ngọn kiếm chiêu lấy mạng của Viên Tử Linh.

Nhưng chúng không lường hết mức độ biến hóa linh diệu của Viên Tử Linh.

Véo!

Phập! Phập!

Mục kích chiêu thức lạnh lẽ của Tam thức thức, đứa bé ngay khi thoát hiểm lập tức reo lên :

- Chiêu “Du Mộc Điểm Châu” thật lợi hại!

Đối với đứa bé chưa một lần mục kích trận tử kiếm, chiêu “Du Mộc Điểm Châu” là chiêu mà trước kia nó vẫn nghĩ Tam thức thức chỉ vận dụng để đoạn lìa từng nhánh củi khô. Đến lúc này, đối tượng không phải là củi nữa, sự lợi hại của chiêu “Du Mộc Điểm Châu” quả đang làm đứa bé mở rộng tầm nhận thức.

Phát giác sự cao hứng của đứa bé đối với kiếm pháp, Viên Tử Linh cười mãn nguyện :

- Người không chê kiếm của ta chỉ dùng để hái củi nữa ư?

Còn đang nói, Viên Tử Linh không thể ngờ có sự hung hiểm đang cận kề!

Từ phía sau, tên đầu lãnh lẳng lặng tiến đến.

Véo!

Phát hiện mưu đồ bất chính của ác nhân đứa bé hốt hoảng :

- Tam thức thức...! “Thoái Kiếm Điểm Quỷ”.

Nghệ hô hoán trong thế cấp bách, Viên Tử Linh vừa quay ngược đầu kiếm để thích thật mạnh về phía sau vừa quay đầu nhìn lại như muốn biết tại sao đứa bé phải hô hoán như vậy!

Véo!

Và Viên Tử Linh phải ân hận, bởi nếu thi triển trọn vẹn chiêu “Thoái Kiếm Điểm Quỷ”, đáng lẽ Viên Tử Linh còn phải dịch người qua một bên, có như thế mới không để họa chuốc vào thân.

Đằng này, vì có chút hồ nghi, cước pháp và chiêu thức không đồng bộ, tuy ngọn kiếm của Viên Tử Linh cuối cùng cũng đâm ngập vào tên đầu lãnh nhưng chính Viên Tử Linh cũng lãnh nhận ngọn kiếm ác độc của đối phương.

Oa...!

Phập!

Đứa bé thập phần kinh tâm vì ngỡ Tam thúc thúc phải mất mạng. Khi chiêu kiếm kia đã lia thẳng vào phần hạ thân của Viên Tử Linh.

Đã thế, hai tên thanh y nhân còn lại, do muốn báo thù cho đồng bọn, đã cùng một lúc nhảy xổ vào Viên Tử Linh.

- Người muốn chết!

- Đỡ kiếm!

Véo!...

Véo!...

Bất chấp bản thân không là gì đối với đối phương những hai người, bất kể ở trên tay không hề có vũ khí, đang thế túng ngật, đứa bé liều lĩnh xông vào hai tên nọ từ phía sau. Nó còn gào lên :

- Không được hãm hại Tam thúc thúc...

Nó nhào đến và kịp thời ôm bừa vào giữa lưng của một tên thanh y nhân.

Bị ôm bất ngờ, cước bộ của tên nọ vấp hể phải loạn choạng. Y ngã sấp về phía trước.

Cái ngã của y quá nhanh khiến y phải chồm cả thân người vào Viên Tử Linh, chính lúc đó kiếm chiêu của tên thứ hai cuộn đến.

Phập!

Do có một tên kịp ngã vào đỡ hộ một kiếm tối hậu của tên còn lại, Viên Tử Linh nhờ đó kịp vận dụng lực tàn tung ra một chiêu kiếm.

- C... h... ể... t!

Phập!

Tên kia do vô tình hạ sát nhầm đồng bọn, y hoang mang nên không thể phản ứng trước kiếm chiêu của họ Viên.

Y ngã lăn ra gần như là cùng một lúc với tên đã bị y vô tình hạ thủ.

Huych! Huych!

Sau khi tiếng ngã của hai thầy người, đến lượt Viên Tử Linh phải ngã lăn, tạo thành tiếng động nặng nề thứ ba.

Huych!

Kinh hoảng, đứa bé nhào đến và gọi thất thanh :

- Tam thúc thúc!!

Thân hình của Viên Tử Linh lúc này hầu như khấp người đều nhuộm huyết.

Huyết từ bờ vai tả tuôn chảy, lại thêm máu thắm nhuộm từ vết kiếm thương ở ngang thân, điều đó khiến đứa bé khó tin rằng Tam thúc thúc của nó còn sống.

Do vậy, nó lập tức có thái độ vừa ngỡ ngàng, vừa hốt hoảng và vừa mừng đến phát khóc khi nó nghe tiếng thều thào từ miệng Tam thúc thúc :

- Người nghe đây...! Phải... phải luyện kiếm để... để báo thù cho phụ thân người là... là... là...

Đứa bé cố ngiên chặt răng để đừng bật lên bất kỳ tiếng thỏn thức nào và cũng là để có thêm đởm lực mở miệng hỏi :

- Gia phụ thật sự là ai, Tam thúc thúc?

Nó nhìn vào đôi môi dần tái nhợt của Viên Tử Linh và hoàn toàn tuyệt vọng khi thấy đôi môi đó đã hết sinh khí!

Không một thanh âm nào nữa sẽ được phát ra từ đôi môi này!

Không tin vào thực tế quá phũ phàng, quá bi thảm, đứa bé gục đầu vào thân hình bất động của Viên Tử Linh và bật khóc.

4. Lần Đầu Chạm Trán Nhị Kiếm Trang-kẻ Quấy Rối Võ Lâm Kiếm Hội

Đưa tay chỉ vào một gã vừa hôn hờ lướt qua, một trong ba vị công tử văn nho tuấn tú đang nhàn rỗi đến bước vụt nói khá lớn :

- Nhị vị huynh đài hãy nhìn xem. Bộ dạng kệt cỡn của y liệu có phải đến dự Võ Lâm Kiếm Hội không?

Do vị công tử nói lớn nên gã vừa đi lướt qua đương nhiên phải nghe. Gã vẫn đều bước nhưng lại khinh khỉnh quay đầu ném tia nhìn hằn học dành cho cả ba vị công tử.

Vị công tử đi ở giữa có vóc dáng cao to như không chịu được cái nhìn hằn học của gã nên hất hàm :

- Đoàn nhân huynh nói năng nên lựa lời. Dây vào lũ cuồng cẩu lúc này là không nên.

Vị công tử đi ở mé tả vụt cười ha hả :

- Cuồng cẩu? Ha... ha... ha...! Tri Tam Nhãn huynh thật khéo chọn từ thích hợp.

Từ tướng đứng dáng đi đến đôi mục quang nhìn vào ai cũng như muốn nuốt sống người đó, có gọi y là cuồng cẩu kẻ cũng đứng.

Dựa theo thịnh âm của câu nói cuối cùng này chứng tỏ kẻ phát thoại đầu tiên cũng chính là vị công tử đi ở mé tả.

Và ngay sau câu nói của vị công tử văn nho này, gã nọ bất ngờ dừng chân và quay phắt lại, một mình đứng đối diện với cả ba vị công tử cũng vừa dừng lại.

Phản ứng của gã khiến vị công tử đi ở mé hữu là người cho đến giờ vẫn chưa phát thoại phải lên tiếng khuyên giải :

- Đoàn, Tri nhị huynh đài sao lại cố tình gây hấn với người xa lạ?

Hướng về gã nọ, vị công tử đi ở mé hữu vừa có vóc dáng nhỏ nhắn vừa có âm thanh giọng nói thật dễ nghe lại lên tiếng :

- Tại hạ họ Từ, đơn danh là Kim. Mong huynh đài chớ chấp nhặt những lời mạo phạm vừa rồi. Nhị vị bằng hữu của tại hạ có lẽ vẫn còn hưng phấn vì chút mỹ tửu nên có lời thất ngôn. Một lần nữa, tại hạ...

Tri công tử từ phía giữa xăm xăm tiến lên. Và lập tức những lời lẽ nồng nặc mùi rượu liền phả ngay vào mũi gã nọ :

- Bọn ta chẳng thất ngôn cũng chẳng cần hạ cuồng cẩu như người lượng thứ.

Nhìn bộ dạng của người không thuận mắt, bọn ta bình phẩm như vậy thì đã sao? Người dám phạm đến ta là Tam Nhân Khoái Kiếm Tri Bất Nguyên không? Hừ!

Gã nọ như không nghĩ được mùi rượu nồng nên tự ý bước lùi.

Vị công tử ở mé hữu là Từ Kim vội tiến lên, đưa tay nắm ống tay áo của Tri Bất Nguyên lôi lại :

- Tri huynh đài quá chén rồi. Thật không còn thể thống gì của Tri lão anh hùng, Trang chủ Bát Quái kiếm trang.

Vừa nói, Từ Kim vừa lấy mắt ra hiệu cho gã nọ, hy vọng gã cũng là nhân vật giang hồ phải hiểu xuất thân của Tri Bất Nguyên và tạm thời nhẫn nhịn hoặc tha thứ cho họ Tri.

Nào ngờ, nếu Tri Bất Nguyên bị lôi lại thì vị công tử họ Đoàn ở mé tả lại xắn xỏ bước lên :

- Còn ta thì sao? Hạng cuồng cầu như người liệu có đáng là đối thủ của ta, của Thiếu trang chủ Ngũ Mai Kiếm Đoàn Vi Lịch này không?

Một lần nữa phải ngửi mùi rượu nồng, gã nọ lại lùi thêm một bước nữa. Sau đó, như thấu hiểu sự khó xử của Từ Kim, gã bĩu môi khinh khỉnh :

- Tại hạ Liễu Hận! Họ say rồi, tại hạ không chấp nhất. Chỉ mong huynh đài sau đó nói cho họ biết, còn một lần như thế tại hạ quyết chẳng dung tình.

Dứt lời gã Liễu Hận quay người, tiếp tục đi theo con đường đã định.

Ở phía sau, Từ Kim chưa kịp thở phào thì Đoàn Vi Lịch bất ngờ hung hăng lao đến hanh như chớp cơn gió. Đoàn Vi Lịch quát lên hậm hực :

- Ai cần người dung tình, súc sinh! Ta..

Dù đang say nhưng Đoàn Vi Lịch vẫn còn chút nhận thức để dừng lại vừa bất động thân hình vừa bất động luôn lời hậm hực đang nói.

Bởi gã Liễu Hận không hiểu đã bằng thủ pháp gì mà vừa quay ngược lại thì trên tay gã cũng xuất hiện một mũi kiếm chỉ ngay vào huyết Hâu Lộ của Đoàn Vi Lịch.

Gã Liễu Hận còn hần học rít qua kẽ răng :

- Người dám lập lại một lần nữa hai chữ súc sinh không?

Từ Kim thất sắc và phải vội kêu lên vì sợ nếu để chậm sẽ xảy ra một thảm biến mà hậu quả thật khó lường :

- Liễu Hận nhân huynh mau dừng tay! Hành vi thô lỗ của Đoàn Vi Lịch hãy để sau này Trang chủ Ngũ Mai kiếm trang xử trị.

Cũng như Đoàn Vi Lịch, Tri Bất Nguyên cũng rung động khắp châu thân và nhất thời men rượu phải vơi đi quá nửa. Tri Bất Nguyên lấp bắp :

- Dừng... đừng hạ thủ! Để... để Đoàn trang chủ xử trị...

Thu kiếm về, Liễu Hận quát mắt nhìn Đoàn, Tri hai người :

- Theo ta, bọn người mới là súc sinh. Hừ!

Quay người, giắt kiếm vào vai, gã Liễu Hận sau đó hăm hờ bước đi như chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra.

Đến khi bóng dáng của Liễu Hận hoàn toàn khuất dạng, Đoàn Vi Lịch mới thốt được nên lời :

- Sao y dám mắng ta là súc sinh?

Từ Kim buông thông một câu đầy thất vọng :

- Bị mắng còn hơn bị mất mạng! Đi với nhị vị, tại hạ cũng bị mất thể diện lây.

Dứt lời Từ Kim cũng quày quả bỏ đi như muốn nói rằng sẽ là vô vị nếu tiếp tục đồng hành cùng Đoàn Vi Lịch và Tri Bất Nguyên.

Ngỡ ngàng, hai gã nhìn nhau rồi lại vội vàng đuổi theo Từ Kim :

- Từ lão đệ hãy đợi với! Được rồi, bọn ta sẽ không tự ý gây hấn với ai, để khỏi làm Từ lão đệ phải mất thể diện.

- Phải đấy! Chúng ta đã cùng đi với nhau một đoạn đường dài, không lẽ chỉ vì thế Từ lão đệ không thích hai ta nữa sao?

Mặc họ kêu, Từ Kim vẫn rảo bước, xuôi theo quan đạo cũng có lắm nhân vật giang hồ rảo bước. Tất cả như có cùng chung một mục đích: Vô Lâm Kiếm Hội.

Vô Lâm Kiếm Hội là một sự kiện lạ chưa từng có ở võ lâm Trung Nguyên trước nay.

Tôn chỉ của kiếm hội thật rõ, không là luận kiếm cũng không có sự so tài nên bất kỳ ai dù là biết chút ít về kiếm pháp, hoặc có ít nhiều quan tâm đến kiếm pháp đều đủ tư cách tham dự kiếm hội võ lâm.

Không phải luận kiếm nên nơi khai diễn Vô Lâm Kiếm Hội lẽ đương nhiên không cần phải chọn trú sở hoặc tổng đàn của môn bang phái nào! Vì như thế vô hình chung sẽ mất đi tính công diễn của Vô Lâm Kiếm Hội.

Cũng vậy, do không phải so tài tỷ kiếm nên nơi chọn để khai diễn kiếm hội cũng không cần chọn chốn núi thẳm rừng sâu.

Và để thịnh hội này không làm xao động dân tình, những nhân vật thuộc các phái kiếm cũng không chọn những nơi quá gần các trấn thành để làm nơi khai diễn một kiếm hội hiếm có.

Do đó, một bình nguyên rộng lớn được khép lại bằng một dãy núi và một con sông.

Nơi quần hùng đang đổ xô tìm đến có tên gọi thật xứng với địa hình: Vô Mộc Giác, dễ dàng được chọn làm nơi khai diễn Vô Lâm Kiếm Hội.

Chủ ý của nhân vật đề xướng ra kiếm hội như thế nào đã rõ, thế nhưng ngay khi hay biết có một thịnh hội quy toàn giới giang hồ sắp xảy ra, không ít lâu sau Vô Mộc Giác đã biến thành Vô Mộc Trấn.

Dân ngụ cư quanh vùng, nhất là hạng thương nhân, đánh hơi đây là dịp béo bở để kiếm ăn bèn đổ xô đến trước và lập tức những dãy lều quán tạm bợ liền mọc lên. Họ dựng lều dựng quán với lưng quay vào núi, mặt hướng về vùng bình nguyên, sẵn sàng làm nơi nghỉ chân cho khách giang hồ bên bình trà chén rượu.

Đang bước đi chậm rãi, Từ Kim chợt nghe có tiếng gọi :

- Phải chăng Từ nhân huynh đang tìm tại hạ?

Đưa mắt nhìn, Từ Kim thoáng phân vân khi nhận ra người vừa gọi chính là gã Liễu Hận.

Gã đang ngồi một mình, độc ẩm trước chén trà bốc khói. Bộ dạng của gã lúc này trầm tư lạ, không còn chút nào sự hăm hở dễ lầm lẫn với thái độ kịch cỡm của gã lúc nãy. Cũng tương tự như vậy, thanh kiếm của gã đang được gã dựng đứng cạnh bàn, ở một vị thế sẽ khó phát hiện nếu ai đó nghĩ gã là người có tài sử kiếm nhanh lẹ. Gã bây giờ so với gã lúc nãy thật khác xa đến một trời một vực. Gã trầm ngâm bên chén trà và như muốn mọi người, khi nhìn vào đừng nghĩ gã là tay kiếm khách, cũng đừng nghĩ gã ngồi đó là sẵn sàng bắt chuyện được với ai.

Có thể nói, người mà Từ Kim đã gặp là người sẵn sàng đọ kiếm với bất kỳ ai muốn gây hấn, như Tri Bất Nguyên và Đoàn Vi Lịch lúc nãy chẳng hạn. Ngược lại, với tư thế của gã Liễu Hận bây giờ, gã muốn bảo với mọi người hãy để gã ngồi một mình, hãy để yên cho gã, gã có chết mặc gã.

Nhưng vừa nhìn thấy Từ Kim, gã đã gọi, phải chăng gã đã nhìn ra ở Từ Kim có điểm gì đó dễ đồng cảm và muốn có dịp kết thân?

Từ Kim đang phân vân, chưa biết phải đáp lại như thế nào, gã bỗng mỉm miệng cười thật buồn :

- Tại hạ nghe Từ nhân huynh muốn tìm tại hạ, không phải thì thôi vậy!

Tự đáy lòng Từ Kim như cảm nhận được dù là mơ hồ một Liễu Hận thật có cô độc.

Và có lẽ chỉ vào những dịp thật hiếm hoi như thế này con người cô độc của Liễu Hận mới bộc lộ ra qua dáng cách, qua cái cười buồn và qua cả câu nói không muốn để ai khác phiền lụy.

Và cũng tự tâm khảm, Từ Kim những muốn bước vào để được ngồi cùng bàn với gã Liễu Hận, muốn cùng gã đối ẩm một chung trà nóng.

Thế nhưng, Từ Kim không thể bước vào. Y chỉ mỉm cười đáp lại :

- Rất tiếc!

Từ Kim chưa dứt lời, một thanh âm hàm chứa sự động nộ chợt vang lên :

- Rất tiếc là Từ nhân huynh cũng như mọi người không ai muốn dây vào hạng súc sinh như người!

Từ Kim biến sắc quay nhìn người vừa lên tiếng :

- Đoàn Vi Lịch, Tri Bất Nguyên? Sao lại là nhị vị?

Sự cô độc nếu có ở Liễu Hận chỉ thoáng qua đã biến mất. Thay cho nụ cười buồn, Liễu Hận nhếch môi cười giễu cợt :

- Phải đông người theo chân, hai người mới dám thốt ra những lời như thế sao?

Có nghe Liễu Hận nói, Từ Kim mới nhận ra, ở phía sau Đoàn Vi Lịch và Tri Bất Nguyên với khoảng cách ngoài năm trượng có không dưới mười nhân vật đang xạ nhìn Liễu Hận bằng những tia mắt giận dữ.

Và Từ Kim không thể không lên tiếng :

- Tất cả chỉ là lầm lẫn. Chư vị ở nhị trang Bát Quái và Ngũ Mai xin hãy nghe tại hạ giải thích.

Một nhân vật trung niên với đôi mục quang lấp lánh chợt tiến lên, tách khỏi đoàn người cố ý đi theo chân Đoàn Vi Lịch và Tri Bất Nguyên.

Nhân vật nọ đưa mắt nhìn Từ Kim :

- Tiểu tử ngươi là ai? Sư phó là hạng cao nhân nào? Ngươi có tư cách gì bảo bọn ta phải nghe ngươi?

Đoàn Vi Lịch có phần hốt hoảng :

- Sư phụ lầm rồi! Từ nhân huynh là bằng hữu vừa được đề nhi và Tri nhân huynh kết thân. Kẻ cần phải đối phó là gã kia.

Nhân vật được Đoàn Vi Lịch gọi là sư phụ lườm mắt nhìn từ Đoàn Vi Lịch đến Từ Kim và dừng lại ở Liễu Hận :

- Sao ngươi không nói sớm?

Liễu Hận nheo mắt nhìn nhân vật nọ, miệng lẩm bẩm :

- Cả sư phụ cũng hồ đồ, trách gì đệ tử không như vậy!

Từ Kim thêm một lần nữa phải biến sắc. Y nháy mắt với Liễu Hận :

- Liễu huynh không được thất ngôn. Vị tiên bối này là Xích Thủ Phi Hỏa, đệ tử Không Động phái và là nghĩa đệ của Trang chủ Ngũ Mai trang.

Liễu Hận vẫn ngồi nguyên vị, không hề có ý định thi thệ như sự mách bảo ngấm ngấm của Từ Kim.

Đã thế, Liễu Hận còn từ tổng nâng cao chung trà, miệng buông ra một lời hàm ý miệt thị :

- Xích Thủ Phi Hỏa? Ngoại hiệu này lần đầu tiên tại hạ được nghe, thật thất lễ!

Đoàn Vi Lịch không chịu được, quát lớn :

- Hạng cuồng cầu như ngươi biết gì là trời cao đất dày? Mau ra đây chịu chết.

Tổ vẻ chán chường, vì mất đi thú độc ẩm, Liễu Hận đưa tay cầm lấy kiếm và chậm rãi đứng lên :

- Được thôi! Một kiếm vừa rồi ta biết người bất phục! Đưa lệnh sư đến, ý người như thế nào đã rõ! Ta đâu còn cách nào khác để chọn lựa?

Bước ra ngoài, Liễu Hận ung dung đi thẳng đến chỗ bình nguyên rộng lớn nơi không có bất kỳ một cội cây nào mọc lên và được gọi là Vô Mộc Giác.

Đoàn người của Xích Thủ Phi Hỏa cũng tuần tự đi theo Liễu Hận.

Diễn biến này cùng với tiếng quát mới rồi của Đoàn Vi Lịch lập tức sự chú tâm của những nhân vật giang hồ vô tình có mặt gần đó. Họ cũng náo nức đi theo, hy vọng được mục kích một trò náo nhiệt trước lúc Võ Lâm Kiếm Hội khai diễn.

Tất cả rùng rợn nhau kéo ra chỗ đất trống, hình thành một nhóm đông ở giữa bình nguyên, tạo thêm sự tò mò cho nhiều nhân vật khác nữa.

Và đến lượt những nhân vật khác nói đuôi đi theo.

Vòng người càng lúc càng lớn dần với nhân số càng lúc càng đông. Nhưng tất cả vẫn chừa ở bên trong một phạm vi đủ rộng cho Xích Thủ Phi Hỏa và những nhân vật cùng phe được tha hồ đối diện với một trang nam nhi xa lạ đồng thời là vô danh tiểu tốt với mọi người.

Tuy là vô danh tiểu tốt nhưng ngay câu nói đầu tiên của Liễu Hận đã khiến mọi người ngỡ ngàng.

Liễu Hận thản nhiên hỏi Xích Thủ Phi Hỏa :

- Để rửa hận cho lệnh đồ, tiền bối có cần thêm hạn định nào không?

Xích Thủ Phi Hỏa cười lạnh :

- Người sợ rồi sao? Muộn lắm rồi tiểu tử. Trừ phi ngay trước mặt mọi người, người phải tự nhận hai chữ súc sinh kia là do người mắng chính người rất có thể ta sẽ dành cho người một sinh lộ.

Liễu Hận lập tức mở miệng :

- Súc sinh!

Xích Thủ Phi Hỏa đắc ý :

- Là người mắng người?

Liễu Hận lắc đầu :

- Không phải như lão nghĩ. Nếu lúc này hai chữ súc sinh là dành cho họ Đoàn, thì lần này dành cho lão, kẻ không biết giáo huấn ngu đồ!

Xích Thủ Phi Hỏa bật thét lên :

- Người thật sự không muốn sống nữa rồi. Vậy đừng trách ta.

Liễu Hận bắt ngờ quát :

- Chậm đã!

Xích Thủ Phi Hỏa vừa mới nâng cao hữu thủ, nghe Liễu Hận ngăn lại lão cười sảng sặc :

- Người muốn trời gì, nói nhanh đi! Ta chỉ nhân nhượng lần này thôi! Ha... ha...

ha...

Nhưng câu nói của Liễu Hận lại vượt ngoài ý nghĩ của mọi người :

- Ta không cần lão nhân nhượng. Ngược lại, ta chỉ muốn lão phải dùng kiếm.

Xích Thủ Phi Hỏa càng cười lớn hơn :

- Ha... ha... ha...! Người bảo ta dùng kiếm? Đây, người thử hỏi mọi người xem, có bao giờ Xích Thủ Phi Hỏa ta biết dùng kiếm chưa? Ha... ha... ha...

Liễu Hận kinh nghi :

- Lão không biết dùng kiếm? Sao lão lại đến Võ Lâm Kiếm Hội?

Xích Thủ Phi Hỏa trề môi :

- Sao ta không thể đến? Ai cấm đoán ta?

Lão vừa dứt lời, một thanh âm đưa đến tạo ngộ ngang cho chính lão :

- Không sai! Bất kỳ ai cũng có thể đến Võ Lâm Kiếm Hội. Nhưng rất tiếc, người muốn đến phải có đôi chút kiến thức về kiếm pháp. Và Tô Thụ Nhân các hạ lẽ dĩ nhiên không thể đến.

Vút!

Một bóng nhân ảnh với khinh thân pháp linh hoạt nhẹ nhàng, trong chớp mắt đã vượt qua vòng người và an tường xuất hiện ngay giữa phạm vi đang hùng hực sát khí.

Có tiếng reo của vòng người và là tiếng reo khâm phục ngưỡng mộ :

- Thiên Di Thần Kiếm Lưu đại hiệp!

Liễu Hận nhìn không chớp mắt vào nhân vật vừa xuất hiện. Và khác với ánh mắt nửa kính ngưỡng nửa dò xét của Liễu Hận, Xích Thủ Phi Hỏa Tô Thụ Nhân tuy cũng nhìn Thiên Di Thần Kiếm nhưng cái nhìn của lão là cái nhìn căm ghét, nếu không muốn nói là có đôi chút hận thù.

Tỏ vẻ đứng đưng trước sự ngưỡng mộ hoặc căm ghét đang dành cho bản thân, Thiên Di Thần Kiếm vẫn hòa nhã vòng tay thủ lễ với mọi người. Thanh âm của Thiên Di Thần Kiếm cũng không có ý, vẫn để lộ bản sắc với người có nội lực thâm hậu :

- Chư vị! Võ Lâm Kiếm Hội là một thịnh hội dành cho người luyện kiếm. Lưu mỗ thừa biết chư vị sẽ không hẹp lượng, ngược lại hoàn toàn hoan nghênh và chào đón tất cả những ai vì quan tâm đến kiếm pháp sẽ đến với chúng ta như bằng hữu Tô Thụ Nhân đây!

Dừng lời một lúc, Thiên Di Thần Kiếm chậm rãi đưa mắt nhìn mọi người :

- Tuy nhiên, đến để tầm thù như Tô bằng hữu, rất dễ đưa đến ngộ nhận Võ Lâm Kiếm Hội là nơi gây thù chuốc oán. Điều đó không đúng với chủ trương tôn chỉ của kiếm hội. Chư vị nghĩ Lưu mỗ nói có đúng không?

Vòng người chưa kịp biểu lộ thái độ, Xích Thủ Phi Hỏa bỗng cười toáng lên :

- Ha... ha... ha...! Từ lâu ta vẫn biết Lưu Hoàng Nhật nổi danh nhờ vào kiếm pháp, không ngờ nay lại có thêm tài miệng lưỡi để khích nộ quần hùng. Bội phục, bội phục!

Và Xích Thủ Phi Hỏa chợt đổi giọng, buông ra lời dọa dẫm :

- Được! Chờ khi kiếm hội đầy mưu ma chước quỷ này chấm dứt, họ Tô ta nhất định phải lãnh giáo Thiên Di Thần Kiếm.

Quay ngoắt người định bước đi, Xích Thủ Phi Hỏa Tô Thụ Nhân chợt biến sắc khi nghe có tiếng Lưu Hoàng Nhật gọi lại :

- Khoan đã nào! Các hạ không thể bỏ đi nếu không giải thích rõ thế nào là kiếm hội đầy mưu ma chước quỷ.

Tô Thụ Nhân mỉm cười :

- Ta buộc phải giải thích sao?

Thiên Di Thần Kiếm Lưu Hoàng Nhật gằn giọng :

- Do lời nói của các hạ nếu không có ý bài xích kiếm hội thì cũng là hành nghĩa vu khống Lưu mỗ buộc các hạ phải giải thích.

Tô Thụ Nhân vẫn mỉm cười :

- Nếu không thì sao? Họ Lưu ngươi có dám cùng ta so tài cao hạ không?

Lưu Hoàng Nhật giận dữ há miệng, như sẵn sàng đáp ứng lời thách thức của Tô Thụ Nhân, bất chợt Liễu Hận lên tiếng :

- Lưu tiên bối chớ mắc lừa lão! Lão muốn Lưu tiên bối là người đầu tiên gây hấn làm cho lời nói lúc này của Lưu tiên bối mâu thuẫn với hành vi.

Vỡ lẽ, Lưu Hoàng Nhật sau cái liếc nhìn Liễu Hận, dừng ánh mắt trên gương mặt cau có của Tô Thụ Nhân :

- Nếu không có tiểu huynh đệ kia kịp đề tỉnh, phen này ta phải làm trò cười cho mọi người. Họ Tô người nếu có hứng thú sao không lưu lại một hạn kỳ chờ sau khi kiếm hội sẽ phân định thắng bại?

Tô Thụ Nhân hậm hực nhìn Liễu Hận :

- Người sợ đến mất mật rồi ư, tiểu tử? Sau kiếm hội kẻ đầu tiên ta phải hạ thủ chính là người! Hừ!

Xạ tia hung quang vào Thiên Di Thần Kiếm, lời lẽ của Xích Thủ Phi Hỏa thật ngạo mạn :

- Ai khác thì sợ Thiên Di Thần Kiếm, riêng ta thì không. Lưu Hoàng Nhật người nếu có đởm lược, vào tiết cử trùng đến, ta và người sẽ gặp nhau tại Hồi Nhạn sơn.

Liễu Hận chợt nghe có tiếng kêu nho nhỏ của Từ Kim :

- Hồi Nhạn sơn?

Nhưng, hoặc không nghe tiếng kêu này hoặc không xem Hồi Nhạn sơn là một trở ngại đáng kể, Thiên Di Thần Kiếm vẫn ung dung đáp ứng :

- Được! Ta sẽ đợi người tại đó đứng vào tiết cử trùng.

Đắc ý, Tô Thụ Nhân quay người định bước đi.

Lần thứ hai, Tô Thụ Nhân phải dừng lại do một lần nữa có người lên tiếng :

- Chậm đã nào!

Quay lại, Tô Thụ Nhân kinh ngạc :

- Là người. Người muốn gì? Van xin ta tha thứ ư?

Tô Thụ Nhân kinh ngạc cũng phải. Vì chính quần hùng quanh đó dù biết kẻ vừa gọi họ Tô là Liễu Hận nhưng vẫn không hiểu gọi để làm gì, có phải để van xin, cầu tha thứ như Tô Thụ Nhân vừa hỏi không?

Tuy nhiên, tất cả đều ngỡ ngàng khi nghe Liễu Hận ung dung phát thoại :

- Ta không van xin không không cần lão phải ra một hạn kỳ như đối với Lưu tiên bối. Trái lại, ngay bây giờ và ở bên ngoài Vô Mộc Giác, nếu lão muốn, ta xin được hầu giáo vài cao chiêu của lão.

Không còn gì để nói, Tô Thụ Nhân ngửa mặt cười dài :

- Ha... ha... ha...!

Dứt tiếng cười, Tô Thụ Nhân trầm giọng với phần nào thán phục :

- Hảo khí phách, hảo đởm lược! Tiểu tử người nếu không phải là kẻ cuồng tâm ắt phải có đôi chút chân tài thực học. Bằng vào thái độ này của người, Tô Thụ Nhân ta hy vọng người là hạng thứ hai. Được! Ta đợi người ở bên ngoài Vô Mộc Giác vậy. Đi!

Lời cuối của họ Tô chính là mệnh lệnh dành cho những nhân vật đã cùng với lão xuất hiện ở đây.

Và mệnh lệnh vừa buông, lão và bọn họ nhanh nhẹn lui gót, kể cả Đoàn Vi Lịch và Tri Bất Nguyên cũng theo chân.

Sau đó, Từ Kim nhăn nhó nhìn Liễu Hận...

5. Đờm Lược Phi Thường Nhận Tỷ Đấu-qua Thức Khởi Kiếm Lộ Cao Minh

Giọng nói của Từ Kim lộ vẻ lo lắng :

- Liễu nhân huynh không biết Tô Thụ Nhân là cao thủ Không Động phái, chỉ đứng sau Chưởng môn thôi sao? Dây vào lão, có khác nào Liễu nhân huynh tự chuốc họa.

Liễu Hận cố giữ nét mặt thản nhiên :

- Cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng! Thái độ bức bách của lão nếu không ngay bây giờ thì tại hạ vẫn phải một lần chạm trán với lão. Tại hạ còn cách nào khác để chọn lựa?

Từ Kim thở dài :

- Tất cả đều do Đoàn Vi Lịch gây ra. Đáng lẽ ngay từ đầu, tại hạ phải ngăn y lại.

Vẫn đứng gần đó, Thiên Di Thần Kiếm quan tâm :

- Chuyện hận thù giữa tiểu huynh đệ và Xích Thủ Phi Hỏa là thế nào?

Liễu Hận vòng tay thủ lễ :

- Chỉ là chút hiểu lầm nhỏ, đa tạ Lưu tiên bối quan tâm!

Trong khi Liễu Hận cố tình không giải thích, Từ Kim vì mối bất bình phải nói ra tất cả :

- Lưu tiên bối! Chuyện xảy ra chỉ vì Đoàn Vi Lịch và Tri Bất Nguyên. Bọn họ đã đùa cợt và cố ý nhục mạ Liễu nhân huynh...

Quần hùng đến tham dự Võ Lâm Kiếm Hội vẫn còn đứng quanh đó, nghe Từ Kim kể lại sự việc, tất cả đều tỏ ra giận dữ Đoàn Vi Lịch và Tri Bất Nguyên. Và họ cũng có ý bắt phục Tô Thụ Nhân qua thái độ bênh vực hành vi sai quấy của đồ đệ lão.

Thiên Di Thần Kiếm chột lên tiếng :

- Tô Thụ Nhân dù tâm tính nóng nảy nhưng vẫn không phải hạng người bất chấp đạo lý. Theo ta, câu chuyện hôm nay tiểu huynh đệ bắt tất phải ra mặt! Đích thân ta sẽ đến và giải thích minh bạch, hy vọng mọi vướng mắc được hóa giải.

Liễu Hận mỉm cười :

- Nếu cần phải giải thích, tự thân văn bối cũng giải thích được. Và một khi lão không muốn nghe, qua diễn biến mới rồi. Lưu tiên bối vì hảo tâm muốn giúp văn bối, vị tất lão chịu nghe, có khi lại dẫn đến người hiềm khích kkhông cần thiết.

Lưu Hoàng Nhật nhìn Liễu Hận :

- Tiểu huynh đệ thật sự không cần ai khác giải thích hộ?

Liễu Hận khê khom người :

- Việc do văn bối gây ra, tự văn bối phải gánh vác.

Lưu Hoàng Nhật gật đầu :

- Quả là khí phách của nam nhi đại trượng phu. Bằng vào tư cách này, ta hy vọng Tô Thụ Nhân sẽ vì thế bỏ qua chuyện này.

Định quay đi, Liễu Hận chợt dừng người khi nghe Lưu Hoàng Nhật bất ngờ hỏi :

- Tính danh của tiểu huynh đệ là Liễu Hận?

- Không sai! Đó là tính danh của văn bối.

Thiên Di Thần Kiếm Lưu Hoàng Nhật nhú mày nghi hoặc :

- Họ Liễu này rất hiếm gặp! Ta cố nghĩ và không thể nghĩ ra có nhân vật nào vừa ở họ Liễu vừa thuận dùng kiếm.

Liễu Hận thoáng bối rối :

- Gia phụ chỉ quen nếp thôn dã, rất ít khi xuất hiện giang hồ. Có nói ra vị tất tiền bối biết. Mong tiền bối lượng thứ!

Nhìn Liễu Hận như muốn dò xét, Lưu Hoàng Nhật lẩm bẩm :

- Đào luyện được một người có tư cách như tiểu huynh đệ, lệnh tôn nếu chưa từng xuất đầu lộ diện hẳn phải là cao nhân ẩn thế. Thật tiếc, ta không có cách nào để bái phỏng lệnh tôn!

Liễu Hận khẽ chớp mắt :

- Thành tâm của Lưu tiền bối, văn bối xin tâm lĩnh! Từ lâu gia phụ đã khuất núi, ước nguyện của tiền bối...

Lưu Hoàng Nhật trở mắt :

- Nói sao? Lệnh tôn không còn nữa ư? Là do thù nhân hãm hại hay...

Liễu Hận cố tình khom sát người, cố tình che giấu đôi mục quang đang để lộ sự phẫn nộ :

- Sống chết đều có số, gia phụ chẳng may yếu mạng, thế thôi!

Không nhận ra đó là lời nói dối, Lưu Hoàng Nhật cảm thán :

- Hà...! Sự đời thường vẫn vậy, người không đáng chết lại phải chết! Ngược lại...

Liễu Hận ngẩng đầu nhìn lên :

- Lão họ Tô có lẽ đang nghĩ văn bối cố kéo dài thời gian và tìm cách lẩn tránh.

Văn bối xin cáo biệt!

Lưu Hoàng Nhật gật đầu :

- Mãi chuyện ta quên việc giữa lão họ Tô và tiểu huynh đệ. Mà này, xong việc tiểu huynh đệ nhớ quay lại Võ Lâm Kiếm Hội sẽ thu nhiều kết quả nếu có thêm những nhân vật như tiểu huynh đệ.

Liễu Hận mỉm cười và quay người bước đi.

Có tiếng bước chân đuổi theo và thanh âm quả quyết của Từ Kim vang lên :

- Tại hạ không thể để Liễu huynh đơn thân độc lực. Hy vọng Liễu huynh không chối từ.

Liễu Hận cố tình giảm bớt cước lực.

Chờ khi Từ Kim theo kịp và đi ngang hàng, Liễu Hận mới lên tiếng :

- Tại hạ sẽ không chối từ nếu Từ huynh nghe theo mọi sắp đặt của tại hạ.

Từ Kim nghi hoặc :

- Liễu huynh đã có cách đối phó với lão họ Tô?

Liễu Hận thở hắt ra một hơi :

- Tại hạ nào có cách ngoại trừ tùy cơ ứng biến.

- Vậy tại sao Liễu huynh buộc tại hạ phải tuân thủ mọi sắp đặt của Liễu huynh?

Liễu Hận trầm giọng :

- Ý của tại hạ chỉ muốn Từ huynh hãy tự thủ bàng quan. Một mình tại hạ chuốc họa là đủ lắm rồi, kéo thêm Từ huynh nữa, tại hạ thật không yên tâm.

Từ Kim lại nhăn nhó :

- Vậy tại hạ theo Liễu huynh nào có ích gì? Vả lại đây cũng là chuyện có liên quan đến tại hạ.

Liễu Hận quả quyết :

- Tại hạ đã quyết định như vậy! Từ huynh không nhất thiết phải đến, hoặc có đến cũng không cần ra tay.

Từ Kim thoáng bắn khoăn :

- Như thế cũng được, nếu tiểu huynh tự tin là có thể đối phó với Tô Thụ Nhân.

Liễu Hận chột nghiêm mặt :

- Tự tin thì tại hạ có thừa! Còn đối phó được hay không thì phải chờ đến lúc giao đấu mới biết.

Từ Kim nhẹ gật đầu :

- Được! Tại hạ chấp thuận, sẽ tự thủ bàng quan như Liễu huynh muốn.

Thở ra nhẹ nhõm, Liễu Hận bắt đầu tăng nhanh cước bộ.

Ngoài khu vực Vô Mộc Giác là một cánh rừng thưa. Và vượt khỏi cánh rừng là phần tiếp giáp với chân núi, một dãy núi hình cánh cung bao trọn phạm vi Vô Mộc Giác và phần khu rừng là cửa ngõ dẫn vào Vô Mộc Giác.

Ngay tại đó Xích Thủ Phi Hỏa Tô Thụ Nhân, Đoàn Vi Lịch, Tri Bất Nguyên và số người theo chân đang tỏ vẻ nôn nóng vì chờ sự xuất hiện của Liễu Hận.

Nhận thấy bóng dáng của Liễu Hận, trên nét mặt của Tô Thụ Nhân ngoài sự hài lòng còn có sự biểu hiện của sự sững sờ và kinh ngạc.

Có lẽ lão vẫn không ngờ một nhân vật vừa trẻ tuổi vừa có niên kỷ đội mười sáu mười bảy - vừa là kẻ vô danh tiểu tốt lại có thể thần nhiên giữ đúng lời đã nói, dám ngang nhiên xuất hiện để đối đầu với lão là nhân vật đã thành danh trên giang hồ.

Lão vọt miệng lên tiếng :

- Tiểu tử! Người quả không làm ta thất vọng. Ta tin chắc, sau sự việc lần này, dù người chết hay vẫn âm sắc, đồng đạo giang hồ sẽ biết đến người, và người không còn là hạng vô danh nữa!

Liễu Hận chưa kịp lên tiếng đáp, Đoàn Vi Lịch ngạc nhiên kêu lên :

- Từ nhân huynh sao cùng đi với y?

Tri Bất Nguyên cũng phụ họa :

- Đúng vậy! việc này nào có can hệ gì đến Từ nhân huynh, hà tất Từ huynh phải đến, tạo ngộ nhận cho Tô thúc thúc.

Từ Kim vẫn cùng sóng bước với Liễu Hận, đến gần bọn người Tô Thụ Nhân hơn.

Từ Kim cười lạt :

- Ai bảo là không can hệ đến tại hạ? Mọi chuyện như thế nào, ngay từ đầu chẳng phải tại hạ đã mục kích tất cả sao?

Tô Thụ Nhân quắc mắt với Từ Kim :

- Người có ý gì khi bảo đã mục kích tất cả? Có phải cả người nữa, cũng muốn đối đầu với ta?

Từ Kim hầu như không muốn nhân nhượng lão họ Tô, y cũng quắc mắt nhìn và nở một nụ cười giễu cợt :

- Ý của tại hạ là...

Nhưng Liễu Hận bắt ngờ xoa tay, ngăn lại :

- Hy vọng Từ huynh không quên những gì đã hứa với tại hạ!

Từ Kim không quên. Do đó Từ Kim đành làm mặt khó chịu khi phải dịch người tránh né sang một bên và lầu bầu :

- Được lắm! Để xem Liễu huynh sẽ đối phó như thế nào!

- Hừ!

Liếc mắt nhìn Từ Kim, tự đáy lòng Liễu Hận như có phần cảm kích đối với thái độ tỏ ý quan tâm của Từ Kim.

Tuy nhiên, do đã có chủ định, Liễu Hận đành phải khước từ sự quan tâm lo lắng này.

Liễu Hận nhìn Tô Thụ Nhân và hỏi câu đầu tiên :

- Tiền bối vì lệnh đề nên phải ra tay phục thù, cho hỏi, sự việc này xảy ra như thế nào, tiền bối đã rõ chưa? Ngay khi Liễu Hận dứt lời, sắc diện Đoàn Vi Lịch liền xuất hiện sự bối rối.

Y lo lắng lén nhìn sư phụ Tô Thụ Nhân.

Rất tiếc Tô Thụ Nhân do không một lần nhìn xem Đoàn Vi Lịch nên không nhận thấy sắc diện của y.

Bằng không, chắc chắn Tô Thụ Nhân sẽ lưu tâm tìm hiểu và sẽ phát hiện những ẩn tình đang được Liễu Hận cố giải bày.

Ngược lại Tô Thụ Nhân chỉ nhếch môi cười lạnh :

- Những gì xảy ra giữa ngươi và tặc đồ vô dụng, ta là bậc trưởng bối không cần phải chấp nhật! Nhưng để trừng trị thái độ ngạo mạn của ngươi, ta tuyệt đối không thể bỏ qua!

Cho dù sau việc này sư phụ ngươi có tìm đến và xem ta là kẻ thù, ta cam tâm chấp nhận.

Thoáng qua nghe câu nói của lão, Từ Kim mơ hồ nhận ra có điểm ngoắt ngoéo giữa những gì đã xảy ra với những lời cổ tình thêm thất đơn đặt của Đoàn Vi Lịch, gây bất lợi cho Liễu Hận.

Y bước vội đến :

- Chậm đã nào tiền bối! Theo tại hạ...

Một lần nữa, Liễu Hận lên tiếng chặn lại :

- Sao Từ huynh cố tình gây khó cho tại hạ?

Từ Kim thật sự bất bình :

- Liễu huynh không nhận thấy có sự ngộ nhận ở đây ư?

Liễu Hận nhún vai, tỏ ý xem thường :

- Dù có nhận thấy cũng vô ích. Vì đối phương nào chịu nghe tại hạ giải bày?

Tô Thụ Nhân bật cười sang sảng :

- Ha... ha... ha...! Ta đã nói rồi, đến lúc này dù ngươi có muốn giải bày hoặc cầu xin sự tha thứ, tất cả đều đã muộn. Tốt hơn hết ngươi nên tận lực bình sinh và cầu Trời khấn Phật sao cho ngươi phen này tai qua nạn khỏi, đó chính là điều ngươi đang cần đấy, tiểu tử.

Liễu Hận gật đầu. Vừa với tay cầm lấy trường kiếm, Liễu Hận vừa cất cao giọng :

- Có lẽ tiền bối nói đúng. Mọi giải bày vào lúc này thật sự là quá muộn. Mong được sự chỉ giáo của tiền bối.

Dứt lời Liễu Hận tiến hành thủ thức. Nâng kiếm cao ngang đầu, tay hữu vẫn giữ đốc kiếm, Liễu Hận từ từ nghiêng dần đầu kiếm xuống phía dưới.

Mọi người, kể cả Từ Kim bắt đầu chú mục vào thức khởi kiếm kỳ lạ này.

Liễu Hận hạ dần đầu kiếm và khi mọi người ngỡ rằng Liễu Hận sẽ phải dừng lại đúng vào lúc thanh trường kiếm được hạ đến mức nằm ngang - Đỡ kiếm cao ngang đầu và thân kiếm đưa ngang về phía trước. Nào ngờ Liễu Hận vẫn tiếp tục hạ thấp đầu mũi kiếm.

Và Liễu Hận chỉ dừng lại khi đầu mũi kiếm đã hoàn toàn chúc xuống chỉ vào nền đất ngay trước hai mũi chân.

Một thức khởi kiếm thật lạ thường, nếu không muốn nói là quái lạ.

Bởi thức khởi kiếm như thế này hoặc là Liễu Hận chỉ chú trọng việc phòng thủ thật kín môn hộ hoặc Liễu Hận chỉ đánh giá đối phương không thể có bản lĩnh vượt quá chàng.

Và chỉ vì sự đánh giá như vậy, một khi bản lĩnh của Tô Thụ Nhân không thật sự cao thâm, mọi sự tấn công của lão sẽ vô ích do vấp phải sự phòng thủ nghiêm mật của Liễu Hận.

Hiểu như vậy, Xích Thủ Phi Hỏa Tô Thụ Nhân không thể không hỏi :

- Liễu tiểu tử! Sư phụ của ngươi là ai? Ngươi nên nói ra để tránh mọi ngộ nhận sau này?

Liễu Hận trầm giọng :

- Gia sư đã khuất núi! Mọi ngộ nhận tiền bối nghi ngại chắc chắn sẽ không xảy ra.

Vả lại, như tiền bối vừa nói, mọi giải bày bây giờ đã muộn. Tiền bối chớ nên phí thời gian.

Tô Thụ Nhân biến sắc :

- Hừ! Ngươi nghĩ vì ta sợ nên phải hỏi đến lệnh sư chắt? Ngươi lầm rồi! Bình sinh Tô Thụ Nhân chưa hề khiếp hãi trước bất kỳ cao thủ nào. Cần trọng đày! Ta xuất thủ đây.

Dứt lời, hữu chưởng của lão bắt đầu đỏ dần lên. Thoạt đầu chỉ là một điểm nhỏ ngay ở tâm chưởng.

Nhưng sau đó, điểm đỏ đó loang rộng ra và lần hồi biến đổi hữu thủ của lão thành xích thủ thật sự.

Biết lão Tô Thụ Nhân ngay chiêu đầu cố tình dùng đến tuyệt học thành danh là Xích Thủ Phi Hỏa, Từ Kim dù chưa hiểu thân thủ của Liễu Hận lợi hại đến mức độ nào nhưng vẫn tin Liễu Hận đang ngấp nghé ngưỡng cửa Quỷ Môn quan.

Từ Kim lo sợ và vô tình vận lực vào đôi bàn tay từ lúc nào không rõ.

Không khí trầm trọng càng lúc càng hiển hiện do Tô Thụ Nhân chưa xuất chưởng và do thức khởi kiếm của Liễu Hận cho đến giờ vẫn kiên định.

Sự kiên định của Liễu Hận cho thấy rằng loại kiếm pháp chàng sắp sửa thi triển phải là loại kiếm pháp hữu danh và người truyền thụ loại kiếm pháp đó cho chàng phải là hạng cao nhân hãn thế, không phải kẻ vô danh.

Tin chắc như vậy, chính bản thân Tô Thụ Nhân cũng cảm thấy chợn lòng. Vì lão vừa vô tình lâm vào thế không thể nào dừng lại. Lão buộc phải chấp nhận một cuộc tỷ đấu và kết quả cuộc tỷ đấu này, nếu lão bại, thanh danh một đời của lão sẽ tan theo mây khói.

Do đó lão chợt phát hiện ra rằng chính bản thân lão cũng đang vận khởi nội lực đến thập thành chân lực. Điều này nói lên rằng vô hình chung lão đang xem Liễu Hận là một đại địch hoặc ngang hàng hoặc có bản lĩnh cao minh, hơn lão đôi chút.

Lão càng thêm cẩn trọng.

Và khi mức độ khẩn trương đã lên đến tột đỉnh, khi mức độ nhẫn nại của Tô Thụ Nhân đang vượt quá giới hạn, Từ Kim bất ngờ quát lên đến lạc giọng :

- Ngụy tai! Ngũ Kỳ giáo đến!

Cùng một lúc với tiếng quát của Từ Kim, hai bóng nhân ảnh cũng xuất hiện lao ập vào phía hậu của Liễu Hận và Tô Thụ Nhân.

Đang ở mức độ tột đỉnh của sự khẩn trương, sự xuất hiện của hai bóng nhân ảnh chính là điểm then chốt khiến tất cả phải bùng nổ...

6. Ngũ Kỳ Giáo Bất Ngờ Xuất Hiện -chạm Cao Nhân Phô Diễn Kiếm Chiêu

- Người muốn chết!

Vừa quát lên, Tô Thụ Nhân quay ngoắt lại phía sau và tung luôn ngọn sát thủ vừa hờm sẵn vào bóng nhân ảnh xuất hiện ám toán.

Vù...

Bóng nhân ảnh đó có lẽ cũng lừng trước điều này nên bật cười sảng sặc :

- Xích Thủ quả lợi hại! Để xem có hơn được Hòa Minh chưởng của bổn Đường chủ không? Đờ này lão Tô!

Ào...

Cùng lúc đó, Liễu Hận cũng bị tiếng hô hoán của Từ Kim phá vỡ đi thức khởi kiếm nặng nề phòng thủ, chàng lập tức loang nhanh trường kiếm về phía sau với tiếng nạt phẫn nộ :

- Ngũ Kỳ giáo phải chết!

Véo... Véo...

Bóng nhân ảnh đang lao ập vào chàng lập tức lùi lại với tiếng kêu kinh ngạc :

- Úy! Hảo kiếm pháp! Bổn Đường chủ thật sự không ngờ đấy! Xem này!

Mới lùi để tránh chiêu kiếm của Liễu Hận, bóng nhân ảnh lại lạnh lẽo lao vào với ngọn tả trảo thập phần lợi hại, chộp ngay vào tay cầm kiếm của Liễu Hận.

Khí thế của đối phương thật mãnh liệt buộc Liễu Hận phải cấp tốc dịch bộ sang một bên, quyết không để đối phương đắc thủ ngay chiêu đầu.

Phản ứng của Liễu Hận dù nhanh nhưng vẫn không thể so với đối phương với thân danh như đã tự xưng là Đường chủ của Ngũ Kỳ giáo. Hữu trảo của đối phương lập tức xuất hiện với tiếng quát đặc ý :

- Trúng!

Ào...

Việc đó, việc so chưởng giữa Xích Thủ Phi Hỏa Tô Thụ Nhân và nhân vật kia, cũng là một Đường chủ ở Ngũ Kỳ giáo đã có kết quả!

Ầm!

Tô Thụ Nhân do người phát chiêu chậm hơn một sát na nên phải bị chưởng kinh của đối phương quật trước áp đảo đến bật lùi.

Tô Thụ Nhân động nộ :

- Không ngờ Hồng Kỳ đường chủ lại có hành vi lén lút hạ thủ! Lần này đến lượt ngươi đây! Đờ!

Ào... Ào...

Nhân vật được lão Tô gọi là Hồng Kỳ đường chủ bật cười khanh khách :

- Người của bổn giáo có khi nào tự nhận là danh môn chánh phái? Lão Tô ngươi khỏi phải phí lời và ngậm ngậm mả mai! Xem chưởng!

Vù... vù...

Sự xuất hiện của Ngũ Kỳ giáo ngay vị trí dẫn vào Vô Mộc Giác, nơi có đa số quần hùng vì quan tâm đến kiếm pháp đang từ khắp nơi tề tựu về, khiến Từ Kim động tâm nghi ngờ!

Từ Kim vụt quát lên, cùng với việc động thân lao vào trợ lực cho Liễu Hận :

- Tất cả hãy cẩn trọng! Ngũ Kỳ giáo xuất hiện bất ngờ như thế này chắc hẳn phải có mưu đồ bất lợi cho kiếm hội! Động thủ đi, đừng để bọn tà giáo đắc thủ.

Vù... vù...

Liễu Hận đang luống cuống vì không ngờ đối phương có thể thay đổi đấu pháp nhanh đến vậy! Vừa tìm cách thoát được tả trảo thì lại bị hữu trảo của đối phương uy hiếp, Liễu Hận chưa biết phải làm gì để chuyển nguy thành an, việc tiếp trợ của Từ Kim thật kịp lúc.

Bất ngờ có Từ Kim xông vào, nhân vật nọ tuy vẫn giữ nguyên hữu chưởng, nhưng buộc lòng phải chia đôi chân lực, dồn một nửa vào tả chưởng để đối phó với chưởng đang lao đến của Từ Kim.

Áp lực ở hữu trảo bị giảm một nửa, sự lợi hại vì thế cũng mất đi năm phần. Liễu Hận bất ngờ uốn cổ tay, đưa lưỡi kiếm sắc bén vào ngọn trảo của đối phương!

Lối biến chiêu của Liễu Hận lập tức có kiến hiệu, đối phương phần nọ co hữu trảo về và hăm lực gầm vang :

- Là bọn ngươi không biết tự lượng sức. Chớ trách Ngũ Âm Trảo ta phải dùng đến độc chiêu. Đờ!

Ầm!

Ầm!

Từ song trảo của nhân vật vừa tự xưng là Ngũ Âm Trảo bỗng lao thoát đi hai luồng âm kinh, một kích thẳng vào ngọn chưởng của Từ Kim và một còn lại chấn động thanh kiếm của Liễu Hận.

Liễu Hận và Từ Kim cùng một lúc bị thối lui với thương thế khác nhau.

Từ Kim ngoài việc bị chấn kinh của đối phương hóa giải chưởng pháp, xem ra chỉ phải một phen hốt hoảng mà thôi. Người lại, do Liễu Hận cố tình giữ kiếm, luồng âm kinh nọ xộc thẳng đến ngũ tạng lục phủ khiến thần sắc phải tái nhợt.

Từ Kim càng thêm lo ngại cho Liễu Hận vì nhìn thấy đối phương đang hăm hở lao tiếp vào chàng.

Từ Kim mở miệng hô hoán :

- Âm kinh của lão rất lợi hại, Liễu nhân huynh đừng cùng lão chạm chiêu!

Nhưng, tiếng gầm của đối phương lập tức át đi tiếng hô hoán của Từ Kim và vánh động cả thính nhĩ của Liễu Hận :

- Nạp mạng nào, tiểu tử!

Vụt!

Trước ngọn trảo sát thủ của đối phương, Liễu Hận gần như là liều lĩnh khi thần tốc vũ lộng trường kiếm.

Véo...

Kiểm thức của Liễu Hận lần này cũng giống với lần đã uy hiếp sinh mạng của Đoàn Vi Lịch.

Trong nháy mắt, đầu mũi kiếm của Liễu Hận đã xuất hiện ngay huyệt Lao Cung nằm giữa tâm ngọn trảo của đối phương.

Quá bất ngờ trước lối kiếm thập phần nhanh lẹ của Liễu Hận, Ngũ Âm Trảo phải thu kinh và thu luôn hữu trảo.

Tuy thế, tả trảo lão lại xuất hiện tiếp nối, chộp ngay vào Khí Hải huyệt của Liễu Hận. Lão còn quát :

- Trúng!

- Trúng!

Đồng một lúc với tiếng quát của đối phương, Liễu Hận cũng quát và quát cùng một từ như đối phương đang quát.

Cùng với tiếng quát này, Từ Kim đang đứng cạnh đó quan sát cũng không thể hiểu Liễu Hận bằng phương cách gì để cần phải một thủ pháp thần kỳ đến vậy, đầu mũi kiếm của chàng một lần nữa chỉ ngay vào huyệt Lao Cung cũng ở tả trảo của đối phương.

Diễn biến này nếu đối phương liều lĩnh nhả kinh, sinh mạng của Liễu Hận dù có bị uy hiếp thì trước hết chính tả trảo của đối phương phải bị phế bỏ.

Lợi chưa thấy đã thấy hại, đối phương một lần nữa đành phải thu hồi chiêu thức và tâm trạng lẽ đương nhiên phải sôi sục căm hờn.

Lão bèn loang loáng vừa tìm cách tiếp cận Liễu Hận vừa vận dụng song trảo nhanh đến đột ngột :

- Xem trảo!

Vụt! Vụt!

Từ Kim thập phần lo ngại vì nhận ra cho đến giờ thần sắc của Liễu Hận vẫn chưa phục hồi như trước. Liễu Hận vẫn có thần sắc nhợt nhạt, biểu hiện hoàn toàn không thuận lợi nếu Liễu Hận buộc phải vận dụng chân khí!

Tuy nhiên Từ Kim càng lo ngại thì lạ thay lại càng có tâm trạng kinh nghi lẫn hoang mang. Bởi, dù Liễu Hận đang có biểu hiện của người mang nội thương trầm trọng, sẽ rất khó khăn trong việc vận được chân nguyên nhưng cách thi triển kiếm chiêu của chàng vẫn giữ nguyên mức độ thần tốc đầy lợi hại.

Chàng cũng loang loáng thanh kiếm và không hề chịu kém so với vô vàn bóng trảo chập chùng của đối phương.

Kết quả, trăm lần như một, đối phương buộc phải thu trảo lẫn nhu kinh đúng vào lúc tối hậu. Vì lần nào cũng vậy, mỗi khi bóng trảo dù là tả hay hữu trảo, sắp sửa chộp vào Liễu Hận đúng lúc và uy hiếp đúng vào huyết Lao Cung của đối phương...

Đối phương thi triển đến trăm trảo thì Liễu Hận cũng uy hiếp đủ một trăm lần như vậy!

Không thể tiếp cận cũng không có cách nào lẩn tránh được mũi kiếm của chàng, đối phương sau cùng đành phải hậm hực lùi xa.

Từ Kim không biết xuất xứ của Liễu Hận, cũng không biết chàng đang thi triển loại kiếm pháp quái quỷ gì, nhưng vẫn phải khấp khởi tán dương kiếm pháp lợi hại đó :

- Hảo kiếm pháp! Liễu nhân huynh có thân thủ thật...

Lời tán dương chưa dứt, Từ Kim vụt cảm bật vì nhận ra đối phương do không làm được gì Liễu Hận đang bắt ngờ dồn mọi giận dữ vào bản thân y :

- Người ba hoa không phải lúc rồi. Đờ!

Vù...

Từ Kim vì bàng hoàng nên không kịp có phản ứng!

Đúng vào lúc sinh mạng của Từ Kim đang như ngàn cân treo sợi tóc, tiếng nạt khê của Liễu Hận chọt vang lên :

- Đang giao chiêu với ta sao lão vội vàng bỏ đi? Xem kiếm!

Véo...

Ầm!

Tiếng chấn kinh từ xa vang lại, cho biết trận giao chiến giữa Hồng Kỳ đường chủ Ngũ Kỳ giáo và Xích Thủ Phi Hóa Tô Thụ Nhân đã đến hồi kết thúc.

Ngay sau tiếng chấn kinh, tràng cười ngạo mạn của Hồng Kỳ đường chủ chọt vang lên :

- Lão Lam còn chưa đắc thủ ư? Hồng mỗ phải đi trước một bước vậy! Mệnh lệnh của Giáo chủ nào phải chuyện đùa! Ha... ha... ha...

Hóa ra Ngũ Âm Trảo, nhân vật đang giao đấu với Liễu Hận và Từ Kim là Lam Kỳ đường chủ Ngũ Kỳ giáo.

Với nhận định chuẩn xác, nếu quyết tâm hạ thủ Từ Kim ắt không tránh khỏi một kiếm của Liễu Hận đoạt mạng, Lam Kỳ đường chủ bất ngờ buông bỏ Từ Kim và tung bắn người lên cao.

Vút!

Cùng với động tác này, Lam Kỳ đường chủ còn gọi với theo Hồng Kỳ đường chủ :

- Lão Hồng chờ ta với!

Và để thoát khỏi sự đeo bám của Liễu Hận, nhân lúc tung người lên cao, Lam Kỳ đường chủ cũng tung ra một cước hậu, định gạt thanh kiếm của Liễu Hận qua một bên.

Coong...

Kết quả thật ngoài dự liệu của lão Lam Kỳ. Cước chân của lão dù nhẹ nhưng lại có thừa uy lực để đánh bật thanh kiếm khỏi tay Liễu Hận.

Với sắc mặt thập phần kinh ngạc vì không tin một người có kiếm chiêu lợi hại như Liễu Hận lại dễ dàng để một cước không ra gì tước đoạt mất thanh kiếm. Lam Kỳ đường chủ vội vàng trầm người xuống và định chụp một trảo nhằm đoạt mạng Liễu Hận, kẻ đã nhiều phen liên tiếp làm bẽ mặt lão.

Việc Liễu Hận bị mất kiếm quá dễ dàng khiến Từ Kim nghĩ đó là do chàng đang vương nội thương và chỗ chân nguyên còn lại là không đủ giữ kiếm, Từ Kim nhanh chóng vươn tay bắt gọn thanh kiếm của Liễu Hận đang bay đi và lao ập vào Lam Kỳ đường chủ :

- Lão chớ vội đắc ý! Xem kiếm!

Véo...

Lúc đó, Xích Thủ Phi Hỏa Tô Thụ Nhân tuy bị Hồng Kỳ đường chủ đả bại nhưng sinh mạng vẫn chưa đến nỗi nào. Phát hiện Lam Kỳ đường chủ thay vì bỏ đi bỗng quay lại, Tô Thụ Nhân hậm hực lao đến :

- Tên Lam Kỳ tà giáo! Đờ!

Vù... vù...

Cũng hậm hực không kém, Tri Bất Nguyên, Đoàn Vi Lịch và bọn người theo chân cũng vũ lộng trường kiếm lao đến, quyết vây hãm Lam Kỳ ác ma.

- Mau vây bắt lão!

- Lão ác ma! Xem kiếm!

Ào... Ào...

Véo... Véo...

Chỉ một chút luyến tiếc, muốn lấy mạng Liễu Hận cho kỳ được, lão Lam Kỳ đường chủ lập tức rơi vào giữa vòng vây của hơn mười tay kiếm thủ và có thêm chưởng kinh vẫn còn lợi hại của Phi Hỏa Xích Thủ. Lam Kỳ đường chủ bật cười dài :

- Lấy nhân số đông thập bội để thủ thắng, đây là hành vi của hạng danh môn chánh phái bọn người à? Lão Tô ngươi nhớ lấy, sau này bốn Đường chủ quyết không ném lại mùi vị này! Ha... ha... ha...

Vút!

Tràng cười tuy còn vang dội nhưng Lam Kỳ đường chủ với khinh thân pháp bất phàm bỗng tung người tránh khỏi vòng vây.

Liễu Hận chợt kêu :

- Từ huynh! Mai giao kiếm cho tại hạ!

Tuy nhiên, lúc Từ Kim đưa được kiếm cho Liễu Hận, lão Lam Kỳ đã biến mất vào Vô Mộc Giác.

Giận dữ Liễu Hận lắm bầm :

- Hừ! Nếu tại hạ đừng mất kiếm, lão nhất định không chạy thoát!

Đoàn Vi Lịch nghe được câu này, khẽ mỉm cười mỉa mai :

- Chờ đối phương đi mất mới nói, liệu có ích gì?

Từ Kim bất bình, trợn mắt nhìn Đoàn Vi Lịch :

- Liễu huynh không phải hạng người khoa trương như các hạ! Lão Lam Kỳ đó nếu kém thân thủ hơn một chút đã mất mạng dưới kiếm của Liễu huynh từ lâu rồi.

Dứt lời Từ Kim lo lắng nhìn sang Liễu Hận :

- Thương thế của Liễu huynh sao rồi?

Liễu Hận chưa kịp đáp, tiếng cười cao ngạo của Đoàn Vi Lịch bỗng vang lên :

- Nghe nói họ Liễu kia đáng lẽ phải lấy mạng lão Đường chủ Lam Kỳ, sao Từ huynh lại phải lo lắng hỏi về thương thế? Lạ thật đấy! Ha... ha... ha...

Không chịu nổi tràng cười khinh khi của Đoàn Vi Lịch, Liễu Hận và Từ Kim vô tình có chung một thái độ!

Họ cứ như bằng hữu thâm giao, cùng xạ ánh mắt giận dữ nhìn Đoàn Vi Lịch.

Nhưng cả hai chưa kịp phát tác, Xích Thủ Phi Hỏa Tô Thụ Nhân bỗng lên tiếng trách mắng đẽ tử :

- Người không còn mau ngậm miệng ư? Cùng là đối phó với Đường chủ Ngũ Kỳ giáo như nhau, ta có bọn người tiếp trợ còn không là đối thủ của lão Hồng Kỳ, ngược lại phe tiểu tử chỉ có hai nhưng lại cầm chân lão Lam Kỳ lâu hơn. Chính người mới là hạng ếch nằm đáy giếng, vô tài vô dụng.

Quay lại Liễu Hận, Xích Thủ Phi Hỏa có thái độ khác thường :

- Liễu Hận! Ta thừa nhận kiếm pháp của người rất cao minh. Lúc này ta và người cùng bị nội thương, việc so tài phục hận tốt hơn là hãy đợi một dịp khác! Người nghĩ sao?

Thái độ của họ Tô dù sao cũng có phần quang minh lỗi lạc, điều đó khiến Liễu Hận khâm phục :

- Tùy ở tiền bối! Thật lòng vẫn bối không hề muốn xảy ra cuộc so tài.

Trố mắt nhìn chàng, Tô Thụ Nhân bảo :

- Người vẫn không cao ngạo! Nhân cách này của người đáng để ta xem xét lại mọi việc! Người nghĩ sao nếu ta cũng ước hẹn với người như đã ước hẹn với lão Thiên Di Thần Kiếm?

Liễu Hận nhanh nhẩu :

- Tiết Trùng Cửu, tại Hồi Nhạn sơn? Được! Đến lúc đó vẫn bối nhất định sẽ có mặt.

Từ Kim vì không ngờ Liễu Hận lại quá nhanh nhẩu đáp ứng nên dù muốn ngăn cản cũng không kịp. Do đó y chỉ biết len lén thở dài khi lời ước hẹn kể như được được song phương xác lập.

Phát giác thái độ của Từ Kim, Phi Hỏa Xích Thủ cười lạt :

- Từ tiểu tử người sao lại thờ dài? Có phải người cũng muốn đến Hồi Nhạn sơn như Liễu Hận?

Từ Kim thoáng bối rối vì không biết phải giải thích như thế nào với những gì y đang nghĩ.

Tô Thụ Nhân ném cho Từ Kim cái nhìn nghi hoặc :

- Nếu người đã muốn đến, ta không thể ngăn cản người. Người đừng sợ ta bày kế hãm hại Liễu tiểu tử. Tô Thụ Nhân ta không phải hạng tiểu nhân. Hừ!

Dứt lời, Tô Thụ Nhân quay lưng bỏ đi, khiến bọn Đoàn Vi Lịch vì thế cũng phải theo chân.

Thấy họ không phải đi về hướng Vô Mộc Giác, Liễu Hận thở dài :

- Chỉ vì tại hạ, Vô Lâm Kiếm Hội phải mất đi sự góp mặt của hai Kiếm trang Ngũ Mai và Bát Quái.

Từ Kim buột miệng cười thành tiếng :

- Chẳng phải như Liễu huynh nghĩ! Bọn họ không muốn đến kiếm hội vì ngại chạm mặt bọn Ngũ Kỳ giáo thì đúng hơn.

Từ Kim nói tiếp :

- Những gì được hai lão Đường chủ Hồng Kỳ và Lam Kỳ đối đáp, Liễu huynh không nghe sao? Họ có nhắc qua mệnh lệnh Giáo chủ, theo Liễu huynh, họ muốn ám chỉ điều gì?

Liễu Hận động tâm :

- Là Ngũ Kỳ giáo muốn gây náo loạn tại Võ Lâm Kiếm Hội?

Từ Kim gật đầu :

- Theo tại hạ, có lẽ đó chính là ý đồ của bọn Ngũ Kỳ giáo.

Liễu Hận chợt cười lạnh :

- Nếu đúng như lời Từ huynh nói, tại hạ lại có dịp đối đầu với bọn Ngũ Kỳ giáo một lần nữa. Đi thôi!

Vừa nói, Liễu Hận vừa quày quả đi nhanh vào Vô Mộc Giác. Hành vi của chàng khiến Từ Kim sinh nghi :

- Liễu Hận huynh có oán thù với bọn Ngũ Kỳ giáo ư?

Liễu Hận vẫn tiếp tục bước đi :

- Đó là mối thâm thù đại hận, bất cộng đái thiên.

Từ Kim bước nhanh cho kịp Liễu Hận :

- Nếu là vậy, ngay lúc này Liễu huynh đừng chạm mặt bọn chúng thì hơn.

- Tại sao?

Từ Kim lộ vẻ ngần ngại :

- Do Liễu huynh đang mang thương thế, chưa kịp khôi phục! Trong tình thế này, gặp bọn chúng là hạ sách!

Nhưng Liễu Hận vẫn không thay đổi ý định :

- Có cơ hội báo thù, tại hạ dù chết, quyết không bỏ qua! Đa tạ Từ huynh đã vì tại hạ mà lo lắng.

Từ Kim cố nài nỉ :

- Tránh voi chẳng xấu mặt này! Liễu huynh vội làm gì khi quân tử báo thù mười năm cũng không muộn.

Liễu Hận chẳng nói chẳng rằng vẫn lầm lũi đi vào Vô Mộc Giác.

Ngay sau đó, khi vượt qua khu rừng nhỏ, cảnh quang ở Vô Mộc Giác lập tức mở rộng ra tạo nỗi niềm kinh hoàng cho Liễu Hận và Từ Kim.

Ở đó, chẳng hiểu bằng cách nào bọn Ngũ Kỳ giáo với y phục có đủ năm sắc màu là : Thanh, Hồng, Lam, Bạch, Hắc đang tràn ngập vào Vô Mộc Giác.

Bọn chúng đang tả xung hữu đột quần thảo với quần hùng đa phần đều dùng kiếm.

7. Thu Lại Chiêu Nhưng Là Vô Lực -một Thảm Trạng Đến Cho Ngũ Kỳ

Vốn đang lo ngại cho Liễu Hận, Từ Kim luôn nơm nớp nhìn từng sắc thái một của chàng!

Và Từ Kim chẳng còn cách nào khác hơn là đành phải chạy theo Liễu Hận.

Liễu Hận vẫn lầm lũi trường kiếm chạy ngay đến chỗ gần nhất có bọn Ngũ Kỳ giáo.

Phát hiện hành vi của chàng, hai tên giáo đồ Ngũ Kỳ giáo với y phục màu hồng nhuận cùng hăm hở lao đến đón đầu :

- Lại có thêm hai tên nữa đến nạp mạng! Bọn người muốn chết!

Vù... vù...

Trước chưởng pháp có đôi phần uy mãnh của hai tên Hồng y giáo đồ, Từ Kim cảm thấy nôn nao lạ trước phản ứng vô thường của Liễu Hận.

Liễu Hận vẫn giữ nguyên cước bộ và ung dung chọc thẳng mũi kiếm vào một trong hai luồng chưởng phong kia :

- Không phải ta, là ngươi phải chết! Đờ!

Véo...

Còn lại một chưởng buộc lòng Từ Kim phải xuất lực đối phó.

Tuy thế, Từ Kim vẫn không ngớt đôi nhìn Liễu Hận.

Bởi cách xuất thủ như Liễu Hận là điều Từ Kim chưa bao giờ thấy qua.

Vì với lối dùng cứng chạm cứng như Liễu Hận đang hành động, trừ phi Liễu Hận chưa mang thương thế, hoặc có mang những chỗ chân nguyên còn lại của chàng phải thừa sức áp đảo ngọn chưởng lực được phóng mới mong thủ thắng.

Nhưng như Từ Kim đã lắng lặng dò xét, Liễu Hận rõ ràng là chưa khôi phục chân nguyên.

Bằng chứng, Liễu Hận hãy còn mang sắc diện nhợt nhạt, thêm nữa, qua cách quay trở lại Vô Mộc Giác của chàng, chàng không di chuyển bằng khinh thân pháp, mà chỉ là những bước chạy bình thường như những kẻ chưa từng luyện qua võ công, tất cả nói lên rằng vết nội thương trước đó đã làm cho Liễu Hận hoàn toàn suy kiệt chân nguyên.

Và điều này còn nói lên rằng Liễu Hận đang vì mối thâm thù đại hận, quyết chí báo thù, nên không kể gì đến sinh mạng bản thân, đang muốn liều chết với kẻ thù.

Nghĩ như thế, Từ Kim vội chấn thêm chân lực, đẩy bật tên giáo đồ Ngũ Kỳ giáo đang cùng y giao đấu.

Ầm!

Hự!

Ngay khi tên giáo đồ bị chấn lùi, sợ không kịp viện thủ cho Liễu Hận, Từ Kim vội hô hoán :

- Lùi lại nào, Liễu huynh!

Cũng vội như vậy, Từ Kim bất ngờ vươn tay ra, định đẩy Liễu Hận qua một bên.

Tuy nhiên, Từ Kim vừa hoang mang vừa mừng rỡ khi đúng lúc đó y phát hiện có điều lạ đang xảy ra.

Tên giáo đồ Ngũ Kỳ giáo đang cật lực chưởng vào Liễu Hận, phát hiện thủ pháp của Liễu Hận tuy liều lĩnh nhưng rất có thể đưa đến tình trạng lưỡng bại câu thương!

Y sẽ mất mạng dưới kiếm chiêu quá lợi hại của Liễu Hận, cho dù chưởng của y chắc chắn sẽ đắc thủ trước.

Không muốn mất mạng một cách vô lý, tên giáo đồ bất ngờ dịch người thu chưởng trước khi chạm phải kiếm chiêu của Liễu Hận.

Không một lần tỏ ra bối rối và cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội, Liễu Hận thần tốc biến chiêu, đưa nhanh mũi kiếm theo bóng nhân ảnh đang dịch chuyển của tên nọ.

- Trúng!

Phập!

Lối biến chiêu quá thần tốc của Liễu Hận lập tức lưu lại một vết kiếm thương khá sâu cho tên nọ.

Nhân đó Từ Kim thay vì dùng tay xô Liễu Hận qua một bên như đã định, y nhanh nhẹn dùng tay đó hất luôn một kinh vào tên giáo đồ vừa bị kiếm thương :

- Lui lại nào!

Ào...

Ầm!

Chướng ngại bị loại trừ, Liễu Hận vẫn với tâm trạng phần hận hồi hải tiến sâu thêm vào Vô Mộc Giác.

Từ Kim hoang mang đi theo, không thể đoán thắng lợi vừa có là do Liễu Hận còn khá nhiều chân lực hay nhờ định lực hơn người nên đến lúc tối hậu đã chuyển bại thành thắng?

Và lần hồi Từ Kim càng có dịp hiểu rõ thêm về Liễu Hận.

Một tên giáo đồ Ngũ Kỳ giáo đột ngột lao đến :

- Tiểu tử mau báo danh để rồi nạp mạng!

Vút!

Tên giáo đồ vừa hỏi xong lập tức biến sắc và ân hận.

Trường kiếm trên tay Liễu Hận nhanh như chớp xuất hiện thay cho lời đáp :

- Trúng!

Véo...

Phập!

Với lối xuất thủ vừa nhanh vừa chuẩn xác của Liễu Hận lập tức điểm vào tấm thân nhục thể của tên giáo đồ.

Y trợn mắt nhìn xuống và phải bủn rủn tứ chi do nhìn thấy máu huyết của chính y đang chảy ra từ vết kiếm thương.

Từ Kim đi ở phía sau chợt nghĩ :

- “Tuy Liễu Hận vẫn đủ lực xuất chiêu thật nhanh nhưng để lấy mạng đối phương thì không thể. Mũi kiếm phải thọc sâu hơn nữa mới hy vọng đạt kết quả! Lạ thật!”

Đang nghĩ Từ Kim chợt có phản ứng theo bản năng do nhìn thấy tên giáo đồ nọ bất ngờ hất mạnh một chưởng vào Liễu Hận.

Ào...

Từ Kim bật quát :

- Nằm xuống!

Ầm!

Tên giáo đồ vì muốn báo thù một kiếm do Liễu Hận vừa gây ra, y hoàn toàn bất phòng nên phải lãnh nhận trọn một kinh của Từ Kim hạ thủ.

Hai tên hắc y nhân khác cũng là giáo đồ Ngũ Kỳ giáo, phát hiện Liễu Hận và Từ Kim tuy chỉ mới nhập cuộc nhưng trong thoáng mắt đã biểu lộ thân thủ cao minh, cả hai cùng lao đến.

- Cầu tiểu tử mau nạp mạng!

Vút! Vút!

Vù... vù...

Khí thế của hai tên này có phần lợi hại hơn hai tên đầu tiên đã lao đến.

Tuy nhiên dù có nhận định giống với Từ Kim hay không, Liễu Hận vẫn giữ nguyên đấu pháp liệu linh và khác thường của chàng.

Hữu kiếm của chàng liền chớp động với tiếng quát phẫn nộ :

- Bọn ngươi độc ác đã thành thói, mở miệng ra là đòi người phải nạp mạng. Đáng chết!

Véo...

Từ Kim cũng phải xuất lực đón đỡ ngọn kinh của tên hắc y nhân thứ hai. Vừa xuất kinh Từ Kim vừa thán phục nhìn theo chiêu kiếm của Liễu Hận.

Dù biết Liễu Hận do mang thương thể trầm trọng nên lực đạo của chiêu kiếm là không đáng kể nhưng dưới cái nhìn của Từ Kim, chiêu kiếm nọ vẫn được thi triển vừa thần tốc vừa chuẩn xác một cách kỳ lạ.

Và mức độ chuẩn xác đó thật đáng kinh ngạc chọc ngay vào chỗ hử duy nhất trong chưởng lực của gã hắc y nhân.

Ầm!

Hự!

Và kết quả thật chẳng khác nào đối với hai tên Hồng Kỳ Giáo đồ lúc đầu. Một tên thì bị Từ Kim dụng lực đẩy lùi, tên thứ hai do tự cảm thấy không hơn nổi chiêu kiếm của Liễu Hận nên phải thu chiêu.

Từ Kim nhanh chóng chớp lấy cơ hội, tung một kinh sấm sét vào tên thứ hai :

- Nằm xuống!

Ầm...

Mức độ lợi hại của cả hai ngay lập tức gọi sự chú tâm cho một nhân vật vào hàng thượng cấp của bọn giáo đồ Ngũ Kỳ giáo.

Nhân vật này tức giận gầm lên, đồng thời tung người lao đến đón đầu Liễu Hận và Từ Kim :

- Lại là hai tên tiểu tử không biết tự lượng sức! Đờ!

Vút!

Vù... Vù...

Phát hiện nhân vật lao đến chính là Lam Kỳ đường chủ mới vừa giao chiến ở bên ngoài Vô Mộc Giác, Từ Kim mười phần không dè hết bảy phần.

Ngược lại, hoặc Liễu Hận quyết tâm liều chết hoặc do quá phấn hận nên bất chấp thương thể vẫn còn, chàng chớp động nhanh hữu kiếm với tiếng rít qua kẽ răng :

- Gặp lại lão thật may! Lần này đó lão thoát! Đờ!

Véo...

Càng thêm hoang mang trước một Liễu Hận không biết sống chết là gì, Từ Kim đành phải liên tay liên thủ, hất một kinh tận lực bình sinh vào lão Đường chủ Lam Kỳ của Ngũ Kỳ giáo.

- Đờ chưởng!

Ào... ào...

Lão Lam Kỳ nhất định không thể quên một Liễu Hận đang kém về lực đạo, đã một lần bị trúng cước phải bay mất kiếm.

Giờ thấy hành vi liều lĩnh của chàng, lão vùng cười lên ngạo mạn :

- Đúng là hạng không biết thế nào là trời cao đất dày. Hai người phải chết! Ha...

ha... ha...

Cùng với tràng cười, lão tăng thêm chân lực vào ngọn chưởng, quyết phải đoạt mạng cả hai chỉ bằng một chiêu duy nhất.

Nào ngờ, lão phải hoảng kêu lên khi phát hiện Liễu Hận cũng đẩy nhanh chiêu kiếm với vòn vện một tiếng gầm thịnh nộ :

- Trúng!

Véo...

Đầu mũi kiếm liền xuất hiện ngay tâm chưởng của lão Lam Kỳ :

- Ôi chao! Kiếm pháp quả lợi hại! Hừ!

Lão buộc phải thu chiêu nếu không muốn hữu thủ của lão bị tàn phế! Đồng thời do chiêu chưởng của Từ Kim vẫn còn đó, lão Lam Kỳ đường chủ đành phải quật ngang ngọn tả chưởng vào Từ Kim.

Ào...

Liễu Hận thêm phần nộ do đối phương vẫn thoát kiếm đúng vào lúc tối hậu.

Chàng hoành kiếm và biến đổi chiêu thức :

- Lão thử tránh một lần nữa xem! Đỡ!

Véo...

Tiếng quát của Liễu Hận vừa dứt, Linh Đài huyết của lão Lam Kỳ lập tức bị mũi kiếm quá nhanh của chàng uy hiếp.

Chẳngặng dừng, vì muốn chi trì sinh mạng, lão Lam Kỳ một lần nữa phải lo tránh kiếm của Liễu Hận, vô tình phải buông tha Từ Kim.

Hai lần bị hụt chiêu, Liễu Hận nộ khí xung thiên, chàng loang kiếm vùn vụt, thi triển đôi ba chiêu kiếm cùng lúc.

- Đỡ! Đỡ! Đỡ!

Véo...

Véo...

Dù phải thi triển nhiều chiêu kiếm cùng lúc, nhưng mức độ lợi hại vẫn không vì thế bị suy giảm. Liễu Hận vẫn thi triển nhanh và chuẩn xác như khi thi triển chỉ một chiêu.

Điều đó chính lão Lam Kỳ đường chủ là người có cảm nhận rõ rệt nhất. Bởi để lẩn tránh những chiêu kiếm vừa nhanh vừa chuẩn xác của Liễu Hận, lão phải liên tiếp thoái hậu và cũng phải trải qua đôi ba phen hoảng vía do ngỡ sắp nạt mạng dưới kiếm của đối phương.

Thoát chết, phần thì đường đường là một Đường chủ của Ngũ Kỳ giáo lại phải rơi vào thế hạ phong, phần thì thẹn vì lão cứ nghĩ lão thoát chết là do Liễu Hận nhân nhượng nhiều hơn là do chàng không có đủ lực đạo. Hai tâm trạng này cùng xảy đến khiến lão phát sinh cuồng nộ.

Lão giẫm chân và tung bóng người lên cao.

Vút!

Từ bên trên nhìn xuống, lão Lam Kỳ đường chủ quát lên lồng lộng :

- Hay cho tiểu tử quá khinh thường ta. Hãy xem Ngũ Âm Đoạt Mạng trảo!

Vù... vù...

Một luồng âm kinh mang theo một lực đạo chấn kinh uy mãnh liền dồn dập đổ ào xuống chỗ Liễu Hận đứng.

Liễu Hận ngẩng mặt trông lên và thần sắc của chàng lập tức biến đổi liên tục.

Nếu qua sự biến đổi sắc diện đó để nhận định tâm trạng của chàng, phải chăng chàng đang tuân tỵ trải qua những tâm trạng như thất vọng, luyện tiếc, phần nộ và hoang mang.

Thất vọng và luyện tiếc vì đã bỏ qua không ít cơ hội hạ thủ đối phương?

Phần nộ và hoang mang vì với tình thế này chàng vô phương thi triển những thức kiếm lợi hại của chàng?

Đoán định như thế, Từ Kim càng thêm thất kinh khi nhận thấy rằng ở Liễu Hận dường như không hề có dấu hiệu nào chứng tỏ chàng đang muốn xuất lực ngăn đỡ chưởng kinh của lão Lam Kỳ đường chủ, hoặc có dấu hiệu dịch người tránh kiếm.

Liễu Hận vẫn phẫn nộ và hoang mang nhìn lão Lam Kỳ đường chủ đang lơ lửng ở trên cao.

Từ Kim động thân thật nhanh :

- Liễu huynh mau tránh!

Vừa kêu, Từ Kim vừa vội tung một kinh lực như hòa vào Liễu Hận.

Ồ...

Ầm!

Sự can thiệp dù chậm của Từ Kim cuối cùng vẫn đưa được Liễu Hận thoát khỏi phạm vi uy lực hung hãn của ngọn chưởng do lão Lam Kỳ đường chủ thi triển.

Thay vì giận dữ trước việc Liễu Hận may mắn thoát chết, lão Lam Kỳ đường chủ bỗng nhiên bật cười rộ :

- Ha... ha... ha...! Tiểu tử ngoài kiếm pháp không hề luyện môn công phu nào khác!

Đã vậy, ngươi phải nạp mạng!

Vút!

Từ trên cao lão Lam Kỳ đường chủ lao bổ xuống như cánh chim ưng chuẩn bị vồ mồi. Lão hăm hở quật một ngọn Ngũ Âm Trảo vào Liễu Hận đang có sắc thái cực kỳ bối rối.

Vù... vù...

Từ Kim thất sắc :

- Âm kinh này rất lợi hại, Liễu huynh còn chờ gì nữa không chạy đi!

Vừa hô hoán Từ Kim vừa vận dụng toàn bộ chân lực hất thẳng hai chưởng vào ngay luồng âm kinh của lão Lam Kỳ.

Lúc đó tiếng hô hoán của Từ Kim làm cho Liễu Hận choàng tỉnh. Và bằng một thái độ thật phẫn thường, chàng bất ngờ vũ lộng trường kiếm thi triển ngay một chiêu như muốn nhờ chiêu kiếm này chống chọi lại ngọn âm kinh lợi hại của đối phương.

Véo... véo...

Từ Kim càng thêm thất kinh, cất tiếng kêu tuyệt vọng :

- Liễu huynh đừng...! Ôi chao!

Ầm!

Choang!

Ngọn âm kinh của lão Lam Kỳ và song chưởng của Từ Kim cuối cùng phải chạm nhau.

Một kết quả thật thảm hại liền xảy đến. Từ Kim với huyết khí hoàn toàn nhộn nhạo phải lùi dần về phía sau, trong khi đó dư kinh từ ngọn âm kinh của lão Lam Kỳ đường chủ ngoài việc đẩy bật Liễu Hận khỏi vị trí những hai trượng còn có thừa năng lực chấn bay thanh trường kiếm khỏi tay chàng.

Thu được kết quả này, lão Lam Kỳ đường chủ cười danh ác :

- Thiên đường muôn nẻo bọn ngươi không đến. Quỷ Môn quan không lối bọn ngươi lại muốn tìm vào. Nạp mạng!

Vù...

Mất kiếm, trông Liễu Hận luống cuống lạ, chàng không biết phải làm gì trong tình cảnh nguy ngập này.

Ngược lại, Từ Kim vì chưa ổn định chân nguyên, trước ngọn kình tối hậu của đối phương, y cũng bối rối không kém.

Trong lúc kể như chờ chết, Từ Kim bất ngờ nhìn thấy thanh kiếm của Liễu Hận rơi cạnh chân.

Y mím môi với một thoáng suy nghĩ thật nhanh.

Sau đó bằng thủ pháp cực nhanh Từ Kim bấm đầu ngọn chân vào mũi kiếm khiến thanh trường kiếm phải bất đứng lên.

Từ Kim vừa đẩy đưa tay chộp vào đốc kiếm và chưa kịp tiến hành ý định vừa nảy sinh trong đầu, một tiếng quát vang dội bất ngờ xuất hiện ngay bên cạnh :

- Vô lượng thọ Phật! Ngũ Kỳ giáo thật quá lộng hành! Xem chường!

Vù...

Ầm!

Tiếng chấn kinh thật kinh thiên động địa, và sau tiếng chấn kinh, tuy Từ Kim còn bị dư lực làm cho loạng choạng chưa thể đứng yên nhưng y vẫn tìm cách ném kiếm qua cho Liễu Hận :

- Mau đón kiếm này, Liễu huynh!

Vụt...

Cũng vậy, Liễu Hận cũng bị dư lực của tiếng chấn kinh làm cho thân hình phải chao đảo ngã nghiêng. Tuy nhiên nghe tiếng kêu của Từ Kim và phát hiện việc Từ Kim đang ném kiếm qua, Liễu Hận vẫn hí hửng chộp lấy!

Có kiếm trong tay, Liễu Hận như lấy lại khí thế ban đầu!

Chàng bình thần nở một nụ cười với Từ Kim :

- Đa tạ Từ huynh! Đại ân cứu mạng tại hạ quyết không quên!

Tiếp đó không một lời đáp tạ vị đạo nhân vừa xuất hiện ứng cứu cũng không dám lưu tâm đến cuộc giao đấu bắt đầu khai diễn giữa vị đạo nhân và lão Đường chủ Lam Kỳ.

Liễu Hận điềm nhiên quay người xách kiếm đi tìm bọn giáo đồ Ngũ Kỳ giáo.

Cảm nhận được nguyên nhân khiến Liễu Hận cứ quyết liệt tìm bọn Ngũ Kỳ giáo là do mối đại thù bất cộng đái thiên, Từ Kim vừa vì nghi hoặc vừa vì lo lắng cho Liễu Hận nên cũng đi động bảm sát theo chàng.

Đúng như nhận định trước đó của Từ Kim và có khả năng hoàn toàn đúng với lời phán định của lão Đường chủ Lam Kỳ, Từ Kim nhìn thấy tuy kiếm chiêu của Liễu Hận vẫn cực nhanh và cực kỳ chuẩn xác nhưng lực đạo ở mỗi chiêu kiếm của Liễu Hận dường như là quá kém cỏi. Hay nói đúng hơn, hoặc Liễu Hận chưa từng luyện qua nội công hoặc có luyện nhưng quá kém và do vừa mang thương thể trầm trọng nên kiếm chiêu của Liễu Hận chỉ là những chiêu thức hữu dụng và vô lực!

Chàng đang thi triển một kiếm chiêu thật lợi hại nhắm vào một tên giáo đồ Ngũ Kỳ giáo có sắc phục màu lam.

- Giáo đồ Ngũ Kỳ giáo là phải chết!

Véo...

Tên nọ không thể tưởng ở Liễu Hận lại có một chiêu kiếm nhanh đến vậy, và y dễ dàng tin rằng một người có chiêu kiếm nhanh như vậy hẳn phải có một lực đạo kiếm theo cực kỳ uy mãnh. Vì thế chiêu chường y đang phát ra nửa vời phải thu lại để tìm cách tránh kiếm.

Vút!

Y thu chiêu như vậy là cầm chắc thất bại. Và y dù đang dịch bộ lẩn tránh nhưng đầu thế nhanh bằng chiêu kiếm còn nhanh hơn thập bội của Liễu Hận đang hất ra.

- Trúng!

Véo...

Phập!

Cũng như đôi ba lần trước đó, mũi kiếm sắc bén của Liễu Hận tuy cắm đúng vào người đối phương nhưng do lực đạo không đủ dày nên vẫn không thể đưa đối phương đến chỗ thiệt mạng!

Tên giáo đồ sau một thoáng bàng hoàng, vừa nhận ra là chưa chết lập tức phát kinh trả đũa :

- Tiểu tử ngươi...

Ào...

Y kêu nửa vời và chiêu chưởng của y cũng chỉ vượt qua mức khởi đầu, Từ Kim lẹ tay hơn y :

- Nằm xuống!

Ầm!

Hự!

Nhờ có Từ Kim nên loại được một đối thủ, Liễu Hận nhoẻn cười thích thú :

- Từ huynh nhanh tay lắm! Tại hạ...

Liễu Hận chưa nói dứt câu, Từ Kim bật kêu hoảng :

- Ở phía sau, Liễu huynh!

Liễu Hận lập tức ngoặt thanh kiếm về phía hậu!

- Âm toán ta à?

Véo...

Từ Kim sững sờ trước chiêu kiếm một lần nữa tỏ ra quả lợi hại của Liễu Hận.

Chàng tuy không hề ngoái đầu nhìn lại để có thể nhận biết chính xác phương vị của kẻ đang ám toán chàng một cách lén lút, nhưng đầu mũi kiếm của chàng như có mắt, vẫn có thể ung dung tìm đúng nhược điểm của kẻ ám toán để đâm vào.

Phập!

Tên ám toán do không ngờ có việc này nên chiêu chưởng lạng lẽ của y vì thế phải dừng lại trước khi đổ ập vào hậu tâm Liễu Hận.

Từ Kim lạnh người vì lo sợ cho sinh mạng của Liễu Hận. Y nhanh chóng tung người lao đến và hất mạnh một cước vào thân hình đang bất động vì sững sốt của tên nọ.

Bình!

Hự!

Sợ Liễu Hận lại sơ tâm, Từ Kim vội cản dạn :

- Liễu huynh muốn làm gì cũng được và hãy chú tâm ở phía trước, tại hạ sẽ đi sau yểm hộ cho Liễu huynh.

Gật đầu tỏ ý tán thành, Liễu Hận hăm hở tiến mãi về phía trước và chàng luôn tìm đến bọn giáo đồ Ngũ Kỳ giáo.

Đi sát phía sau, Từ Kim ngoài một hành động duy nhất là hạ thủ những tên giáo đồ Ngũ Kỳ giáo bị kiếm của Liễu Hận đâm phải, y còn có dịp đưa mắt quan sát khắp cục trường.

Vô Mộc Giá vẫn đang tràn ngập bọn giáo đồ Ngũ Kỳ giáo, nhưng lúc này do đã cận kề ngày khai diễn Võ Lâm Kiếm Hội, ngoài lực lượng các tay kiếm khách đến từ trước, các phái kiếm nổi danh trên giang hồ cũng đang tuần tự xuất hiện và cùng lo đối phó với Ngũ Kỳ giáo.

Vị đạo nhân đang giao đấu với Lam Kỳ đường chủ, như Từ Kim biết, chính là sư đệ của Chương môn Võ Đang phái.

Đang giao đấu với Hồng Kỳ đường chủ là Đại kiếm khách Thiên Di Thần Kiếm Lưu Hoàng Nhật.

Ba vị Chương môn của ba kiếm phái khác là Côn Luân, Hoa Sơn, Nga My đang phân khai cầm cự với ba nhân vật Đường chủ: Thanh Kỳ, Bạch Kỳ và Hắc Kỳ của Ngũ Kỳ giáo.

Những nhân vật chủ chốt của Ngũ Kỳ giáo đều bị các nhân vật hữu danh thuộc danh môn chánh phái cầm chân. Điều đó khiến bọn giáo đồ Ngũ Kỳ giáo dù có nhân số đông hơn nhưng vẫn phải khốn đốn trước những nhân vật có sở trường là kiếm pháp.

Chưa hết, bọn chúng còn phải kinh tâm tán đởm trước những chiêu kiếm quá lợi hại, quá chuẩn xác của Liễu Hận.

Chàng đi đến đâu, thi triển bất kỳ chiêu kiếm nào cũng gây tình huống hoảng loạn cho nơi ấy.

Một kiếm của Liễu Hận kèm theo một kinh tối hậu của Từ Kim, ngay sau đó là một tên giáo đồ Ngũ Kỳ giáo phải ngã gục.

Can? lúc, mỗi bước chân di chuyển của Liễu Hận càng mang theo một bầu tử khí nặng nề.

Sau cùng, bầu tử khí đó cũng bắt đầu phủ chụp lấy toàn bộ những tên giáo đồ Ngũ Kỳ giáo.

Liễu Hận vẫn không ngớt tay thi triển những chiêu kiếm cực nhanh, cực chuẩn xác.

Và chàng càng thi triển như càng đạt mức độ biến ảo khác thường.

Điều đó không riêng gì Từ Kim nhìn thấy, năm nhân vật Đường chủ của Thanh Kỳ, Lam Kỳ, Hồng Kỳ, Bạch Kỳ và Hắc Kỳ của Ngũ Kỳ giáo do không ít lần đưa mắt quan sát khắp cục diện nên cũng nhận ra điều đang đến với Liễu Hận.

Liễu Hận gần như là nhân vật duy nhất tạo mối kinh hoàng cho Ngũ Kỳ giáo. Bọn giáo đồ sau cùng dù đang giao chiến với bất kỳ ai mỗi khi nhìn thấy Liễu Hận tiến đến gần liền tìm cách tránh thật xa.

Toàn trường càng lúc càng hoảng loạn và sự hoảng loạn này luôn xuất hiện mỗi khi có sự hiện diện của đôi hung thần Liễu Hận và Từ Kim.

Lão Lam Kỳ không thể không lo lắng cho mối hiểm họa đang đến với Ngũ Kỳ giáo của lão.

Lão phẫn nộ gào to :

- Tiểu tử không có nội lực! Giáo đồ bốn giáo bắt tất phải hãi sợ tiểu tử! Hãy đứng cách xa và tận lực quật chưởng vào tiểu tử.

Nghe được lời điểm chỉ của Lam Kỳ đường chủ, có hai tên giáo đồ thuộc Lam Kỳ đường chủ, với sắc phục tuyền lam, lập tức tung người lao đến chỗ Liễu Hận.

Hai tên này ngay khi lao đến đủ tầm lập tức phát chưởng.

- Tiểu tử chớ hung hăng! Đờ!

Vù...

Ào... ào...

Liễu Hận chưa kịp xuất kiếm chiêu, Từ Kim từ phía sau lướt tới!

- Hai người chậm mất rồi! Đờ!

Ào...

Ầm! Ầm!

Hự! Hự!

Có tiếng gầm điểm chỉ của lão Lam Kỳ :

- Tập trung vây hãm cả hai. Phải chế ngự cho bằng được tiểu tử đang dùng kiếm.

Đã một lần điểm chỉ và đã đưa đến hai cái chết oan uổng cho hai tên giáo đồ, lần điểm chỉ này của lão Lam Kỳ gần như không nhận được bất kỳ sự đáp ứng nào của bọn chúng thuộc hạ.

Bọn giáo đồ đang trong tâm trạng thập phần kinh.

Lão Lam Kỳ bật lên tiếng than :

- Lão Giáo chủ đến lúc này vẫn chưa xuất hiện. Sự chậm trễ này phải chăng là điềm báo Ngũ Kỳ giáo đã đến ngày cáo chung?

Vị đạo nhân đang giao đấu với lão Lam Kỳ đặc ý hô to :

- Thiện ác đáo đầu chung hữu báo. Bọn bàng môn tà đạo các người đã đến lúc phải gánh chịu hậu quả từ những hành vi độc ác do các người gây ra! Xem kiếm!

Véo... Véo...

Kiểm pháp của vị đạo nhân dù mang theo nhiều lực đạo nhưng không gây chút khó khăn nào cho lão Lam Kỳ.

Lão điềm tĩnh chiết chiêu chống trả bằng song trảo Ngũ Âm.

Vừa chống trả lão Lam Kỳ vừa rít lên giận dữ :

- Cái gì là hành vi độc ác chứ? Chính bọn người tuy tự xưng là danh môn chính phái nhưng là những kẻ vừa có những lời lẽ hồ đồ vừa luôn tỏ ra quá độc ác với bổn giáo.

Hãy đỡ Ngũ Âm Trảo của ta.

Vụt! Vụt!

Ầm! Choang!

Lão nhân Hắc Kỳ đường bất ngờ gầm vang :

- Lão Lam bắt tất phải phí lời! Giáo chủ chậm trễ như thế này chắc hẳn có chuyện bất ổn. Để bảo toàn lực lượng, tất cả chúng ta nên tìm cách tháo lui thì hơn.

Có tiếng Thiên Di Thần Kiếm Lưu Hoàng Nhật cười lạnh :

- Hừ! Đến lúc người bọn Ngũ Kỳ giáo các người nghĩ đến chuyện tháo lui là muộn rồi. Diệt trừ Ngũ Kỳ giáo chính là công đầu của Võ Lâm Kiếm Hội bọn ta. Xem kiếm!

Véo... Véo...

Hồng Kỳ đường chủ là nhân vật đang giao đấu với Thiên Di Thần Kiếm, lão phần nộ quát lên inh ỏi :

- Muốn diệt trừ bổn giáo ư? Họ Lưu người chớ quá vọng tưởng. Đỡ chưởng!

Ồo...

Ầm! Choang! Choang!

Từ khi lão nhân Hắc Kỳ đường chủ có đề xuất tháo lui, năm nhân vật Đường chủ của năm đường: Thanh, Lam, Hồng, Bạch, Hắc cùng tận lực thi triển sở học, họ gây khó khăn không ít cho năm nhân vật đối thủ đều dùng kiếm, thuộc hàng danh môn chánh phái.

Trong khi đó bọn giáo đồ vì đang hoang mang trước một Liễu Hận có kiếm chiêu quá lợi hại, giờ lại vì đề xuất tháo lui của Hắc Kỳ đường nên càng tỏ ra hoang mang nhiều hơn bội phần.

Có không ít tên đang tìm cách lén thoát đi, gây cảnh kẻ chạy trốn người truy đuổi thật hỗn loạn.

Bất ngờ từ vách núi chót chặn khu vực Vô Mộc Giá, một bóng nhân ảnh xuất hiện ở trên cao và buông ra một tràng cười dài ngạo nghễ :

- Tất cả dừng lại! Bọn Ngũ Kỳ giáo ác ma hãy xem đây là ai? Ha... ha... ha...

Mọi người đều dừng lại và cùng đưa mắt nhìn lên vách núi đá, nơi đang có một nhân vật bị một nhân vật thứ hai đứng ngay bên cạnh khống chế.

Vừa nhìn thấy nhân vật bị khống chế, năm vị Đường chủ của Ngũ Kỳ giáo tuy không hện nhưng đã cùng một lúc kêu lên...

8. Vô Mộc Giác Tận Diệt Ngũ Kỳ -bắc Tung Sơn Phát Lộ Thần Uy

Tiếng kêu của năm vị Đường chủ tuy không lớn nhưng tất cả đều biểu hiện sự tuyệt vọng đến kinh hoàng :

- Giáo chủ!

Sau những tiếng kêu minh định nhân vật đang bị khống chế chính là Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo, quần hùng các phái kiếm mới ùn ùn kêu thật to danh hiệu của nhân vật thứ hai :

- Luân Hồi Ngũ Kiếm Tuyệt!

- Tung Sơn Đại Khách Kiếm!

- Nam Thiên Di Bắc Tung Sơn! Tung Sơn Kiếm đã bắt được ác đồ Giáo chủ! Công đầu thuộc về Bắc Tung Sơn.

Khi đó Liễu Hận cũng đã dừng lại và chàng mơ hồ nghe Thiên Di Thần Kiếm Lưu Hoàng Nhật đang lẩm bẩm với tâm trạng có phần ganh tỵ :

- Thảo nào Bắc Tung Sơn Đinh Nhất Hải mãi đến lúc này mới xuất hiện. Lão ngấm ngấm tạo uy danh vượt trội bằng cách bắt giữ Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Liễu Hận nghe đến câu: Nam Thiên Di Bắc Tung Sơn! Do đó chàng lẳng lẳng ngấm nhìn thật kỹ vóc dáng và diện mạo của nhân vật được xếp ngang hàng với Nam Thiên Di là Thiên Di Thần Kiếm Lưu Hoàng Nhật.

Còn đang ngấm nhìn, Liễu Hận chợt nghe tiếng suýt soa của Từ Kim ngay bên cạnh :

- Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo là cao thủ đệ nhất nhân của bọn tà giáo! Bắt giữ được Giáo chủ, Đinh tiên bối ắt phải có kiếm pháp thật cao minh!

Nghe thế chàng khẽ hỏi Từ Kim :

- Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo có môn công phu nào lợi hại?

Từ Kim đang đà hưng phấn nên thản nhiên đáp và không lưu tâm đến sắc diện của Liễu Hận :

- Lão thành danh nhờ độc chưởng và tả kiếm song tuyệt.

Liễu Hận bàng hoàng :

- Tả kiếm? Lão thuận tay tả ư?

Từ Kim đáp :

- Lão thuận tay hữu, nhưng vì Độc công không thể truyền qua thân kiếm nên lão buộc phải luyện kiếm bằng tay tả! Có chuyện gì à?

Liễu Hận thoáng ngẩn người rồi lắc đầu thay cho lời đáp :

Tuy thế trong thâm tâm Liễu Hận lại nghĩ khác :

- “Ta nhìn lão Giáo chủ có diện mạo khác quen thuộc. Nếu lão thiện dụng tả kiếm thì chính lão là người đã cưỡng ép và buộc Mộc Quan Linh phải thuận phục lão bốn năm. Ngũ Kỳ giáo đang làm cảnh tuyệt vọng, Mộc Quan Linh sao chẳng thấy đến? Hoặc Ngũ Kỳ giáo hãy còn nhiều mưu đồ đen tối chưa đến lúc để lộ ra?”

Cho đến tận lúc này Liễu Hận vẫn còn nhớ như in trận tỷ kiếm vô tiền khoáng hậu giữa Mộc Quan Linh và nhân vật có diện mạo vừa nhẵn nhụi vừa vô biểu cảm với thanh kiếm bên tay tả.

Do đó, nhìn lại diện mạo của vị Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo, với những gì vừa được Từ Kim thổ lộ, Liễu Hận tin chắc nhân vật đã bức bách Mộc Quan Linh phải thuận phục chính là Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo.

Thời hạn Mộc Quan Linh phải thuận phục là bốn năm, cho đến lúc này vẫn chưa hết hạn kỳ. Vậy Mộc Quan Linh thế nào cũng hiện thân, nhất là lúc Ngũ Kỳ giáo đang lâm vào cảnh bị quần hùng vây khốn.

Chàng ngấm ngấm phòng bị, chờ đợi mọi diễn biến bất lợi chắc chắn phải xảy ra.

Tuy nhiên điều chàng chờ đợi lại không đến. Thay vào đó Bắc Tung Sơn Đỉnh Nhất Hải chợt hô hoán :

- Thanh, Lam, Hồng, Bạch, Hắc! Giáo chủ của bọn người còn bị bản nhân đả bại, bọn người còn chờ gì nữa, không thúc thủ quy hàng và chờ quần hùng luận tội?

Lão nhân cao niên nhất trong năm vị Đường chủ là Hắc Kỳ đường chủ bật gào lên :

- Bảo bọn ta quy hàng? Liệu sau đó sinh mạng của bọn ta và của Giáo chủ có được bảo toàn không?

Hồng Kỳ đường chủ quát lớn :

- Quy hàng là chết! Chư vị Đường chủ chớ nghe theo lời đường mật của bọn giả nhân giả nghĩa.

Bạch Kỳ đường chủ lão nhân phẫn nộ :

- Chết cùng chết, sống cùng sống, Ngũ Kỳ giáo thà liều chết còn hơn thúc thủ quy hàng.

Lam Kỳ đường chủ bật cười hào sảng :

- Ha... ha... ha...! Người nghe rõ chứ, Đỉnh Nhất Hải. Giáo chủ bản giáo nếu có mệnh hệ gì, tất cả bọn danh môn chánh phái các người phải đem máu trả nợ máu. Ha...

ha... ha...

Thanh Kỳ đường chủ bất ngờ chớp động thân hình :

- Bất tất phải phí lời! Muốn đánh cứ đánh! Đừng mong dùng lời dụ hoặc! Đờ!

Ào...

Như một hiệu lệnh, hành vi của Thanh Kỳ đường chủ lập tức khiến toàn trường phải một phen náo loạn. Tất cả đều tận lực bình sinh vận dụng mọi sở học để tiếp tục diễn khai trận quyết chiến.

Không ngờ năm vị Đường chủ không vì sinh mạng của Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo bị uy hiếp mà nao núng, Bắc Tung Sơn Luân Hồi Ngũ Tuyệt Kiếm Đỉnh Nhất Hải giận dữ nạt to :

- Bọn người tưởng bản nhân không dám xuống tay đoạt mạng Giáo chủ của bọn người à? Bọn người làm rồi! Xem đây!

Dứt lời, hữu kiếm trên tay Đỉnh Nhất Hải liền chớp động.

Véo...

Phát hiện Đỉnh Nhất Hải đang dùng loạn kiếm định phân thân Giáo chủ, Hắc Kỳ lão nhân kinh hoảng kêu lên :

- Đỉnh Nhất Hải, người...

Nhưng một tiếng hét cực lớn từ miệng Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo đã vang lên, khiến lão nhân Hắc Kỳ đường chủ phải ngưng ngang tiếng kêu kinh hoảng :

- Họ Đỉnh người...! A...a...

Từ trên vách đá, thân hình của Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo bắt đầu tuột đổ xuống hàng trăm mảnh vụn.

Máu huyết tuôn tràn, nhục thể rơi vãi, cái chết Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo khiến tất cả đều rúng động.

Những nhân vật thuộc ngoài Ngũ Kỳ giáo nếu vì sự rúng động này mà nhất thời hoang mang thì quần hùng quanh đó lại vì cái chết của đại ác nhân mà có thêm sự phẫn khích!

Tất cả ra chiêu quyết liệt hơn!

Cùng với sự quyết liệt của quần hùng bọn giáo đồ Ngũ Kỳ giáo bắt đầu bật lên những tiếng gào thét bi thảm :

- A... a...

- Chết ta!

- Đỡ! Hự!

- Bọn người thật ác độc! Oa!

- ...

Sự hoang mang lập tức khiến cho lão nhân Hắc Kỳ đường chủ phải chuốc họa, một chiêu kiếm lợi hại của đối phương bất ngờ xuyên thủng Khí Hải huyết của lão.

- Trúng!

Phập!

Lão nhân Hắc Kỳ đường chủ gương đau, một tay chắn gãy thanh kiếm vừa cắm vào người, tay còn lại chộp mạnh vào Bách Hội huyết của đối phương.

- Ác đồ Côn Luân phải chết!

Ào...

Nhân vật đang giao chiến với lão nhân Hắc Kỳ đường chủ là người thuộc Côn Luân phái, tuy có bất ngờ vì phản ứng quá uy mãnh của đối phương nhưng nhân vật này cũng kịp dịch người tránh chiêu nhờ vào khinh thân pháp “Vân Long Tam Hiện” vốn nổi danh của phái Côn Luân.

Rắc...

Thân pháp của nhân vật nọ tuy nhanh nhưng do cái chộp của lão nhân Hắc Kỳ là cái chộp tốt cùng của người muốn dùng mạng đổi mạng nên nhân vật nọ phải nhận nguyên cái chộp của đầu vai tả.

Phần nọ, với nửa thanh kiếm còn lại sau khi bị lão nhân Hắc Kỳ đường chủ chắn gãy, nhân vật thuộc Côn Luân phái liền tận lực cắm ngập vào tâm thất của đối phương.

Phập!

Oa!

Cái chết của lão nhân Hắc Kỳ đường chủ càng tạo thêm nhiều hoang mang cho bốn vị đường Ngũ Kỳ giáo còn lại.

Và Thiên Di Thần Kiếm Lưu Hoàng Nhật lập tức vận dụng cơ hội này.

- Hồng Kỳ ác đạo! Xem kiếm!

Véo...

Hồng Kỳ đường chủ nhận ra sự sơ thất thì đã muộn. Lão đánh tiếng gầm lên :

- Ta liều chết với ngươi! Đỡ!

Ầm!

Hự! Phập!

Lưu Hoàng Nhật do có một thoáng kinh hãi trước hành vi liều lĩnh của lão Hồng Kỳ đường chủ nên chiêu kiếm có phần chậm lại.

Vì thế Hồng Kỳ đường chủ tuy trúng kiếm nhưng chưa đến nỗi tuyệt mạng. Ngược lại Thiên Di Thần Kiếm cũng phải loạng choạng thối lui do chấn kinh đầy uy lực.

Hồng Kỳ đường chủ không kể gì thương thế, tận lực nhào đến đối phương :

- Tiếp chiêu!

Ào... Ào...

Thiên Di Thần Kiếm định hất kiếm đón đỡ, bất ngờ có một bóng nhân ảnh lướt qua như cơn gió lốc :

- Còn chưa chịu nạp mạng ư, lão Hồng!

Véo...

Phập! Oa!

Thần nhiên nhìn lão Hồng Kỳ đường chủ phải chết sau một kiếm vừa ra tay, Đinh Nhất Hải là người vừa lướt đến, quay đầu mỉm cười với Thiên Di Thần Kiếm :

- Lưu lão huynh cứ yên tâm điều trị thương thế, bọn Ngũ Kỳ giáo này hãy giao cho Đinh mỗ.

Sự can thiệp của Đinh Nhất Hải khiến Lưu Hoàng Nhật lâm vào cảnh dở khóc dở cười. Vì một Nam Thiên Di ngang hàng với Bắc Tung Sơn lại để cho Bắc Tung Sơn tiếp tay giải nguy thì thật bẽ mặt!

Ngược lại, Từ Kim khi mục kích lối xuất thủ của Đinh Nhất Hải phải reo lên ngưỡng mộ :

- Kiếm pháp của Đinh tiên bối thật cao minh. Thật không hổ danh Luân Hồi Ngũ Tuyệt Kiếm.

Dứt lời Từ Kim bật người lao đi như muốn chứng tỏ y cũng có bản lĩnh đủ diệt trừ Ngũ Kỳ giáo.

Lúc đó Liễu Hận dù phần hận bọn Ngũ Kỳ giáo đến tận cùng xương tủy, nhưng qua hành vi hạ sát người dưới tay như Đinh Nhất Hải vừa hạ sát Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo, chàng ngấm ngấm bất phục.

Do có tâm trạng này, chàng thù người ra cứ dỗi nhìn hành vi của vị đại kiếm khách Đinh Nhất Hải.

Chàng nhìn thấy Đinh Nhất Hải đang lướt về phía Thanh Kỳ đường chủ.

Bất chấp Thanh Kỳ đường chủ đang một chọi một với đối phương, Đinh Nhất Hải vừa đến nơi lập tức quét kiếm :

- Chết!

Phập!

Oa!

Cái chết của Thanh Kỳ đường chủ làm Liễu Hận rúng động. Và vô hình chung chàng mơ hồ tán thành hành vi của lão nhân Bạch Kỳ đường chủ.

Lão nhân Bạch Kỳ đường chủ vì phát hiện Đinh Nhất Hải sau khi hạ sát Thanh Kỳ đường chủ đang lăm le chú ý đến lão, lão bất ngờ tung người tháo chạy!

Vút!

Quyết không buông tha, Đinh Nhất Hải giận dữ đuổi theo :

- Chạy đâu cho thoát!

Vút!

Kết quả này khiến Ngũ Kỳ giáo chỉ còn lại duy nhất một nhân vật có bản lĩnh thâm hậu là Lam Kỳ đường chủ.

Sau một thoáng dao động trước tình hình bất lợi, Lam Kỳ đường chủ cũng tung người chạy đi!

Vút!

Không hiểu do vô tình hay cố ý, lão Lam Kỳ lại chạy về phía Liễu Hận.

Theo bản năng chàng phóng kiếm xuất chiêu.

Véo...

Phần nọ, lão Lam Kỳ lập tức nhả kinh Ngũ Âm Trảo :

- Đỡ!

Ầm!

Choang!

Liễu Hận do kiếm chiêu không có lực đạo nên phải mất kiếm và còn bị lão Lam Kỳ đả thương bằng một chưởng âm kinh.

Đúng vào lúc Liễu Hận sắp phải ngã xuống, lão Lam Kỳ chợt bật lóe lên một tia nhìn quái lạ.

Sau đó, miệng lão nở một nụ cười đầy ẩn ý, tay lão vươn dài, chộp cứng người Liễu Hận.

Lão tung người lướt đi, mang theo cả Liễu Hận.

Vút!

Ở phía sau, Liễu Hận nghe tiếng hô hoán của Từ Kim :

- Liễu huynh! Chư vị chờ để lão ma chạy thoát! Mau đuổi theo lão!

Vút!

Lão Lam Kỳ càng lúc càng tăng nhanh cước bộ và lão tận lực chạy ra khỏi Vô Mộc Giác.

Vào đến khu rừng thưa, thay vì chạy xuyên qua, lão Lam Kỳ bất ngờ ngoặt người về phía tả, hướng đến chân núi là nơi tiếp giáp với Vô Mộc Giác.

Như chàng từng mục kích, Mộc Quan Linh cho đến lúc này vẫn trong hạn kỳ tuân theo mọi điều động của nhân vật nọ. Và nếu nhân vật nọ chính là Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo thì việc Mộc Quan Linh phải vì Ngũ Kỳ giáo mà xuất hiện phục thù là điều hoàn toàn hợp lệ.

Bằng không tại sao đang trong cảnh ngộ nguy hiểm này, lão Lam Kỳ đường chủ chạy không lo chạy mà còn quanh đi quẩn lại mãi nơi này?

Như có ý chờ đợi điều gì đó, nếu Liễu Hận suy đoán đúng, lão Lam Kỳ đường chủ bỗng dừng lại và nép nhanh người vào một hốc đá vừa phát hiện.

Tiện tay lão cũng ấn luôn Liễu Hận vào mé trong cùng một lúc với việc chế trụ huyết đạo của chàng.

Phát hiện trong ánh mắt của chàng có điều ngờ vực, lão hạ thấp giọng hăm dọa :

- Ta biết việc chế trụ huyết đạo của ngươi là thừa vì ngươi có khác nào kẻ không biết võ công. Nhưng, ngươi nên ghi nhớ kỹ điều này, nếu ngươi có bất kỳ hành vi nào tỏ ý muốn bỏ chạy hoặc đánh động kẻ khác, ta lập tức hạ thủ ngươi! Nhớ chưa?

Mùi vị của việc bị chế trụ huyết đạo lần đầu tiên Liễu Hận được ném qua. Chàng hoàn toàn bất động và giữ nguyên tư thế như ban đầu lão đã đặt để chàng. Đến nhích động một ngón tay nếu trước kia là việc chàng muốn làm lúc nào cũng được thì ngay lúc này, khi huyết đạo bị chế trụ, chàng dù muốn cũng không thể thực hiện được.

Không nghe chàng đáp lời, lão Lam Kỳ đường chủ khề rít :

- Sao? Ta chỉ mới chế trụ huyết Định Thân của ngươi, cử động thì ngươi không cử động, nhưng miệng của ngươi vẫn nói được kia mà? Sao ngươi không đáp?

Sự tĩnh, chàng vội há miệng định đáp, nhưng lão quá nóng nảy vươn tay ra :

- Được! Ngươi không muốn nói thì ta chịu ngươi vậy! Hừ! Đối với ta, càng tỏ ra ương bướng hoặc quyết liệt càng chóng thiệt thân.

Bằng thủ pháp nhanh lẹ, Á huyết của chàng thế là đã bị lão chế trụ. Và bây giờ, chàng tuy vẫn sống nhưng ngoài hơi thở và đôi mục quang tha hồ liếc dọc liếc ngang, chàng nào khác gì một thây ma chết rồi?

Uất hận chàng nhìn lão.

Lão nở một nụ cười lạnh và thản nhiên quay mặt nhìn ra ngoài hốc đá. Lão không còn xem chàng là một đối thủ cần phải đề phòng nữa.

Nhìn vào tấm lưng to rộng của lão, Liễu Hận ước ao phải chi chàng có thể cử động và tặng cho lão một nhát kiếm chí mạng, có như thế chàng mới hả giận vì bị lão xem chàng như một phế vật.

Bất chợt chàng nhận thấy toàn thân lão như bị một vật gì đó chấn động vào. Lão thoáng run lên một lượt rồi thôi!

Chưa hui tại sao lão lại có động thái kỳ dị này, Liễu Hận bất ngờ nghe một tiếng quát vọng đến :

- Người còn định chạy nữa sao, Bạch lão nhị?

Trong thâm tâm, Liễu Hận thầm đoán :

- “Chẳng phải tiếng quát của Đinh Nhất Hải, Bắc Tung Sơn sao? Còn nhân vật được gọi là Bạch lão nhị, phải chăng chính là lão nhân Đường chủ Bạch Kỳ đường? Hai nhân vật này sau một hồi truy đuổi không ngờ cho đến lúc này nhân vật Bắc Tung Sơn vẫn chưa đắc thủ?”

Như cùng một ý nghĩ với Liễu Hận, lão Lam Kỳ đường chủ bỗng lẩm nhẩm thành lời :

- Đúng như ta đoán, Bạch lão nhị có thân pháp hơn người, nào dễ gì để cho lão Đinh Nhất Hải thối tha bắt được. Hay lắm! Chỉ cần Bạch lão nhị chạy ngang qua, ta sẽ xuất kỳ bất ý cho lão Đinh ném mùi lợi hại! Hừ!

Liễu Hận vỡ lẽ!

Lão Lam Kỳ quanh quẩn nơi này là mong ứng cứu cho lão nhân Bạch Kỳ, lão không hề chờ đợi sự hiện thân của Mộc Quan Linh như Liễu Hận nghĩ trước đó.

Sau khi minh bạch điều này, ở Liễu Hận xuất hiện hai tâm trạng trái ngược nhau.

Hành vi hạ thủ người vô phương phản kháng của Đinh Nhất Hải làm chàng bất phục, chàng đang thầm mong ước, lão Lam Kỳ nên nhân cơ hội này trị cho lão Đinh một mẻ.

Ngược lại, do đang bị lão Lam Kỳ khống chế, chàng lại ngấm ngấm chờ đợi lão Đinh đừng bị lão Lam ám toán. Biết đâu nhờ đó, lão Đinh sẽ diệt trừ được lão Lam Kỳ và chàng cũng vì thế mà được thoát nạn?

Nào ngờ chàng cùng thất vọng như lão Lam Kỳ đường chủ cũng đang thất vọng!

Bởi có tiếng thở dồn dập của lão nhân Bạch Kỳ đường chủ vọng tới :

- Ta tuy không dám nhận là thiên hạ đệ nhất nhân khinh công, nhưng đã đuổi kịp ta trên đời này chưa hề có. Đinh Nhất Hải người sao lại luyện được khinh thân pháp cao minh như vậy?

- Nào chỉ có khinh thân pháp cao minh? Những điều Bạch lão nhị người chưa biết về ta hãy còn nhiều lắm. Ha... ha... ha...

Lão nhân Bạch Kỳ đường chủ bỗng quát :

- Câm! Ngoại trừ tể Giáo chủ và chư huynh đệ bốn giáo, hạng người như người không được phép gọi ta là Bạch lão nhị.

- Hừ! Gọi người như vậy là do ta có phần xem trọng người. Bằng không ta nào dung thứ người đến lúc này? Trái lại, Luân Hồi Ngũ Kiếm của ta đã lấy mạng người từ đầu rồi mới phải!

Bạch Kỳ đường chủ như có phần nào ngạc nhiên quan thanh âm vọng đến :

- Nói như vậy, hóa ra người cố tình tha mạng ta? Để làm gì?

- Để làm gì ư? Ha... ha... ha...! Ta có một cố tật, giết ai đó mà không cho kẻ bị giết biết là ai đã hạ thủ, ta thật không chịu được! Bạch lão nhị, người có hiểu ý ta muốn nói gì không? Ha... ha... ha...

Lão Lam Kỳ đường chủ lại lẩm bẩm nói thành tiếng, nói đúng hơn là lão đang tự hỏi :

- Cho kẻ bị giết biết là ai đã hạ thủ? Không lẽ họ Đinh người thật suýt không phải Đinh Nhất Hải, Luân Hồi Ngũ Tuyệt Kiếm?

Như chung một cảm nghĩ với lão Lam Kỳ, âm thanh của lão Bạch Kỳ chợt đưa đến :

- Người muốn nói ngoài thân phận một Đinh Nhất Hải, người còn một thân phận khác bí ẩn hơn?

Bắc Tung Sơn Đinh Nhất Hải gầm lên :

- Sai rồi! Ta chỉ có một thân phận duy nhất là Bắc Tung Sơn Đinh Nhất Hải. Chỉ có bọn người là lũ hồ đồ nên mới không nhận ra ta.

- Nhận ra người? Người muốn nói...

Lão Lam Kỳ cũng lẩm bẩm :

- Nhận ra với không nhận ra! Chẳng lẽ họ Đinh người là vốn quen thuộc với bốn giáo sao?

Tràng cười của Đinh Nhất Hải vang lên càng cắt ngang câu nói của lão nhân Bạch Kỳ và câu đang lẩm bẩm tự hỏi của lão Lam Kỳ :

- Ha... ha... ha...! Người bắt tất phải hỏi! Cứ xem đây sẽ biết.

Có vẻ như lão Đinh Nhất Hải đang đưa cho lão Bạch Kỳ xem một vật gì đó, và vật đó ngay lập tức gây sự kinh hoàng cho lão nhân Bạch Kỳ :

- Đây là tả... hự!

Lão Lam Kỳ dường như chợt nhảy dựng lên :

- Tả... cái gì? Cổ lên nào lão Bạch. Lão không nói, ta làm sao biết được vật gì lão vừa nhìn thấy?

Như thể đáp lại sự chờ đợi của lão Lam Kỳ, tràng cười kế tiếp của Đinh Nhất Hải lại vọng đến :

- Bọn người đều là một lũ ngu xuẩn, có chết cũng đáng! Ha... ha... ha...! Ai dám nhìn Đinh Nhất Hải ta sẽ có ngày hủy diệt được toàn bộ Ngũ Kỳ giáo các người? Kẻ nào dám nghĩ chứ? Ha... ha... ha...

Tiếng cười xa dần và lão Lam Kỳ dường như sau một lúc mới cất tiếng than :

- Lão Bạch vậy là đã chết! Ngũ Kỳ giáo chỉ còn lại một mình ta! Ha... ha... ha...!

Đinh Nhất Hải ơi Đinh Nhất Hải! Mối hận diệt môn này, Vương Toàn ta nhất định phải báo phục! Người chớ vội đắc ý!

Vút!

Lão Lam Kỳ động thân mang Liễu Hận cùng đi.

Sau một lúc cẩn trọng, len lỏi và luôn nép mình vào các tảng đá để che giấu hình tích, cả lão Lam Kỳ dường như chủ và Liễu Hận cùng nhìn thấy điều mà lão Lam Kỳ dường như muốn nhìn.

Thi thể của lão nhân Bạch Kỳ dường như cũng bị phân thành trăm mảnh vụn, là do Bắc Tung Sơn Đinh Nhất Hải dùng loạn kiếm phân thân!

Thần sắc của lão Lam Kỳ hoàn toàn ngưng đọng như Liễu Hận liếc mắt nhìn thấy, lão nhìn không chớp mắt, người muốn ghi nhận toàn bộ cái chết thảm của bằng hữu.

Cuối cùng, lão lặng lẽ đưa Liễu Hận ly khai Vô Mộc Giác. Lão không muốn chờ đợi gì nữa, cho dù Liễu Hận nghĩ Mộc Quan Linh thể nào cũng xuất hiện...

9. Thổ Lộ Ẩn Tình Giải Ngộ Nhận -trăm Mưu Nghìn Kế Lừa Phỉnh Nhau

Ngay khi được giải khai Á huyết, Liễu Hận bật hỏi :

- Đây là địa phương nào? Lão đưa ta đến đây là có ý gì?

Lão Lam Kỳ đường chủ, mà chàng đã biết tính danh lão là Vương Toàn, vẫn thản nhiên thu dọn những mẩu đá vụn rơi vãi khắp nền một động thất, nơi lão đưa Liễu Hận đến.

Và nếu lão không cần lưu giữ Liễu Hận, có lẽ lão cũng sẽ xem Liễu Hận là một phế vật cần phải thu dọn, như những mẩu đá vụn đang được lão ném đi.

Thái độ của lão thật khác thường. Kể từ lúc lão mục kích cái chết thảm của lão nhân Bạch Kỳ, tuy có Liễu Hận là người đồng hành bất đắc dĩ, nhưng đã hai ngày qua.

Suốt đoạn đường từ Vô Mộc Giác đến tận nơi đây là địa phương hoàn toàn xa lạ với Liễu Hận như lão chưa một lần mở miệng!

Lão không nói cũng phải, vì tuy là bạn đồng hành nhưng Liễu Hận luôn bị lão chế trụ Á huyết, chàng không thể phát thoại thì lẽ dĩ nhiên lão cũng không cần lên tiếng.

Nhưng đó là những lúc Liễu Hận không thể nói!

Còn bây giờ, tự tay lão đã giải trừ cấm chế cho chàng, theo lý mà suy là lão đang muốn cùng chàng đối thoại. Vậy tại sao lão vẫn câm lặng, không một lời đáp lại câu hỏi của chàng?

Nghi nghi hoặc hoặc, Liễu Hận tuy tức giận vì bị lão xem thường nhưng vẫn bấm bụng chờ cho lão ngừng tay, sau khi đã thu dọn xong phần bên trong động thất.

Lão tỏ vẻ chán nản khi buông người ngồi tựa lưng vào một vách đá.

Và lão đột nhiên buông tiếng thở dài để sau đó mở miệng hỏi chàng một câu thật thừa thãi :

- Hà...! Người đói chưa, tiểu tử?

Điều cần biết, lão không nói, trái lại câu lão hỏi lại quá thừa vì có ai không đói sau hai ngày chưa dùng bữa.

Chàng ngậm chặt miệng, tỏ thái độ phản kháng.

Lão đưa mắt nhìn chàng và cười lạnh :

- Người không nói? Càng tốt, chúng tớ người không đói! Cũng hay. Nếu vậy, chờ khi nào ta ăn, người sẽ cùng ăn với ta. Hừ!

Không ngờ lão có thể nói cây này và cũng không tin bản thân lão vẫn không cảm thấy đói sau hai ngày lão cũng như chàng chưa hề có một vật gì cho vào bụng? Liễu Hận hậm hực nhìn lão :

- Lão là người, ta cũng là người! Lão không đói, ta cũng không đói! Lão đừng nghĩ có thể dùng cái đói hăm dọa được ta! Hừ!

Liễu Hận làm cứng, hy vọng sẽ làm lão thất vọng. Nào ngờ, người phải thất vọng lại là chàng.

Chàng trở mắt nhìn lão, bởi sau câu nói vừa rồi của lão, lão bỗng nhắm chặt hai mắt và cứ thế ngồi im.

Ngỡ lão cố tình làm như thế để nói lên lão không hề ngán sợ sự ương bướng của chàng. Liễu Hận cũng ngồi yên không muốn mở miệng phát thoại nữa.

Được một lúc, Liễu Hận nghi hoặc khi nghe nhịp hô hấp của lão cứ đều đều vang ra!

Phì... phì...

Lão ngủ? Chàng tự hỏi rồi tự phủ nhận! Bởi lão vẫn ngồi và dường như không còn tựa lưng vào vách đá nữa. Ngủ ngồi, và ngồi thật thẳng lưng người lão là điều Liễu Hận không thể tin!

Phì... phì...

Lão vẫn đều đặn thở. Điều này khiến Liễu Hận bất ngờ tỉnh ngộ. Lão không hề ngủ như chàng vừa có ý nghĩ ngờ.

Ngược lại, cách ngồi của lão vô tình gợi cho Liễu Hận nhớ đến Tam thức thúc.

Ba năm trước, khi cùng Tam thức thúc lưu ngụ tại Liễu gia thôn, trong lần đầu tiên được Tam thức thúc cho vào rừng cùng hái củi, Liễu Hận đã nhìn thấy Tam thức thúc ngồi như lão Lam Kỳ bây giờ.

Lần đó, tuy chàng không khỏi nhưng qua câu nói lấp lửng của Tam thúc thúc sau đó, Liễu Hận mơ hồ nhận biết cách ngồi đó sẽ mang đến điều lợi cho người luyện võ.

Và cũng chính ở lần đó, như Liễu Hận còn nhớ, sau khi ngồi và hô hấp đều đều như thế này, Tam thúc thúc không những tỏ ra sáng khoái lạ kỳ mà còn chịu được cái giá rét khắc nghiệt của trời đông.

Càng ngắm nhìn cách ngồi của lão Lam Kỳ đường chủ Vương Toàn, Liễu Hận càng thêm nghi hoặc :

- “Bất kỳ ai luyện võ cũng phải ngồi và hô hấp như thế ư? Ngồi để làm gì? Như ta, suốt ba năm luyện kiếm đâu cần ngồi như vậy sao vẫn thu được kết quả?”

Những nghi hoặc của chàng có lẽ được biểu hiện rất rõ trên nét mặt đăm chiêu, vì thế ngay khi có thể mở miệng phát thoại lão Lam Kỳ chợt bảo :

- Sao người lại nhìn ta như vậy?

Chàng giật mình, vì hai mắt của lão vẫn nhắm chặt thế mà lão vẫn có thể phát hiện mọi hành vi của chàng.

Chàng buột miệng hỏi :

- Lão có thể nhìn mà không cần mở mắt sao?

Lão phì cười và kéo dần hai mắt :

- Có ai nhìn mà không phải mở mắt? Người biết lúc tọa công hai mắt chỉ nhắm hờ thôi sao?

Chàng ngơ ngác :

- Tọa công? Nhắm hờ? Lão không gạt ta chứ?

- Gạt người để làm gì? Mà này, xem ra người có vẻ xa lạ với hai chữ tọa công thì phải?

Chàng bĩu môi :

- Lão nói không sai! Tuy ta không biết thế nào là tọa công nhưng đối với ta điều đó hoàn toàn vô bổ! Ta không cần lưu tâm!

Lúc này lão Lam Kỳ đã mở rộng hai mắt và khi nghe chàng nói như vậy, lão trợn mắt nhìn chàng :

- Người...

Chỉ nói được một tiếng, lão dừng lại và bất ngờ cười sắc súa :

- Ha... ha... ha...!

Chàng nhìn lão một cách khó chịu! Bởi trong tràng cười của lão ít nhiều gì cũng hàm ý khinh miệt chàng.

Đọc được tâm trạng của chàng qua nét mặt, lão ngừng cười.

Thản nhiên cho tay vào bọc áo, lão lôi ra một túm lương khô bọc kỹ.

Trải xuống nền động, lão phân thành hai phần bằng nhau.

Trút một nửa xuống nền đá vừa được lão dùng ống tay áo quét sạch bụi, nửa còn lại lão túm chặt lại như trước.

Sau đó lão nói :

- Ta chưa thể chuẩn bị vật thực cho tươm tất. Chỗ lương khô này ta và người đành dùng tạm vậy.

Dứt lời lão ném túm lương khô chỉ còn một nửa về phía chàng.

Véo...

Phịch!

Do bị chế trụ huyết đạo, Liễu Hận dù muốn cũng không thể cử động tay để chụp lấy hoặc hắt trả túm lương khô cho lão.

Thế nhưng không hiểu lão đã làm như thế nào, ngay khi túm lương khô chạm vào người, toàn thân Liễu Hận bất ngờ cử động được.

Không nghĩ đó là cách mượn vật giải huyết của lão, Liễu Hận vừa có thể cử động vội chộp lấy kiếm và lao đến lão.

Hự!

Phịch!

Mới đứng lên chưa kịp chạy được bước nào, Liễu Hận phải buột miệng kêu thành tiếng và ngã khụy xuống.

Ngỡ lão ám toán, chàng nhìn lão uất hận :

- Hành vi của lão thật đê tiện.

Và chàng thật sự ngỡ ngàng khi nghe lão cười đột ngột :

- Ha... ha... ha...! Tự ngươi làm người ngã, có sao thóa mạ ta!

Thấy chàng vẫn tỏ ý không hiểu, lão vụt trầm giọng :

- May cho ngươi, do ngươi không biết vì bị điểm huyết nên phải một lúc sau đó mới có thể cử động bình thường. Bằng không, lời thóa mạ kia của ngươi vị tất thoát được cái chết.

Chàng kinh nghi :

- Có như thế thật sao?

Lão cười mỉa :

- Không tin, ngươi thử vận động một lần nữa xem sao?

Chàng bèn gượng đứng lên và không quên đưa mắt dò xét từng động thái của lão.

Chỉ là tự đứng lên thôi, nhưng sao lúc này đối với chàng lại khó như vậy!

Tỳ cả người lên thân kiếm được chỏi xuống nền động, tuy thế cước bộ của chàng cơ hồ vẫn không mấy vững vàng.

Lão bật cười :

- Thôi nào! Tốt hơn hết ngươi hãy ngồi xuống! Có lẽ khi ngươi dùng hết chỗ lương khô kia, sức lực của ngươi có thể được phục hồi.

Dứt lời, chính lão tự bốc một nhúm lương khô bỏ vào miệng nhai rau rầu.

Lườm mắt nhìn lão, Liễu Hận tự nhủ :

- “Được! Chờ khi ta phục hồi sức lực, lão sẽ được ném mùi lợi hại từ thanh kiếm của ta một lần nữa! Hừ!”

Chờ chàng ngoan ngoãn dùng xong phần lương khô của chàng, lão bỗng cho tay vào một hốc đá cạnh lão và lấy ra một bầu nước cũ kỹ.

Qua đó, Liễu Hận biết động thất này trước kia vốn là nơi cư ngụ của lão. Có như thế lão mới biết nơi cất giấu bầu nước để lấy ra dùng đúng lúc.

Nhìn lão uống thỏa thuê, Liễu Hận âm thầm chờ đợi.

Đúng như chàng dự định, lão vừa đưa bầu nước cho chàng vừa nói thật thản nhiên :

- Có thể ngươi đã phục hồi sức lực! Ngươi hãy tiến đến lấy bầu nước này xem nào!

Chàng thử bước đi!

Quả nhiên, sức lực của chàng đã hồi phục như trước.

Chàng chậm chân tiến dần đến.

Và khi đến đủ gần, thay vì vươn tay cầm lấy bầu nước, chàng bất ngờ xuất kiếm :

- Lão muốn chết! Đờ!

Véo...

Thật bất ngờ, lần này tuy kiếm chiêu của chàng vẫn nhanh như trước kia nhưng phản ứng của lão có phần nhanh hơn.

Tiện tay đang cầm bầu nước, lão đưa thẳng bầu nước vào đúng mũi kiếm của chàng.

Coong...

Choang!

Tiếng va chạm thật lớn, cho biết bầu nước kia được luyện bằng kim thiết. Cùng một lúc với tiếng va chạm, một lực đạo từ chỗ chạm bỗng truyền theo thân kiếm và khích khẽ vào uyển mạch tay của chàng. Không chịu nổi lực đạo này, Liễu Hận đành để rơi thanh kiếm.

Lão nhìn chàng bằng ánh mắt cười cợt :

- Ta biết trong lòng ngươi đang bất phục. Hãy nhặt lại kiếm. Và nếu muốn có thể ra bao nhiêu chiêu tùy thích.

Chàng bất phục thật. Vì chàng cho rằng lần rơi kiếm vừa rồi là do chàng không nở mạnh tay ám toán, bởi đó là hành vi của kẻ tiểu nhân, nên lão mới đắc thủ.

Nhặt lại kiếm, thấy lão vẫn ngồi, chàng lạnh giọng :

- Lão còn không đứng lên?

Lão lắc đầu :

- Kiếm pháp của ngươi không đủ lợi hại để buộc ta phải đứng lên giao đấu. Ta nói thật đấy, không tin ngươi thử xem!

Chàng động nộ :

- Được! Vậy thì, đờ!

Véo...

Coong... Choang!

Lại rơi kiếm!

Liễu Hận thử đi thử lại nhiều lần và càng thử chàng càng hậm hực.

Ngược lại, lão Lam Kỳ càng lúc càng tỏ ra đắc ý trước sự bất lực của chàng.

Bao nhiêu chiêu kiếm đều được chàng vận dụng đủ và kết quả thu được chỉ là sự thất bại hoàn toàn.

Chàng giận dữ ném bỏ thanh kiếm :

- Được! Ta nhận bại! Lão muốn giết cứ giết!

Lão lắc đầu :

- Ta giết ngươi để làm gì?

Chàng quắc mắt :

- Lão không giết, sau này sẽ ân hận.

- Ân hận? Tại sao?

Chàng rít lên oán hận :

- Ta không ngại cho lão biết, giữa Ngũ Kỳ giáo và ta có mối đại thù không đội trời chung!

Lão chậm rãi hít một hơi thật dài. Và cũng chậm rãi như vậy, lão bắt đầu hỏi :

- Đây chính là điều ta đang muốn biết minh bạch. Trước hết, ta có thể biết sư phụ ngươi là ai không?

Chàng càng thêm căm phẫn :

- Lão hỏi để làm gì?

Lão thoáng bắn khoăn :

- Để biết xem, liệu sư phụ ngươi có oán thù gì với bốn giáo?

Chàng cười lạt :

- Ta không có sư phụ! Tuy nhiên, nếu có thể xem Tam thúc thúc của ta là sư phụ thì chính mắt ta đã nhìn thấy thúc thúc bị thảm tử dưới tay giáo đồ Ngũ Kỳ giáo.

Lão sửng sốt :

- Chuyện xảy ra lúc nào?

Chàng lờm lờm nhìn lão :

- Lão cần gì phải quan tâm đến điều đó? Đối với ta, bấy nhiêu đó là đủ rồi.

Lão bắt ngờ giận dữ :

- Đủ với ngươi nhưng không đủ với ta! Nói đi, Tam thúc thúc của ngươi bị như thế vào lúc nào?

Chàng bĩu môi :

- Lão muốn biết ư? Được lắm! Ba năm trước, tại cánh rừng gần Liễu gia thôn.

- Liễu gia thôn? Là trú sở của ngươi?

- Không sai! Tam thúc thúc và ta vẫn luôn cư ngụ ở đó!

- Liễu... Liễu...! Hừ! Ta nghĩ không ra nhân vật nào ở họ Liễu đã từng bị bốn giáo hạ sát như kẻ thù.

Chàng cười thành tiếng :

- Lão làm sao nghĩ ra khi họ Liễu không là họ thật của ta?

Lão kinh ngạc :

- Tính danh của ngươi không phải Liễu Hận?

Chàng tỏ ra ngỡ ngác :

- Ta nghĩ như thế!

- Nghĩ như thế? Ngươi nói thế là có ý gì?

Chàng hần học :

- Ta nghĩ gì mặc ta, can gì đến lão?

Lão tỏ vẻ nài nỉ :

- Tuy không can hệ gì với ta nhưng nếu ngươi không chịu thổ lộ tính danh thật, ta làm sao biết Tam thúc thúc của ngươi có phải đã bị giáo đồ bốn giáo hạ thủ?

Chàng cay cú :

- Lão không tin thuộc hạ của lão đã gây ra điều này?

Lão thản nhiên thừa nhận :

- Giết người, không là điều lạ với bốn giáo. Tuy nhiên, trừ phi Tam thúc thúc của ngươi là kẻ tử thù, bốn giáo cần phải tiêu diệt, thì không bao giờ giáo đồ bốn giáo hồ đồ, giết lầm kẻ vô tội.

Chàng quát lớn :

- Lão muốn nói Tam thúc thúc của ta là kẻ tử thù mà hạng bàng môn tả đạo như Ngũ Kỳ giáo muốn hạ thủ lúc nào cũng được?

Lão cũng quát :

- Bọn giáo không là bàng môn tả đạo!

Chàng khinh khỉnh :

- Không là bàng môn tả đạo? Hừ! Vậy tại sao quần hùng các danh môn chính phái luôn lăm le muốn hủy diệt toàn bộ Ngũ Kỳ giáo?

Lão long mắt nhìn chàng :

- Nếu ngươi không là kẻ không biết võ công, bằng vào câu nói này của ngươi, ta nhất định xem ngươi là kẻ tử thù cần phải tiêu diệt.

Chàng không sợ :

- Lão không diệt ta, sau này nếu có dịp ta vẫn diệt lão.

Lão thu ánh mắt về :

- Chỉ là để báo thù cho Tam thúc thúc của ngươi?

Chàng trợn mắt :

- Cả song thân ta nữa!

Lão kinh ngạc tột độ :

- Song thân ngươi cũng bị bọn giáo hạ sát?

- Không sai! Ta ngờ như vậy!

- Chỉ ngờ thôi sao? Ngươi không dám chắc chắn?

Chàng đáp và hầu như là tự nói cho bản thân nghe hơn là đáp lại câu nghi vấn của lão :

- Tam thúc thúc ta phải che giấu thân phận và tìm nơi ẩn thân là vì muốn bảo toàn tính mạng cho ta. Sau đó, Tam thúc thúc đã bị Ngũ Kỳ giáo tình cờ phát hiện và hạ sát!

Vì thế song thân ta chắc chắn đã bị chính Ngũ Kỳ giáo hãm hại.

Nghe thế, lão nheo mắt nhìn chàng :

- Liều tiểu tử! Ta không ngăn cản việc ngươi ngờ vực! Nhưng nếu không có bằng cứ xác đáng, tốt hơn hết ngươi chớ để định kiến dẫn dắt đến ngộ nhận.

Chàng hậm hực :

- Còn gì nữa để ngộ nhận? Lão đừng quên, Tam thúc thúc của ta đã bị chính Ngũ Kỳ giáo của lão hạ thủ!

Lão thở dài :

- Nói với hạng người không biết phân minh hắc bạch như ngươi quả là điều khó!

Hà!

Chàng liếc xéo lão :

- Sao lại không phân minh hắc bạch?

- Không phải sao? Ta hỏi ngươi điều này, năm nay ngươi được bao nhiêu niên kỷ?

- Mười sáu! Sao?

- Mười sáu! Nghĩa là ba năm trước người chỉ được mười ba! Mười ba tuổi kể là một đứa bé. Khi đó, vị tất những gì người nhìn thấy đã là sự thật!

- Hừ! Lão chớ mong ngụy biện và tìm cách chối tội! Bọn đã hạ sát Tam thúc thúc vừa có y phục màu xanh, chắc hẳn là thuộc hạ của Thanh Kỳ đường, bọn chúng còn tự nhận là người của Ngũ Kỳ giáo nữa. Lão còn bảo đó là sự ngộ nhận nữa thôi!

Lão tỏ vẻ kinh ngạc :

- Là người của Thanh Kỳ đường. Vậy là phi lý, thật phi lý!

- Sao là phi lý?

Lão giương mắt nhìn chàng :

- Người không lầm lẫn về thời gian chứ?

Chàng lắc đầu :

- Không hề! Từ đó đến nay ta vẫn luôn đếm từng ngày trôi qua với chí phục thù sôi sục.

- Là ba năm?

- Ba năm.

Lão phì cười :

- Vậy thì sai rồi, tiểu tử!

Chàng rít :

- Sai? Lão định giở thủ đoạn gì đây?

Lão nghiêm mặt :

- Ta cần gì phải dùng thủ đoạn với người? Ta thừa sức giết người, bắt tất phải giải thích kia mà? Nhưng, người nghe cho rõ đây, ba năm trước, Giáo chủ tể giáo đã sai phái toàn bộ Thanh Kỳ đường đi Tây Vực. Bọn họ không thể phân thân, vừa có mặt ở Tây Vực và vừa lưu lại Trung Nguyên để hạ thủ Tam thúc thúc của người.

Chàng bán tín bán nghi :

- Lão nói thật?

Lão gật đầu :

- Ta có thể dùng chính sinh mạng của ta để bảo đảm lời nói này!

Chàng hoang mang :

- Ta làm sao tin được lão?

Lão ung dung đề xuất :

- Ta có thể thổ lộ cho người biết một sự thật! Xuất xứ của bốn giáo có nguồn gốc ở Tây Vực. Sau này, người nên tìm đến chính giáo một phen, tất người sẽ rõ bọn Thanh Kỳ đường có thật sự đi Tây Vực hay không?

Chàng lẳng lẽ nhìn lão. Một lúc lâu sau đó, chàng bảo :

- Được! Ta sẽ...

Chàng bỏ dở câu nói giữa chừng rồi đột ngột hỏi :

- Lão bảo ta sau này nên tìm dịp đến Tây Vực, ý lão sẽ buông tha cho ta?

Lão cười nhẹ :

- Có thể?

- Lão không thể nói chắc?

Lão ung dung :

- Trừ phi người chịu hợp tác với ta! Ngược lại, ta buộc lòng phải hạ thủ người!

- Hợp tác?

Lão gật đầu :

- Chính thế! Người nghĩ sao?

Chàng cười lớn :

- Bảo ta phải hợp tác với kẻ thù? Ha... ha... ha...

Lão nhăn mặt :

- Ta đã bảo giữa người và bốn giáo vị tất đã có mối tử thù!

Chàng gầm gừ :

- Chỉ bằng vào vùng Thanh Kỳ đường ba năm trước đã đi Tây Vực? Còn mối thù của song thân ta thì sao?

Lão bắt ngờ hỏi :

- Song thân người là ai?

Chàng bị hỏi đột ngột nên có phần bối rối :

- Song thân ta... ta không biết!

- Không biết? Người định đùa với ta à?

Chót đã lỡ miệng, chàng vừa giận bản thân vừa có ý giận câu nói của lão :

- Ta đâu rồi hơi để đùa lúc này?

Lão nhìn chàng chăm chú :

- Vậy là người không hề biết song thân người là ai?

Chàng lẩn tránh cái nhìn của lão :

- Tam thúc thúc chưa kịp nói đã mất mạng! Ta không biết thì sao nào?

Lão cười nửa miệng :

- Tính danh của song thân người, Tam thúc thúc của người vẫn chưa cho người biết. Như vậy, Tam thúc thúc của người chắc chắn cũng chưa kịp nói cho người biết ai là kẻ hãm hại song thân người?

Chàng đáp nhỏ :

- Điều đó...! Chưa...

Lão gật đầu :

- Người chỉ dựa vào cái chết của lệnh thúc để cho rằng bốn giáo là kẻ thù đã hãm hại song thân?

Chàng định gật đầu nhưng lập tức đổi thành cái lắc đầu quả quyết :

- Chỉ phần nào thôi! Ngoài ra, phụ thân ta đã thiệt mạng bởi độc chưởng.

Lão kêu lên có phần nào bàng hoàng :

- Độc chưởng? Ý người muốn nói lệnh tôn bị chính Giáo chủ bốn giáo hạ thủ?

Chàng nhìn lão không chớp mắt :

- Lão thừa nhận ở Ngũ Kỳ giáo chỉ có Giáo chủ luyện được độc chưởng?

Lão bản thân :

- Không sai! Không ai khác ngoài Giáo chủ!

Chàng cười thật lạnh :

- Vậy là quá rõ! Giữa ta và Ngũ Kỳ giáo đúng là có mối thâm thù đại hận!

- ...

Chàng tiếp lời cho dù thái độ của lão cho biết lão không còn đường nào chối cãi nữa :

- Hừ! Lúc tiên phụ thảm tử, cho dù ta chỉ là một đứa trẻ lên bảy nhưng vết chưởng tay kỳ lạ đó vẫn khắc ghi mãi trong tâm khảm ta.

Chàng vụt đổi giọng, cơ hồ muốn quát lên thật to cho hả nỗi niềm căm phẫn :

- Một dấu chưởng tay lưu lại những sáu ngón, suốt đời ta sẽ không quên!

Bất ngờ lão Vương Toàn, Lam Kỳ đường chủ nhảy nhồm lên :

- Dấu chưởng tay có sáu ngón?

Chàng rít :

- Không sai!

Lão bàng hoàng :

- Là Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ?

Liều Hận vẫn chưa hiểu tại sao lão có thái độ này! Chàng cười gằn :

- Bất kể đó là Độc Ma Ảnh hay không Độc Ma Ảnh, Phi Lục Chỉ hay Phi Thất Chỉ!

Liều Hận ta quyết phải báo thù!

Chàng chỉ cảm nhận có điều khác lạ khi nghe lão cất giọng âm trầm bảo :

- Đúng lắm! Có thù thì phải báo! Nào có ai ngăn cản người tìm Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ để báo thù?

Chàng hồ nghi :

- Lão có ý gì?

Lão cười lạt :

- Ta bảo, người cứ tìm Độc Ma Ảnh mà báo thù!

Chàng dẫn giọng :

- Lão đừng nghĩ Độc Ma Ảnh đã chết là xong. Ta vẫn phải báo thù đối với những ai có liên quan đến Độc Ma Ảnh.

- Ai nói với người Độc Ma Ảnh đã chết?

Chàng kinh ngạc :

- Chẳng phải ở Vô Mộc Giác, Giáo chủ của lão đã...

Lão cướp lời :

- Đó là Giáo chủ của tệ giáo. Nào phải là Độc Ma Ảnh.

Chàng kinh nghi :

- Không phải Độc Ma Ảnh? Ý của lão là...

- Là Giáo chủ bổn giáo tuy có luyện độc chưởng nhưng không hề có bàn tay sáu ngón như Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ.

Chàng bàng hoàng :

- Nói vậy, kẻ hạ thủ tiên phụ không phải người Ngũ Kỳ giáo?

Lão lắc đầu :

- Độc Ma Ảnh là một nhân vật hoàn toàn không có liên quan gì đến bốn giáo!

Người chớ nên lầm lẫn điều này.

Chàng ngớ người một lúc lâu mới thốt nên lời :

- Vậy tại sao sau đó người của quý giáo phải truy tìm Tam thúc thúc để hạ thủ?

Lão bảo :

- Ta đã nói rồi, ba năm trước Thanh Kỳ đường không thể hiện diện tại Trung Nguyên.

- Vậy chúng là ai? Sao lại nhận là người Ngũ Kỳ giáo?

Lão cao giọng :

- Nếu người không nhận lầm, theo ta, bọn đó đã giả danh, dùng thủ đoạn ném đá giấu tay để đổ họa cho bốn giáo. Điều đó, bốn giáo vẫn luôn chịu đựng!

- Chịu đựng? Ý lão nói...

Lão thở dài :

- Từ lâu rồi, bất luận người của bốn giáo đi đâu, ở đâu vẫn luôn bị quần hùng các võ phái, rồi luôn tìm cách gây hấn! Sau một thời gian dò xét, mình định hư thực, bốn giáo mới biết rằng có một nhóm người bí ẩn đã lên khuấy rối các phái nhưng lại không dám lưu lại danh tự. Các phái chỉ dựa vào sắc phục của Ngũ Kỳ là: Thanh, Lam, Hồng, Bạch, Hắc và đề quyết là do bốn giáo gây ra. Hà...! Người thử nghĩ, bọn ta chịu sao nổi bốn chữ bàng môn tà đạo? Con giun bị xéo mãi cũng phải oằn, nói gì bốn giáo sao không có phản ứng quyết liệt?

Chàng nghi ngờ nhìn lão :

- Những gì lão nói đều là sự thật?

Lão gật đầu :

- Sau này, người tha hồ tìm hiểu, sẽ rõ ta không nói sai, dù là nửa lời!

- Có người đã dùng kế di họa giang đông, đổ tội cho Ngũ Kỳ giáo?

- Đúng vậy!

- Ba năm trước, Thanh Kỳ đường thật sự đã đi Tây Vực?

- Thật sự.

- Và dấu chưởng tay sáu ngón không phải do Giáo chủ quý giáo lưu lại?

- Điều này người có thể dò hỏi bất kỳ ai để biết Giáo chủ bốn giáo có bàn tay nào có đến sáu ngón không?

Chàng gật đầu và cảm thấy trầm tĩnh lạ. Và chàng hỏi :

- Giáo chủ quý giáo thuận tả kiếm?

Lão nghi hoặc :

- Điều này ai cũng biết! Sao người lại hỏi câu này?

Chàng cười nhẹ :

- Thực lực của quý giáo hãy còn một cao nhân, đến lúc nào mới xuất hiện?

Lão ngớ ngác :

- Còn ai nữa, ngoài ta?

Chàng lắc đầu :

- Lão không thể giấu ta được đâu. Chẳng lẽ Mộc Quan Linh từ lâu đã là người Ngũ Kỳ giáo rồi sao?

- Mộc Quan Linh? Thầy ma cô độc đó à? Ai bảo người Mộc Quan Linh là người bốn giáo?

Chàng lại lắc đầu :

- Tự ta biết! Chẳng cần ai phải bảo.

Lão bật cười :

- Ha... ha... ha...! Người là kẻ thật khéo đùa! Ha... ha... ha...

Chàng nạt :

- Lão muốn cười như thế nào cũng được! Nhưng đừng nghĩ ta là trẻ lên ba, muốn gạt ta ra sao thì gạt!

Lão cười khẩy :

- Chẳng phải thế còn gì? Người hết bảo Giáo chủ tệ giáo là Độc Ma Ảnh, giờ lại bảo Mộc Quan Linh là người của Ngũ Kỳ giáo! Nếu người không có ý đùa, ta hỏi người, tin này từ đâu ra?

Chàng cũng cười khẩy :

- Ba năm trước, không bao lâu trước khi Tam thúc thúc của ta bị thảm tử, chính ta đã tận mắt mục kích việc Mộc Quan Linh vì bại trận phải chịu quy thuận Giáo chủ quý giáo. Tin này hoàn toàn đích xác, lão bảo sao?

Lần này lão Vương Toàn lộ vẻ quan tâm :

- Chuyện như thế nào?

Tin chắc đối phương sẽ không còn gì để tranh biện, Liễu Hận thuật lại trận tử kiếm giữa Mộc Quan Linh và nhân vật thuận tả kiếm. Sau đó, chàng còn nói thêm :

- Tuy họ giao đấu chỉ có một chiêu duy nhất, nhưng đó là một trận chiến vô tiền khoáng hậu giữa hai đại cao thủ kiếm thuật.

Wương Toàn bần khoản :

- Nhân vật kia có nhận là Giáo chủ bốn giáo không?

Chàng lắc đầu :

- Không hề!

- Vậy tại sao người biết đó chính là Giáo chủ bốn giáo?

- Ta nhìn rất rõ diện mạo của nhân vật này! Nếu so sánh với diện mạo của quý Giáo chủ tại Vô Mộc Giác hoàn toàn không khác biệt! Cũng mày râu nhẵn nhụi, cũng gương mặt lạnh lùng và cũng thuận tả kiếm. Nhất định phải là một!

Lão hoang mang :

- Mộc Quan Linh dù có là đại cao thủ với bản lãnh nghiêng trời lệch đất nhưng y còn là hạng quái nhân, không mấy khi chịu xuất hiện giang hồ. Nếu bốn giáo có thu phục được Mộc Quan Linh, đây là tin tốt lành có lý nào bọn ta là Đường chủ lại không hay biết? Vả lại Ngũ Kỳ giáo lần này lâm hữu sự, nếu thật sự có Mộc Quan Linh, sao Giáo chủ không dùng bản lãnh của Mộc Quan Linh để trấn áp kẻ thù?

Liễu Hận cũng hoang mang :

- Lão không biết thật?

Lão lắc đầu tự lự :

- Bọn ta bị đả bại như thế nào, từ Giáo chủ đến chư huynh đệ bổn giáo bị thảm tử ra sao, người đều thấy cả. Nếu biết hãy còn một cao nhân thật sự như Mộc Quan Linh bọn ta để gì cam chịu một kết quả như thế này?

- Lão nói cũng phải! Chính ta cũng ngạc nhiên vì chờ mãi vẫn không thấy Mộc Quan Linh hiện thân! Để rồi, chính Giáo chủ của lão phải chịu cảnh tử vô địa táng!

Lão nhìn chàng :

- Người tin chắc nhân vật đã thu phục Mộc Quan Linh chính là Giáo chủ bổn giáo?

Chàng quả quyết :

- Nhất định không có chuyện lầm lẫn.

Lão lẩm bẩm :

- Vậy thì lạ quá! Ba năm qua, đừng nói là nhìn thấy nhân vật lạ xuất hiện ở bổn giáo, đến nghe nói về Mộc Quan Linh bọn ta cũng không hề nghe! Không lẽ sau đó Mộc Quan Linh vì bất phục nên tìm cách trốn thoát.

- Như vậy không phải tính cách của Mộc Quan Linh. Ngay khi nhận bại để tuân thủ mệnh lệnh, chính Mộc Quan Linh phải cam lòng tự phối hợp hủy cỗ áo quan, chấp nhận làm tùy tùng cho Giáo chủ quý giáo suốt hạn kỳ bốn năm.

Lão giật mình :

- Nếu Mộc Quan Linh dám phá vỡ nơi ẩn trú như vậy chứng tỏ y không phải hạng bội tín.

- Vậy Mộc Quan Linh đâu? Sao y không xuất đầu lộ diện? Y mà xuất hiện, bổn giáo đâu dễ bị diệt trừ?

Chàng cười nhạt :

- Nghe khẩu ngữ của lão có vẻ lão rất xem trọng bản lãnh của Mộc Quan Linh?

Lão gật nhẹ đầu :

- Công tâm mà nói, bản lãnh của Mộc Quan Linh nếu so với Nam Thiên Di hoặc Bắc Tung Sơn, bọn chúng còn kém xa Mộc Quan Linh.

- Nói vậy, bản lãnh của Giáo chủ quý giáo đương nhiên phải hơn hẳn Bắc Tung Sơn Đinh Nhất Hải?

Câu hỏi của chàng làm cho lão Vương Toàn sực tỉnh :

- Đúng rồi, nếu chuyện người kể là thật, Giáo chủ bổn giáo chỉ một chiêu thu phục được Mộc Quan Linh hà cơ gì Đinh Nhất Hải có thể đắc thủ và bắt giữ được Giáo chủ? Ở đây nhất định có chuyện không ổn.

- Chuyện gì?

- Thứ nhất, theo ta biết, bản lãnh của Giáo chủ nhất định không hơn được Mộc Quan Linh, điều này cho đến giờ ta mới nhớ. Thứ hai, ta cũng vừa nhớ ra, Đinh Nhất Hải lần này sao lại có võ công thâm hậu khác thường! Y đuổi kịp lão Bạch vốn là thiên hạ đệ nhất khinh công, đó là chuyện khó thể xảy ra.

Chàng hoang mang đến ngơ ngẩn thần tình :

- Ý lão nói nhân vật đã thu phục Mộc Quan Linh không thể là Giáo chủ của...

- Tuyệt đối không thể!

- Và Đinh Nhất Hải cũng không thể có bản lãnh thâm hậu như vừa mục kích?

Lão đáp có phần ngập ngừng :

- Ta luôn nghĩ như vậy! Nhưng với những gì mục kích, ta không dám nghĩ như trước nữa!

Chàng gật gù :

- Tụ trung, theo lão, phải chăng đã có nhân vật mạo nhận làm Giáo chủ?

Lão thẳng thốt nhìn chàng :

- Người cũng nghĩ như vậy?

- Theo việc mà thảo luận, nếu lão quả quyết bản lãnh của Mộc Quan Linh hơn hẳn Giáo chủ, ta chỉ có thể nghi ngờ như thế thôi.

Nghe thế, lão bất ngờ đề xuất :

- Liều tiểu tử! Đây là việc có liên quan đến cái chết của lệnh thúc, người nghĩ sao nếu ta và người cùng hợp tác?

Chàng có phần bất ngờ tuy đây là lần thứ hai lão đưa ra đề xuất này :

- Hợp tác thế nào?

Lão ngập ngừng :

- Người chấp thuận?

- Ta còn chưa rõ ý đồ của lão, đâu dễ chấp thuận như thế?

Lão lại hỏi :

- Người không muốn truy nguyên, xem ai đã hạ sát Tam thúc thúc của người sao?

- Đương nhiên là muốn! Sao?

- Vậy thì người không thể không đến Tây Vực, đúng không?

Chàng đáp gọn :

- Điều đó thì đúng!

Lão khẽ mỉm cười :

- Nhưng với bản lãnh của người hiện giờ, việc đi đến Tây Vực chỉ là điều vọng tưởng.

Chàng cau mày :

- Lão nói thẳng ra xem nào!

- Tuy Tây Vực là nguồn gốc phát sinh ra bốn giáo nhưng giữa hai bên chỉ có oán, không có ân tình. Người tìm đến Tây Vực chẳng khác nào tự đi nạp mạng. Trừ phi người có bản lãnh cao minh hơn hiện giờ.

- Ý lão muốn thu nhận ta làm truyền nhân?

Lão lắc đầu :

- Chỉ là hợp tác thôi. Vả lại, ta thừa biết người sẽ không bao giờ nhận một người như ta làm sư phụ.

Chàng cười lạt :

- Giữa ta và lão là ân hay là thù còn chưa minh bạch! Dù là hợp tác theo kiểu lão nói hoặc thu ta làm truyền nhân, lão đừng nên mơ tưởng đến!

Lão cười cầu hòa :

- Vậy thì trao đổi vậy! Người nghĩ sao?

- Trao đổi như thế nào?

Thấy chàng có phần quan tâm, lão vội giải thích :

- Ta nhận ra người là một kỳ tài về kiếm thuật. Chỉ vì người không có nội lực nên không thể dùng kiếm chiêu lợi hại để chế ngự địch nhân. Nếu người chấp thuận việc trao đổi, chỉ sau nửa năm, người thừa năng lực đả bại hoặc Nam Thiên Di hoặc Bắc Tung Sơn!

Động tâm, chàng hỏi vội :

- Lão thực hiện theo phương cách nào?

Lão mỉm cười :

- Ta sẽ truyền thụ cho người nội công tâm pháp. Cùng với việc khổ luyện, ta sẽ san sẻ cho người một ít chân nguyên của chính ta. Có như thế, từ một người không có nội công, ch trong thời gian ngắn người sẽ có mức độ nội lực ngang bằng người đã mười năm khổ luyện.

Chàng nhìn lại lão dò xét :

- Đổi lại, lão muốn ta làm gì cho lão?

Lão suy nghĩ một lúc mới đáp :

- Thoạt đầu ta định bụng sẽ cùng người tiêu diệt lão họ Đinh. Nhưng nghĩ lại ta có một ý khác.

- Ý gì?

- Người khỏi phải lo nghĩ đến lão Đinh Nhất Hải. Y là của ta, tự ta sẽ báo thù cho chư huynh đệ bốn giáo. Phần người, người phải đi Tây Vực một chuyến.

Chàng lo ngại :

- Đến Tây Vực, đó là điều nhất định ta phải đến. Lão muốn ta thực hiện chính điều ta mong muốn, phải chăng là có âm mưu?

Lão nửa gật nửa lắc :

- Nhờ người thì có, không hề có âm mưu.

- Nhờ ta làm việc gì?

- Lấy cho ta một vật.

- Vật gì?

Lão mỉm cười :

- Vật gì ta sẽ nói sau, lúc chúng ta chấp nhận việc trao đổi.

Chàng bĩu môi :

- Lão không nói thì thôi! Việc trao đổi kể như bất thành.

Lão trợn trừng hai mắt :

- Người không muốn có bản lĩnh hơn người?

- Muốn thì có muốn! Người ta không thích những lời mập mờ của lão.

- Ta đã bảo là ta sẽ nói, nếu người tán đồng việc trao đổi!

Chàng lắc đầu :

- Không nói ngay, có nghĩa đây là điều mờ ám. Ta không thuận!

Lão giận dữ :

- Người không sợ ta giết người?

Chàng nhìn lão không chớp mắt :

- Tùý lão! Nhưng nếu ta may mắn thoát chết, sau này ta sẽ trả cho lão gấp trăm lần.

Lão nâng cao hữu thủ :

- Người...

Chàng gắt :

- Hạ thủ đi! Chớ phí lời!

10. Diễn Biến Bất Ngờ Khi Tọa Công -biết Rõ Xuất Thân Phích Lịch Kiếm

Một lúc khá lâu sau đó, lão Vương Toàn đành hạ dần tay xuống.

Lão nói qua tiếng thở dài :

- Vật ta muốn người tìm là một thanh kiếm!

Chàng vẫn còn ngờ vực :

- Chỉ là một thanh kiếm thôi sao?

Lão ngán ngẩm :

- Là Ngũ Hành bảo kiếm.

- Ngũ Hành bảo kiếm? Hình dáng như thế nào?

Lão phải giải thích :

- Đó là một thanh bảo kiếm ngoài độ sắc bén không gì sánh bằng, ở đốc kiếm còn khảm năm hoàn minh châu với đủ năm sắc màu: Thanh, Lam, Hồng, Bạch, Hắc.

Chàng kinh ngạc :

- Năm sắc màu này như phù hợp với Ngũ Kỳ đường của Ngũ Kỳ giáo! Phải chăng Ngũ Hành bảo kiếm chính là bảo vật trấn sơn của quý giáo?

- Không sai! Đó là bảo vật của bốn giáo đã lâu bị thất lạc!

Lão đáp quá nhanh, quá vội khiến Liễu Hận sinh nghi.

Tuy nhiên, chàng vờ như không phát hiện điều đó! Chàng thản nhiên đáp ứng :

- Được! Đẳng nào cũng một lần đi Tây Vực, ta ưng thuận việc trao đổi này!

Lão mừng khắp khởi :

- Người chấp thuận?

Chàng gật đầu :

- Ta nói rồi, chấp thuận!

Lão nhìn chàng nghi ngại :

- Người quyết giữ lời?

- Quân tử nhất ngôn! Lão bắt tất nghi ngờ!

Lão băn khoăn :

- Nhưng ta làm sao tin được người?

Chàng nhún vai :

- Tùy lão! Tin cũng được, không tin cũng được. Là lão cần ta trao đổi.

Lão nhìn chàng và bất ngờ bảo :

- Người phải lập trọng thệ! Có như thế ta mới tin.

Chàng lắc đầu :

- Người cần trao đổi là lão, không phải là ta! Ta hà tất phải lập thệ!

Lão cười nhẹ :

- Nhưng ta phải truyền thụ nội công tâm pháp cho người trước. Nhờ ta hoàn thành xong phần việc của ta, sau đó người bội ước, ta đâu có cách gì trói buộc được người?

- Nhưng lời thề chỉ là lời ngoài môi miệng, lão tin được sao? Ta vẫn có thể bội tín và lời thề vị tất sẽ ứng nghiệm.

Lão trầm giọng và nghiêm mặt :

- Người muốn nói gì thì nói, muốn xem bốn giáo là bàng môn hay là tà đạo gì cũng được. Đối với ta lời phát thệ là lời đáng phải tin. Vả lại, điều đại kỵ đối với nhân vật võ lâm là phải giữ chữ tín. Người cứ phát thệ, giữ hay không đó là việc của người. Ta chỉ cần như thế thôi.

Chàng tỏ ra ngần ngại khiến lão phải thúc giục :

- Nếu người thật lòng trao đổi sao phải ngần ngại?

Bấm bụng, chàng lập thệ :

- Được! Liễu Hận này một khi chấp thuận việc trao đổi, nếu không đưa được Ngũ Hành bảo kiếm từ Tây Vực về Trung Nguyên, nguyên bị ngũ lôi phanh thây.

Chàng nhìn lão :

- Lão hài lòng chưa?

Lão xoa hai tay vào nhau :

- Đương nhiên ta hài lòng! Nào, đầu tiên ta truyền thụ cho người phần khẩu quyết.

Trong lúc chờ người thuộc lòng thông, ta sẽ đi tìm ít vật thực để lo bữa tối. Hãy chú tâm và nghe này!

Có vẻ lão Vương Toàn rất xem trọng việc trao đổi.

Bằng cố, lão tuy đọc khẩu quyết cho Liễu Hận nghe nhưng lão vừa đọc thật chậm vừa luôn miệng giải thích những điểm khó.

Lập đi lập lại như vậy ba lần, sau đó lão bảo :

- Người nhắm đi nhắm lại cho thật thông suốt. Đây là điều rất quan trọng, thành hay bại trong việc luyện tập nội công tối kỵ việc quên dù chỉ là một điểm nhỏ. Đừng nói là ta không dặn trước.

Vút!

Lão bỏ đi đã lâu nhưng Liễu Hận vẫn nhìn mãi theo lão.

Vì đối với chàng, việc tin vào lão Vương Toàn chỉ là điều bất đắc dĩ.

Nếu không phải lão có thừa năng lực hạ thủ chàng, đâu dễ gì chàng chấp nhận cho lão có cơ hội ba hoa?

Chàng nghĩ :

- “Hừ! Nói như lão ai chẳng nói được? Nhưng lời lão nói sao có giá trị bằng những gì chính mắt ta mục kích? Lão trá ngụy nhưng không thể qua được ta. Hừ! Dấu chưởng tay có sáu ngón kia, vừa nghe xong lão bịa ra một nhân vật vô hình Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ! Lão tưởng ta tin sao? Rồi còn nói ba năm trước Thanh Kỳ đường phải đi Tây Vực toàn bộ. Chỉ có trẻ lên ba mới tin lão. Hừ!”

Đang nghĩ chàng giật mình :

- Người đã thuộc lòng khẩu quyết chưa? Tư thế người ngồi lúc này so với lúc ta bỏ đi vẫn không thay đổi, phải có vẻ như người mãi nghĩ ngợi nên quên mất những gì ta dặn.

Chàng nhìn lão như không ngờ lão quay lại quá nhanh.

Đã thế trên tay lão lại có khá nhiều vật thực vừa lạ mắt vừa toát lên mùi thơm ngon lành.

Chàng vừa nói vừa nuốt nước bọt :

- Đương nhiên, ực, ta có thuộc lòng toàn bộ khẩu quyết, ực, mới thản nhiên ngồi đón lão.

Lão cười lạt :

- Ta vừa đi vừa về, thời gian chưa tàn một nén nhang, người dám nói trong khoảng thời gian đó người đã làm thông toàn bộ khẩu quyết sao?

Chàng cau mày :

- Được! Để ta đọc lại tất cả cho lão nghe vậy!

Chàng đọc thật.

Và càng đọc chàng càng ngạc nhiên vì phát hiện trên nét mặt của lão như có vẻ gì đó rất lạ. Cứ như lão không tin chàng lại thông tuệ đến vậy.

Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh. Sau đó chàng cố tình đọc sai một câu khẩu quyết.

Và lần này, chàng thật sự ngạc nhiên vì thấy lão vẫn thản nhiên như không hề biết chàng vừa đọc sai.

Kinh nghi, chàng thử đọc sai hai chỗ nữa.

Cũng thế, lão không những vẫn thản nhiên mà sau đó, khi chàng đọc xong toàn bộ, lão còn khen vùi :

- Thật không ngờ người lại có tư chất thông tuệ đến vậy! So ra, ta đã trách lầm người.

Chàng buột miệng hỏi :

- Ta đọc đúng cả chứ?

Lão gật đầu :

- Không sai một điểm nhỏ!

Vừa bày thức ăn ra, lão vừa tỏ ra vui vẻ :

- Nào! Ngay khi ăn xong, ta sẽ điểm chỉ cho người vị trí các huyết đạo. Sau đó là phương cách tọa công dẫn lưu chân lực.

Thái độ này của lão Vương Toàn khiến Liễu Hận thêm nghi ngờ.

Do đó khi lão bắt đầu điểm chỉ cho chàng bộ vị của các huyết đạo lớn nhỏ, đôi lúc chàng cố tình hỏi đi hỏi lại, hy vọng sẽ nhận ra đâu là lời nói thật và đâu là lời nói được lão cố tình nói sai.

Vô hình chung, sự hợp tác hoặc trao đổi giữa Liễu Hận và lão ngay từ đầu đã có sự nghi kỵ.

Và sự nghi kỵ càng rõ hơn khi lão bảo chàng bắt đầu tọa công :

- Người đã nhìn thấy vị thế ta ngồi tọa công. Hãy ngồi như vậy và bắt đầu thở nạp theo đúng khẩu quyết ta đã truyền.

Chàng ngồi yên nhìn lão, hỏi để dò xét :

- Như lão đã nói, tâm pháp nội công dành để dẫn lưu chân lực. Chân lực đó từ đâu mà có?

Lão thản nhiên giải thích :

- Phương cách thở nạp nào cũng vậy, nếu được thở nạp đúng với khẩu quyết, kết quả đầu tiên người có được chính là cảm giác thư thái toàn thân, mọi mệt nhọc trước đó sẽ dần dần tan biến đi. Vì lẽ đó, nhân vật võ lâm còn gọi việc này là điều tức để khôi phục chân nguyên.

- Nhưng ta đang hỏi lão chân lực nọ từ đâu xuất hiện?

Lão mỉm cười :

- Người chớ quá nóng vội! Ta chưa nói hết kia mà? Đó chỉ là bước khởi đầu và kết quả nọ là không đáng kể. Sau một thời gian dài chuyên cần thở nạp, tự bản thân người sẽ cảm nhận có luồng nhiệt khí phát sinh từ Đan điền. Đến lúc này, nếu người thở nạp đúng phương cách người sẽ nhận thấy luồng nhiệt khí nọ sẽ di chuyển khắp các kinh mạch bắt đầu từ Đan điền và kết thúc cũng tại Đan điền. Một chu kỳ trọn vẹn như vậy được gọi là một vòng châu thiên.

- Hết một vòng châu thiên rồi sao nữa? Điều gì sẽ xảy ra đó?

Lão vẫn điềm nhiên giải thích :

- Hết một vòng châu thiên thứ nhất là bắt đầu vòng châu thiên thứ hai. Cứ sau một vòng như vậy người sẽ cảm nhận được những chân khí bị tản mát khắp các kinh mạch bắt đầu quy tụ dồn dập. Và càng thổ nạp số chân khí bị phân tán càng quy hồi nhiều hơn. Một khi toàn bộ chỗ chân khí đó đã quy hồi hoàn toàn, việc điều tức ổn định chân nguyên của người kể như thành tựu. Người còn muốn hỏi gì nữa không?

Lão giải thích quá thông suốt, quá tự nhiên, điều đó khiến chàng phải nghi ngờ chính bản thân chàng.

- “Không lẽ phần khẩu quyết ta cố tình đọc sai lại là khẩu quyết đúng? Ta có thể tin lão được mấy phần?”

Còn đang ngẫm nghĩ, chàng thêm hoang mang khi nghe lão nói :

- Để bắt đầu cảm nhận được có luồng nhiệt khí hiện diện, với bao người khác phải mất ít lắm là ba tuần trăng chuyên cần thổ nạp. Người thì khác, sẽ có thuận lợi hơn nếu được ta truyền cho một ít chân nguyên. Như vậy, câu “vạn sự khởi đầu ngấm ngàm” đối với người không hề tồn tại. Việc trao đổi này đối với người chỉ có lợi và không hề có hại.

Chàng còn đang ngập ngừng thì lão hối thúc :

- Nào! Người còn chần chừ gì nữa mà chưa bắt đầu việc thổ nạp? Khởi sự đi, ta sẽ nhân đó truyền cho người một ít chân nguyên của ta.

Chàng tự nhủ :

- “Được! Ta tạm tin lão! Còn chỗ khẩu quyết bị sai, ta sẽ tùy nghi vận dụng. Lão hại ta không dễ đâu...!”

Vừa bắt đầu phương pháp thổ nạp, gọi là tâm pháp luyện nội công, ở bên tai Liễu Hận lập tức có tiếng căn dặn của lão :

- Người không được tỏ ra hốt hoảng. Ngược lại, phải thâm liễm ngưng thân, an tường chờ chân khí của ta thâm nhập đến Đan điền. Sau đó lập tức dẫn lưu theo vòng châu thiên. Ta bắt đầu đây!

Lão vừa dứt lời, tay của lão liền chạm vào Linh Đài huyệt của Liễu Hận. Và một luồng nhiệt khí cũng lập tức xuất hiện ngay Linh Đài huyệt xộc thẳng vào Đan điền.

Toàn thân chàng tuy bị chấn động bởi hiện tượng này nhưng dó có lời dặn trước của lão, chàng không hốt hoảng. Nhờ đó chàng cảm nhận Đan điền huyệt của chàng như là bể chứa vô tận. Số chân khí được lão trút sang, khi lọt vào Đan điền, cứ như lọt vào nơi không đáy. Chúng biến mất hoàn toàn.

Đây là một cảm nhận hoàn toàn mới mẻ khiến Liễu Hận vì cứ lấy làm lạ và mãi theo dõi nên quên mất việc thổ nạp theo vòng châu thiên như lão đã dặn chàng, có tiếng quát của lão :

- Sao người không lo dẫn lưu chân khí? Nếu đã vậy thì... ôi chao!

Tiếng kêu cũng của lão làm cho câu quát của lão phải ngắt quãng.

Tuy Liễu Hận không hiểu tại sao lão phải kêu như vậy nhưng tự bản thân chàng vẫn nhận thấy có điều khác lạ đang xảy đến.

Đó là hiện tượng chân khí của lão bỗng dồn dập đổ vào huyệt Đan điền của chàng ngay khi lão mở miệng phát thoại.

Không để tâm đến hiện tượng này, nghe lão nhắc nhở, Liễu Hận lập tức chiếu theo khẩu quyết để bắt đầu dẫn lưu chân khí theo vòng châu thiên.

Và khi vòng châu thiên thứ nhất vừa chấm dứt, toàn thân chàng cảm nhận sự thư thái lạ thường.

Điều đó chứng tỏ những gì lão nói là sự thật và người luyện võ sẽ có bản lãnh cao minh hơn nếu biết và có nội công.

Chàng chìm dần vào vô thức.

Khi mở mắt ra, trời đang hửng sáng và thần sắc của lão Vương Toàn thì lại nhợt nhạt, không như ánh nắng ban mai thường nhuộm hồng gương mặt của những ai được ánh dương quang chiếu vào.

Chàng ngạc nhiên :

- Thời gian qua mau thế sao? Mới đó đã một đêm trôi qua rồi à? Úy! Lão làm sao vậy? Có gì bất ổn đến với lão ư?

Lão cất tiếng, giọng nói khàn khàn :

- Người nghĩ, chỉ mới một đêm trôi qua thôi sao? Còn ta, ta có bất ổn hay không, tự người phải biết, có sao lại hỏi ta?

Chàng thất kinh :

- Không là một đêm, chẳng lẽ là nhiều đêm? Còn lão, lão bị như thế nào, ta làm sao biết được?

Lão cười nhạt ảm đạm :

- Người không biết? Kể ra cũng đúng! Hà...! Người làm sao biết được nếu đây là lần đầu tiên người được luyện nội công tâm pháp? Chỉ có điều là...

Lão bỗng giận dữ :

- Ta đã dặn người phải khởi sự thổ nạp ngay, tại sao người chậm trễ?

Chàng hoang mang :

- Sớm hoặc muộn có gì là khác biệt? Hay ta đã làm hại gì lão?

Lão cười khan :

- Làm hại gì ta? Ha... ha... ha...

Chàng nghi ngại :

- Sao lão cười? Ta đã hành động không đúng ư?

Lão quắc mắt nhìn chàng :

- Đúng... Đúng cái thổ tả! Nếu ta không nghĩ người chưa biết gì về nội công tâm pháp và nếu ta không kịp nhớ đến những gì giữa ta và người đã cam kết trao đổi, thì... hừ, ta mà không lấy cái mạng chó của người, đừng kể ta là Ngũ Âm Trảo Vương Toàn.

- “Sao lão giận ta? Sao lão dám thóa mạ ta? Hay là...”

Chàng buột miệng hỏi :

- Rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì?

Thái độ ngờ ngạc của chàng khiến lão mau chóng trấn tĩnh. Lão hỏi, thay vì giải thích :

- Người có ý nghi ngờ là ta không thành tâm với người?

Chàng lúng túng :

- Điều đó... Điều đó...

Lão lại hỏi :

- Người sợ ta không thật sự thành tâm nên cố tình đọc sai một vài điểm trong khẩu quyết ta đã truyền?

Chàng đỏ mặt :

- Vậy là, lão đã biết ta cố tình đọc sai?

Lão thở dài :

- Những phần quan yếu, những phần trúc trắc khó hiểu và khó nhớ nhất, người đã nhớ đến từng chữ một. Ta làm sao không nhận ra sau đó người cố tình đọc sai?

Chàng động nộ :

- Lão biết ta đọc sai, tại sao lão vẫn để yên không cải chính?

Lão lại thở dài :

- Một khi người đã có ý nghi ngờ, liệu ta cải chính có thể làm người trọn tin vào ta không? Hay càng làm người thêm nghi kỵ?

- ...

- Huống chi những điểm người cố tình đọc sai là những điểm không mấy quan trọng. Tự thân người sau này nghiệm lại, tất sẽ nhận ra và dễ dàng khắc phục! Người tin ta chứ?

Chàng ngơ ngác nhìn lão :

- Lão thật sự thành tâm?

Lão cười buồn :

- Dù có nói vị tất người đã tin! Tuy nhiên ta có thể đoán chắc với người một điều, những gì ta nói với người về Thanh Kỳ đường và Độc Ma Ảnh đều là sự thật. Tin hay không tùy người!

Chàng dần trấn tĩnh :

- Năm đó Thanh Kỳ đường tại sao phải đi Tây Vực?

Lão đáp :

- Để đoạt lại Ngũ Hành bảo kiếm.

- Đoạt?

Lão gật đầu :

- Không sai! Vì Ngũ Hành bảo kiếm đang do Thánh Kỳ giáo ở Tây Vực cất giữ!

- Họ không đoạt được?

- Đương nhiên! Bản lãnh của Thanh Kỳ đường với nhân số ít hơn không là đối thủ của Thánh Kỳ giáo.

Chàng cười lạnh :

- Nói vậy, lão bảo ta đơn thân độc lực đến Tây Vực là muốn hại ta?

Lão hít một hơi thật dài :

- Muốn hại người, ta có thiếu gì cách! Đâu cần bảo người đến Tây Vực?

- Nhưng rõ ràng bọn Thanh Kỳ đường đã không làm nổi chuyện này.

Lão gật đầu :

- Ta không phủ nhận điều đó! Nhưng ta có lý của ta khi bảo người thực hiện việc mà Thanh Kỳ đường không thực hiện được.

Chàng nghi ngờ :

- Lão giải thích xem.

- Vì người là kỳ tài về kiếm đạo. Không như bọn ta, ngoại trừ Giáo chủ có đôi chút tụt thành về kiếm pháp, bọn ta lại ấu trĩ.

- Việc đến Tây Vực đoạt kiếm với việc tinh thông kiếm thuật có liên quan sao?

Lão gật đầu :

- Thánh Kỳ giáo rất am tường kiếm pháp và cũng khá tinh thông kiếm trận. Chỉ có kẻ cao minh về kiếm pháp mới dám nghĩ đến chuyện xâm nhập Thánh Kỳ giáo.

Chàng băn khoăn :

- Lão biết rõ điều này, hẳn Giáo chủ quý giáo cũng phải biết. Có sao còn sai phái Thanh Kỳ đường làm chuyện mạo hiểm?

Lão đưa mắt nhìn xa xăm :

- Ngay khi biết Giáo chủ ra mệnh lệnh này, bọn ta cũng cảm thấy lạ. Nhưng như Giáo chủ giải thích, thời điểm đó nhằm lúc Thánh Kỳ giáo phải xuất sơn, rời xa Thánh địa. Giáo chủ dễ dàng đột nhập Thánh địa và đắc thủ.

Chàng lộ vẻ quan tâm :

- Kết quả như thế nào?

Lão cười buồn, đưa mắt nhìn chàng :

- Giáo chủ tuy chọn đúng thời cơ nhưng lại không lường được mọi lam sơn chướng khí trên đoạn đường thâm nhập Thánh địa. Kết quả có hơn một nửa giáo đồ Thanh Kỳ đường phải bị thiệt mạng. Số còn lại sau khi quay lại Trung Nguyên phải mất một thời gian dài điều trị mới bình phục. Sự việc kể như bất thành.

- Thời gian họ đi và về là bao lâu?

Chàng hỏi một câu khiến lão nghi ngờ :

- Người cho rằng bọn họ khi quay lại đã tình cờ thấy Tam thúc thúc của người và nhân cơ hội hạ thủ?

Chàng đáp :

- Đó là điều hiển nhiên! Lão nghĩ thế nào?

Lão lắc đầu :

- Thời gian đi và về phải mất ít lắm là hai tuần trăng! Theo ta...

- Họ xuất phát vào lúc nào?

- Sau tiết Nguyên tiêu một ít.

- Cộng thêm hai tuần trăng đi và về, lấy tiết Thanh Minh đúng không?

- Áng chừng là vậy! Sao?

Chàng đáp thật chậm :

- Gần tiết Đoan ngo, Tam thúc thúc bị thảm tử! Phải chăng chính là do Thanh Kỳ đường hạ thủ?

Lão bối rối :

- Nhưng sau đó bọn họ phải tịnh dưỡng một lúc lâu! Việc xảy ra cho lệnh thúc vị tất đã do Thanh Kỳ đường thực hiện?

Chàng trầm giọng :

- Nếu phải thì sao?

Lão cố trấn tĩnh nhìn chàng :

- Thôi được! Mọi việc theo ta sẽ dễ dàng hơn nếu người cho ta biết tính danh thật của lệnh thúc.

Chàng ngần ngừ một lúc mới nói :

- Gia thúc ở họ Viên, tên Tử Linh.

Lão bật kêu :

- Phích Lịch kiếm Viên Tử Linh?

- Lão biết?

Lão vẫn còn thẳng thốt :

- Phích Lịch kiếm là một trong Tứ kiếm sĩ của Quỷ Kiếm môn, đương nhiên ta phải biết!

- Quỷ Kiếm môn? Danh xưng gì lạ vậy?

Lão kinh nghi :

- Người chưa từng nghe danh xưng này?

- Chưa!

- Vậy những gì đã xảy ra cho Quỷ Kiếm môn mười năm trước đây, người cũng không biết?

- Không! Đã xảy ra chuyện gì?

Lão đáp :

- Toàn bộ Quỷ Kiếm môn đều chìm trong biển lửa. Việc Phích Lịch kiếm Viên Tử Linh hãy còn sống sót là điều bây giờ ta mới nghe!

- Ai đã phóng hỏa?

Lão lắc đầu :

- Người hỏi ta, ta biết hỏi ai?

- Quần hùng không ai quan tâm sao?

Lão vẫn lắc đầu :

- Họ quan tâm làm gì khi đã liệt Quỷ Kiếm môn vào loại tà môn cũng như bốn giáo bị xem là tà giáo?

- Tà môn?

Lão thở dài :

- Có cùng cảnh ngộ mới thấu hiểu những cay đắng phải gánh chịu của nhau. Giữa bốn giáo và Quỷ Kiếm môn tuy không thân thiện nhưng cũng chưa bao giờ xem nhau là cừu thù? Có điều đó là do cả hai đều bị gán cho chữ Tà.

Chàng nghi hoặc :

- Theo lão, Thanh Kỳ đường nói riêng và Ngũ Kỳ giáo nói chung đều không có lý do gì để hạ thủ Tam thúc thúc của ta?

Lão quả quyết :

- Ta đoán chắc điều đó!

Chàng bản thân :

- Không lẽ lão nói đúng. Có người giả danh quý giáo để trút hết mọi tội lỗi cho quý giáo?

Lão cười thâm :

- Thì ta đã nói rồi! Người bất tất phải nghi ngờ!

Chàng hít mạnh một hơi thanh khí :

- Thôi được! Ta sẽ xem xét lại điều này! Còn bây giờ trở lại vấn đề Thánh Kỳ giáo, lão nghĩ ta có thể đoạt được Ngũ Hành bảo kiếm không?

Lão tỏ ra dè dặt :

- Ta không muốn giầu! Trừ phi ngươi tinh thông toàn bộ sở học của ta, hợp với kiếm pháp lợi hại của ngươi, có như thế mới hy vọng.

Chàng cười mỉa :

- Lão vẫn muốn ta bái lão làm sư phụ?

Lão thở dài :

- Ta còn cách chọn lựa nào khác một khi ngươi đã vô tình đoạt hơn một nửa chân nguyên của ta?

Chàng kinh ngạc :

- Sao lại gọi là đoạt? Chẳng phải đó là điều kiện để trao đổi giữa ta và lão sao?

- Trao đổi? Ha... ha... ha...

- Sao lão cười?

- Gọi là trao đổi, ta chỉ hứa trao cho ngươi mười năm công lực là cùng. Đẳng này, hoặc do ý trời hoặc do thần xui quý khiến, việc ngươi chậm trễ thổ nạp đã khiến ta mất đến gấp đôi. Hiện giờ ta và ngươi có thể nói là có nội lực tương đương. Đó là nói về nội lực, chưa nói đến kiếm pháp lợi hại của ngươi ngay lúc này đã ngang hàng với Thiên Di Thần Kiếm.

Lão cười khẩy :

- Gọi là ngang hàng vì ngươi có lối xuất kiếm cực kỳ chuẩn xác. Còn so về nội lực, lẽ đương nhiên ngươi hãy còn kém lão Thiên Di.

Chàng phấn khích :

- Lão thừa nhận ta có lối xuất kiếm thật nhanh?

Lão cũng lấy sự phấn khích của chàng :

- Đó là sự thật! Bằng không lúc ở Vô Mộc Giác ta đâu phải bị ngươi làm cho khốn đốn?

Chàng mỉm cười :

- Lần đầu tiên ta thấy lão có sự thành tâm. Được! Nhân đây, ta cho lão biết một điều.

- Điều gì? Lai lịch của ngươi ư?

Chàng lắc đầu buồn bã :

- Lai lịch của ta, như đã nói, rất là mờ mịt. Ta không biết nên không thể nói.

- Vậy là điều gì ngươi muốn cho ta biết?

Chàng bảo :

- Kiếm pháp của ta là do ta tự luyện. Thoạt đầu là dựa vào kiếm pháp của Tam thúc thúc, sau đó ta tự thấu triệt và tự luyện theo đường lối ta nghĩ ra.

- Ngươi tự lập ra một đường lối khác?

Chàng thích thú :

- Lão ngạc nhiên à?

- Hừ! Còn hơn là ngạc nhiên nữa! Ngươi có biết chỉ có những bậc đại tôn sư mới dám tự nghĩ ra và tạo cho bản thân một đường lối hoàn toàn khác không? Nếu ngươi thật sự làm được điều đó, theo ta, tiền đồ của ngươi thật khó lường!

- Thật sao?

- Thật! Vậy...

Thấy lão ngập ngừng như muốn nói điều gì đó nhưng không dám, chàng hỏi :

- Lão muốn nói gì?

Lão e ngại :

- Về việc truyền thụ võ công như ta nói, ta nghĩ là...

Lão vẫn ngập ngừng, điều đó khiến chàng phải phân vân lưỡng lự.

Bởi như lão giải thích, chàng đã vô tình làm lão mất đi một nửa chân nguyên.

Vô hình chung chàng đang thọ một đại ân khó trả.

Chàng hỏi nhẹ :

- Lão nghĩ như thế nào?

Cảm thấy khó nói, lão xua tay :

- Thôi, để nói sau vậy! Bây giờ, sau hai ngày và hai đêm người chưa ăn uống gì, có lẽ người...

Chàng thất sắc :

- Lão bảo sao? Ta đã tọa công lâu đến vậy ư?

Lão mỉm cười :

- Lần đầu, nhập định được lâu như người quả là điều hiếm có. Điều đó nói lên rằng sau này người sẽ có thân danh lấy lòng với võ công càng lúc càng tinh thông ảo diệu.

Và lão trầm giọng :

- Người cứ ở yên đây chờ ta! Ta đi kiếm vật thực không lâu đâu!

Vút!

Lão bảo không lâu, chàng tin như vậy.

Bởi lần trước chưa đủ thời gian cho một nén hương cháy tàn lão đã quay lại.

Thế nhưng lần này thật kỳ quặc, Liễu Hận bồn chồn lạ, vì đã gần một canh giờ vẫn chưa thấy lão quay lại.

Càng lúc càng lo ngại, chàng vội vã chạy đi tìm lão.

Vút!

Mới vận lực vào hai cước chân, chàng kinh ngạc đến sửng sờ khi phát hiện toàn thân chàng bỗng lao đi thật nhanh.

Nếu chàng không kịp thu hồi cước lực có lẽ, vách đá chắn phía trước mặt sẽ là vật chàng phải chạm vào.

Một kết quả thật không ngờ của người có nội lực, điều này khiến Liễu Hận càng thêm cảm kích lão Ngũ Âm Trảo Vương Toàn.

11. Ngũ Âm Trảo Nhận Kiếp Phế Nhân-lần Đấu Tiên Chạm Trán Kiếm Trận

Liễu Hận thật sự cảm phẫn khi cuối cùng chàng cũng tìm được lão Ngũ Âm Trảo Vương Toàn.

Lưỡi bị cắt, gân tay gân chân cũng bị cắt, nhìn lão đang nằm giữa vũng máu huyết của chính lão, chàng chỉ biết trợn ngược hai mắt nhìn lão.

Phì... phì...

Tiếng kêu từ miệng lão vang lên làm chàng sực tỉnh.

Chàng biết có nhiều điều lão muốn nói với chàng nhưng lão bất lực do không còn lưỡi để phát thoại.

Thấy chàng đang chú tâm, lão bất ngờ chớp mắt và xạ nhìn vào một phía.

Nhìn theo lão, chàng phát hiện trên thân một cội cây có một vết kiếm lưu lại.

Vết kiếm khá sâu cho biết người sử kiếm có kiếm pháp lợi hại và có bản thân công lực rất thâm hậu.

Chàng nghi ngờ và hỏi lão :

- Hung thủ phải chăng là lão Đinh Nhất Hải, Bắc Tung Sơn?

Lão cố gượng cử động đầu. Nhưng có lẽ do mất nhiều máu lão không thể làm gì hơn, ngoài những cử động thật mơ hồ.

Chàng bỗng có quyết định :

- Lão không cần phí lực nữa! Đầu tiên, có lẽ ta phải chăm sóc cho lão đã! Lão nghĩ sao?

Lão chớp mắt vài lượt. Cử chỉ này gợi cho chàng một ý. Chàng bảo :

- Nếu lão tán thành hãy chớp mắt hai lượt. Ngược lại, lão chỉ chớp mắt một lượt là đủ. Thử xem nào!

Lão chớp hai lượt thật.

Chàng vui mừng :

- Được rồi! Bây giờ, ta có nên đưa lão quay về động thất lúc này không?

Lão lại chớp mắt hai lượt.

Khom người xuống, luồn hai tay bên dưới lão, chàng nâng lão lên thật nhẹ.

Thấy cổ của lão cứ dẹt quặc, chàng thất kinh :

- Hung thủ cũng phá hủy gân cốt ở cổ lão?

Lão đáp lại bằng hai lượt chớp mắt.

Chàng phẫn nộ, rít qua kẽ răng :

- Thủ đoạn thật tàn độc! Lão yên tâm ta nhất định không tha thứ cho hung thủ.

Nhìn lão đang chớp mắt hai lượt với hai giọt lệ trào ra hai khóe, chàng hết cả nghi kỵ lão. Ngược lại, chẳng hiểu sao chàng lại có cảm nhận đang xem lão là người thân và lời hứa sẽ báo thù cho lão là lời hoàn toàn xuất phát từ đáy lòng.

Chăm sóc cho một người hoàn toàn tàn phế đối với Liễu Hận là việc cực kỳ khó khăn. Nhưng do đây là hành vi xuất phát từ tấm chân tình, Liễu Hận cố hết sức nhẫn nại.

Đầu tiên, khi đưa lão quay về động thất, chàng hết hoảng vì nhìn thấy máu huyết từ những vết thương của lão vẫn không ngừng chảy.

Làm đủ cách vẫn không sao cầm được máu, chàng đành phải hỏi lão :

- Máu vẫn chảy, ta phải làm gì cho lão?

Lão bỗng liếc mắt nhìn xuống ngực :

- Lão có mang linh dược theo người?

Lão chớp hai lượt mắt.

Chàng vội vàng cho tay vào bọc áo của lão. Khi lấy ra, chàng hoang mang vì có đến ba lọ nhỏ đều chứa đầy chất bột.

Đưa một lọ cho lão nhìn, chàng hỏi :

- Dùng linh dược từ lọ này?

Lão ám thị không phải, chàng lấy lọ thứ hai. Phải đến lọ thứ ba mới đúng là lọ cần dùng. Liễu Hận vội rắc một ít bột dẫu vào năm vết kiếm thương. Hai ở nhượng chân, hai ở khuỷu tay và một ở sau cổ, gắn với huyết Đại Truy.

Vừa rắc chàng vừa lẩm bẫm :

- Kể dùng thủ đoạn này vì không muốn lão tố giác lai lịch của hần. Có phải lão quen biết hần?
Lão ám thị là có biết.

Chàng lại hỏi :

- Đinh Nhất Hải?

(không phải)

- Thiên Di?

(không phải)

- Là người của thất đại phái?

(không phải)

Chàng thất vọng :

- Ta có biết kẻ đó không?

(Không)

Chàng tuyệt vọng :

- Vậy làm sao ta có thể báo thù cho lão?

Do lão không thể đáp được câu này nên cứ mở mắt nhìn chàng.

Sau cùng chàng bảo :

- Thôi được! Lão cứ yên tâm tịnh dưỡng! Ta hy vọng sau này, nếu không phải ta thì chính lão sẽ nghĩ được cách thối lộ tính danh của của kẻ đó.

Lão tỏ ý tán thành làm chàng phần nào yên tâm.

Biết lão chưa ăn gì, và bản thân cũng cảm thấy đói, chàng nói cho lão biết định ý của chàng :

- Ta sẽ đi tìm vật thực. Lão đừng ngại ta bỏ rơi lão!

Vút!

Không bao lâu chàng quay lại, đưa cho lão xem một túi lương khô khá đầy, chàng bảo :

- Ta nghĩ chỗ lương khô này đủ cho ta và lão dùng trong mười ngày. Sau đó hy vọng lão sẽ bình phục và ta sẽ thu xếp chỗ nghỉ ngơi cho lão.

Lão nhìn chàng với ánh mắt đầy cảm kích khiến chàng đỏ mặt :

- Ta nghĩ, ta có bốn phận lo cho lão. Cũng là phần nào đền đáp chỗ chân nguyên ta vô tình cướp đoạt của lão.

Lão chớp mắt nhiều lượt khiến chàng hoang mang :

- Lão muốn nói điều gì? Ta nói không đúng sao?

Lão vẫn chớp mắt với thần sắc buồn rười rượi.

- Lão tiếc là đã truyền chân nguyên cho ta?

Lão chớp mắt một lượt, cho biết là không phải thế.

- Lão hài lòng vì đã truyền chân nguyên?

Lão tỏ ý hài lòng.

- Sao sắc diện của lão vẫn tỏ ý buồn?

Lão tán đồng nhận xét của chàng. Điều đó làm chàng động tâm :

- Lão hài lòng vì đã truyền chân nguyên và có sắc diện tỏ ý buồn tiếc?

Lão thừa nhận.

- Có phải lão muốn truyền cả cho ta?

Lão thừa nhận.

Chàng mỉm cười :

- Nếu lão đã muốn thì hãy chờ đến lúc lão khôi phục đã.

Lão chớp mắt một lượt thay cho cái lắc đầu.

- Lão không muốn?

(Muốn)

- Muốn nhưng không thể chờ?

Lão đồng tình.

- Tại sao? Lão đang như thế này làm sao có thể truyền lực?

Lão chớp mắt một lượt biểu thị sự không thể. Nhưng cái nhìn của lão như muốn nói lên điều gì đó trọng đại hơn, vượt ngoài sức nghĩ của chàng.

Chàng kinh nghi :

- Phải lão muốn nói phải chi lần mới rồi lão truyền hết nội lực cho ta?

Lão tán thành.

- Bây giờ dù muốn cũng không thể, phải chăng lão muốn ám chỉ lão đã mất hết nội lực?

Sắc diện của lão cho chàng biết chàng vừa nói đúng.

Chàng kêu lên :

- Hung thủ đã làm điều này? Phế bỏ nội lực của lão?

Lão long mắt giận dữ.

- Bằng cách nào? Ta muốn hỏi để phế bỏ nội lực phải thực hiện ra sao? Để sau này ta sẽ vì lão, trả lại y như vậy cho hung thủ.

Lão giương mắt nhìn chàng và có ý mong chờ điều đó.

Sau đó, nhờ cách tuân tự nêu ra những huyệt đạo với sự tán đồng của lão, Liễu Hận biết phải điếm vào những trọng huyệt nào để phế bỏ võ công của đối phương.

Những ngày sau đó, vì phải nghĩ cách sắp đặt cho lão Vương Toàn, Liễu Hận càng lúc càng thông tỏ địa hình quanh nơi đang cư ngụ.

Và càng thông tỏ chàng càng ngạc nhiên vì không ngờ nơi ngụ cư của lão ngoài một lối đi duy nhất thông thương với một trấn thành phụ cận, mọi phía xung quanh đều có địa hình hiểm trở, ngoại nhân khó thể vượt qua.

Như vậy, chứng tỏ hung thủ có thủ đoạn tàn độc đã hãm hại lão Vương Toàn phải đi đến đây bằng lối thông thương duy nhất.

Thế nhưng, dù Liễu Hận đã dò xét nhiều lần khắp trấn thành, việc phát hiện kẻ đã hãm hại lão cứ như công dã tràng xe cát :

Có phần thất vọng, chàng hỏi lão :

- Địa phương này phải chăng trước đây chính là tổng đàn Ngũ Kỳ giáo?

Lão ra hiệu không phải.

- Thái độ của lão chứng tỏ lão thông thuộc địa hình, chốn này liệu có liên quan gì đến quý giáo chăng?

Lão thừa nhận lời nói của chàng.

- Không phải là tổng đàn nhưng có liên quan đến quý giáo. Những ai biết địa điểm này ngoài lão?

Hỏi xong, chàng biết lão không thể đáp lời bằng ám hiệu được thỏa thuận. Chàng lắc đầu :

- Để ta hỏi cách khác vậy. Có nhiều người biết địa điểm này không?

Lão ám thị có.

- Mọi giáo đồ quý giáo đều biết.

(không phải)

- Chỉ một số ít thôi ư?

(phải)

- Các vị Đường chủ đều biết?

(phải)

- Còn ai khác ngoài năm vị Đường chủ?

(còn)

- Giáo chủ?

(phải)

- Còn nữa không?

(còn)

- Ai?

Lão không thể đáp.

- Quý giáo có Phó giáo chủ không?

(không có)

- Hừ! Giáo chủ và năm vị Đường chủ biết địa điểm này do có thân phận cao. Vậy còn bao nhiêu người nữa cũng có thân phận cao tương tự?

(không còn)

- Nhưng vẫn có người vừa quen biết lão vừa lạ với ta cũng biết địa điểm này, đúng không?

- Người đó không có thân phận cao như lão?

(không)

- Là giáo đồ của quý giáo?

(không phải)

- Quen lão mà không là giáo đồ? Sao lạ vậy?

Lão không thể đáp và cũng đến lúc Liễu Hận không biết phải hỏi thêm như thế nào.

Chàng nhìn lão ái ngại :

- Được rồi! Tạm thời là vậy. Ta chỉ cần biết người hạ thủ lão là người quen biết lão và cũng là người duy nhất ngoài Ngũ Kỳ giáo biết rõ địa điểm này là đủ. Hy vọng với thông tin này ta sẽ giúp lão báo thù.

Đoạn chàng thở ra :

- Những ngày qua ta cũng thử tìm y sư cho lão. Rất tiếc ở trấn thành gần đây nhất lại không có y sư.

Lão ra hiệu không cần y sư, điều đó khiến chàng kinh ngạc :

- Lão không cần y sư?

(không cần)

- Lão cho rằng thương thế của lão vô phương phục hồi?

(phải)

- Lão chấp nhận sống thân tàn phế?

(phải)

- Lão chỉ muốn ta thực hiện lời đã hứa?

(phải)

- Đoạt lại Ngũ Hành bảo kiếm?

(phải)

- Nếu đoạt được ta phải làm gì với bảo kiếm Ngũ Hành?

Lão không đáp được, chàng đành đoán :

- Phải chăng với bảo kiếm, ta sẽ thay lão báo thù cho Ngũ Kỳ giáo?

(phải)

- Bằng cách nào? Trong bảo kiếm có ẩn tàng bí kíp ư?

(có)

Chàng ngỡ ngàng vì không ngờ điều phỏng đoán của chàng lại là sự thật.

Suy nghĩ một lúc, chàng bảo :

- Được! Ta sẽ tìm cách đoạt lại Ngũ Hành bảo kiếm. Kết quả như thế nào, khó thể nói trước nên bất tất phải nghĩ chuyện xa vời. Bây giờ thì thế này. Ta sẽ tìm nơi an trí cho lão. Có như vậy ta mới an tâm lo việc thu hồi bảo kiếm. Lão nghĩ sao?

Lão vừa ra hiệu tán thành, chàng mỉm cười lập tức khom người định đưa lão đi.

Bất ngờ có tiếng quát khê :

- Chậm đã, tiểu tử!

Thất kinh, chàng định đứng lên. Vì với tư thế đang khom người như chàng vừa khó nhìn đối phương vừa không thể xuất chiêu chống đỡ nếu bị ám toán.

Nhưng huyết Linh Đài của chàng chợt bị một vật nhọn chạm vào :

- Chớ loạn động! Bằng không kiếm của ta quyết không tha người.

Biết bị đối phương dùng kiếm uy hiếp, chàng có trấn tĩnh :

- Phương giá là ai? Sao lại uy hiếp ta?

Nhân vật nọ không đáp. Ngược lại y chỉ hỏi :

- Người là giáo đồ Ngũ Kỳ giáo?

Chàng vừa lắc đầu liền nghe tiếng đối phương nạt :

- Cấm nhích động! Người chỉ được quyền dùng miệng và lưỡi thôi. Nếu trái lời, người sẽ không khác gì lão họ Vương.

Chàng rúng động :

- Nói vậy chính phương giá đã gây thương thế cho lão?
- Hừ, phải hay không người cần biết để làm gì? Tốt hơn hết, hãy ngoan ngoãn đáp lại những gì ta cần hỏi. Nào, câu đầu tiên, ta lặp lại, người là giáo đồ Ngũ Kỳ giáo?

Chàng ngấm ngấm liệu kế và tìm cách khích nộ đối phương :

- Phương giá xuất hiện như thế này hẳn đã đến từ lâu. Cách xưng hô giữa ta và lão có giống cách xưng hô của bọn giáo đồ với một vị Đường chủ là lão không?

Nhân vật nọ tỏ ý khó chịu :

- Cần chi người phải phí lời? Phải thì nói phải, không nói không, như thế chẳng phải tiện cho người và tiện cả cho ta sao?

Chàng cố ý cười lạnh :

- Phì! Chỉ tại phương giá hỏi câu không đáng hỏi và là câu mà phương giá thừa biết câu trả lời.

Giọng nói khó chịu vẫn vang lên :

- Đủ rồi! Giờ thì câu thứ hai, người có liên quan gì đến lão Vương Toàn?

Chàng đáp bừa :

- Bằng hữu!
- Bằng hữu! Giữa hai người một già một trẻ như người và lão?

Chàng bĩu môi, hy vọng nhân vật kia có thể nhìn thấy, do y chỉ cho phép chàng dùng miệng và lưỡi, chàng bĩu môi là không vượt quá giới hạn :

- Phương giá chưa từng nghe nên mới ngạc nhiên. Đây gọi là huynh đệ vong niên.
- Huynh đệ vong niên.

Lúc đó chàng vẫn luôn khom sát người vào lão Vương Toàn, nên tình cờ nhìn thấy lo chớp mắt hai lượt, biểu thị lão tán thành việc chàng xem lão là lão huynh như chàng đang lập lời giải thích.

Phần khích chàng bảo :

- Không sai! Lão là lão ca ca, ta là tiểu lão đệ của lão. Không được sao?

Giọng nọ vang lên thật lạnh lùng :

- Chẳng những được mà còn là quá tốt nữa.
- Tốt? Tại sao?

Giọng nọ hàm ý miệt thị :

- Điều đó người sẽ biết sau. Chỉ có điều, ta thật sự không tin người vì tình bằng hữu mà dám hứa lời đoạt lại Ngũ Hành bảo kiếm cho lão.

Chàng thản nhiên ứng đối :

- Đã là bằng hữu, hoạn nạn luôn có nhau là điều bình thường. Hà tất phương giá phải nghi ngờ.
- Ta không thể không nghi ngờ, vì người ngoài tình bằng hữu hẳn phải có nguyên do khác khiến người không ngại nguy đến tính mạng dám nghĩ đến chuyện đoạt kiếm.

Chàng trả treo :

- Theo phương giá đó là nguyên do gì?

Chàng kinh ngạc khi nghe đối phương đề quyết :

- Hoặc người đã biết điều bí ẩn liên quan đến Ngũ Hành bảo kiếm, hoặc người vì muốn dò tìm điều bí ẩn đó nên giả vờ hứa với lão như vậy.

- Phương giá xem ta giống với người đang giả vờ không?

- Kể ra khá giống. Vì ta cũng biết rằng điều bí ẩn đó lúc này chỉ còn một mình lão Vương Toàn nắm giữ mà thôi.

- Phương giá cũng không biết điều bí ẩn đó?

- Ta... Hừ! Biết hay không, đó là việc của ta, người hà tất phải hỏi đến.

Chàng bật cười :

- Ha... ha... ha...! Té ra phương giá thật sự chẳng biết gì hết. Và phương giá vì tưởng ta vốn là bằng hữu của lão sẽ biết rõ mọi bí ẩn của lão nên phương giá định tâm buộc ta phải nói ra. Đúng thế không?

Đối phương có phần kinh ngạc :

- Sao người đoán được ý đồ của ta?

Không bỏ lỡ cơ hội, chàng bất ngờ đạp mạnh hai chân, bắn tung người thật nhanh về phía trước.

Vù...

Chàng vẫn chưa lường hết năng lực của chàng, kể từ khi được lão Vương Toàn truyền tặng chân nguyên.

Do đó, cái đạp của chàng vì là tận lực bình sinh nên toàn thân chàng lao đi nhanh như tên bắn và lao thẳng đến vách động thất.

Có tiếng quát đuổi theo :

- Tiểu tử muốn chết! Đờ!

Véo...

Phát hiện có ánh kim quang lóe lên ngay phía sau, Liễu Hận biết không thể kháng cự bằng cánh tay nhục thể nên vội khom người tràn bộ.

Ào...

Tránh được một chiêu, Liễu Hận phát hoảng vì chiêu thứ hai nhanh chóng xuất hiện.

- Người thoát được nữa sao? Đờ!

Véo...

Ngỡ phải chết, Liễu Hận thoáng mừng vì tình cờ nhìn thấy ngay dưới chân là bầu nước bằng sắt luyện đã được lão Vương Toàn một lần sử dụng như khí giới.

Chàng hồi hải khom người nhặt lấy và liêu lĩnh đưa bầu nước về phía sau theo bản năng.

Coong...

Tiếng va chạm vang lên đỉnh tai nhưng tiếng găm giận dữ của đối phương còn lớn hơn :

- Tiểu tử thật xuẩn động. Bằng vào vật đó người tưởng sẽ giúp người chi trì được sinh mạng sao? Đờ!

Véo... Véo...

Được đối diện với đối phương, Liễu Hận càng dễ bề đối phó.

Chàng phát hiện kiếm chiêu của đối phương tuy có lợi hại và biến ảo nhưng về mức độ nhanh thì vị tất hơn được chàng.

Chàng cười nụ :

- Chi trì được hay không, phương giá sẽ biết. Xem đây!

Coong... Coong...

Chiếc bầu nước dù không thể dùng vào việc công kích địch nhưng nếu dùng để hóa giải từng thức kiếm thì lại thừa năng lực. Liễu Hận với thủ pháp nhanh nhạy và với nội lực được dồn vào chiếc bầu vẫn liên ngang hóa giải từng chiêu từng thức kiếm của đối phương.

Đối phương thật sự động nộ :

- Hóa ra ngươi cũng có đôi chút bản lĩnh. Để xem ngươi chi trì được bao lâu? Đờ!

Đờ! Đờ!

Véo...

Véo...

Véo...

Liên hoàn kiếm của đối phương ngay lập tức tạo vòng kiếm quang dày đặc bao phủ toàn thân Liễu Hận.

Nhưng liên hoàn kiếm vẫn là liên hoàn kiếm, được đối phương ghép nối lại bằng ba thức kiếm riêng lẻ, dĩ nhiên phải có chiêu phát ra trước, chiêu phát ra sau.

Liễu Hận vẫn chưa đến nỗi bấn loạn. Chàng bật cười khích nộ :

- Kiếm pháp của phương giá kể ra cũng có đôi chút thực lực. Chỉ tiếc là chưa đủ để đoạt mạng ta. Xem này!

Coong... coong...

Những tiếng kim thiết va chạm vang lên hầu như bất tận, do đối phương càng cường nộ càng ra nhiều chiêu và càng chạm nhiều lần vào bầu nước cũng bằng kim thiết.

Đã thế chốc chốc Liễu Hận còn cố ý cười dài :

- Ha... ha... ha...! Còn chậm lắm, nhanh thêm nữa nào!

Coong... Coong...

- Sao vậy? Cậm như thế còn hy vọng gì lấy được mạng ta. Ha... ha... ha...

Coong... coong...

Diên tiết pha lẫn với phản hận, đối phương bất ngờ thu kiếm và nhảy lùi.

Vút!

Chàng kinh ngạc :

- Phương giá bỏ cuộc ư?

Lúc đó, nét mặt loát choắt đầy gian trá của nhân vật nọ trạc tứ tuần bỗng điểm một nụ cười độc ác :

- Ta chợt nghĩ ra cần gì phải phí lực với ngươi. Xem đây!

Véo...

Lão phóng kiếm và đưa thẳng vào thân hình bất động của lão Vương Toàn.

Đó là điều Liễu Hận đã toan liệu. Chàng thần nhiên nhìn tthủ đoạn của đối phương.

Không thấy chàng hốt hoảng, cũng không thấy bất kỳ phản ứng nào ở chàng, lão mặt choắt dừng kiếm lại giữa chừng và bật hỏi :

- Ngươi không sợ ta hạ sát lão bằng hữu của ngươi?

Chàng lắc đầu :

- Lão nào phải bằng hữu của ta. Phương giá nên nghĩ cách khác thì hơn.

Lão sững sờ :

- Người đã lừa dối ta?

Chàng cười nhẹ và vừa di chuyển chậm rãi vừa giải thích :

- Lâm vào tình cảnh như ta lúc này, ta phải làm gì nếu không gỡ trò giả dối?

Nhìn theo chàng, thấy chàng đang đi về phía có một thanh kiếm, lão mặt choắt thịnh nộ :

- Đứng lại! Bằng không đừng trách ta hạ sát lão ngay lập tức!

Chàng mỉm cười, chân vẫn tiếp di chuyển :

- Nào ai ngăn phương giá giết lão? Nhưng phương giá nên biết một điều.

Lão mặt choắt không ngờ việc uy hiếp của lão bất thành. Lão quắc mắt nhìn chàng :

- Điều gì?

Chàng ung dung nhặt hai thanh kiếm của chính chàng và bắt đầu đi trở lại :

- Đó là điều có liên quan đến việc bí ẩn của Ngũ Hành bảo kiếm!

Lão mặt choắt nghi ngại nhìn thanh kiếm trên tay chàng, tuy miệng vẫn hỏi :

- Người muốn nói người đã biết rõ điều bí ẩn của bảo kiếm?

Chàng bất ngờ hất kiếm lao đến :

- Không phải điều đó! Mà là... đỡ!

Véo...

Choang!

Chàng xuất kiếm quá nhanh, khiến lão mặt choắt vì muốn toàn mạng phải bỏ kiếm nhảy lùi. Tuy thế, do lão vẫn chậm hơn, nên hổ khẩu tuy không tránh khỏi bị mũi kiếm của chàng đâm nhẹ vào.

Chàng ung dung thu kiếm và đứng ngay bên cạnh Vương Toàn khi mở miệng hỏi lão mặt choắt :

- Lúc này là lúc lão nên khai thật. Có phải chính lão đã gây thương tích cho lão ca ca của ta?

Lão mặt choắt gờm gờm nhìn chàng và chưa biết phải đáp như thế nào, thì...

- Không phải lão ta đâu! Là ta!

Tiếng đáp thật bất ngờ làm Liễu Hận phải quay người nhìn lại phía sau.

Không nhìn còn đỡ, thoạt nhìn qua chàng phải thất sắc. Bởi, không biết đến từ lúc nào, một bọn năm người đều có nét mặt đằn đằn sát khí đang ánh ngửa mắt lối thoát khỏi động khẩu.

Nhìn vào nhân vật vừa phát thoại, Liễu Hận tuy nhận ra y là kẻ có niên kỷ nhỏ nhất nhưng có lẽ có thân phận cao nhất.

Chàng kinh tâm :

- Các hạ là ai? Có oán thù gì với lão ca ca của ta?

Y ung dung hướng mặt về phía lão mặt choắt :

- Chỉ mới một chiêu người đã cam bại. Sống như thế nào có ích gì?

Ngõ đó chỉ là lời quở trách của thượng cấp dành cho thuộc hạ, Liễu Hận há miệng định nói lời khinh thị, mong hạ nhục khí của đối phương.

Nào ngờ, từ phía sau chàng bỗng vang lên tiếng động lạ.

Bộp!

Tiếp đó là..

Phịch!

Tiếng rơi thật nặng nề làm cho Liễu Hận phải liếc về phía sau.

Vừa liếc nhìn chàng lập tức kêu hoảng :

- Lão đã tự sát?

Câu nói của nhân vật nọ làm chàng phùng phùng lửa giận :

- Hắn tự sát thì sao? Nếu sống mà vô ích chi bằng chết cho nhẹ thể!

Chàng quát :

- Là do người xui lão?

Y lạnh giọng :

- Chớ quá cuồng ngôn. Hạng ty tiện như người phải gọi ta là Thiếu giáo chủ mới đúng lễ!

Chàng bĩu môi :

- Thiếu giáo chủ? Hạng độc ác như người, xem mạng người như cỏ rác phải gọi là thiếu ác chủ mới tương xứng.

Y phẫn nộ :

- Hồn xược! Đại hộ pháp! Trừng trị...

Một nhân vật có niên kỷ ngoại ngũ tuần vừa nghe gọi liền ứng tiếng đáp ngay :

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Vút!

Chàng lập tức phát kiếm.

Véo!

Chong đầu mũi kiếm bén nhọn vào tâm thất của lão Đại hộ pháp, Liễu Hận lạnh giọng :

- Khôn hồn thì lùi lại. Đừng bức ta phải hạ thủ.

Gã nọ thất kinh :

- Lùi lại, Đại hộ pháp!

Lão Đại hộ pháp vừa lùi lại an toàn, gã nọ bật cười ngạo mạn :

- Ha... ha... ha...

Chàng khinh khỉnh chờ gã cười xong mới hỏi :

- Người cười điều gì?

Gã đáp :

- Cơ hội hạ sát thuộc hạ của ta, người vừa bỏ lỡ! Ta cười là cười sự ngu xuẩn của người.

Chàng quát mắt :

- Ta ngu xuẩn hay ta không phải hạ người làm sát vô cớ.

Gã nọ rít lên :

- Chớ có nhiều lời, mau nạp mạng! Phát động kiếm trận!

Vút! Vút!

Kể cả gã vừa hạ lệnh, năm nhân vật mới xuất hiện lập tức lao đến và lần lượt hạ thân vây kín chàng.

Chàng hoang mang khi nghe đến việc lập trận.

Nhìn họ đều ung dung lấy kiếm, chàng nghi hoặc :

- Là kiếm trận?

Gã nọ cười lại :

- Không sai! Bây giờ, dù người có bản lãnh khoái kiếm hoặc điện kiếm cũng đừng mong toàn mạng dưới Ngũ Hành kiếm trận. Nếu muốn được toàn thân, theo ta, người nên tự định đoạt số phận thì hơn.

Chàng tỏ ra xem thường :

- Kiếm trận thì có gì lợi hại? Chẳng qua chỉ là dùng số đông để chiếm lấy tiện nghi mà thôi.

Gã nọ cười thành tiếng :

- Người đứng là hạng ếch nằm đáy giếng, không biết thế nào là trời cao đất dày!

Khai trận!

Gã quát, Liễu Hận cũng quát :

- Chậm đã!

Gã nhìn chàng bằng ánh mắt giễu cợt :

- Người sợ rồi sao? Được! Vậy kiếm của người đó, sao không tự sát? Hạng người như người, theo ta, có sống cũng vô ích.

Lúc đó, vì lo lắng cho sinh mạng lão Vương Toàn, chàng ngăn đối phương xuất thủ với hy vọng sẽ tìm được biện pháp đưa lão Vương Toàn ra khỏi phạm vi kiếm trận.

Nhưng, qua khẩu khí cao ngạo và qua thái độ xem mạng người như cỏ rác của gã Thiếu giáo chủ, Liễu Hận lại e rằng hành vi của chàng sẽ để lộ nhược điểm và đối phương chắc chắn không bỏ lỡ cơ hội tận dụng.

Chàng đành phải bỏ ý định đó việc bắt ngờ quát thật lớn :

- Muốn ta tự sát không dễ đâu! Đỡ!

Véo...

Gã cũng quát và quát thật nhanh :

- Phát động! Đánh!

Véo! Véo!

Gã đã nhìn thấy Liễu Hận đã bại lão mặt choắt kia qua một chiêu là thế nào và gã quyết không để chàng lập lại cơ hội đó lần thứ hai. Do đó, gã kịp thời phát động kiếm trận, hy vọng sẽ chiếm được tiên cơ.

Nào ngờ, gã không thể nào lường được mức độ xuất kiếm nhanh đến dị thường của Liễu Hận.

Sau tiếng hô hoán của gã, năm thanh kiếm tuy đồng một lúc được vung lên nhưng chiêu kiếm chưa thành và kiếm trận cũng chưa thật sự phát động thì mũi kiếm trên tay chàng lập tức xuất hiện cạnh kề tay cầm kiếm của gã.

Gã thất kinh buông kiếm và hồi hải nhảy lùi.

Choang!

Vút!

Như bóng với hình, Liễu Hận dịch người bám sát gã :

- Người cũng chỉ chịu có một chiêu thôi sao? Nạp mạng!

Véo!

Thân thủ của gã Thiếu giáo chủ không ngờ lại cao minh ngoài sức tưởng tượng của Liễu Hận.

Lần mất kiếm vừa rồi có lẽ do gã chủ quan khinh địch. Nhưng khi ỨC ĐỘ ĐƯỢC thân thủ của chàng, gã lập tức có phản ứng nhanh nhạy.

Ngay khi nghe tiếng quát của chàng vừa dứt, bằng thủ pháp thần tốc, một thanh kiếm khác chợt xuất hiện trong tay gã. Vừa có kiếm, gã vung ngay ra với tiếng gào văng động :

- Người chớ đắc ý! Đờ!

Véo!

Cạch!

Liễu Hận rúng động vì thanh kiếm của chàng khi chạm vào kiếm của gã bất ngờ bị chấn gãy ngay vị trí chạm kiếm.

Chàng còn thêm kinh hãi khi thấy trên môi gã chợt xuất hiện nụ cười ngạo mạn :

- Người còn điếm nào để tự phụ nữa không? Số phận của người được định sẵn rồi!

Xem kiếm!

Véo!

Kịp nhận ra thanh kiếm của đối phương vừa là thanh cổ kiếm vừa có độ sắc bén khó thể lường, đồng thời còn là thanh kiếm chỉ có độ dài non thước rưỡi (xấp xỉ chiều dài bằng một nửa của mọi thanh trường kiếm bình thường). Chẳng trách gã có thể giấu nhẹm thanh cổ kiếm nọ bên trong người. Để đến lúc tối hậu gã kịp dùng đến và giải nguy cho chính gã.

Nhìn chiêu kiếm của Liễu Hận dư biết chàng có thể xuất thủ nhanh hơn và nhờ đó có thể dễ dàng hóa giải hoặc phân thủ hoàn công. Tuy nhiên, do sợ sự sắc bén của thanh kiếm kia một lần nữa sẽ phé bỏ thanh kiếm của chàng, chàng ngần ngại việc chạm kiếm.

Chỉ một thoáng ngần ngại như vậy là đủ đưa Liễu Hận vào tình cảnh thập tử nhất sinh. Thanh cổ kiếm kia chỉ còn cách chàng trong gang tấc mà thôi.

Không còn biện pháp nào khác, sẵn tả thủ còn cầm bầu nước, Liễu Hận không cần nghĩ ngợi vội đưa bầu nước ra và đỡ ngay vào mũi kiếm đã đến quá gần của đối phương.

Choang!

Một điều hoàn toàn bất ngờ đã xảy ra! Thanh cổ bảo kiếm của đối phương tuy sắc bén là vậy, mới trước đó đã nhẹ nhàng tiện bỏ một phần ngắn thanh kiếm của chàng, giờ lại không làm suy xuyên được gì cái bầu nước sau tiếng va chạm đình tai.

Chàng phấn khích, nhất là lúc nhìn thấy nét mặt thật sự ngỡ ngàng của gã Thiếu giáo chủ. Chàng lờ dẹt tung hữu kiếm :

- Kẻ không thể tự phụ được nữa chính là người! Đờ!

Véo...

Gã bật kêu kinh hoảng tuy đang vung loạn cổ kiếm mong hóa giải chiêu kiếm của chàng :

- Lập trận mau! Đờ!

Véo...

Coong...

Véo... Véo...

Trong chớp mắt, diễn biến xảy ra nhanh ngoài sức tưởng.

Để tránh việc chạm kiếm vào lợi khí sắc bén của đối phương, Liễu Hận buộc lòng thu kiếm và thay vào đó là đưa bầu nước ra đón đỡ. Chính lúc đó, bốn nhân vật đi theo gã vì nghe lệnh truyền nên lập tức lao đến và phát động kiếm trận.

Và sau đó, tiếng kêu văng động do bầu nước kỳ lạ chạm vào bảo kiếm của gã Thiều giáo chủ, Liễu Hận lập tức bị kiếm trận vây hãm.

Nhìn vàng kiếm quang thả sức vằn vũ, Liễu Hận tuy ngấm ngấm kinh hãi nhưng vẫn để lộ sắc mừng.

Chàng mừng vì nhờ hai lần giao kiếm vừa rồi giữa chàng và gã Thiều giáo chủ, rốt cuộc phạm vi kiếm trận đã được chàng lùi ra xa, lão Vương Toàn giờ đang nằm ngoài kiếm trận, sinh mạng của lão kể như tạm bảo toàn.

Không phải lo lắng cho lão nữa, Liễu Hận lập tức phát động kiếm chiêu với thủ pháp vừa nhanh vừa chuẩn xác như trước đây đã từng.

- Xem kiếm!

Véo... Véo...

Cùng một lúc với việc xuất phát kiếm chiêu, bầu nước trên tay tả cũng được chàng khoa loạn.

Dùng bầu nước đón đỡ mỗi khi ảnh kiếm của gã Thiều giáo chủ xuất hiện, Liễu Hận vô tình hóa giải phần tiện nghi do lợi kiếm đem lại cho gã.

Choang! Choang!

Véo... Véo...

Coong... coong...

Không thể ngờ Liễu Hận lại có sự may mắn quá ngẫu nhiên như vậy, gã Thiều giáo chủ vì quá quan tâm đến bầu nước kỳ lạ đang được chàng linh hoạt sử dụng nên quên mất việc phát huy mọi ưu thế của kiếm trận Ngũ Hành.

Gã vừa xuất kiếm vừa hoang mang hỏi :

- Vật người đang cầm trên tay đích xác là vật gì?

Liễu Hận ngỡ kiếm trận chỉ đạt bao nhiêu đó lợi hại nên có phần ung dung. Chàng châm chọc :

- Người muốn hỏi vật này ư? Ha... ha... ha...! Đó là một báu vật hãn thế, được gọi là Chiêu Hồn lệnh!

Choang!... Choang!...

Véo... Véo...

Coong!

Gã có vẻ mặt ngờ ngẩn :

- Chiêu Hồn lệnh? Là báu vật sao có tên gọi kỳ lạ vậy?

Chàng cả cười :

- Ha... ha... ha...! Có gì lạ chứ. Chẳng phải với vật này, bảo kiếm trên tay người kể như vô dụng và hồn phách người sẽ bị ta đoạt mất sao? Ha... ha... ha...

Nghe thế, biết Liễu Hận cố tình bỡn cợt để châm chọc, gã động sát cơ :

- Người thật quá quái! Đừng trách ta ác độc! Ngũ Hành Luân Chuyển! Đánh!

Véo...

Véo...

Sau tiếng rít lanh lảnh của gã áp lực của kiếm trận bỗng tăng cao.

Liễu Hận nhìn thấy bóng nhân ảnh của bọn chúng bất ngờ nhòà đi, do bọn chúng bắt đầu dịch chuyển càng lúc càng nhanh quanh chỗ chàng yên vị.

Và bóng nhân ảnh của bọn chúng càng nhòà đi thì vàng kiếm do cả năm thanh kiếm tạo ra cũng càng mờ ảo.

Biết nguy vì không thể nhận định được phương vị lẫn kiếm chiêu của từng nhân vật một thuộc phe đối phương, Liễu Hận lập tức thu kiếm về và ngấm ngấm chờ đợi sát chiêu chắc chắn sẽ xảy đến.

Không ngoài định liệu của chàng, tiếng quát đồng dục của gã Thiếu giáo chủ tức thì vang lên :

- Ngũ Hành Chiếu Xạ! Đánh!

Ào... Ào...

Vàng kiếm quang mờ ảo đang bao quanh, chàng bỗng chao đảo và đổ ụp toàn bộ vào tâm trận.

Tâm trận là nơi Liễu Hận đang đứng, chiêu thức của Ngũ Hành kiếm trận kể như chiếu xạ thẳng hầu đoạt mạng chàng.

Trước cảnh ngộ này, Liễu Hận chợt thức ngộ ở kiếm pháp không chỉ có nhanh và chuẩn xác là đủ. Vì dù có nhanh và có chuẩn xác nhưng một khi chàng không thể nhận định được phương vị của đối phương thì cái nhanh và cái chuẩn xác đó kể như vô dụng.

Trong hoàn cảnh hiện tại, kiếm chiêu của chàng cần phải có một uy lực kinh nhân, đủ để chống trả cả năm chiêu kiếm vừa được đối phương hợp lại làm một tạo thành thiên la địa võng. Có như thế Liễu Hận mới hy vọng chi trì sinh mạng và có thể từ đó chuyển thế thủ thành thế công.

Và uy lực mà chàng cần có, may thay chàng nhờ lão Vương Toàn truyền cho gần một nửa chân nguyên nội lực của lão nên ít nhiều cũng đạt được.

Chàng bất ngờ hất mạnh hữu kiếm :

- Lui lại nào!

Véo...

Với chiêu kiếm đang thi triển, thanh kiếm trên tay chàng lập tức bật lóe lên một vàng kiếm quang đơn bạc. Một vàng kiếm tợ hồ quá nhỏ nhoi nếu so với chiêu “Ngũ Hành Chiếu Xạ” do kiếm trận gây ra.

Tuy thế, như tia chớp lóe giữa đêm đen, vàng kiếm thoát đầu đơn bạc của chàng liền sau đó tỏ ra có kiến hiệu.

Áp lực của kiếm trận đang đè nặng bỗng chững lại trong một thoáng.

Một thoáng chững lại đó dù rất ngắn ngủi nhưng cũng đủ cho Liễu Hận nhận định rõ phương vị của từng người bên đối phương.

Chàng liền phát xạ tả thủ, đưa bầu nước vào ngay lưỡi kiếm sắc bén của gã Thiếu giáo chủ.

Vụt!

Coong...

Choang! Choang! Choang!

Những tiếng động chạm liên tiếp vang ra và tạo cho Liễu Hận một niềm khiếp đảm.

Chàng khiếp đảm vì vừa nhận chân một sự thật. Sự thật đó là nội lực của chàng hầu như chỉ là một ảnh đom đóm nếu so với hợp lực của kiếm trận với nội lực của bốn người cùng liên thủ.

Chàng tuy nhờ bầu nước đón đỡ được lợi khí sắc bén của gã Thiếu giáo chủ, nhưng với bốn tay kiếm còn lại, kiếm chiêu của chàng như vừa va phải thành đồng vách sắt.

Hồ khẩu tay tuy đang tê chồn nhưng do thức ngộ sự hiểm nguy nên chàng cố chịu đựng để lập tức phát chiêu, chiếm tiên cơ :

- Đờ!

Véo...

Đầu kiếm của chàng vừa bắt ngờ lóe lên, gã Thiểu giáo chủ hốt hải hạ lệnh :

- Luân Chuyển! Mau!

Nhưng, chàng phát kiếm nhanh đâu phải để đối phương có cơ hội luân chuyển.

Bầu nước trên tay tả liền được chàng bật lên, hất ngay vào mặt gã Thiểu giáo chủ :

- Mau sao được mà mau! Xem này!

Gã hốt hoảng hất ngửa về phía hậu. Chớp lấy cơ hội, chàng thu hữu kiếm vừa phát ra và lập tức quét thẳng vào trung bàn của gã Thiểu giáo chủ :

- Nạp mạng!

Véo...

Bốn nhân vật nọ thất kinh cùng hô hoán :

- Tiểu tử chớ ngông cuồng. Đờ!

Véo...

Véo...

Bị áp lực từ phía sau dồn đến, Liễu Hận hớn hở bật cười :

- Có như thế chứ! Ha... ha... ha...

Vút!

Lực đạo từ phía sau do bốn thanh kiếm tạo thành vẫn không nhanh bằng cái nhảy lùi của gã Thiểu giáo chủ.

Gã lùi tức là mở đường cho Liễu Hận. Chàng nhanh chân thoát trận.

Ngay khi thoát trận, bất chấp gã Thiểu giáo chủ đang loang bấu kiếm lao vào chàng, Liễu Hận ung dung quay ngoắt lại và tận lực ném kiếm vào một trong bốn nhân vật ở phía sau.

- Đờ!

Vù...

Lão nọ không thể ngờ chàng dám ném bỏ kiếm trong tình cảnh này. Vì thế, để bảo toàn tính mạng, lão phải dịch người qua một bên, đồng thời còn khoa kiếm chém tạt vào thanh kiếm đang bay đến của chàng.

Véo...

Choang!

Chính lúc đó, do gã Thiểu giáo chủ đã một lần lùi xa, giờ lại thêm lão nọ phải tạt bộ, kiếm trận muốn tái lập cũng phải có thời gian cần thiết, Liễu Hận nhanh tốc lao đi.

Vút!

Ngỡ chàng bỏ chạy, gã Thiểu giáo chủ hô hoán :

- Đùng để tiểu tử chạy thoát! Mau!

Gã chưa hết lệnh truyền, tràng cười của Liễu Hận vang lên :

- Ha... ha... ha...! Người đánh giá ta thấp thế sao? Ta cần gì phải chạy? Đờ!

Vút!

Véo... Véo...

Bóng nhân ảnh của chàng liền lao ập vào gã với kiếm quang lấp lánh.

Gã kinh ngạc vì không thể ngờ chàng vừa ném kiếm đi giờ lại có thanh kiếm khác thay thế.

Và kịp nhận ra đó là thanh kiếm của lão mặt choắt trước đó đã bị Liễu Hận đánh rơi và tiếp theo sau là bị gã bức tử, gã động nộ :

- Tiểu tử thật trá ngụy, ta phải giết ngươi! Đờ!

Véo...

Coong!

Gã uất hận vì một lần nữa bảo kiếm của gã lại bị bầu nước quái quỷ của chàng chặn đứng.

Gã lồng lộn căm tức :

- Lập lại kiếm trận. Mau!

Nhưng tràng cười của Liễu Hận lại vang lên quá nhanh :

- Muốn lập lại kiếm trận à? Muộn mất rồi! Xem độc thủ của ta đây!

Véo...

Véo...

Như hai tia chớp lóe, thanh kiếm trên tay chàng lập tức chiếu ngay tâm thất của hai trong bốn nhân vật nọ. Họ thất kinh lùi lại.

Cũng nhanh như vậy, thay vì chàng dẫn tới quyết lấy mạng hai nhân vật vừa lùi, chàng đảo kiếm công kích vào hai nhân vật còn lại.

Véo...

Véo...

Đến lượt hai nhân vật nọ phải hốt hoảng hồi bộ, tạo một phạm vi đủ rộng để kiếm trận vô phương tái lập.

Chàng bật cười đắc ý :

- Đến lượt ngươi này, gã Thiếu giáo chủ! Ha... ha... ha...

Véo...

Nhưng, trước hành vi bức thoái thuộc hạ mà chàng vừa vận dụng, gã nọ đoán được ý đồ của chàng.

Gã đã di chuyển trước. Và gã bắt ngờ quát lên :

- Dừng tay!

12. Ngũ Hành Bảo Kiếm Bổng Nhiên Xuất Hiện-nảy Kế Mưu An Trí Lão Vương

Không thể ngờ gã nọ lại độc tâm đến vậy, chàng định tung người lao đến.

Nhưng chàng lập tức phải dừng lại vì có tiếng quát tiếp theo của gã :

- Ngươi còn loạn động đừng trách lão sẽ mất mạng dưới Ngũ Hành bảo kiếm!

Chàng biến sắc động dung :

- Ngũ Hành bảo kiếm? Kiếm của ngươi chính là bảo kiếm Ngũ Hành sao?

Gã cười vang :

- Ha... ha... ha...! Không sai! Ngươi khỏi phải cất công đi đến Tây Vực xa xôi. Ta đã đến đây rồi!

Chàng lại biến sắc thêm một lần nữa :

- Bọn ngươi là người Thánh Kỳ giáo?

Gã giương giương tự đắc :

- Không là Thánh Kỳ giáo sao ta có bảo kiếm Ngũ Hành? Và nếu không phải ta thì ai khác có thể biết đây là Thánh địa của Ngũ Kỳ giáo, nơi phần đồ của bốn giáo hai trăm năm trước đã ly khai Tây Vực?

Chàng bàng hoàng :

- Hóa ra nơi này là Thánh địa của Ngũ Kỳ giáo?

Gã nọ cười lạnh :

- Ngươi chó vờ vĩnh! Đến được nơi này không lẽ ngươi không biết đó là Thánh địa?

Chàng dần dần trấn tĩnh :

- Thảo nào nơi này chỉ có Giáo chủ và năm vị Đường chủ của Ngũ Kỳ giáo mới được biết. Phải chăng ngươi cũng vì tàng thư võ học của bảo kiếm Ngũ Hành nên tìm đến đây?

Gã thản nhiên :

- Không sai! Ngươi nên ngoan ngoãn đưa ta vào Thánh địa thì hơn! Nếu ngươi muốn lão ca ca của ngươi toàn mạng.

Bất chấp lời đe dọa của gã, chàng ngẩng mặt cười dài :

- Ha... ha... ha...

Gã biến sắc :

- Câm! Ngươi tưởng ta không dám hạ thủ sao? Ngươi nên nhớ ta không phải hạng người ngại việc nhuộm máu người đâu.

Chàng ngưng cười, giễu cợt gã :

- Điều đó ta thừa biết. Nhưng thật tiếc cho ngươi, ngươi đã hạ thủ lầm người rồi.

Gã bĩu môi :

- Lầm ư? Hừ! Ta không tin ngươi có trái tim sắt đá, nhẫn tâm nhìn lão ca ca chết lần chết hồi dưới tay ta!

Chàng cố dằn sự phẫn nộ :

- Ta thừa nhận ta không nở nhẫn tâm đúng như ngươi nói. Tuy nhiên, lúc ta nói không hề ám chỉ vào ta.

Gã kinh ngạc :

- Ngươi không ám chỉ ngươi? Nghĩa là thế nào?

Chàng cười nhẹ :

- Người duy nhất còn lại có thể đưa ngươi vào Thánh địa, ta e rằng đó chính là người đã bị ngươi biến thành phế nhân!

Gã há hốc mồm, hết nhìn chàng lại nhìn vào lão Ngũ Âm Trảo Vương Toàn đang bị gã uy hiếp.

Chàng bồi thêm, tạo hoang mang cho gã :

- Không tin, ngươi cứ giữ lão! Chờ sau khi ngươi tìm được danh y chữa trị cho lão, ngươi sẽ biết lời ta vừa nói là đúng hay là sai. Cứ như thế nhé! Tạm thời ta phải cáo biệt đây! Ha... ha... ha...

Vừa buông tràng cười ngạo nghễ, Liễu Hận vừa chậm rãi bỏ đi.

Gã sợ trúng kế của chàng nên không dám buông bỏ lão Vương Toàn và đuổi theo chàng.

Gã vội hạ lệnh :

- Đại hộ pháp! Mau ngăn tiểu tử lại!

Bốn nhân vật nọ vội động thân lao đến.

Liễu Hận bất ngờ dịch người xuất kiếm :

- Đứng lại! Đã hai lần ta cố tình tha chết cho lão. Lão đừng bức bách ta phải hạ thủ.

Thất kinh vì đường kiếm tuyệt luân của chàng, chỉ trong nháy mắt đã ghìm đứng vào tâm thất của lão. Đại hộ pháp hoàn toàn nhợt nhạt thần sắc.

Ba nhân vật còn lại vì lo sợ cho sinh mạng của lão cũng phải đứng yên, không dám động cựa.

Gã nọ bật thét lên :

- Đại hộ pháp đừng quên giáo quy nghiêm khắc của bổn giáo! Lão tham sanh úy tử thế sao?

Lão Đại hộ pháp rúng động ngay khi nghe xong lời đề cập đến giáo quy của gã Thiếu giáo chủ. Cả ba nhân vật còn lại cũng có chung một tâm trạng.

Điều đó khiến Liễu Hận sợ bọn họ sinh liều. Chàng hạ thủ trước :

- Đắc tội!

Véo...

Hự!

Với thủ pháp đủ nhanh, chàng vừa thu kiếm về lập tức đẩy trở ra. Lần này chàng cố tình cho kiếm chạm khê vào huyết Định Thân của lão.

Bị chế trụ huyết đạo, lão Đại hộ pháp càng thêm lo sợ khi nghe Thiếu giáo chủ thản nhiên hạ lệnh :

- Sĩ khả bất khả nhục. Vì thanh danh bổn giáo, hãy giúp Đại hộ pháp giữ trọn chữ trung.

Ba nhân vật nọ lập tức chộp động thân hình, đồng thời họ cũng chộp động hữu kiếm.

Véo...

Véo...

Hiểu rõ ý đồ của gã Thiếu giáo chủ, Liễu Hận lập tức vận toàn lực vào thanh kiếm.

Véo...

Véo...

Chàng lia nhanh mũi kiếm, thần tốc chế ngự cả ba tên kia, khiến bọn chúng phải đứng yên như hóa đá với tư thế đang múa kiếm.

Đưa mắt liếc nhìn gã Thiếu giáo chủ, chàng với chủ định riêng, mỉm cười với gã :

- Ta chưa lấy mạng người vội đâu! Nhưng đừng để ta gặp lại người lần nữa! Nhớ lấy!

Vút!

Chàng tung người bỏ đi, để lại gã Thiếu giáo chủ Thánh Kỳ giáo với tâm trạng cực kỳ hoang mang.

Gã không thể hiểu chàng làm như thế với ý định gì?

Gã thở dài và ngao ngán nhìn lũ thuộc hạ vô dụng...

oOo Sắc mặt của Tri Bất Nguyên vụt tái nhợt.

Hai ả kiều nữ đang ngồi cạnh y phải kinh ngạc hỏi :

- Tri thiếu gia sao có sắc diện khó coi vậy? Có điều gì bất an chăng?

Tri Bất Nguyên lờ khốc lờ cười, cúi gằm đầu xuống, vờ nói :

- Rượu Trúc Diệp Thanh của hai nàng hôm nay không được ngon lắm. Ta đang khó chịu đây này!

Miệng thì nói vậy nhưng hai mắt của y vẫn lăm lét nhìn về một phía.

Một trong hai ả tinh mắt nhìn thấy vội đưa mắt trông theo.

Ả tấm tắc khen :

- Ái chà! Vị thiếu gia có tư thái thật tao nhã. Tri thiếu gia sợ chiêu đãi bằng hữu nên tìm cách lánh mặt à?

Ả nọ nghe thế vụt hiểu. Ả nhìn ra bên ngoài và phát hiện người mà ả kia vừa đề cập đang đưa mắt nhìn vào trong, chân vẫn bước đi.

Ả vụt đứng lên :

- Biết có người đến nhưng để bỏ đi như thế này, Cửu Ma Ma hay được tất sẽ quở phạt. Xuân Mai tỷ hãy ngồi với Tri thiếu gia để muội gọi vị thiếu gia kia lại.

Tri Bất Nguyên bất ngờ động thủ, kéo ả nọ lại và ấn ngồi xuống :

- Không cần phải gọi y. Ngồi xuống.

Thái độ của Tri Bất Nguyên làm ả nọ kinh hãi. Ả nhăn mặt kêu đau :

- Nhẹ tay nào, Tri thiếu gia. Muốn tiểu nữ ngồi thì tiểu nữ ngồi, sao lại mạnh tay với tiểu nữ?

Lúc đó nhân vật mà Tri Bất Nguyên cố tình lánh mặt đã đi khuất, y cười sảng khoái :

- Nào phải ta muốn mạnh tay? Thôi nào! Nàng lại rót rượu hầu bốn thiếu gia nào, Hạ Lan!

Hạ Lan là ả vừa bị Tri Bất Nguyên kéo lại, gượng cười, tay rót rượu :

- Chẳng phải Tri thiếu gia vừa chê rượu của bốn viện không được ngon đấy sao?

Tri Bất Nguyên thản nhiên bưng bát rượu lên :

- Không ngon cũng phải uống. Bằng không Cửu Ma Ma lại trách hai nàng không khéo chiều khách, oan cho hai nàng lắm! Hà... hà... hà...

Đang cười, Tri Bất Nguyên chợt dừng ngang.

Y đưa mắt nhìn khuôn mặt đang tái nhợt của Xuân Mai :

- Nàng sao rồi phải chăng rượu Trúc Diệp Thanh này có điều bất ổn thật?

Xuân Mai lắc đầu, miệng cố mỉm cười :

- Tri thiếu gia chớ ngờ oan cho rượu của bốn viện. Chỉ tại người của tiểu nữ hôm nay không được ổn thôi.

Tri Bất Nguyên lo lắng :

- Thật thế sao?

Hạ Lan hiểu ý Xuân Mai, vội đáp thay :

- Xuân Mai tỷ có điều không ổn thật. Tri thiếu gia bắt tất phải bận tâm.

Y đưa mắt nhìn Hạ Lan :

- Có đúng như lời nàng nói không? Đừng kể tung người hứng hòng dối gạt ta.

Xuân Mai lắc đầu lên tiếng :

- Bọn tiểu nữ nào dám! Hạ Lan muội hãy thay ta, lo lắng cho Tri thiếu gia chu tất.

Ta không chịu nổi nữa rồi, phải vào trong đây.

Tri Bất Nguyên đưa tay giữ Xuân Mai lại :

- Không được! Nếu nàng bảo rượu ở đây không có gì bất ổn, hãy uống hết bát này, ta mới cho nàng đi.

Hạ Lan cau mày :

- Tri thiếu gia sao lại chúc tửu Xuân Mai tử?

Tri Bất Nguyên mỉm cười :

- Ta không chúc tửu! Ta chỉ lấy làm lạ là tại sao hôm nay, hết ta lại đến Xuân Mai cảm thấy có điều không ổn. Có lẽ là do rượu thôi.

Xuân Mai cố gượng nhận lấy bát rượu vẫn được Tri Bất Nguyên đưa trước mặt :

- Tiểu nữ bất ổn vì nguyên nhân khác, tuyệt nhiên không liên quan gì đến loại rượu này. Thôi được, để chịu ý Tri thiếu gia tiểu nữ xin uống vậy. Nhưng sau đó, Tri thiếu gia phải để tiểu nữ được vào trong, không được ngăn tiểu nữ.

Tri Bất Nguyên gật đầu đáp ứng :

- Chỉ cần nàng uống xong, ta còn có gì để ngăn cản nàng? Nào cầm lấy!

Uống hết bát rượu, Xuân Mai lại gượng cười :

- Tiểu nữ uống xong rồi, mong Tri thiếu gia giữ lời.

Thản nhiên nhìn Xuân Mai bước đi, Tri Bất Nguyên lẩm bẩm :

- Có lẽ ta đã ngờ oan cho bầu rượu Trúc Diệp Thanh này.

Hạ Lan cười thật tươi :

- Còn gì nữa mà không oan? Nào, để tiểu nữ rót bát rượu khác hầu Tri thiếu gia.

Tri Bất Nguyên bất ngờ đưa tay ngăn lại :

- Không cần nữa đâu. Ta hết nhã hứng rồi.

Y đứng lên và đặt lên bàn một nén bạc thật nặng.

Y vội bỏ đi bất chấp Hạ Lan đang cố nói lời giữ khách.

Sau khi Tri Bất Nguyên đi khuất, Hạ Lan cũng vội vã đi vào trong, thái độ thập phần kỳ lạ.

Đi xuyên qua ba lần cửa hình bán nguyệt, Hạ Lan dừng lại trước khung cửa thứ tư và gọi vọng vào :

- Cửu Ma Ma!

Lập tức từ bên trong có âm thanh đáp lại :

- Hạ Lan đó sao? Gã họ Tri đâu?

Hạ Lan vội thuật lại việc bỏ đi bất ngờ của Tri Bất Nguyên, không chậm hơn so với Xuân Mai.

Sau đó Hạ Lan tiếp :

- Cửu Ma Ma có nghĩ gã họ Tri tuy lánh mặt gã kia nhưng vẫn cố tình theo sau dò xét không?

Người được Hạ Lan gọi là Cửu Ma Ma có lẽ đang suy nghĩ về điều nghi ngờ của Hạ Lan nên có một thoáng im lặng.

Nhưng sau đó, lúc Cửu Ma Ma lên tiếng âm thanh có phần khẩn trương :

- Người có thể làm cho Thiếu trang chủ nổi danh là Tam Nhân Khoái Kiếm phải lánh mặt chắc chắn phải là hạng không có lai lịch tầm thường. Việc gã họ Tri sau đó cố tình bám theo càng củng cố thêm nhận định này của ta. Xuân Mai rất có thể gặp nguy hiểm, người mau đuổi theo tiếp ứng cho Xuân Mai.

Hạ Lan lộ ý nghi ngờ :

- Gã đó có niên kỷ không cao lắm, vị tất đã có bản lĩnh hơn Xuân Mai tử.

Có tiếng thở dài của Cửu Ma Ma vang ra :

- Hà...! Hạ Lan! Người và Xuân Mai theo hầu ta đã lâu, chớ vội quên lời ta vẫn thường nhắc nhở. Muốn lượng định bất kỳ ai nào chỉ dựa vào hình dáng bên ngoài?

Chân nhân thường bất lộ tướng. Vả lại, gã kia tuy kém niên kỷ nhưng chẳng phải người và Xuân Mai cũng nhìn thấy phong thái của gã thật đỉnh đạc sao? Huống chi, nếu gã là hạng không ra gì, đâu dễ gì làm cho Tri Bất Nguyên phải sợ đến vội lánh mặt?

Nghe Cửu Ma Ma phân tích hồi lâu, Hạ Lan thật sự lo ngại cho Xuân Mai :

- Cửu Ma Ma nói đúng lắm, Hạ Lan xin lập tức đi tìm Xuân Mai tở.

Dứt lời, bằng một động tác bất phàm, Hạ Lan tung bỗng người lên cao, lập tức lao vọt qua đầu tường có chiều cao xấp xỉ ba trượng :

Vút!

Ngay khi hạ thân ở bên ngoài, Hạ Lan khẽ mỉm cười vì mục quang vừa nhìn thấy một dấu vết tuy mờ nhạt nhưng rất quen thuộc đã hiển hiện ở một góc khuất.

Hạ Lan không cần chọn phương hướng, cứ theo lối đi ngay bên cạnh dấu vết nọ để thi triển khinh công.

Vút!

Hầu như lần nào cũng vậy, mỗi khi đến những chỗ quan đạo giao nhau, Hạ Lan đều nhìn thấy sự xuất hiện của dấu vết mờ nhạt nọ. Từ đó mà suy, dấu vết đó là do kẻ đi trước cố tình lưu lại làm ám ký cho kẻ đi sau. Và kẻ đi sau đã dễ dàng nhận ra dấu vết này là Hạ Lan thì kẻ đi trước chính là Xuân Mai.

Dấu vết đã dẫn Hạ Lan đi hết một bì rừng. Trong khi Hạ Lan lo ngại Xuân Mai đã bị địch nhân dẫn dụ vào rừng thì một dấu vết khác xuất hiện, cho biết lối phải đi là men theo ven rừng mà thôi.

Khấp khởi mừng cho Xuân Mai, Hạ Lan nhẹ nhàng men theo sự chỉ dẫn và bắt đầu nhìn thấy ở phía xa thấp thoáng ẩn hiện một ngôi sơn miếu.

Đoán chắc ngôi sơn miếu đó là nơi cần phải đến, Hạ Lan thả thật nhẹ cước bộ và gần như là rón rén, tìm cách tiến đến thật âm thầm.

Bất ngờ, bao cẩn trọng của Hạ Lan vụt biến mất khi từ ngôi sơn miếu bỗng vang lên một tràng cười đắc ý :

- Ha... ha... ha...!

Kinh tâm động phách, Hạ Lan vội đứng yên và ngưng thần nghe ngóng. Và khi không nghe được bất kỳ thanh âm nào của Xuân Mai vang ra, Hạ Lan so sánh tràng cười đắc ý nọ với sự câm lặng hoàn toàn của Xuân Mai để phải thất thần kinh hãi.

Điều đó chứng tỏ hoặc Xuân Mai đã bị địch nhân hạ thủ hoặc chưa mất mạng nhưng đang bị khống chế.

Sự lo ngại của Cửu Ma Ma không ngờ lại hóa thành sự thật, Hạ Lan lập tức tung người lao nhanh đến ngôi sơn miếu.

Vút!

Đang lao đi Hạ Lan giật thót mình dừng lại vì có một tiếng quát bất ngờ vang lên :

- Dừng lại!

Để rồi sau đó Hạ Lan ngưng thần tình khi nghe từ ngôi sơn miếu có tiếng kêu sợ hãi vang lên :

- Là người, Liễu tiểu tử?

Hạ Lan chỉ vỡ lẽ tỉnh ngộ khi nghe một câu nói tiếp, theo với âm sắc giống với thanh âm đã phát ra hai chữ “dừng lại” khi nãy.

- Không sai! Thủ đoạn của người thật đê tiện ta hoàn toàn không ngờ.

Hạ Lan hiểu tất cả. Tiếng quát mới rồi là dành cho người đã cười bên trong miếu, không phải mệnh lệnh buộc Hạ Lan dừng lại.

Và căn cứ vào câu nói vừa nghe, Hạ Lan tin rằng người trước đó đã cười chắc hẳn đang bị người mới xuất hiện phát giác ra hành vi ám muội nào đó, khiến y phải lúng túng chống chế :

- Ta đã làm gì để người bảo là thủ đoạn dê tiện?

Tính luôn câu chống chế này, người đã cười kể như có đến ba lần phát âm. Lần đầu tiên chỉ là giọng cười đắc ý, Hạ Lan khó thể nhận ra y là ai. Lần thứ hai là câu quát hỏi âm thanh của tiếng quát vì quá lớn nên Hạ Lan cũng không nhận ra được y. Chỉ ở lần thứ ba này do là câu chống chế bình thường nên Hạ Lan vừa nghe đã biết đó là nhân vật nào.

Hạ Lan kêu khê :

- Sao lại là Tri Bất Nguyên? Tràng cười của y phải chăng vì y đã hạ thủ được gã đã làm y lánh mặt? Còn Xuân Mai tở đâu?

Sự hoang mang lo lắng của Hạ Lan hầu như lên đến tột đỉnh khi nghe âm thanh lạ tai kia vang lên :

- Người đường đường là Thiếu trang chủ một Kiếm trang, việc phục độc hại người chẳng phải là hành vi dê tiện sao?

Có tiếng Tri Bất Nguyên cười khẩy :

- Hừ! Ta dụng độc khi nào? Người không tận mắt mục kích, chớ nên nói bừa.

- Còn không phải ư? Cứ nhìn sắc diện của vị cô nương này, ta thừa biết đó là do độc được?

Lời đề cập dù là mơ hồ của nhân vật nọ, nhắc đến một vị cô nương, lập tức tạo sự hoảng loạn cho Hạ Lan.

Hạ Lan lập tức lao vào ngôi sơn miếu.

Vút!

Và Hạ Lan với tâm trạng cực kỳ phẫn nộ nhanh chóng lao bổ vào gã đang đứng bên cạnh nơi Xuân Mai đang nằm để phát chiêu :

- Cuồng đồ sao dám hại người? Đờ!

Vù...

Gã nọ tuy có bất ngờ nhưng vẫn nhẹ nhàng dịch bộ, nhượng cho chưởng kinh của Hạ Lan lao sượt qua.

Vụt!

Và gã bất ngờ quát :

- Người định tháo chạy à? Đâu dễ dàng như vậy!

Vút!

Gã lướt qua người Hạ Lan sau tiếng quát của gã.

Hạ Lan không bao giờ nghĩ gã quát như thế là vì muốn đuổi theo Tri Bất Nguyên.

Trái lại, chính Hạ Lan nghi ngờ gã là người muốn tháo chạy. Hạ Lan lập tức phát kinh :

- Người chạy đi đâu? Đờ!

Vù...

Ầm!

Bị trúng chưởng do bất phòng, gã khựng lại và long mắt nhìn Hạ Lan.

Khi đó Tri Bất Nguyên đáng lẽ đã bỏ đi, bây giờ cũng ngoác mồm gầm lên động nộ :

- Dừng độc hạ thủ người chính là người. Theo công đạo, phải chết! Đờ!

Vù...

Tri Bất Nguyên vừa xuất kinh từ hữu chưởng, y phải tái mặt khi nghe đối phương bất ngờ bật kiếm và để kiếm đúng vào tâm thất của y.

- Dừng lại!

Véo...

Nhìn cách xuất kiếm của gã nọ, Hạ Lan hốt nhiên nhớ đến lời cảnh tỉnh của Cửu Ma Ma. Và gã thật sự có bản lãnh phi thường.

Vẫn theo nhận định chủ quan, Hạ Lan từ phía sau băng tới, vừa quát vừa quật vào gã một kinh :

- Đến lúc này người còn hung hăng được sao? Đỡ!

Vù...

Không như lần mới rồi, Hạ Lan dễ dàng đắc thủ. Chiêu chưởng của Hạ Lan vừa đánh ra nàng lại phải vội thu hồi vì một diễn biến bất ngờ xảy đến.

Gã nọ đã dịch bộ tránh chiêu. Tuy gã dịch bộ không mấy xa do một chưởng vừa rồi làm gã hết cả phản ứng nhanh nhạy, nhưng biện pháp của gã vô hình chung đặt Tri Bất Nguyên vào vị trí phải nhận chưởng của Hạ Lan thay cho gã.

Hạ Lan còn đang bối rối thu chiêu, gã nọ lẹ tay kéo dài đầu kiếm đang chỉ vào người Tri Bất Nguyên xuống tới giữa lưng.

Soạt!

Y phục của Tri Bất Nguyên lập tức bị mũi kiếm sắc bén rạch đứt, khiến cho không ít vật được Tri Bất Nguyên cất giấu ở bọc áo phải rơi cả ra ngoài.

Cùng lúc đó, gã còn nhẹ nhàng xoay kiếm đưa mũi kiếm chong ngay vào huyết Hắc Lộ của Hạ Lan với tiếng nạt phẫn nộ :

- Cô nương hẳn chưa muốn chết?

Kinh hoảng khi sinh mạng bị uy hiếp, Hạ Lan đành đứng bất động.

Trong khi đó, Tri Bất Nguyên vì quá kinh hãi lối xuất chiêu kinh thần khiếp quỷ của đối phương, cũng trân cứng người nhìn đối phương, như đang nhìn ác quỷ.

Gã nọ hất hàm bảo :

- Ta tạm tha cho người lần này. Về đi. Hãy bảo phụ thân người sẽ có ngày ta đến tận Bát Quái kiếm trang để báo phỉ.

Không còn gì vội hơn, Tri Bất Nguyên tung người lao đi, mặc cho y phục không kịp buộc túm lại và cũng không lưu tâm đến những vật vừa rơi từ người y xuống.

Gã nọ lúc bấy giờ mới quay sang hỏi Hạ Lan :

- Tại hạ Liễu Hận! Cô nương với người bị trúng độc có quan hệ gì?

Hạ Lan vẫn kiên dè do Liễu Hận chưa thu kiếm. Nàng đáp với tâm trạng lo sợ :

- Chúng ta là tỷ muội đồng môn. Các hạ định xử trí ta như thế nào?

Liễu Hận cười lạt :

- Cô nương đã bất ngờ ban cho tại hạ một chưởng. Cô nương nghĩ xem, tại hạ phải xử trí như thế nào cho thỏa đáng?

Hạ Lan nhắm mắt lại :

- Võ nghệ không bằng người. Người muốn giết cứ giết!

Liễu Hận khâm phục :

- Khá lắm! Chẳng trách cô nương quá hùng hổ, chưa minh bạch ai là hung thủ hạ độc đã liều chết cùng tại hạ. Cô nương đi đi.

Hạ Lan mở bừng mắt, kinh ngạc :

- Các hạ không báo thù?

Liễu Hận tuy đã thu kiếm, nhưng vẫn đứng nguyên vị :

- Chỉ là chút ngộ nhận, nếu tại hạ báo thù chẳng hóa ra là quá hẹp lượng sao?

Hạ Lan càng kinh ngạc :

- Theo khẩu ngữ này, các hạ không phải người đã hạ thủ tặc tử?

Chàng cười nhẹ :

- Bình sinh Liễu Hận này căm ghét những thủ đoạn bất minh. Đã thế, tại hạ sao có thể biết để hạ độc?

Thấy nàng định nói nữa, chàng có phần bực bội gắt :

- Lệnh tặc tử đã trúng loại độc gì, lợi hại ra sao, cô nương nên kíp lo việc cứu người thì hơn.

Đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn chàng, người có một tính danh vừa lạ vừa chất chứa đầy hận thù, Hạ Lan khom người định bồng Xuân Mai mang đi.

Liễu Hận bắt ngờ gọi lại :

- Chậm đã! Tại hạ tin chắc kẻ hạ độc chính là Tri Bất Nguyên. Những vật kia là do tại hạ cố tình buộc gã lưu lại, sao cô nương không mang theo, biết đâu sẽ tìm được giải dược.

Nghe thuận tai, Hạ Lan bước vòng qua phía sau chàng để nhặt tất cả những gì đã rơi xuống từ bọc áo của Tri Bất Nguyên.

Chờ khi Hạ Lan đưa Xuân Mai đi khuất, Liễu Hận sau tiếng thở dài liền chậm chạp buông người ngồi xuống.

Cử động quá chậm của chàng cho biết một chương vừa rồi của Hạ Lan đã tạo cho chàng một thương thế không nhẹ. Đặt thanh kiếm nằm ngang trên hai chân, Liễu Hận vội thâu liễm gương thần để tọa công trị thương.

Thế nhưng, chưa kịp thổ nộ trọn một vòng châu thiên, một tiếng quát và một bàn tay bỗng chạm vào chàng...

13. Oan Gia Ngõ Hẹp Lại Chạm Nhau-gặp Tiểu Nhân Ngõ Là Quân Tử

Tiếng quát vang lên khiến Liễu Hận vừa phẫn nộ vừa tự giận thân :

- Các hạ nên ngoan ngoãn ngồi yên. Bằng không, đừng trách bỗ cô nương hạ thủ bất lưu tình.

Âm thanh của Hạ Lan, chàng biết. Và càng biết chàng càng giận chính chàng. Bởi chàng vì quá vội với việc trị thương nên quên việc phòng bị.

Cũng may nếu kẻ uy hiếp chàng không phải Hạ Lan, mà là Tri Bất Nguyên hoặc ai khác, sinh mạng của chàng chắc chắn không kéo dài đến lúc này.

Chàng ngồi yên cho dù nhìn thấy từ phía sau có bàn tay của Hạ Lan đưa ra để thu hồi thanh kiếm của chàng.

Tiếp đó, chàng vẫn phải ngồi yên cho dù chàng đang cảm nhận bàn tay tả của Hạ Lan đang từ từ rời khỏi Linh Đài huyết của chàng.

Chàng không dám nhích động vì chàng thừa biết Hạ Lan không phải vô cơ khi đoạt mất thanh kiếm của chàng.

Giả sử chàng chưa bị chưởng thương, có thể chàng còn dám liều lĩnh ngã chúi người về phía trước để tìm dịp thoát hiểm. Nhưng với thương thế chưa kịp điều trị, chàng không thể nhanh bằng thanh kiếm của Hạ Lan. Chắc chắn nàng đang hờm sẵn thanh kiếm ngay phía sau chàng. Chỉ cần chàng loạn động, chính chàng phải trả giá bằng sinh mạng.

Đúng với cảm nhận của chàng, từ phía sau, Hạ Lan khẽ đưa đầu kiếm vào hậu tâm chàng với mệnh lệnh :

- Nghe cho kỹ đây, chậm chậm đứng lên! Đừng liều lĩnh mà mất mạng.

Nhìn chàng đứng lên thật khó nhọc, Hạ Lan nửa tán dương nửa mỉa mai :

- Thương thế nặng như vậy, các hạ vẫn có thể uy hiếp được họ Tri và sau đó là ta, thật không ngờ đấy.

Liễu Hận chán nản buông lời :

- Tại hạ đứng lên rồi. Cô nương còn mệnh lệnh nào nữa?

Hạ Lan cười thành tiếng :

- Dương nhiên phải còn. Nào! Hãy chậm vận nội công, các hạ từ từ bước ra ngoài nào.

Chàng bước đi với cảm giác khí huyết đang đảo lộn.

Bước ra bên ngoài đối với chàng là cả một kỳ công. Nhưng dường như Hạ Lan không quan tâm đến điều này.

- Không được dừng lại! Hãy bước đến cạnh rừng. Nhanh lên nào.

Hạ Lan không cần chàng bước bước chậm như trước nữa. Sự thúc hối của Hạ Lan chắc hẳn phải có nguyên do.

Liễu Hận chợt hiểu ra nguyên do đó, khi nghe Hạ Lan đi ở phía sau lên tiếng :

- Ta vẫn chưa tin Tri Bất Nguyên là người biết dùng độc và hạ độc Xuân Mai tỷ.

Các hạ nếu muốn sống hãy tiến đến giải độc cho Xuân Mai.

Lúc đó cạnh bìa rừng là thân hình bất động của Xuân Mai được Hạ Lan đặt vào một chỗ khuất. Và khi Hạ Lan ra lệnh như vậy thanh kiếm liền được Hạ Lan chạm sát vào hậu tâm Liễu Hận.

Đó là lời cảnh cáo, nếu Liễu Hận giữ trò, Hạ Lan sẽ không ngần ngại đẩy mạnh kiếm về phía trước, đưa hồn chàng về châu Diêm Vương.

Liễu Hận buộc lòng phải lên tiếng phân minh :

- Tại hạ không am tường chất độc. Cô nương bảo như thế chẳng thà giết tại hạ còn hơn.

Hạ Lan nhích mạnh kiếm về phía trước :

- Các hạ tưởng Hạ Lan này không dám làm điều đó sao? Đừng lầm tưởng như vậy.

Chàng cười buồn :

- Tại hạ hoàn toàn không lầm tưởng. Ngược lại cô nương cũng đừng lầm tưởng tại hạ là người thiện dụng độc.

- Người...

Liễu Hận đứng lại, mặc cho đầu mũi kiếm của Hạ Lan đang chạm khá sâu vào lưng chàng :

- Tại hạ không hạ độc cũng không có năng lực giải độc. Cô nương muốn chém muốn giết gì cũng được.

Thái độ quyết liệt của chàng làm cho Hạ Lan bối rối :

- Người thà chết không chịu giải độc?

- Tại hạ nói rồi. Cô nương không tin, tại hạ đành chịu.

Bất đắc dĩ, Hạ Lan bảo :

- Hừ! Ta thật khó mà tin người. Để khi gặp gia sư xem người giải thích như thế nào.

Bồng Xuân Mai tỷ lên.

Liều Hận ngỡ nghe lầm nên hỏi lại :

- Cô nương vừa bảo gì?

Hạ Lan lập lại :

- Tiến đến mang Xuân Mai tỷ theo ta về cho sư phụ ta. Người nghe không rõ à?

Chàng ngớ người :

- Tại hạ tự đi đứng còn không xong, làm sao có thể mang theo một người và người đó lại là nữ nhân.

Hạ Lan gắt :

- Người dám kháng lệnh sao?

Chàng nhún vai bất lực :

- Được! Nhưng hậu quả thế nào cô nương dù có thấy cũng đừng trách tại hạ không nói trước.

Hạ Lan vẫn để kiếm chạm vào lưng chàng :

- Ta tự nhận biết đâu là giả dối, đâu là chân thật. Nhanh lên, đừng để ta hết nhẫn nại.

Chẳng dặng dưng, Liều Hận phải khom người, cố nâng Xuân Mai lên bằng tất cả chỗ chân lực còn sót lại.

Nhìn chàng đang thật sự gắng sức, Hạ Lan bảo :

- Dù người không phải kẻ hạ độc nhưng Xuân Mai tỷ bị như thế này cũng một phần do người. Người không nên oán thán. Đi nào!

Chàng muốn mở miệng để hỏi tại sao Hạ Lan bảo Xuân Mai bị như thế là do chàng. Nhưng chỉ để chi trì thân hình cho thật vững, chàng đang phải tận lực bình sinh, còn hơi sức nào nữa để mở miệng phát thoại?

Do không hỏi nên chàng không biết phải đi về phương nào. Chàng đứng yên chờ đợi, cho dù Hạ Lan vừa hối thúc bảo chàng phải bước đi.

Chợt hiểu, Hạ Lan bảo :

- Tiến thẳng về phía trước. Cứ men theo cánh rừng. Đừng chậm trễ nữa.

Chàng bước đi hoàn toàn theo sự điều động của Hạ Lan.

Được một lúc lâu, khi thấp thoáng phía trước đã là nơi có đông người qua lại, Hạ Lan sợ mọi người lưu tâm đến bệnh tình của Xuân Mai, vội hạ lệnh :

- Dừng lại!

Chàng chưa kịp dừng, vì lúc này đâu phải hề muốn dừng là dừng?

Hạ Lan bắt ngờ kêu lên kinh ngạc :

- Cửu Ma Ma!

Vút!

Một mỹ phụ trung niên với xiêm y tha thướt hoàn toàn không giống với người võ lâm bỗng lao đến bằng kinh thân pháp thật ma mị khác thường.

Vừa xuất hiện, mỹ phụ trung niên cau mặt :

- Y là ai? Xuân Mai tại sao bị như thế này?

Do đang mệt mỏi và không thể phát thoại, Liều Hận đành đứng yên, chấp nhận những gì Hạ Lan đang thuật lại.

Cũng may cho Liễu Hận, Hạ Lan thuật lại đúng những gì đã nhìn thấy. Chỉ riêng việc có liên quan đến Xuân Mai, Hạ Lan vẫn phần nào đề quyết chàng là hung thủ hạ độc Xuân Mai.

Ngay khi Hạ Lan dứt lời, mỹ phụ trung niên nửa lo lắng nửa giận dữ bảo Liễu Hận :

- Hãy đặt Xuân Mai xuống.

Chàng vừa khom người định làm theo lệnh của mỹ phụ trung niên, toàn thân chàng vì quá kiệt lực phải chấp chới ngã về phía trước.

Vút!

Bằng thân thủ điêu luyện, mỹ phụ trung niên kịp lao đến vừa đón đỡ thân hình Xuân Mai vừa phát ra một nhu kinh đẩy nhẹ Liễu Hận phải té ngồi.

Thay vì xem xét ngay tình trạng của Xuân Mai, mỹ phụ trung niên bỗng nhìn chú mục vào chàng :

- Bên trong người của ngươi là vật gì?

Chàng kinh ngạc, không hiểu vật gì được mỹ phụ trung niên ám chỉ.

Thấy chàng chậm trễ trong việc trả lời, mỹ phụ trung niên vội đặt Xuân Mai xuống và thần tốc lao ập vào chàng.

Vút!

Không tưởng mỹ phụ trung niên ngay lần đầu chạm mặt lại muốn động thủ, Liễu Hận theo bản năng bất ngờ hất tay lên.

Tuy nhiên phần vì chàng nội thương hãy còn, phần thì do thân thủ của mỹ phụ trung niên quá nhanh ảo, Liễu Hận chỉ mới đưa tay lên giữa chừng đã bị mỹ phụ trung niên khống chế huyết đạo.

Chàng kinh hãi đưa mắt nhìn mỹ phụ trung niên đang giận dữ chọc tay vào bọc áo của chàng.

Sau cùng khi mỹ phụ trung niên lấy từ trong người chàng ra một vật, chàng mới hiểu vật được mỹ phụ trung niên ám chỉ chính là cái bầu nước kỳ quái mà chàng đã cố tình mang theo.

Thấy chàng nhìn chòng chọc vào bầu nước bằng sắt luyện, mỹ phụ trung niên chột cười lạnh :

- Hay lắm! Ta đã khổ công truy tìm vật này mười mấy năm nay, không ngờ nó đã rơi vào tay ngươi.

Liễu Hận càng thêm ngơ ngác khi nghe mỹ phụ trung niên ra lệnh cho Hạ Lan :

- Ta sẽ đưa Xuân Mai về, tìm cách giải độc. Phần hấn, giam hấn lại. Ngươi biết phải giam hấn ở đâu rồi chứ, Hạ Lan?

Hạ Lan ứng tiếng :

- Hạ Lan biết rồi, Cửu Ma Ma yên tâm.

Dứt lời Hạ Lan một tay cầm kiếm, tay còn lại nhắc bóng Liễu Hận lên và đưa chàng đi.

Vút!

Ngỡ Hạ Lan đưa chàng đi đến đâu, Liễu Hận hoàn toàn kinh ngạc khi nhận ra Hạ Lan đang đưa chàng đi trở lại cánh rừng vừa rồi.

Cách di chuyển của Hạ Lan chứng tỏ nàng rất thông thuộc địa hình. Lao sâu vào rừng ước chừng ba mươi trượng, Hạ Lan bắt đầu chuyển hướng về phía tả, đi thêm trăm trượng nữa.

Tuy lúc này vầng dương hãy còn soi tỏ, phải một lúc nữa mới thật sự là hoàng hôn, nhưng do khu rừng càng lúc càng dày đặc, nên cảnh quang xung quanh thật âm u.

Liễu Hận dù căng hết mục lực vẫn không nhìn thấy vật gì vượt quá năm trượng. Hạ Lan thì ngược lại, nàng hoặc cố mục lực tinh tường hoặc do thông thuộc địa hình nên vẫn thần nhiên di chuyển.

Đến một cội cây thật to với tán cây bao phủ cả một phạm vi gần hai mươi trượng vuông. Liễu Hận lo lắng vì Hạ Lan bất chợt dừng lại.

Mệnh lệnh của mỹ phụ trung niên rất rõ, bảo Hạ Lan phải giam giữ chàng. Nhưng với địa hình quanh đây chỉ là rừng và rừng, Liễu Hận không thể hiểu Hạ Lan định giam giữ chàng ở đâu?

Chàng chợt có ý ngờ vực :

- “Không lẽ mệnh lệnh giam giữ chỉ là ám hiệu giữa họ với nhau? Thật ra mệnh lệnh đó hàm ý muốn bảo Hạ Lan đưa ta đến nơi kín đáo để hạ thủ?”

Đặt chàng ngồi xuống với phần lưng tựa vào thân cây to lớn nọ, Hạ Lan bỗng lên tiếng :

- Đây là cơ hội cuối cùng để người cung xưng tất cả sự thật. Người còn ương bướng hoặc cố tình dối trá, đừng trách số phận sao quá hẩm hiu.

Liễu Hận hốt hoảng :

- Cô nương định hạ sát tại hạ thật sao?

Hạ Lan phát hiện sự hốt hoảng của chàng, nàng bĩu môi :

- Vậy người tưởng ta đưa người đến tận đây để làm gì? Ta...

Hạ Lan chưa dứt lời, bất ngờ có một giọng nói lạnh lùng vang đến :

- Hạ Lan! Thay vì giết gã, nàng có thể giao gã cho ta?

Giật bắn người vì không ngờ ở tận nơi này vẫn có người xuất hiện, Hạ Lan bật quát :

- Ai?

Âm thanh kia đến gần hơn. Và cùng với âm thanh này, một bóng người chợt thấp thoáng đi đến dưới ánh sáng âm u của cánh rừng.

- Sao vậy, Hạ Lan? Đến âm thanh giọng nói của ta, nàng cũng không nhận ra sao?

Liễu Hận kêu thảm, trong khi Hạ Lan thẳng thốt kêu thành tiếng :

- Tam Nhân khóai kiếm Tri thiếu gia?

Tri Bất Nguyên lững thững xuất hiện. Y phục của y đã kịp thay đổi, không còn vẻ gì thảm não như khi nãy bị Liễu Hận dùng kiếm rọc rách y phục nữa.

- Nàng cũng biết đến ngoại hiệu của ta, chứng tỏ thân phận của một kiều nữ như nàng ở Bách Hoa Viên chỉ là giả trá.

Hạ Lan cau tít đôi mày liễu :

- Tri thiếu gia nói như vậy là hàm ý gì. Thân phận của tiểu nữ như thế nào can gì đến thiếu gia?

Tri Bất Nguyên cười khanh khách :

- Đương nhiên là không can hệ gì đến ta. Nhưng ta vẫn muốn biết tại sao nàng và Xuân Mai phải cố tình che giấu thân phận?

Hạ Lan nhún vai :

- Tri thiếu gia hỏi chi vấn đề này? Đến Bách Hoa viện, Tri thiếu gia phải chỉ muốn giải sầu bằng mỹ tửu sao? Bằng vào nguyên cớ đó, tiểu nữ vẫn thể hiện đủ thân phận một kiều nữ để hầu rượng thiếu gia. Tri thiếu gia còn đòi hỏi gì hơn nữa?

Tri Bất Nguyên thoáng bất ngờ vì lời lẽ quá ư minh bạch của Hạ Lan. Y ngập ngừng một lúc mới nghĩ được câu biện bạch thật vụng về :

- Đành rằng đã làm tròn thân phận một kiều nữ, nhưng từ khi ta biết nàng không phải là một kiều nữ bình thường, ta không thể không tự hỏi nàng muốn dò xét gì ở ta?

Hạ Lan vẫn giữ thái độ thản nhiên :

- Là một kiều nữ lễ đương nhiên tiểu nữ phải dò xét ý tứ của bất kỳ ai tìm đến bồn viện. Có như thế, sinh ý của bồn viện mới không đình trệ, những kiều nữ của bồn viện mới không vất vả kiếm tìm vật thực nuôi thân.

Tri Bất Nguyên bồng lóe lên những tia nhìn kỳ quái :

- Theo nàng nói, nàng dò xét ý tứ của khách nhân để sẵn sàng chiều ý những nhu cầu của khách?

Đoán được tà ý của họ Tri, Hạ Lan dè dặt đáp :

- Nếu Tri thiếu gia muốn đề cập đến nhu cầu hưởng lạc của khách, đáng tiếc đó không là lẽ lối của bồn viện.

- Sao vậy? Nàng không phải một kiều nữ sao?

- Tri thiếu gia xin đừng nhầm lẫn giữa kiều nữ và kỹ nữ.

Tri Bất Nguyên bật cười :

- Ha... ha... ha...! Ta lại nghĩ khác, hai danh xưng đó thực chất chỉ là một.

Tràng cười đầy tà ý của Tri Bất Nguyên khiến Hạ Lan phẫn nộ :

- Tri thiếu gia muốn nghĩ như thế nào cũng được. Nhưng tiểu nữ khuyên Tri thiếu gia nên loại trừ tiểu nữ và Xuân Mai.

Hạ Lan phẫn nộ càng làm Tri Bất Nguyên thích thú :

- Hóa ra có đến hai Hạ Lan. Một thật nhu mì, sẵn sàng hầu khách ở Bách Hoa viện, một hung hăng dữ tợn chẳng khác nào nữ hiệp anh thư. Ha... ha... ha...

Hạ Lan sa sầm nét mặt :

- Tri thiếu gia nói không sai. Và ngay lúc này, ở tại đây, tiểu nữ sẽ không dễ dãi như ở bồn viện. Tri thiếu gia nên nhận thức rõ điều đó và đừng để tiểu nữ phải khó xử sau này.

- Ta đang nhận thức rõ điều đó và ta sẵn sàng chấp nhận mọi thái độ của nàng sau này. Còn bây giờ, nàng nên ngoan ngoãn nghe theo ta thì hơn. Đừng để ta phải động thủ.

Hạ Lan bĩu môi :

- Ý Tri thiếu gia muốn báo thù kiếm vừa rồi của gã họ Liễu? Rất tiếc gã đang thuộc về tiểu nữ. Tri thiếu gia nên chờ dịp khác thì hơn.

Y lại bật cười :

- Gã thuộc về nàng nhưng nàng lại thuộc về ta. Hẳn nàng phải hiểu ta muốn nói những gì. Ha... ha... ha...

Kinh tâm, Hạ Lan bật quát :

- Tri thiếu gia nhất định phải đối phó với tiểu nữ sao?

Tri Bất Nguyên bước dần đến :

- Chỉ là bất đắc dĩ thôi. Nếu nàng chịu hợp tác với ta, giữa chúng ta làm gì có chuyện đối đầu?

- Hợp tác? Ý của Tri thiếu gia muốn tiểu nữ phải ngoan ngoãn dâng gã cho thiếu gia?

Y lắc đầu, cười khàn khạc :

- Nào chỉ có gã, cả nàng cũng phải ngoan ngoãn hầu hạ ta nữa chứ. Hà... hà... hà...

Hạ Lan cảm phẫn :

- Lời lẽ của phường hạ lưu như vậy, Tri thiếu gia là danh môn đệ tử có thể mở miệng nói được sao?

Tri Bất Nguyên bất ngờ rít :

- Nói như thế có gì lạ? Ta còn muốn thực hiện nữa kia. Lại đây nào!

Y lao đến, vươn tay định chụp vào Hạ Lan.

Vụt!

Hạ Lan vì không thích dùng kiếm, nên ném nhẹ qua một bên và hất hất mạnh một kinh :

- Là Tri thiếu gia bức bách tiểu nữ phải ra tay! Đỡ!

Vù...

Ầm!

Song phương cùng bị chấn lùi, Tri Bất Nguyên nổi giận :

- Tiện tỳ này rượu mời không uống, chỉ muốn uống rượu phạt. Vậy đừng trách ta sao quá nặng tay. Đỡ!

Vù... vù...

Hạ Lan cũng không ngờ Tri Bất Nguyên lại đỡ được một chưởng của nàng vừa rồi.

Nàng cùng động nộ quát :

- Chẳng trách Tri thiếu gia có thái độ mực hạ vô nhân. Thân thủ kẻ cũng có hạng.

Đỡ!

Vù...

Ầm!

Chiêu chưởng này nếu Hạ Lan tăng thêm chân lực thì có lẽ Tri Bất Nguyên cũng tăng thêm hỏa hầu. Vì thế kết quả vẫn là bình thủ. Điều đó khiến Tri Bất Nguyên cảm thấy mất mặt.

Y bất ngờ tuốt kiếm.

Choang!

Hành vi của y, bất ngờ bị tiếng cười chưa hiểu của ai châm chọc :

- Sao thế Tri huynh? Đối với cành vàng lá ngọc như thế này, Tri huynh đừng nên đối xử tác tệ như vậy chứ. Ha... ha... ha...

Liễu Hận nhận ra âm thanh giọng cười phải thất sắc.

Riêng Tri Bất Nguyên vẫn thản nhiên lên tiếng :

- Đoàn huynh nói vậy là quá xem thường tiểu liễu đầu. Mỗ thật không ngờ một Bách Hoa viện tâm thường là vậy nhưng lại ẩn tàng toàn cao thủ. Nếu không dùng kiếm, mỗ e rằng hảo sự của chúng ta bất thành.

Qua câu đối đáp của Tri Bất Nguyên và nhân vật mới đến, Hạ Lan càng hiểu rõ tà ý của hai người. Nàng cười khinh khỉnh :

- Ta những tưởng Bát Quái và Ngũ Mai nhị Kiếm trang phải là danh môn chính phái. Nào ngờ hai vị Thiếu trang chủ đều là phường hạ cấp, tâm địa thật xấu xa.

Tri Bất Nguyên cả thẹn nạt đùa :

- Tiện tỳ chớ bẻm mép! Xem kiếm!

Véo...

Nhận biết kẻ mới đến chính là Đoàn Vi Lịch, vừa là Thiếu trang chủ Ngũ Mai kiếm trang vừa là cao đồ của Xích Thủ Phi Hỏa Tô Thụ Nhân thuộc phái Không Động, Liễu Hận với dự cảm chẳng lành bèn tìm cách nhích động thân hình.

Chàng thoáng thất vọng vì thủ pháp chế trụ huyết đạo của mỹ phụ trung niên nọ cho đến giờ vẫn khiến chàng bất động toàn thân.

Như thế, nếu Đoàn Vi Lịch nhớ lại mối hận xưa, nhân lúc Hạ Lan đang bị Tri Bất Nguyên đưa vào tình thế phải giao chiến, y muốn báo thù bằng cách hạ thủ chàng, chỉ là việc dễ như trở bàn tay.

May thay, có lẽ Tri Bất Nguyên và Đoàn Vi Lịch đã lên bám theo Hạ Lan từ lâu nên biết rõ tình trạng bất lực của chàng, bọn chúng xem chàng như món đồ trong túi muốn lấy lúc nào cũng được, nên cho đến giờ cả Tri Bất Nguyên lẫn Đoàn Vi Lịch không lý gì đến chàng.

Tri Bất Nguyên ung dung thi triển kiếm pháp để dồn Hạ Lan vào thế bị động, Đoàn Vi Lịch thì hí hửng chờ kết quả sẽ đến nếu Hạ Lan bị họ Tri đả bại.

Tất cả đều không biết sự gắng sức nhích động của Liễu Hận đang thu được kết quả bất ngờ.

Huyệt đạo sau một thời gian bị cấm chế cũng đến lúc tự giải khai. Liễu Hận cố giấu nỗi vui mừng bằng cách ngồi yên, chỉ dùng chân cố chạm đến thanh kiếm của chàng vừa bị Hạ Lan vô tình ném cách chàng không xa.

Khi thanh kiếm rút cuộc cũng được chàng lôi đến gần tâm tay, Hạ Lan do không thể đối phó được kiếm pháp quá lợi hại của Tri Bất Nguyên nên phải lùi từng bước.

Hạ Lan vô tình lùi về phía Liễu Hận và chính bản thân nàng bất ngờ trở thành tấm chắn tốt, che khuất hành vi đưa tay cầm lấy kiếm của Liễu Hận, không cho Tri Bất Nguyên hoặc Đoàn Vi Lịch nhìn thấy.

Thanh kiếm vừa lọt vào tay chàng, tiếng quát đặc ý của Tri Bất Nguyên vang lên :

- Người còn lùi được nữa ư? Trúng!

Véo...

Quả nhiên Hạ Lan vì hết đất lùi đành phải giữ nguyên bộ vị với song chưởng cùng một lúc quật ra :

- Ta liều mạng với người vậy! Đờ!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Phản ứng khá quyết liệt của Hạ Lan tuy tạm thời ngăn được chiêu kiếm lợi hại của Tri Bất Nguyên nhưng sau tiếng chạm kinh nàng vẫn phải loạng choạng bước lùi.

Phía sau nàng chính là Liễu Hận, Hạ Lan bị vấp, phải ngã vào lòng Liễu Hận.

Đang hoang mang vì sợ Tri Bất Nguyên chắc chắn sẽ nhân cơ hội lao đến khống chế, Hạ Lan chợt giật mình vì nghe tiếng nói của Liễu Hận thì thào bên tai...

14. Ngộ Biến Tùng Quyền Biện Pháp Hay-sau CƠN Ngộ Nhận Tranh Giải Cứu

Tuy đã nghe rõ từng lời căn dặn của Liễu Hận nhưng Hạ Lan trong dạ vẫn nghi ngờ.

Điều đó khiến Hạ Lan lập tức lâm vào thế bất lợi, Tri Bất Nguyên lao đến :

- Nữ nhân dẫu sao cũng là nữ nhân! Hạ Lan nàng hãy ngoan ngoãn hầu hạ ta nào.

Miệng cười nói, tay Tri Bất Nguyên vươn đến, dùng kiếm định chế trụ huyệt đạo Hạ Lan.

Liễu Hận thất vọng vì Hạ Lan do quá nghi ngờ nên chậm thực hiện ý định của chàng. Trước tình thế cấp bách chàng đành phải mạo hiểm hất kiếm.

Choang!

Đầu kiếm của Tri Bất Nguyên lập tức bị cái hất kiếm của Liễu Hận đẩy qua một bên.

Do lực đạo không đủ, không những Liễu Hận phải bị rơi kiếm, mà đầu kiếm của Tri Bất Nguyên tuy không thể chế trụ huyệt đạo của Hạ Lan theo ý muốn nhưng cũng khê phạm vào đầu vai bên tả của nàng.

Hành vi của Liễu Hận nếu có làm cho Tri Bất Nguyên động nộ thì sau đó lại làm y hưng phấn. Bởi mũi kiếm sắc bén của y sau cái hất kiếm của Liễu Hận đã vô tình làm phần y phục một bên vai của Hạ Lan phải rách rời và để lộ da thịt.

Tri Bất Nguyên giương đôi mắt cú vọ nhìn chòng chọc vào phần da trắng nõn nà của Hạ Lan.

Đoàn Vi Lịch sợ Tri Bất Nguyên thất thủ vội hét lên :

- Tiểu tử đang nhặt lại kiếm kìa, Tri huynh, đừng để y có cơ hội. Đánh!

Tri Bất Nguyên bình tĩnh đúng lúc :

- Hừ! Lại là ngươi! Lần trước cũng vì ngươi nên ta mất cơ hội chiếm hữu tiểu liễu đầu Xuân Mai. Lần này ngươi đừng hy vọng. Nạp mạng cho ta nào.

Y xuất kiếm đâm thẳng vào Liễu Hận.

Véo...

Liễu Hận tuyệt vọng do thanh kiếm tuy đã được chàng nhặt lại nhưng vẫn cứ nặng chình chịch trong tay chàng.

Tuy nhiên, đúng vào lúc tối hậu hữu kiếm của chàng bất ngờ bật loé lên như một tia chớp.

Véo...

Choang! Choang!

Bị phản công bất ngờ, Tri Bất Nguyên thất thần lùi lại.

Không để lỡ cơ hội, Liễu Hận vội bảo :

- Cô nương mau đỡ tại hạ đây!

Trước ánh mắt ngỡ ngàng của Tri Bất Nguyên và Đoàn Vi Lịch, Liễu Hận phải nhờ Hạ Lan nâng lên mới có thể đứng thẳng người.

Đoàn Vi Lịch nhanh chân lao đến :

- Tiểu tử vẫn chưa khôi phục chân nguyên! Cơ hội tốt này đừng nên bỏ ! Tiến lên nào, Tri huynh!

Vút!

Vù... vù...

Không chậm Tri Bất Nguyên cũng vũ lộng trường kiếm.

Véo...

Liễu Hận vội quát :

- Nhảy tránh mau!

Chàng vừa quát, Hạ Lan liền hiểu ý. Nàng cặp lấy người Liễu Hận và tung vọt qua một beê Âm!

Phập!

Chưởng và kiếm của hai gã kia đều lao thẳng vào cội cây, thay vì đạt kết quả là trừ khử được Liễu Hận.

Quay phắt lại, Tri Bất Nguyên gầm thét vang dội :

- Ngươi phải nhờ đến nữ nhân mà không xấu hổ sao, Liễu Hận? Xem kiếm!

Véo...

Liễu Hận như không quan tâm đến lời lẽ khích bác của họ Tri, chàng thản nhiên bảo Hạ Lan :

- Cô nương mau lùi ra phía sau. Và đừng quên tiếp lực cho tại hạ.

Hạ Lan vội hành động theo và nhanh nhẹn rút tay khỏi Khí Hải huyết của Liễu Hận. Điều đó cho biết lần xuất kiếm vừa rồi của chàng là do Hạ Lan thúc đẩy chân khí sang.

Nhận rõ điều đó, Đoàn Vi Lịch vội vả tiến đến, cùng hợp lực với Tri Bất Nguyên :

- Đứng để chúng có dịp tiếp trợ chân nguyên. Tận lực nào.

Vút!

Vù...

Liễu Hận vùng cười lên ngạo nghễ :

- Muộn rồi Đoàn Vi Lịch! Phần của ngươi đây! Đỡ!

Vù...

Ầm!

Với chân nguyên được Hạ Lan kịp thời trút vào huyết Linh Đài, Liễu Hận buộc Đoàn Vi Lịch phải khựng người trong một thoáng.

Với một thoáng ngắn ngủi đó, Liễu Hận kịp thời hất hữu kiếm, chặn đón kiếm chiêu của Tri Bất Nguyên đang cuộn đến :

- Tri cầu tặc! Đỡ!

Véo...

Choang! Choang!

Chiêu kiếm bị hóa giải Tri Bất Nguyên giận dữ đến tái mặt :

- Loại cuồng cầu này, không giết không được! Đoàn huynh mau lo mặt hậu, phía chính diện để cho Tri mỗ! Đỡ!

Véo...

Nghe thế Đoàn Vi Lịch vội vàng ra phía sau Liễu Hận.

Y chưa kịp dùng đấu pháp tiên hậu cùng giáp công như Tri Bất Nguyên mách bảo, phải thất kinh khi nghe Liễu Hận nạt ngang :

- Bước qua bên tả, mau!

Hạ Lan lập tức cùng Liễu Hận dịch bộ sang bên tả độ ba bước, vừa đủ tránh kiếm của Tri Bất Nguyên và cũng đủ cho Liễu Hận lao kiếm về phía Đoàn Vi Lịch.

Véo...

Nhìn chiêu kiếm của Liễu Hận xé gió lao đến, Đoàn Vi Lịch tự biết khó thể ứng phó vội bỏ dở ý định.

Không chậm Liễu Hận lại hô hoán :

- Đuổi theo gã họ Đoàn!

Hạ Lan vẫn luôn áp sát chưởng tay vào huyết Linh Đài của Liễu Hận và cả hai cứ liên kề như vậy bám theo họ Đoàn.

Vút!

Đoàn Vi Lịch phẫn nộ rút kiếm :

- Được lắm! Để xem kiếm pháp của ngươi hay của ta lợi hại! Đỡ!

Véo...

Nào ngờ, việc đuổi theo Đoàn Vi Lịch chỉ là mưu mẹo của Liễu Hận.

Ngay khi Đoàn Vi Lịch quyết cùng chàng chạm kiếm, chàng bất ngờ lao thoát khỏi vòng tay đang áp sát của Hạ Lan.

Vút!

Chàng lao về phía Tri Bất Nguyên với cả người lẫn chiêu kiếm cực kỳ nhanh chuẩn.

Véo...

Quá bất ngờ đối với Tri Bất Nguyên, y hồi hải vung kiếm trong tâm trạng hoang mang.

Véo...

Choang!

Y bị rơi kiếm nhưng vẫn không thoát khỏi hiểm cảnh.

Liễu Hận vẫn giữ nguyên thức kiếm cuộn vào y.

Véo...

Đoàn Vi Lịch bất ngờ hô hoán đề tỉnh :

- Tiểu tử xuất chiêu nhưng không có lực đạo. Tri huynh chớ hốt hoảng.

Tuy nửa tin nửa ngờ nhưng Tri Bất Nguyên cũng đánh bừa một chưởng :

- Đỡ!

Vù...

Cũng tin chắc vào lời Đoàn Vi Lịch vừa nói, Hạ Lan ngấm ngầm trách Liễu Hận quá mạo hiểm nhưng cũng vội lao đến ứng cứu chàng :

- Tri Bất Nguyên! Đỡ!

Vù...

Ầm!

Hạ Lan ứng cứu kịp lúc. Chưởng kinh của Tri Bất Nguyên tuy bị ngọn chưởng cấp bách của Hạ Lan hóa giải, nhưng với chút ít dư lực còn lại đã làm cho Liễu Hận phải loạng choạng ngã lù.

Hạ Lan càng thêm kinh tâm khi nghe từ phía sau có tiếng gầm thịnh nộ của Đoàn Vi Lịch :

- Cuồng tiểu tử phải nạp mạng!

Vút!

Véo... Véo...

Tiếng khinh thân và tiếng kiếm kinh của Đoàn Vi Lịch cuộn đến với khí thế thật hung hiểm, Hạ Lan chẳng biết làm cách nào hơn đành phải ôm bừa Liễu Hận và nhảy đại về một phía.

Vút!

Bất ngờ Tri Bất Nguyên sau lần hoang mang kịp bình tĩnh.

Y lao theo với một ngọn chưởng đủ thập thành :

- Chết!

Vù...

Đang bị Hạ Lan ôm chặt, Liễu Hận bật gào lên :

- Hãy tiếp trợ chân khí! Đánh!

Miệng thì gào, tả thủ của chàng cũng hất ra.

May thay, Hạ Lan tuy đang bấn loạn nhưng cũng kịp làm theo ý định của chàng.

Nàng cấp thời vận lực, trút sang người Liễu Hận.

Vù...

Ầm!

Hữu kiếm của Liễu Hận cũng theo đó hất ngược ra phía sau.

- Trúng!

Véo...

Vẫn là chiêu kiếm vừa nhanh vừa chuẩn xác như thuở nào, cử động của chàng nhờ đó kịp bức Đoàn Vi Lịch lùi lại, khi y định âm thầm ám toán từ phía sau.

Lúc này đây, tuy Hạ Lan đang đứng sát người vào lòng Liễu Hận, nhưng do tình thế bức bách, Liễu Hận nào dám bảo nàng lùi ra.

Dùng tay tả vòng qua người Hạ Lan, Liễu Hận khê bảo :

- Tình thế nào, cô nương đừng nên gián đoạn việc tiếp trợ chân khí cho tạt hạ.

Hãy để mặc tạt hạ đối phó với lũ mặt người dạ thú.

Hạ Lan tuy đang đỏ mặt vì nhận ra tư thế như đôi tình lữ giữa nàng và Liễu Hận, nhưng nàng cũng phải thừa nhận Liễu Hận nhận định đúng.

Nàng đành đứng yên. Ngoài việc phó mặc việc giao đấu cho Liễu Hận, nàng chỉ biết liên tục tiếp trợ chân nguyên cho chàng mà thôi.

Liễu Hận nhận thấy chân lực nội thể của nàng đang cuộn cuộn trút sang, chàng lập tức xuất kiếm :

- Xem kiếm nào, lũ cuồng cầu!

Véo... Véo...

Chiêu kiếm được Liễu Hận thi triển với tất cả phần nộ, khiến mức độ lợi hại vượt ngoài sự ước lượng của Đoàn Vi Lịch và Tri Bất Nguyên.

Cả hai tuy vung kiếm đón đỡ, một ở phía trước và một ở phía sau, nhưng do vừa đánh vừa giữ kẽ nên hầu như là chỉ đánh cầm chừng và chiếu lệ.

Thoạt đầu, Liễu Hận ngỡ bọn chúng xảo quyết cố tình đánh như vậy để chờ khi nguồn chân nguyên của Hạ Lan tiếp trợ cho chàng rồi sẽ đến lúc cạn kiệt.

Chàng cùng lo ngại điều này nên cứ tận lực bình sanh ra chiêu, mong hạ thủ sớm bọn chúng chừng nào tốt chừng ấy.

Nhưng ở chàng đang có một trở ngại khiến ý đồ của chàng khó đạt kết quả.

Chân lực chàng đang thi triển thành từng thức kiếm là do Hạ Lan truyền qua, chàng không thể tách rời khỏi Hạ Lan nếu không muốn lập lại hành động mạo hiểm vừa rồi suýt đưa chàng đến chỗ nạp mạng.

Chàng di chuyển dĩ nhiên đưa Hạ Lan cùng di chuyển và vì thế ngoài kiếm chiêu vẫn linh hoạt như thuở nào, cước bộ của chàng không thể có mức độ nhanh như ý chàng muốn.

Điều này làm cho mọi kiếm chiêu tối hậu nhằm hạ sát hoặc Tri Bất Nguyên hoặc Đoàn Vi Lịch của chàng phải mất đi tác dụng. Cả hai đã nhanh chóng dịch bộ lẩn tránh khi biết chàng sắp hạ chiêu cuối cùng.

Cầm cự mãi và vẫn thấy thái độ giữ kẽ ở cả hai vẫn còn, Liễu Hận động tâm.

Chàng bắt đầu để tâm dò xét thái độ của cả hai.

Và chỉ sau một vài lần xuất lực kế tiếp, Liễu Hận không thể không nhận ra ý đồ thật sự của hai gã Thiếu trang chủ.

Chàng ngấm ngấm khinh bỉ bọn chúng :

- “Hóa ra bọn chúng đều sợ những chiêu kiếm thật sự nhanh của ta! Sợ như vậy nên cả hai đều giữ kẽ, không tên nào muốn tận lực giao chiến. Nói đúng hơn, tên nào cũng ngấm ngấm chờ ta hạ thủ tên còn lại và nhân đó y sẽ tìm cách ám toán khi ta bất phòng. Hừ! Bằng hữu như chúng thật đáng xấu hổ.”

Để kiểm chứng nhận định này, Liễu Hận vờ dồn mọi nỗ lực vào việc hạ sát Đoàn Vi Lịch :

- Xem kiếm!

Véo...

Đoàn Vi Lịch đương nhiên phải xuất lực đón đỡ và tìm cách dịch bộ thật nhanh nếu phát hiện ở chàng có ý đồ thi triển chiêu tối hậu.

Chàng vẫn bám theo, bằng cách đưa Hạ Lan cùng đi. Đồng thời chàng vờ gầm vang dội :

- Lần này đổ người thoát! Đỡ!

Véo...

Chàng quá quyết liệt khiến Đoàn Vi Lịch bối rối. Tuy thế, ở phía sau vẫn không thấy Tri Bất Nguyên lặn xả vào cho dù chàng thừa biết Tri Bất Nguyên vẫn đang bám theo và luôn giữ một khoảng cách an toàn.

Đó là vì y sợ Liễu Hận bất ngờ quay lại và cũng vì không muốn phải nạp mạng, tạo cơ hội cho Đoàn Vi Lịch có dịp hạ thủ Liễu Hận. Và đúng hơn là Tri Bất Nguyên đang lẳng lặng chờ thời cơ. Chỉ cần Liễu Hận quá mãi mê, do hạ sát họ Đoàn, y sẽ chớp lấy thời cơ hạ thủ chàng, bất chấp sinh mạng của Đoàn Vi Lịch vì không người tiếp cứu sẽ bị chàng hạ sát.

Càng nghĩ càng giận cho hành vi quá ti tiện của bọn chúng, chúng đạp lên nhau mà sống, cầu đạt mục đích bất chấp phương tiện, không kể đến tình bằng hữu, Liễu Hận bất ngờ quay ngược lại, quyết đoạt mạng Tri Bất Nguyên.

- Đỡ!

Véo...

Choang!

Chàng ra chiêu quá nhanh, khiến Tri Bất Nguyên phải chậm chân khi tức tối hồi bộ. Vì thế Tri Bất Nguyên phải rơi kiếm.

Chàng điểm một nụ cười khinh bỉ :

- Người kém thế sao? Đỡ!

Véo...

Vút!

Đúng như chàng nghĩ, khi thấy thời cơ không còn, ngược lại khả năng mất mạng đang hiển hiện, Tri Bất Nguyên còn ý nghĩ nào khác ngoài việc xoay mình bỏ chạy?

Việc đào tẩu của họ Tri cũng làm cho Đoàn Vi Lịch thất kinh khiếp sợ.

Y không chờ Liễu Hận phát chiêu cũng tung thân đi mất.

Vút!

Chàng nhìn theo chúng, ngẩng mặt cười dài :

- Ha... ha... ha...

Tràng cười của chàng với ý đồ làm cho Tri Bất Nguyên và Đoàn Vi Lịch phải thêm kinh hãi, không dám nghĩ đến việc lên quay trở lại, không ngờ đã làm cho Hạ Lan giật mình.

Hạ Lan ngơ ngác nhìn quanh, phát hiện bọn Tri Bất Nguyên đã đi mất. Nàng vội dịch người lùi khỏi Liễu Hận.

Nguồn chân nguyên đang được Hạ Lan tiếp trợ, cũng bởi hành động này lập tức biến khỏi người Liễu Hận.

Hoàn toàn hụt hẫng, Liễu Hận như người thoát lực, ngã khuỵu xuống.

Cuồng quít vì không lường được hậu quả này, Hạ Lan vội tiến đến áp chưởng tay vào Linh Đài huyết của chàng.

Hạ Lan vừa trút chân khí sang, lập tức có tiếng người hô hoán :

- Không được!

Tuy nhiên, phần vì tiếng kêu được phát đi bằng thanh âm xa lạ, phần do Hạ Lan chỉ muốn Liễu Hận nhanh chóng tỉnh lại nên khi nghe tiếng kêu nọ vang đến tai thì Hạ Lan đã nhả kinh vào nội thể của Liễu Hận rồi.

Ọe!

Liễu Hận bắt ngờ thổ huyết và toàn thân và lập tức bất động.

Thất kinh, Hạ Lan vội thu tay về và ngơ ngác đưa mắt nhìn thăm trạng không hiểu sao lại xảy đến cho Liễu Hận.

Hạ Lan như quên đi chủ nhân của lời hô hoán, đã kêu nàng không được truyền chân khí cho Liễu Hận.

Hạ Lan chỉ nhớ đến lúc nhân vật nọ thật sự xuất hiện cạnh nàng với câu chất vấn có phần gay gắt :

- Sao cô nương truyền lực cho y?

Bị hỏi một cách bất ngờ, Hạ Lan đang trong tâm trạng của người có lỗi vội giải thích và quên mất rằng người vừa hỏi nàng là một nhân vật hoàn toàn xa lạ :

- Tiểu nữ thấy y sắp ngất, đó là hậu quả của nội thương chưa kịp điều trị. Việc truyền lực chẳng lẽ là sai trái sao?

Nhân vật nọ càng thêm gay gắt :

- Đừng nói là sai trái. Hành động thiếu suy xét của cô nương có thể khiến y phải mất mạng nữa là khác. Hừ! Xem ra, hoặc cô nương là hạng đối ân thành oán, hoặc cô nương quá xuẩn động vô tình đã hại y?

Bị mắng oan, Hạ Lan như người trong cơn mê bỗng bừng tỉnh :

- Tiểu nữ nghĩ...! Mà này, các hạ là ai? Quen biết ra sao với Liễu Hận? Các hạ biết gì về ta để chưa gì bảo ta là hạng người đối ân thành oán, cố ý hãm hại y?

Nhân vật nọ cười lạt :

- Nếu nói về quen biết, có lẽ Từ Kim này quen biết Liễu Hận còn hơn cô nương nhiều. Việc cô nương vô tình hay cố ý hãm hại y, ta hy vọng cô nương phải giải thích minh bạch. Bằng không...

Hạ Lan lập tức có phản ứng :

- Bằng không thì thế nào? Các hạ đừng nghĩ chỉ dựa vào một câu nói của các hạ, Hạ Lan ta có thể tin các hạ là người quen biết với y. Hừ!

Tiếng hừ lạnh của Hạ Lan ngay khi nàng dứt lời khiến Từ Kim có một thoáng ngập ngừng. Từ Kim sau đó mới hỏi :

- Cô nương nghi ngờ lời ta nói ư?

Hạ Lan nhìn sang Từ Kim dò xét :

- Đúng! Ta không thể không nghi ngờ lời nói của các hạ.

Từ Kim có ý giận :

- Tại sao? Nếu cô nương giải thích được nguyên do, ta sẽ không truy cứu lời nhận định hồ đồ của cô nương. Ngược lại, nhất định ta sẽ cho cô nương một bài học.

Hạ Lan vẫn không có vẻ gì lo sợ trước lời dọa nạt của đối phương :

- Hừ! Các hạ muốn nghe giải thích ư? Được! Vậy các hạ nói thử xem việc các hạ xuất hiện kịp lúc như thế này là vô tình hay cố ý?

Từ Kim dao động :

- Cô nương sao lại hỏi ta câu này?

- Ta hỏi vì ta nghi ngờ thành ý của các hạ. Nếu các hạ có thể xuất hiện kịp lúc thì tại sao lúc ta và Liễu Hận lâm nguy, các hạ không hiện thân ứng cứu?

Từ Kim chống chế :

- Ta chỉ tình cờ đi ngang qua. Lúc ta đến đã thấy hai gã kia lo tháo chạy.

- Hừ! Các hạ nói hai chữ tình cờ nghe ra thật miễn cưỡng. Nơi này cách bìa rừng ít lắm cũng là ba mươi trượng, một người nếu tình cờ đi ngang qua như các hạ nói, làm thế nào có thể nghe được từng tiếng động với một khoảng cách xa như vậy? Hay các hạ cho các hạ có bản lãnh thông thiên triệt địa? Hoặc có biết tài nghe xạ nghìn dặm gọi là Lục Nhĩ Thông?

Từ Kim thật sự bối rối và tìm cách lẩn tránh lời giải thích :

- Tùy cô nương vậy. Tin cũng được, không tin cũng được. Nhưng theo ta, trước hết hãy tìm cách chữa trị cho Liễu Hận.

Dứt lời, Từ Kim khom người định xem xét thương thế cho Liễu Hận.

Hạ Lan bật quát :

- Không được chạm vào! Bằng không, các hạ đừng trách ta phải thất lễ!

Từ Kim giật mình đứng lên, đưa mắt nhìn Hạ Lan :

- Trừ phi các hạ giải thích rõ giữa các hạ và Liễu Hận có liên quan như thế nào, may ra ta có thể tin và sẽ chấp thuận ý đồ của các hạ, cho đó là thành ý thật sự.

Từ Kim phẫn nộ :

- Sinh mạng của y đang như chỉ mảnh treo chuông, cô nương càng quyết liệt càng khiến y mau đi đến chỗ chết?

Hạ Lan nghe thế lo sợ :

- Sao các hạ biết?

Từ Kim không kềm nén được, bật ra tiếng thở dài :

- Nói đúng ra, tại hạ đến đã lâu. Nhưng với những gì tại hạ nhìn thấy, tại hạ nghĩ người cần cứu là cô nương. Tại hạ làm sao dám nghĩ rằng giữa y và cô nương lại có sự hợp lực một cách kỳ lạ như vậy. Hà... hà... hà...

Nghe Từ Kim nhắc đến chuyện vừa rồi, Hạ Lan đỏ mặt khi tự tưởng tượng đến cảnh này, là nữ nhân nhưng lại lộ liễu đứng trong vòng tay ôm ấp của Liễu Hận. Hạ Lan lí nhí giải thích :

- Ta phải truyền lực cho y, giúp y thi triển kiếm pháp kháng cự lại hai gã mặt người dạ thú.

Từ Kim khẽ gật đầu :

- Ngay khi cô nương tự ý rời khỏi y, cô nương thì vô sự còn y thì chấp nhận ngã vật ra, tại hạ mới hiểu trước đó tại hạ đã nghĩ lầm. Chỉ có điều...

Từ Kim buông lỏng lời nói, đưa mắt ngắm nhìn Hạ Lan từ đầu cho đến chân :

- Cô nương cũng là người luyện võ, việc cô nương đang truyền lực lại bất ngờ thu hồi, đó là điều đại kỵ, không lẽ cô nương không biết.

Hạ Lan tròn mắt :

- Ta... ta...

Từ Kim đưa mắt nhìn Liễu Hận, vẫn đang nằm bất động :

- Đã thế, sau đó cô nương lại hấp tấp trút chân khí vào y. Dù đó có là thành ý, việc cô nương làm vô tình tạo một áp lực đột ngột, đã kích toàn bộ kinh mạch của y.

Hậu quả thật khó lường.

Hạ Lan càng nghe càng kinh hãi. Vì thế, nàng hoàn toàn quên việc Từ Kim chưa hề giải thích mối quen biết giữa y và Liễu Hận. Và nàng vẫn cứ bất động mặc nhiên chấp nhận việc Từ Kim đang làm.

Từ Kim từ từ khom người, chuẩn bị xem qua thương thế cho Liễu Hận.

Một tiếng quát lạnh lạnh chợt vang lên, khiến Từ Kim và Hạ Lan cùng giật mình bàng hoàng :

- Dừng tay!

Phát hiện nhân vật đang xuất hiện là một mỹ phụ trung niên xa lạ, Từ Kim đưa cao hữu chưởng với câu quát hỏi :

- Phương giá là ai? Xuất hiện với ý đồ gì?

Hạ Lan thì khác. Đang hoảng hốt nàng đổi sang vui mừng.

Hạ Lan vội ngăn Từ Kim lại :

- Các hạ chớ hàm hồ. Đây là...

Mỹ phụ trung niên ra hiệu, bảo Hạ Lan đừng nói, mắt vẫn xạ nhìn Từ Kim :

- Câu ngươi vừa hỏi, phải để ta hỏi người mới đúng. Người quen biết thế nào với tiểu tử kia?

Thái độ của Hạ Lan, cho dù lời nói của nàng đột ngột bị bỏ lửng, cũng đủ cho Từ Kim tin rằng giữa mỹ phụ trung niên và Hạ Lan phải có mối liên hệ. Từ Kim đáp :

- Như tại hạ vừa giải thích với vị cô nương này.

Mỹ phụ trung niên cười lạnh, ngắt ngang lời đang nói của Từ Kim :

- Những gì vừa xảy ra, ta kịp đến và kịp nghe tất cả. Nhưng người nào có lời nói nào gọi là giải thích? Hừ! Bây giờ người giải thích cũng không muộn. Nào, người nói đi, người quen biết thế nào với tiểu tử?

Hạ Lan lúc bấy giờ mới nhớ lại. Nàng tỏ ra cảnh giác, đưa mắt nhìn Từ Kim :

- Phải đấy! Nếu các hạ không giải thích rõ, đừng mong gì chạm được vào người Liễu Hận.

Từ Kim càng hiểu rõ hơn cảnh ngộ bản thân. Một mình y đang phải đối phó với hai nhân vật chắc chắn là người cùng một phe. Từ Kim lên tiếng với sắc mặt thật miễn cưỡng :

- Được! Vì lo cho sinh mạng Liễu Hận, tại hạ đành phải nói tất cả vậy!

Từ Kim liền thuật lại chuyện đã xảy ra tại Vô Mộc Giác, nơi Liễu Hận đã cùng y góp một phần sức lực vào việc trừ khử tận gốc rễ Ngũ Kỳ giáo.

Sau cùng, Từ Kim nói thêm :

- Sự quen biết giữa tại hạ và Liễu Hận tuy chỉ có như thế. Nhưng, tại hạ nghĩ, tại hạ có đủ tư cách để tìm hiểu và lo phương chữa trị cho y. Phương giá nghĩ thế nào Từ Kim hỏi như thế vì đang khi thuật lại những gì đã xảy ra tại Vô Mộc Giác, y không thể không nhìn thấy sắc mặt của mỹ phụ trung niên luôn thay đổi.

Quả nhiên, nhận định của Từ Kim là không lầm. Ngay khi Từ Kim dứt lời, mỹ phụ trung niên bất ngờ hỏi :

- Người vừa nói giữa tiểu tử và Ngũ Kỳ giáo có mối thâm thù đại hận?

Từ Kim thần nhiên đáp :

- Đó là những gì tại hạ được Liễu Hận nói cho biết. Còn nguyên nhân như thế nào, phương giá đừng hỏi, vì tại hạ không thể nào đáp ứng được.

Mỹ phụ trung niên dò xét nhìn Từ Kim :

- Người không biết gì về xuất xứ cũng như lai lịch của Liễu tiểu tử?

Từ Kim lộ vẻ khó chịu :

- Tại hạ không biết. Chủ ý của phương giá là thế nào? Cho hay không cho tại hạ xem qua thương thế của Liễu Hận?

Mỹ phụ trung niên chớp mắt :

- Liệu người có đủ bản lĩnh để giúp một người bị thương tổn Bát Đại Kinh Mạch như tiểu tử được phục hồi không?

Từ Kim thất sắc :

- Phương giá muốn nói đó là điều đang xảy đến cho Liễu Hận?

Mỹ phụ trung niên gật đầu :

- Không sai! Qua những gì đã xảy ra và với hiện trạng ngay trước mặt, Liễu tiểu tử quả là đang trong tình trạng này.

- Còn phương giá? Phương giá có thể giúp y không?

Mỹ phụ trung niên chậm rãi lắc đầu :

- Ta sẽ tận lực nhưng khó thể nói chắc kết quả.

Từ Kim thật sự lo ngại :

- Có nghĩa là phương giá vô năng?

- Gần đúng!

- Gần đúng?

- Phải! Chỉ là gần đúng thôi! Vì ta nghĩ ta có một biện pháp là...

Đang nói, đột nhiên mỹ phụ trung niên dừng lời, khiến Từ Kim hoang mang :

- Sao phương giá không nói nữa?

Nhìn Từ Kim, mỹ phụ trung niên bảo :

- Tựa trung là ta hãy còn một biện pháp khả dĩ đưa đến kết quả, nhưng ta không thể cho người biết.

- Tại sao? Do phương giá không tin chắc vào biện pháp đó ư?

- Nói như vậy cũng đúng!

Từ Kim lộ vẻ khẩn trương :

- Nếu vậy, sao phương giá không giao y cho tại hạ đem đi?

- Đem đi? Để làm gì?

- Tại hạ biết một người có năng lực giúp y khôi phục.

- Ai?

- Minh chủ Kiếm minh.

Mỹ phụ trung niên kinh ngạc :

- Kiếm minh? Danh xưng này từ đâu mà có? Ta chưa nghe bao giờ.

Từ Kim giải thích :

- Sau sự biến ở Vô Mộc Giác, Vô Lâm Kiếm Hội vẫn tiến hành. Kết quả, quần hùng thiện dụng kiếm đều tán thành việc lập một Kiếm minh và Minh chủ của Kiếm minh chính là...

Đưa tay ngăn lại, mỹ phụ trung niên hỏi :

- Khoan đã! Ta chưa cần biết Minh chủ của Kiếm minh là ai vội. Điều ta đang muốn biết là tôn chỉ hoặc ý đồ của Kiếm minh. Không lẽ các thuộc hạ các phái như Vô Đang, Côn Luân, Hoa Sơn và Nga My cũng gia nhập Kiếm minh? Họ dễ dàng từ bỏ môn phái của họ như thế sao?

Từ Kim đành phải giải thích :

- Tôn chỉ của Kiếm minh là muốn giúp mọi người có nhiều cơ hội trao đổi và tham khảo về kiếm pháp lẫn nhau. Từ đó mà suy, những nhân vật gia nhập Kiếm minh không bắt buộc phải ly khai môn phái xuất xứ của họ. Họ đồng thời là người của Côn Luân, chẳng hạn và cũng là người của Kiếm minh.

Mỹ phụ trung niên bĩu môi :

- Vị tất Kiếm minh thật sự có thiện ý như người nói. Mà thôi! Người thử nói xem Minh chủ của Kiếm minh là ai, xem có đủ bản lĩnh giải cứu tiểu tử như người nói không?

Tuy khó chịu vì lời nhận định hầu như quá vội của đối phương, nhưng do cần phải cứu mạng cho Liễu Hận, Từ Kim đành nén giận và đáp lời :

- Bắc Tung Sơn, Luân Hồi Ngũ Tuyệt Kiếm Đỉnh Nhất Hải chính là Minh chủ Kiếm minh.

Mỹ phụ trung niên vừa nghe xong tính danh này bỗng gật đầu thán phục :

- Nếu là Bắc Tung Sơn, ta có thể tin vào nhân cách của lão và Kiếm minh thật sự có thiện ý.

Không hề chờ đợi sự thay đổi thái độ như thế này, Từ Kim phán đoán :

- Nói vậy, tại hạ có thể đưa Liễu Hận đi?

Mỹ phụ trung niên thở dài :

- Đó là ta chỉ đề cập đến nhân cách đáng tin cậy của Bắc Tung Sơn. Ngoài ra, việc lão có thể cứu mạng được cho Liễu tiểu tử hay không, ta khó thể nói chắc.

- Phương giá không tin vào tại hạ?

- Không phải không tin. Nhưng nếu Bắc Tung Sơn cũng bó tay như ta thì sao?

Lộ vẻ khó khăn, Từ Kim bối rối :

- Tại hạ chưa nghĩ đến điểm này. Nhưng biết đâu Minh chủ Kiếm minh thật sự có năng lực?

Nhìn xa xăm một lúc, sau đó Mỹ phụ trung niên chợt bảo :

- Hay là thế này vậy. Y đã ở đây và thương thế của y là do ta phần nào, hãy để ta thử chữa trị cho y đã. Nếu không được người vẫn có thể đưa y đi.

Từ Kim kinh ngạc :

- Phương giá nói thương thế của Liễu Hận là do phương giá?

Hạ Lan mãi đứng nghe, vì sợ Từ Kim có điều ngộ nhận, nàng vội lên tiếng :

- Thật ra thương thế của y là do ta. Các hạ cứ nghe ta nói sẽ rõ.

Hạ Lan vẫn tất tưởi lại sự nhầm lẫn tai hại của nàng, đưa đến kết quả bi thảm cho Liễu Hận.

Nghe xong, Từ Kim dù không muốn cũng phải nổi giận :

- Y đã bảo không phải y hạ độc, sao cô nương không cho y cơ hội chứng minh, đã vội quật chưởng vào y? Cô nương có biết y chưa từng luyện nội công không? Hừ! Đã vậy, cô nương còn hành hạ y, khiến y không có dịp phục hồi thương thế. Tại hạ thật...

Mỹ phụ trung niên chột gât :

- Đủ rồi! Trên đời này có ai lại không một lần nhầm lẫn. Quan trọng là sau đó có biết phục thiện hay không. Nếu người không còn gì để nói, sao không lẳng lặng chờ xem ta có thể cứu mạng y?

Qua trang phục và thái độ của Mỹ phụ trung niên, ra dáng vị tôn sư một phái, Từ Kim đành nhẫn nhịn chịu đựng. Cho dù trong thâm tâm của y đang thật sự bất bình về sự nhầm lẫn khó thể tha thứ của Hạ Lan và của Mỹ phụ trung niên nọ.

Đưa mắt nhìn quanh và nhìn lại Từ Kim có ý dò xét, Mỹ phụ trung niên sau cùng buông người ngồi xuống nền đất rùng, bên cạnh Liễu Hận, bất chấp xiêm y vì thế có thể bị dơ bẩn.

Hiểu ý, Hạ Lan lên tiếng :

- Cứu Ma Ma yên tâm. Hạ Lan nhất định không để điều bất trắc xảy ra.

Từ Kim nghe thế cũng hiểu :

- Nếu phương giá ngại, không muốn đưa y đến nơi nào tốt hơn để chữa trị, xin cứ yên tâm động thủ. Bất luận thế nào, tại hạ chỉ có thể là bằng hữu, không phải địch nhân với những thủ đoạn ám toán lên lút.

Mỹ phụ trung niên cười nhẹ nhõm :

- Hy vọng lời nói này của người là thật tâm. Hạ Lan, ta trông cậy ở người đó.

Dù đã nghe lời đề quyết của Từ Kim, Hạ Lan ngay sau đó vẫn phập phồng phòng bị. Vì khi có ai đó cần phải vận công để điều trị thương thế cho ai khác, điều tối kỵ là bị để tam nhân gây kinh động.

Mỹ phụ trung niên lo sợ cũng phải và Hạ Lan vì thế cũng phải thận trọng cảnh giác.

Để tránh mọi nghi kỵ, Từ Kim nhẹ bước ra xa và luôn đưa mắt dõi nhìn từng động tác của Mỹ phụ trung niên.

Y chỉ yên tâm khi thấy ở Mỹ phụ trung niên là sự cẩn trọng của người đang có phận sự cứu mạng một người khác.

Điều đó chứng minh Mỹ phụ trung niên đang thật lòng muốn giải cứu cho Liễu Hận.

15. Ân Ân Oán Oán Thật Khó Phân-nội Lực Vô Tình Bị Hóa Giải

Cho dù đã làm đủ mọi biện pháp, khi thấy Liễu Hận vẫn không lai tinh, mỹ phụ trung niên vội ngừng tay.

Từ Kim nghi ngại :

- Thế nào, phương giá?

Mỹ phụ trung niên lộ ý nghi ngờ :

- Người bảo tiểu tử chưa từng luyện nội công?

Từ Kim bối rối :

- Qua những gì đã xảy ra tại Vô Mộc Giác, không riêng gì tại hạ, Minh chủ Kiếm minh cũng có nhận định như vậy.

Mỹ phụ trung niên lắc đầu :

- Nếu là vậy thì lạ lắm. Ta đã cố hết sức vẫn không có cách nào giúp y tự ổn định Bát Đại Kinh Mạch. Phải chi y là người đã từng luyện nội công, điều này sẽ dễ dàng hơn.

Từ Kim lo lắng :

- Phương giá thật sự bó tay?

Gật đầu, Mỹ phụ trung niên giải thích :

- Để giúp một người chưa từng luyện nội công tự ổn định lại một Đại Kinh Mạch, công lực của ta thừa đủ. Nhưng để ổn định những Bát Đại Kinh Mạch, theo ta, người có đưa y đến với Minh chủ Kiếm minh cũng vô ích. Trừ phi lão họ Đinh có bản thân công lực thâm hậu hơn ta những mười lần.

- Mười lần? Cần phải như thế thật sao?

- Ta không hề dối gạt người, và ta cũng tin chắc bản thân công lực cỡ đó, Đinh Nhất Hải không thể có.

- Vậy phải làm gì? Không lẽ cứ để Liễu Hận như thế này mãi?

Thở dài, Mỹ phụ trung niên nói như nói với chính mình :

- Ta có nói ta hãy còn một biện pháp khả dĩ. Hà...! Y bị như thế này là vì sự ngộ nhận của ta, ta đành phải áp dụng biện pháp đó vậy.

Từ Kim khấp khởi mừng :

- Nếu có biện pháp, mong phương giá gia ân, tại hạ xin vì Liễu Hận ghi lòng tạc dạ đại ân của phương giá.

- Người lo cho y đến thế sao?

Trước cái nhìn quá dò xét của Mỹ phụ trung niên, Từ Kim không hiểu sao đột nhiên tìm cách lẩn tránh :

- Ở đây, có thể nói chỉ có tại hạ là bằng hữu của Liễu Hận. Tại hạ đáp tạ đại ân thay cho y, có gì không đúng?

Mỹ phụ trung niên tuy lấy làm lạ về phản ứng có phần kỳ quặc của Từ Kim, nhưng vẫn phải tán đồng lời giải thích đó.

- Ta nào bảo là không đúng? Nhưng, được một bằng hữu như người, xem ra Liễu tiểu tử có thể sẽ không ngờ. Mà này, biện pháp ta vừa nói rất cần sự thật tâm của người.

Từ Kim hoang mang :

- Thật tâm như thế nào?

Lấy từ trong người ra một hoàn linh đan, Mỹ phụ trung niên giải thích :

- Nếu y thật sự chưa từng luyện nội công, hoàn linh đan này sẽ giúp bản thân y có được mười năm công lực. Sau đó, với số chân nguyên đó, ta sẽ truyền thụ cho y một ít tâm pháp. Để rồi từ đó, với việc tiếp trợ chân nguyên ta, y sẽ tự ổn định Bát Đại Kinh Mạch đã bị tổn thương. Ngược lại...

- Ngược lại thế nào?

- Hừ! Nếu y đã từng luyện nội công mà vì bất cẩn người bảo là không có, sẽ có hai kết quả.

- Hai kết quả?

- Phải! Một sẽ là may cho y, nếu nội công y đã luyện có phần phù hợp tính năng của hoàn linh đan này, y sẽ tăng tiến võ công. Hai, đường lối võ học nếu hoàn toàn khác biệt, tính năng của hoàn linh đan này sẽ hóa giải toàn bộ chân lực y đã luyện, thêm vào đó, việc chữa trị cho y kể như sau này vô phương. Người có tin chắc là y chưa từng luyện nội công không?

Từ Kim cố ngẫm nghĩ một lúc mới dám lập lại một lần nữa nhận định của y :

- Liễu Hận chưa từng luyện nội công. Cho dù, sau khi chia tay ở Vô Mộc Giác, do Liễu Hận bị lão Lam Kỳ đường Ngũ Kỳ giáo bắt đi, không có lý nào lão Lam Kỳ đường chủ lại có nhã ý truyền thụ nội công tâm pháp cho Liễu Hận.

- Y đã bị lão Vương Toàn bắt giữ?

Từ Kim gật đầu :

- Không sai!

- Chuyện xảy ra bao lâu rồi?

- Cho đến tận hôm nay thì chưa đầy một tuần trăng.

Mỹ phụ trung niên gật đầu :

- Một tuần trăng! Được lắm! Ta không cần biết y làm cách nào thoát được lão Vương Toàn. Nhưng với thời gian ngắn ngủi như vậy, cho dù lão Vương Toàn có muốn truyền thụ nội công tâm pháp cho y, kết quả là không đáng kể.

Quay lại Hạ Lan, Mỹ phụ trung niên hỏi :

- Người đã từng cùng y giao đấu, theo người, y có phải là người biết nội công không?

Hạ Lan vội đáp :

- Ngay chiều đầu y đã trúng chưởng. Tiếp theo đó Hạ Lan thấy y vẫn thản nhiên dùng kiếm đuổi Tri Bất Nguyên phải bỏ chạy.

Từ Kim hí hửng :

- Ở Vô Mộc Giác cũng vậy. Liễu Hận không cần có nội lực vẫn có thể thi triển những kiếm chiêu lợi hại để sát thương địch nhân.

Hạ Lan chột cau mày :

- Chỉ có điều, sau đó Hạ Lan phát hiện y ngồi xuống như muốn tự điều công trị thương. Nếu y không biết tâm pháp, y tọa công để làm gì?

Từ Kim hoang mang :

- Có điều đó thật sao? Tại hạ tin chắc y chưa từng biết đến nội công thật.

Mỹ phụ trung niên nghi hoặc :

- Dựa vào đâu để người tin chắc điều này?

Từ Kim giải thích :

- Liễu Hận đã thản nhiên tìm đến Vô Lâm Kiếm Hội. Chứng tỏ y đến với tư thế sẵn sàng. Sau đó, với những diễn biến xảy ra, y chưa một lần bị thương vẫn có những cử chỉ và thái độ của một người không hề biết đến nội công, ngoại trừ kiếm pháp.

Mỹ phụ trung niên lại gật đầu :

- Ta tin người có nhận xét không lầm. Và lại việc Hạ Lan cũng nhìn thấy y ngồi tọa công vị tất đó là y muốn tọa công. Thế nào?

Từ Kim đáp nhanh :

- Nếu hoàn linh đan thật sự có thể giúp Liễu Hận khôi phục, phương giá cứ yên tâm động thủ.

Mỹ phụ trung niên nghe thế, lập tức nạp hoàn linh đan nọ vào miệng Liễu Hận.

Hoàn linh đan không hiểu được làm bằng những phương dược cực kỳ quý nào, công năng của hoàn linh đan được thể hiện rất rõ.

Hơi thở của Liễu Hận đang mong manh như sợi tơ, sau một lúc được nạp linh dược, hơi thở có chiều thay đổi theo hướng tốt.

Mỹ phụ trung niên không một chút ngập ngừng, đột nhiên lên tiếng :

- Chờ y lai tỉnh và truyền thụ tâm pháp cho y, rất có thể làm cho công dụng diệu kỳ của linh đan mất đi hiệu quả. Ta muốn dùng công lực bản thân giúp y ổn định kinh mạch ngay lúc này. Người nghĩ sao?

Từ Kim tiến lại gần, ứng tiếng :

- Nếu phương giá không ngại hao tổn chân nguyên, tại hạ không phản đối.

Mỹ phụ trung niên lập tức áp chưởng tay vào huyệt Đan điền của Liễu Hận.

Được một lúc, dù đang mệt nhoài nhưng Mỹ phụ trung niên vẫn mỉm cười hài lòng vì nhìn thấy ánh mắt sinh động của Liễu Hận rốt cuộc cũng hiện lên.

Thu tay về, Mỹ phụ trung niên lên tiếng :

- Người cảm thấy thế nào? Đã hoàn toàn khôi phục chưa?

Từ Kim lên tiếng :

- Liễu nhân huynh tỉnh lại là tốt rồi. Ái chà! Tại hạ đã một phen lo sợ cho nhân huynh.

Liễu Hận đưa mắt nhìn từng người một. Chàng cố ngồi dậy với gương mặt biến sắc.

Thấy thế, Hạ Lan lo âu :

- Có chuyện gì không ổn sao?

Liễu Hận ngồi lên, cười buồn bã lên tiếng :

- Chuyện gì đã xảy ra cho tại hạ?

Không nghe bất kỳ lời cảm kích nào của Liễu Hận đối với Mỹ phụ trung niên, sợ có điều không tốt xảy đến, Từ Kim vội giải thích :

- Vị tiền bối đây là người đã hy sinh một hoàn linh đan chí bảo để cứu mạng Liễu huynh. Chuyện là thế này...

Thái độ của Liễu Hận vẫn không thay đổi. Chàng vẫn giữ vẻ mặt buồn buồn và không hề lên tiếng cảm kích việc thi ân của Mỹ phụ trung niên nọ. Cho dù chàng vừa nghe Từ Kim thuật lại tất cả.

Ngay khi Từ Kim dứt lời, chàng liền hỏi :

- Từ nhân huynh xuất hiện nơi này là do đi tìm tại hạ?

Len lén nhìn Mỹ phụ trung niên, Từ Kim cảm thấy áy náy trước thái độ quá vô tình của Liễu Hận. Tuy thế, Từ Kim vẫn đáp :

- Đúng vậy! Tại hạ vì lo cho Liễu nhân huynh nên...

- Từ huynh tìm với ý gì?

Cách hỏi của Liễu Hận khiến Từ Kim lo lắng :

- Vì tại hạ biết Liễu huynh rất quan tâm đến Võ Lâm Kiếm Hội. Ngay khi Kiếm minh được lập thành, tại hạ liền nghĩ đến Liễu huynh không muốn mất cơ hội gia nhập Kiếm minh.

Chàng lại hỏi :

- Kiếm minh nào? Nhân vật nào là người lập ra Kiếm minh?

Phẫn nộ trước thái độ của Liễu Hận, Mỹ phụ trung niên bỗng hừ lạnh :

- Người không cảm kích ta, ta biết đó là do người vẫn còn tức giận vì thái độ của ta trước đó. Tuy nhiên, nếu người muốn cùng ai khác hàn huyên tâm sự, ít ra người cũng chờ ta bỏ đi, hoặc chính người phải xa lìa nơi này đã chứ. Thái độ của người thật bất nhã.

Liễu Hận cũng lạnh lùng đáp trả :

- Phương giá đừng trông mong có một lời cảm kích từ tại hạ. Nếu phương giá thật sự thấy chướng tai gai mắt vì thái độ của tại hạ, được lắm, tại hạ xin lập tức bỏ đi.

Chàng đưa tay tìm thanh kiếm. Có thanh kiếm chàng chửi người đứng lên, hỏi Từ Kim :

- Từ huynh không ngại một kẻ bất lực như tại hạ làm bạn đồng hành?

Từ Kim càng thêm ái ngại, nhìn vào Hạ Lan và Mỹ phụ trung niên.

Thấy thế Mỹ phụ trung niên xoa tay, như đã hiểu Từ Kim định nói gì :

- Người chó bần lòng. Đi đi!

Bảo Từ Kim đi nhưng chính Mỹ phụ trung niên lại xoay người, như muốn mau chóng ly khai chốn này.

- Chậm đã!

Tiếng kêu của Liễu Hận khiến Từ Kim nghĩ chàng đang hối hận vì thái độ vừa rồi.

Nào ngờ Từ Kim lạnh người khi nghe Liễu Hận lên tiếng, lúc Mỹ phụ trung niên dừng lại như tiếng hô hoán của chàng :

- Phương giá nếu thừa nhận tất cả những gì đã xảy ra là do ngộ nhận, phương giá hiện đang giữ của tại hạ một vật, xin giao hoàn trước khi bỏ đi.

Hạ Lan phần nộ :

- Người...! Ta không ngờ người lại quá đáng như vậy.

Mỹ phụ trung niên cũng quay lại :

- Vật đó ư? Nếu người nói đúng tên gọi của vật đó và biết rõ xuất xứ là thế nào, ta lập tức giao hoàn cho người. Ngược lại, trừ phi người tự có bản lĩnh đoạt vật, người đừng mộng tưởng.

Chàng phần nộ :

- Nhưng vật đó nguyên là của tại hạ?

- Thật ư? Vậy hãy nói đi. Vật đó được gọi như thế nào?

- Tại hạ...

- Sao? Người không biết à? Càng tốt. Người đừng giận dữ, cũng đừng thất vọng. Trái lại, người hãy mừng cho người vì sự không biết gì của người. Nếu không ta cứu người được thì cũng giết người được. Ha... ha...

Tràng cười dù hãy còn vang lộng lộng nhưng Mỹ phụ trung niên và Hạ Lan sau vài cái chuyển mình đã mất dạng vào giữa cánh rừng âm u.

Uất ức, Liễu Hận gào lên :

- Nhưng đó là vật của ta. Sao không giao hoàn cho ta?

Chàng gào theo cung cách một đứa trẻ bất lực đang muốn người khác phải chiều theo một ý muốn xốc nổi nào đó của nó, một kiểu gào mà người gào biết rằng sẽ không bao giờ được đáp ứng.

Từ Kim nhìn chàng đầy ái ngại :

- Liễu huynh! Họ đã đi rồi. Vật gì Liễu huynh muốn họ phải giao lại? Có quan trọng lắm không?

Sực tỉnh, Liễu Hận nhìn Từ Kim với cái lắc đầu buồn bã :

- Từ huynh hãy còn ở đây à? Không quan trọng lắm đâu. Chỉ có điều, chao ôi, tại hạ thật vô dụng.

Từ Kim cố tìm lời trấn an :

- Sao Liễu huynh lại có ý nghĩ như thế. Nào có ai dám nghĩ Liễu huynh là hạng người vô dụng.

Chàng thờ người một lúc lâu nhìn Từ Kim, khiến Từ Kim phải lúng túng :

- Liễu huynh nhìn tại hạ như vậy là có ý gì? Tại hạ nói không đúng ư?

Một lần nữa, câu nói của Từ Kim làm Liễu Hận bưng tỉnh.

Chàng cười gượng :

- Thái độ của tại hạ hôm nay, chắc hẳn Từ huynh phải lấy làm lạ? Có lâm vào cảnh ngộ như tại hạ hiện tại, Từ huynh mới có thể thấu hiểu và cảm thông.

Từ Kim lộ vẻ quan tâm :

- Liễu huynh đã gặp phải cảnh ngộ à? Hay Liễu huynh muốn đề cập đến việc bị hai gã Thiếu trang chủ Đoàn, Tri gây khó khăn.

Nghe nhắc đến hai gã này, Liễu Hận giận dữ :

- Từ huynh cũng biết ư?

- Có! Nói thật ra, nếu tại hạ không tình cờ phát hiện hai gã cứ thềm thì như đang bàn thảo âm mưu, có lẽ tại hạ sẽ không lưu tâm và không lên bảm theo. Và như thế, tại hạ làm sao biết được Liễu huynh đã thoát tay lão Lam Kỳ đường chủ và là đối tượng cho âm mưu đen tối của hai gã?

Liễu Hận bỗng mất đi vẻ buồn nản. Chàng hăm hở tỏ thái độ :

- Tại hạ không ngờ Đoàn Vi Lịch và Tri Bất Nguyên chỉ là hai kẻ tiểu nhân đê tiện.

Lần sau gặp lại, nhất định tại hạ sẽ cho chúng ném mùi khở sở, khở hơn cả tại hạ bây giờ. Hừ!

Tinh ý, Từ Kim phát hiện sự thay đổi của Liễu Hận :

- Liễu huynh không còn nghĩ mình là người vô dụng nữa ư?

Chàng mỉm cười :

- Câu nói đó là do tại hạ tự so sánh và tự trách bản thân. Từ huynh bắt tất phải bận tâm. Vả lại, dù có là người vô dụng, để trừ khử hai kẻ tiểu nhân như Đoàn Vi Lịch và Tri Bất Nguyên, tại hạ cũng phải cố làm người hữu dụng.

Từ Kim tán dương :

- Đúng là khí phách của bậc hảo hán. Thật không uống công tại hạ cố đi tìm Liễu huynh.

Chàng liền hỏi :

- Vẫn là chuyện của Kiếm minh gì đó Từ huynh đã đề cập?

- Không sai! Liễu huynh có biết Kiếm minh được thành lập là từ Võ Lâm Kiếm Hội không?

Chàng kinh ngạc :

- Thật thế ư? Đáng tiếc tại hạ lỡ mất dịp mục kích cảnh náo nhiệt.

Từ Kim cười bí ẩn :

- Nếu Liễu huynh tiếc rẻ như vậy, sao không cùng tại hạ đi một chuyến?

- Đi đâu?

Từ Kim không đáp vội. Thay vào đó, Từ Kim nói bóng gió :

- Khi Kiếm hội tiến hành, có không ít người thềm tiếc vì sự vắng mặt của Liễu huynh. Chuyến đi này là dịp để Liễu huynh và những nhân vật đó hội ngộ.

Liễu Hận ngơ ngác :

- Có người tiếc vì sự vắng mặt của tại hạ ư? Sao lại có chuyện này?

Từ Kim vẫn vừa nói vừa cười :

- Liễu huynh không tin?

Chàng gật đầu :

- Đương nhiên tại hạ không thể tin. Thử hỏi, ngoại trừ Từ huynh là người đầu tiên tại hạ quen biết, ở Vô Mộc Giác nếu còn ai khác biết tại hạ thì chỉ có Xích Thủ Phi Hỏa và bọn tiểu nhân Đoàn Vi Lịch, Tri Bất Nguyên. Không kể Từ huynh, bọn Đoàn Vi Lịch làm gì có hứng thú và tiếc cho sự vắng mặt của tại hạ?

Từ Kim nhovn miệng cười :

- Tại hạ cũng không đề cập đến bọn chúng. Tuy nhiên, tại hạ không bao giờ sai lời khi bảo có nhiều người muốn Liễu huynh có mặt.

- Những ai nào?

Từ Kim lắc đầu :

- Cụ thể là ai, hoặc có tất cả bao nhiêu người, tại hạ không thể biết đích xác, nên không thể đáp. Nhưng có thể nói hầu hết những ai đã mục kích kiếm pháp lợi hại của Liễu huynh khi giao phong cùng bọn Ngũ Kỳ giáo, tất cả đều thần phục và thậm mong được dịp kết giao với Liễu huynh.

Chàng trở mắt nhìn Từ Kim :

- Từ huynh nói thật?

- Thật! Và không có gì thật hơn.

- Từ huynh cũng thừa nhận kiếm pháp của tại hạ thật sự lợi hại?

Từ Kim phẩy tay :

- Đó là điều không thể chối cãi. Bởi đó, tại hạ quyết lần này phải đưa Liễu huynh đến Kiếm minh một chuyến.

Phấn khích, Liễu Hận tán thành :

- Hay lắm! Lần đến Vô Lâm Kiếm Hội đã bất thành, lần này đâu dễ gì tại hạ bỏ qua.

Từ Kim bật cười :

- Vậy thì đi! Nếu để muộn hơn, ha... ha... ha... Chẳng lẽ đêm nay chúng ta phải ngủ trong rừng?

Phát hiện lúc này hoàng hôn đã buông về, Liễu Hận hiểu tại sao Từ Kim phải nói câu đó. Chàng thở ra nhẹ nhẹ :

- Tại hạ là người không có nội lực, phải đi theo, cước trình của tại hạ thật khổ cho Từ huynh.

Từ Kim lại cười :

- Không khổ đâu! Ngược lại còn thú vị là khác. Nào, Liễu huynh mau đưa tay cho tại hạ.

- Đưa tay? Ý Từ huynh là...

Từ Kim hồi thúc :

- Chỉ là giúp Liễu huynh tăng nhanh cước lực một ít thôi. Nhanh lên nào.

Đưa tay cho Từ Kim nắm, Liễu Hận chợt có ý nghĩ tuyệt vọng :

- “Người có đáng sống nữa không Liễu Hận? Chỉ một lần khinh suất của người phải trả giá bằng việc mất đi toàn bộ chân lực được lão Vương Toàn truyền cho. A...! Mỹ phụ kia là ai? Lai lịch như thế nào? Có hận thù gì với ta chứ! Ta không tin mụ có hảo tâm khi bảo là đã hy sinh một hoàn linh đan trên quý để cứu ta. Cứu ta, hừ! Cứu để làm gì khi đã vô tình phé bỏ một số chân nguyên quý báu ta vừa có? Mụ cố tình hại ta. Mụ đã biết lai lịch của bầu nước kỳ lạ và mụ ngờ ta là thù nhân của mụ. Không sai! Đó là mụ cố tình hãm hại ta. Hừ! Ta sẽ...”

Đang ngẫm nghĩ chàng giật mình khi nghe Từ Kim vừa giật giạt cánh tay chàng vừa hỏi :

- Liễu huynh sao không đáp?

Sực tỉnh, chàng thấy Từ Kim đang đưa chàng đi bằng kinh thân pháp thật ảo diệu.

Chàng cười trừ :

- Tại hạ mãi nghĩ! Có nghe Từ huynh hỏi đâu mà đáp?

Từ Kim quay mặt nhìn chàng :

- Tại hạ đang hỏi Liễu huynh bằng cách nào thoát được lão Lam Kỳ đường chủ?

Liễu Hận lắc đầu :

- Điều đó ư? Hừ! Tại hạ không biết phải giải thích như thế nào đây. Có thể nào, tại hạ vẫn còn phần nào có phúc phần.

Chàng tìm cách giải thích và cố tình giấu nhẹm toàn bộ sự thật :

- Do lão nghĩ tại hạ không có nội công nên có lần quên điểm huyết tại hạ. Nhân đêm tối, lợi dụng lúc lão ngủ say, tại hạ lẳng lặng bỏ đi.

- Bỏ đi? Sao Liễu huynh không ban cho lão một kiếm, kết liễu luôn lão?

Chàng cười gượng :

- Thoát được là may rồi. Nhờ có gì sơ suất, lão luyện nội lực cao thâm, tại hạ làm sao ứng phó nổi?

Từ Kim nhìn chàng tỏ ý không tin :

- Tại hạ thừa nhận Liễu huynh sẽ gặp nguy nếu bị lão phát hiện ý đồ. Nhưng tại hạ nghĩ, với lối xuất kiếm nhanh như vũ bão của Liễu huynh, người không ứng phó nổi phải là lão mới đúng.

Chàng lắc đầu quây quây :

- Đã một lần bị lão bắt giữ, tại hạ nào dám thử mạo hiểm với chính sinh mạng bản thân?

Thở dài, Từ Kim bảo :

- Liễu huynh thay đổi nhiều quá, tại hạ thật không thể hiểu nổi.

- Tại hạ có gì thay đổi?

Từ Kim cười nhẹ :

- Có! Và có nhiều nữa là khác. Lúc ở Vô Mộc Giác, Liễu huynh đầu ngại việc mạo hiểm? Đến tại hạ còn phải ngấm ngấm lo sợ cho Liễu huynh. Và khi này, đang bị quan yểm thế, tự cho là vô dụng, thoát một cái Liễu huynh lại có khí phách hào hùng. Tại hạ nhận định đúng chứ?

Chàng bật cười :

- Thì tại hạ cũng đã nói rồi. Chỉ ở vào cảnh ngộ như tại hạ, Từ huynh mới có thể thấu hiểu và cảm thông cho tại hạ. Tất cả đều do thực cảnh chi phối.

Vẫn bán tín bán nghi, Từ Kim bảo :

- Có vẻ như Liễu huynh không muốn nhắc lại những gì đã xảy đến cho chính Liễu huynh những lúc gần đây?

Chàng lắc đầu, gay gắt :

- Chẳng có gì đáng để nói. Từ huynh bận tâm làm gì?

Đoán được tâm trạng bực dọc của chàng, Từ Kim cười dần hòa :

- Không bận tâm thì không bận tâm. Gặp lại Liễu huynh là đủ cho tại hạ mừng rồi. Hà... hà... hà...

16. Nghi Ngờ Tâm Địa Của Kiếm Minh-dùng Mưu Kế Đánh Đổi Nội Lực

Mãi sau này Liễu Hận mới hiểu rõ ý nghĩ câu nói của Từ Kim, có nguyên nhân khiến y vui mừng vì đã gặp lại Liễu Hận.

Nhìn một cơ ngơi bề thế, tọa lạc ngay bên trên một ngọn đồi nhỏ với những rặng liễu xanh ước muốn vẫy kín tứ bề, Liễu Hận buột miệng hỏi :

- Đây là tổng đàn của Kiếm minh?

Từ Kim lắc đầu :

- Nơi này là một trong những điền sản của Minh chủ Kiếm minh. Do chưa có tổng đàn, nhu cầu trao đổi kiếm pháp của những nhân vật mới gia nhập Kiếm minh lại quá bức thiết, Minh chủ tạm trưng dụng nơi này và gọi là Luạn Kiếm quán.

Liễu Hận tấm tắc khen :

- Không ngờ Bắc Tung Sơn Đình tiền bối lại là nhân vật hào phóng đến vậy. Tại hạ càng không tưởng một nhân vật như Đình tiền bối dễ dàng dùng điền sản của chính mình để gọi là lo lắng cho đại cuộc võ lâm.

Từ Kim bảo :

- Chưa đâu! Chờ khi Liễu huynh được diện kiến mới hiểu rõ hơn con người của Minh chủ. Kim ngân tài vật, tất cả đều là vật ngoại thân, chủ trương của Minh chủ rất rõ, để đổi lấy bằng hữu, Minh chủ sẵn sàng hy sinh nhiều hơn thế nữa.

Liễu Hận gật đầu :

- Nghe Từ huynh nói, tại hạ càng thêm muốn diện kiến Minh chủ Kiếm minh ngay.

Có được không, Từ huynh?

Từ Kim gật đầu :

- Nếu Minh chủ đang ở đây, tại hạ có thể đáp ứng ý muốn của Liễu huynh.

Nói đến đây cả hai liền dừng lại. Vì trước mặt họ đã là cánh cổng tam quan sơn son thiếp vàng đang rộng mở với hàng chữ đại tự ở bên trên: Luạn Kiếm quán.

Từ Kim bảo :

- Đây là nơi mọi người được tự do đi lại. Nếu Liễu huynh không ngại, hãy vào gặp gỡ với mọi người. Tại hạ lập tức đi tìm Minh chủ. Khi có lệnh tại hạ sẽ quay ra và đưa Liễu huynh đến diện kiến Minh chủ.

Chàng gật đầu, khoa chân tiến vào Luạn Kiếm quán.

Đúng như nhận định ban đầu, Liễu Hận có đặt chân vào đây mới biết thế nào là điền sản của một đại phú gia.

Tòa ngang dãy dọc khó có thể đếm được có bao nhiêu tịnh phòng được kiến tạo ở đây.

Cũng vậy, ở phía trước, phí sau, bên tả, bên hữu, nơi nào cũng có những khu hoa viên xinh tươi rộng lớn.

Và nếu không đếm được số tịnh phòng có ở đây thì cũng không thể biết có bao nhiêu tay kiếm khách đang hiện diện ở các khu hoa viên.

Cảnh quang tuy náo nhiệt nhưng thật sự thanh bình.

Các tay kiếm khách tuy thao thao bất tuyệt nói về các chiêu kiếm nhưng khi gặp phải những luận cứ trái ngược, họ không vì thế mà giận dữ.

Cứ như ở đây là một thế giới khác. Vì nếu những tranh luận kia xảy ra ở một nơi nào khác thì không có sự đồng tình, dễ gì bọn họ chịu nhẫn nhịn.

Rất có thể họ sẽ động tay động chân, minh chứng cho đối phương biết họ là người đúng, không phải ngược lại.

Liễu Hận càng rảo bước ngắm nhìn càng thêm thán phục ý tưởng của ai đó khi thành lập Kiếm minh.

Nếu Kiếm minh có thể khiến mọi người hòa nhã với nhau như vậy, giang hồ làm gì còn chuyện hận thù, gây nợ máu.

Choang! Choang!

Một loạt âm thanh của kim thiết va chạm bỗng vang lên khiến Liễu Hận giật mình.

Điều đó nói lên rằng ở Luận Kiếm quán không phải không có những trận chiến.

Và như thế ở Kiếm minh không phải chỉ có những sự thanh bình hòa nhã.

Quan tâm, Liễu Hận tiến lần đến chỗ có những tiếng va chạm.

Ngay từ xa, chàng đã nhìn thấy những đường kiếm quang lấp lánh phản chiếu ánh dương quang.

Có hai người đang giao chiến với nhau thật, chàng không nghe lầm.

Tiến đến gần hơn, chàng nghe giữa hai người đang có trận đấu khẩu.

Một người vừa múa kiếm vừa lập luận :

- Để gọi là liên hoàn, sau chiêu “Thoái Thủy Trầm Châu” phải là chiêu “Khương Công Đoạt Ngư” mới đúng. Xem đây!

Véo... Véo...

Nhân vật đối diện vội giậm chân thành thịch :

- Sai rồi! Hai chiêu đó khó có thể liên kết lại làm một. Bàng huynh không nhận thấy có điểm sơ hở giữa hai chiêu đó ư?

Người kia dừng lại :

- Sao? Sơ hở ở chỗ nào? Bàng mõ chỉ tin nếu Hoàng huynh có thể dựa vào chỗ sơ hở đó để phá thế liên hoàn...

Nhân vật nọ bảo :

- Thật sự có chỗ sơ hở. Tuy Huynh mõ không thể nghĩ được chiêu nào để phá vỡ thế liên hoàn của Bàng huynh, nhưng nếu gặp tay kiếm cao minh hơn, chắc chắn Bàng huynh phải tin mỗi nói đúng.

Liễu Hận vỡ lẽ :

- “Họ chạm kiếm là thay cho đàm luận. Không phải vì hận thù hay đố kỵ như ta nghĩ!”

Thích thú với điều mới nhận định này, Liễu Hận dừng chân, chờ kết quả việc luận kiếm của hai nhân vật nọ.

Bất đồ, một trong hai người chợt nhìn ra và nhìn thấy Liễu Hận.

Đó là nhân vật họ Hoàng, qua câu hô hoán của y :

- Đây rồi! Chính vị thiếu hiệp này đã xuất hiện ở Vô Mộc Giác. Có lẽ Bàng huynh sẽ nhận ra sự thật nếu chịu hỏi qua vị thiếu hiệp này.

Nhân vật nọ họ Bàng cố nhăn trán nhíu mày như muốn nhớ lại Liễu Hận.

Và họ Bàng rồi cũng nhận ra, khi hớn hờ hỏi :

- Có phải thiếu hiệp đã đến Vô Mộc Giác nhưng sau đó bị lão Lam Kỳ đường chủ khống chế và đưa đi?

Vô tình bị lôi vào cuộc, Liễu Hận mỉm cười thật hòa nhã :

- Nhị vị nhắc lại làm gì khiến tại hạ thêm hổ thẹn?

Họ Bàng như không để tâm đến sự cố mà theo Liễu Hận là đáng hổ thẹn. Y vẫn đang nghĩ đến điều y quan tâm.

Y hỏi :

- Thiếu hiệp nghĩ sao về hai chiêu kiếm này?

Véo... Véo...

Y tự phô diễn hai chiêu đó và lại hỏi :

- Có sơ hở không, giữa hai chiêu kiếm?

Không muốn xen vào việc không phải của mình, Liễu Hận định đáp cho qua chuyện. Nào ngờ, họ Hoàng lại nhanh nhẩu :

- Nhất định là có sơ hở. Giả thử, gặp phải lối xuất kiếm thật nhanh của thiếu hiệp đây, thế kiếm liên hoàn của Bàng huynh lập tức bị phá vỡ. Không tin, sao Bàng huynh không cùng thiếu hiệp đây so kiếm?

Họ Bàng lấy đó làm thật, vội vòng tay thi lễ với chàng :

- Tại hạ Bàng Điều, kiếm pháp vốn rất ấu trĩ. Mong thiếu hiệp hạ cố chỉ giáo.

Chàng tìm cách thoái thác :

- Điều đó thì... tại hạ làm gì có tư cách để chỉ giáo?

Bàng Điều cố nài nỉ :

- Đã mấy ngày qua, Bàng mỗ thật sự ăn không ngon ngủ không yên vì hai chiêu kiếm này. Không lẽ thiếu hiệp không thương tình, chỉ điểm cho Bàng mỗ một vài cao chiêu?

Họ Hoàng không hiểu sao, cố nói thêm :

- Trừ phi cả thiếu hiệp cũng không nhận ra chỗ sơ hở thì không phải nói. Hai chiêu đó vị tất đã là thế liên hoàn lợi hại.

Họ Bàng giận dữ :

- Hoàng huynh không phá được, sao dám nói là không lợi hại?

Sợ họ gây thành hiềm khích thật, Liễu Hận vội bảo :

- Nhị vị đã họ, tại hạ xin nói thật. Ở hai chiêu đó tại hạ không nhận ra điểm sơ hở.

Họ Bàng đắc ý :

- Đấy! Hoàng huynh nghe rồi đấy. Làm gì có chỗ sơ hở? Ha... ha... ha...

Liễu Hận cũng phì cười, nhưng sau đó lại nói :

- Tuy nhiên, tại hạ chưa nói hết, hai chiêu này có lợi hại hay không, tại hạ không dám nói chắc. Vì để phá, tại hạ nghĩ có thể phá được.

Họ Bàng tròn mắt :

- Phá được? Phá như thế nào?

Liễu Hận lắc đầu :

- Kiếm pháp của tại hạ không cao minh như nhị vị nghĩ. Phá như thế nào, tại hạ thật khó giải thích.

Bàng Điều hoang mang :

- Nhưng thiếu hiệp bảo là phá được kia mà?

Chàng gật đầu :

- Không giải thích được không có nghĩa là tại hạ không phá được.

Bàng Điều chau mày :

- Thiếu hiệp muốn thực hiện chẳng?

Chàng thở dài, tay rút kiếm :

- Nếu Bàng huynh không cho tại hạ quá cao ngạo, tại hạ xin thử phá vậy.

Bàng Điều nhìn họ Hoàng.

Họ Hoàng gật đầu làm hiệu.

Bàng Diểu liền nâng cao kiếm :

- Được! Cứ thế đi! Biết đâu thiếu hiệp tuy không thể giải thích nhưng vẫn có cách phá?

Chàng cũng nâng kiếm :

- Bàng huynh xuất chiêu đi!

Bàng Diểu không ngần ngại, cử kiếm :

- Cần trọng!

Véo...

Liễu Hận lập tức loang kiếm :

- Đây này.

Véo...

Kiếm của Bàng Diểu liền dừng lại, do đầu mũi kiếm của Liễu Hận đang chỉ đúng vào uyển mạch tay của y.

Y biến sắc :

- Bàng mỗ chưa thi triển chọn chiêu thứ nhất mà?

Chàng mỉm cười, thu kiếm :

- Có lẽ do tại hạ quá nhanh tay. Thật đắc tội.

Chính lúc đó có tiếng người thán phục :

- Hảo kiếm pháp! Hảo thủ pháp!

Bàng Diểu giật mình quay lại :

- Minh chủ!

Liễu Hận cũng giật mình, đưa mắt nhìn Đinh Nhất Hải không hiểu đã tiến đến từ lúc nào :

- Tiền bối.

Từ Kim đứng cạnh đó vội dẫn kiến :

- Đây là Liễu Hận huynh. Còn đây là Minh chủ Kiếm minh, Đinh tiền bối.

Bắc Tung Sơn Đinh Nhất Hải thông thả tiến đến :

- Liễu thiếu hiệp có thể cho lão hủ mượn kiếm?

Chàng đưa ra và có phần dè dặt trước nụ cười quá hòa nhã của Đinh Nhất Hải.

Nhận lấy kiếm, Đinh Nhất Hải quay người, diện đối diện với Bàng Diểu :

- Hai chiêu kiếm lúc nãy của các hạ tuy bị Liễu thế huynh phá, nhưng đó là do lối xuất kiếm quá thần tốc, bây giờ lão hủ xin giải phá hai chiêu kiếm nọ bằng một chiêu rõ rệt. Nào!

Bàng Diểu sau một lúc ngáp ngừng mới lên tiếng :

- Chỉ là hai chiêu kiếm bình thường chẳng đáng làm Minh chủ bận tâm.

Đinh Nhất Hải vẫn mỉm cười :

- Nào, động thủ đi.

Cực chẳng đã, Bàng Diểu phải nâng cao kiếm :

- Vẫn bối xin thất lễ!

Véo...

Vẫn là chiêu kiếm “Thoái Thủy Trầm Châu” như Liễu Hận đã nhìn thấy và chàng vừa xuất kỳ bất ý chặn đứng bằng lối xuất kiếm cực nhanh của chàng.

Phản ứng của Đinh Nhất Hải thì khác hẳn. Lão ung dung chờ chiêu kiếm của Bànng Điểu thi triển gần hết, mới thản nhiên xuất kiếm.

Và chiêu kiếm của lão, quả thật trong nháy mắt đã hòa nhập vào vầng kiếm quang của Bànng Điểu.

Véo... Véo...

Sự hòa nhập của chiêu kiếm nếu chưa minh chứng được điều gì thì chỉ một sát na sau đó, khi hai thanh kiếm chạm nhau, chiêu kiếm của lão Đinh Nhất Hải lập tức lặn lướt toàn bộ kiếm chiêu của Bànng Điểu.

Và một kết quả tất yếu liền xảy ra.

Bànng Điểu chợt thu kiếm và kêu lên ngưỡng mộ :

- Hảo kiếm pháp! Văn bối xin bái phục.

Đinh Nhất Hải miệng cười tay thu kiếm :

- Không có sơ hở nhiều lắm ở giữa hai chiêu kiếm. Tuy nhiên, lão hủ nhờ mục lực tinh tường hơn và có kiến văn uyên bác hơn nên kịp thu chiêu “Độc Xà Xuất Động” chen đúng vào điểm hở. Kết quả... Ha... ha... ha...

Ném trả kiếm cho Liễu Hận, lão Đinh Nhất Hải ôn tồn bảo Bànng Điểu :

- Các hạ chớ vì thế mà nản lòng. Nghĩ được hai chiêu này làm thế liên hoàn, kể ra cũng có tư chất đáng kể. Với chiêu kiếm vừa hóa giải của lão hủ, nếu các hạ chịu khó suy xét có lẽ thu được nhiều lợi ích. Thôi, nhị vị luyện kiếm đi. Lão hủ không dám quấy nhiễu nữa.

Lão bước lùi lại, đưa mắt nhìn Từ Kim. Hiểu ý, Từ Kim ra hiệu cho Liễu Hận :

- Liễu huynh! Chúng ta hãy đến nơi khác thuận tiện hơn.

Biết trước thế nào cũng có việc này, Liễu Hận tươi cười, nhìn lướt qua Bànng Điểu :

- Người có tư cách chỉ giáo Bànng huynh không là tại hạ. Sự thất lễ vừa rồi, mong Bànng huynh lượng thứ.

Vừa dứt lời, vô tình chàng nhìn thấy ánh mắt có phần nào sững sờ của Bànng Điểu.

Ngược lại, nhân vật họ Hoàng lại ném cho chàng một tia nhìn hoàn toàn không ác ý, cũng không giận dữ phần nộ.

Không lưu tâm đến những tia nhìn kỳ lạ này, Liễu Hận quay người đi theo Từ Kim.

Và chàng thật sự kinh ngạc khi nghe lão Đinh Nhất Hải khéo léo tán dương :

- Phá được hai chiêu kiếm liên hoàn nọ và không làm người bị phá phải khó chịu, đó là cách đối nhân xử thế kể ra rất tinh tế. Có đúng như thế không, Liễu thế huynh?

Chàng ưu tư :

- “Lão nói như thế vì đã phát hiện ánh mắt kỳ quái của Bànng Điểu ném cho ta?”

Hay lão không muốn ta sau này có những hành động tương tự, để làm ai khác bản tính hơn Bànng Điểu động nộ, gây loạn tại Luận Kiếm quán của lão?”

Còn đang nghi ngờ, chàng bất chợt nhìn thấy ánh mắt dò xét của lão đang ném qua chàng :

- Sau này, Liễu thế huynh nếu không có gì cấp thiết, đừng cùng người khác động thủ nữa. Lời nói của lão hủ là xuất phát từ tam can phê phủ, Liễu thế huynh chớ nghĩ đây là mệnh lệnh.

Chàng lập tức cúi gập người, cũng là che đậy nụ cười thâm lén của chàng :

- Đây là hảo ý của Minh chủ, văn bối nhất định tuân theo.

Đình Nhất Hải nhăn mặt :

- Hai chữ Minh chủ nghe thật thậm xưng. Thật tâm lão hủ không thích chút nào.

Từ Kim vọt xen vào :

- Thoạt nghe cứ tưởng đó là cách xưng hô dành cho Minh chủ võ lâm. Tuy nhiên, sẽ là không thậm xưng nếu ta giải thích đó chỉ là Minh chủ của một Kiếm minh, không hề bao hàm cả võ lâm Trung Nguyên.

Đình Nhất Hải lắc đầu :

- Không lẽ gặp ai ta cũng phải giải thích? Vừa rườm lời vừa dễ gây ngộ nhận. Theo ta, nên tìm danh xưng khác phù hợp hơn.

Từ Kim vọt miệng :

- Không được! Đầu lĩnh của một Kiếm minh còn cách gọi nào khác ngoài Minh chủ?

- Hừ! Vậy đừng gọi là Kiếm minh nữa.

Từ Kim vội giải thích :

- Không gọi Kiếm minh thì sẽ không còn cách nào khác phù hợp hơn. Kiếm Môn hoặc Kiếm phái hai cách gọi này trừ phi tất cả đều là truyền nhân của Minh chủ, nhưng do không phải nên ta không thể gọi theo hai cách này.

Đình Nhất Hải thở dài :

- Người nói cũng đúng. Mọi người khi đến đây, ít nhiều gì cũng có xuất xứ ở môn phái nào đó, ta không thể tự xưng là Kiếm môn hoặc Kiếm phái được. Hà...! Không còn cách nào khác sao?

Chán ngấy cảnh kẻ tung người hứng mà theo Liễu Hận là quá lộ liễu, chàng nhẹ nhàng xen vào :

- Cứ dùng cách gọi là Kiếm minh cho thuận tiện. Những ai hiểu tất sẽ không hỏi đến. Và ai hỏi, ta chỉ giải thích qua, tất cả sẽ hiểu. Đâu có gì nghiêm trọng khiến Minh chủ phải bận lòng?

Đình Nhất Hải nhìn chàng :

- Liễu thế huynh cho đó là thuận tiện ư?

Chàng gạt đầu :

- Không sai! Văn bối ấu trĩ, nghĩ thế nào nói thế ấy.

Đình Nhất Hải tủm tủm cười :

- Nếu đúng như Liễu thế huynh nói, đó là cách gọi thuận tiện, ta bắt tất phải thay đổi làm gì. Hay lắm!

Nghe câu nói này của Đình Nhất Hải, Liễu Hận càng có ác cảm với lão. Chàng tin chắc lão rất thích nghe mọi người gọi lão là Minh chủ và nếu có ai ngộ nhận đó là Minh chủ võ lâm, không chỉ là Minh chủ Kiếm minh, lão càng thích.

Việc lão cùng Từ Kim vờ tìm một danh xưng khác, thực chất chỉ là cách che giấu ý thích thật sự của lão.

Rất có thể lão có dã tâm muốn được là Minh chủ võ lâm thật sự.

Với ý nghĩ này, chàng càng kín kẽ hơn đối với lão, kể cả Từ Kim.

Một lúc sau, nhân lúc Từ Kim tìm cố lui chân, khi còn lại hai người, lão đột ngột hỏi chàng :

- Kiếm pháp của Liễu thế huynh thật cao minh chẳng hết. Chẳng biết lệnh sư là cao nhân nào?

Chàng vẫn khom người giữ lễ :

- Gia sư Liễu Tam, chỉ là kẻ vô danh. Minh chủ vị tất đã nghe đến?

- Liễu Tam? Cùng là họ Liễu ư?

Chàng gạt đầu :

- Văn bối thừa biết đó không phải tính danh thật của người. Nhưng do người không một lần thổ lộ, thân là đệ tử, văn bối nào dám hỏi.

- Lệnh sư hiện đang trú ngụ ở đâu?

Chàng cười thâm, miệng vẫn tiếp tục bịa chuyện :

- Thật đáng tiếc, cách đây không lâu do đã hưởng hết tuổi trời, gia sư đã cõi hạc quy tiên.

- Thế nào? Lệnh sư đã quá vãng ư? Thọ được bao nhiêu mà gọi là cõi hạc quy tiên?

- Gia sư đã vượt quá giới hạn từng được gọi là hiếm.

- Ngoại thất tuần ư?

- Đúng vậy!

- Là ai kia? Lão hủ thật không nghĩ ra hạng cao nhân nào vừa có niên kỷ cao đến vậy vừa có đường lối kiếm pháp như Liễu thế huynh.

Chàng càng thêm đắc ý khi đã đạt ý đồ làm cho lão mất phương hướng :

- Văn bối có hỏi gia sư cho biết đó là loại kiếm pháp có xuất xứ từ Tây Vực...

- Tây Vực?

Chàng vẫn thản nhiên nói tiếp :

- ... Và có danh xưng là Vô Danh Kiếm.

Một lần nữa lão phải kêu lên vì thảng thốt :

- Vô Danh Kiếm?

Chàng gật đầu :

- Không sai! Là Vô Danh Kiếm! Gia sư còn nói đó là kiếm pháp chỉ hữu dụng nếu người thi triển không có nội lực.

- Không có nội lực? Phải chăng vì thế lệnh sư đã không truyền thụ nội công tâm pháp cho Liễu thế huynh?

Chàng vờ thờ dài :

- Tuy không dám trái mệnh nhưng văn bối thật sự tiếc vì bản thân không có nội lực.

Đinh Nhất Hải do không biết đó là mưu kế của chàng nên vô tình mắc bẫy.

Lão hỏi vội :

- Liễu thế huynh muốn có nội công?

Chàng gật đầu :

- Đó là điều văn bối hằng mong ước.

- Nếu vậy, lão hủ có thể giúp Liễu thế huynh việc này. Với một điều kiện.

- Điều kiện như thế nào?

- Liễu thế huynh hãy trao ra toàn bộ khẩu quyết của Vô Danh Kiếm.

Chàng vờ kinh ngạc :

- Cần phải thế sao?

- Đó là sự trao đổi công bằng.

- Trao đổi? Phần văn bối sẽ được những gì?

Lão bảo :

- Ta sẽ truyền thụ cho thiếu hiệp nội công tâm pháp thượng thừa.

Lão đang thay đổi xác xưng hô, chứng tỏ lão rất muốn chiếm hữu Vô Danh Kiếm của chàng. Chàng vờ nhăn nhó :

- Chỉ là nội công tâm pháp thôi sao?

- Thiếu hiệp còn muốn sao nữa?

Chàng có ý thất vọng :

- Văn bối tuy chưa từng luyện nhưng vẫn biết có nội công tâm pháp chưa phải là đủ.

- Nghĩa là...

- Thứ nhất, từ một tâm pháp đến lúc có nội công thâm hậu, cần phải có một thời gian rất dài khổ luyện. Văn bối e không có đủ nhẫn nại.

Lão xoa tay :

- Ta có nhiều linh dược bồi nguyên trân quý. Nếu thiếu hiệp tán đồng, trong vòng đôi ba ngày thiếu hiệp sẽ có được mức nội công ngang với người khổ luyện mười năm.

- Chỉ có mười năm thôi sao?

- Không đủ ư?

- Không đủ.

- Hừ! Vậy thì gấp đôi vậy!

- Gấp đôi?

Sợ chàng đòi hỏi thêm, lão vội giải thích :

- Ta chỉ có đúng bốn hoàn Tuyệt Liên Tử. Mỗi hoàn cho năm năm công phu tu vi.

Vị chi cả bốn hoàn sẽ là hai mươi năm công lực. Thiếu hiệp muốn hơn nữa, ta đành chịu.

Chàng đành phải gật đầu :

- Thôi được. Kể ra cũng xấp xỉ điều mong muốn của văn bối.

Lão nhìn chàng :

- Thiếu hiệp vừa nói đó chỉ là điều thứ nhất. Còn bao nhiêu yêu sách nữa?

Chàng cười nhẹ :

- Không phải là yêu sách, gọi là trao đổi thì đúng hơn. Và kiếm pháp còn bất ngờ, chỉ còn một điều kiện nữa thôi.

Lão gật gù :

- Xem ra thiếu hiệp cũng là người am tường về việc thương lượng. Được! Vậy càng dễ cho chúng ta trao đổi. Điều kiện kế tiếp là thế nào?

Chàng đáp :

- Có nội lực cũng vô ích nếu không có chưởng pháp.

- Thiếu hiệp muốn đề cập cụ thể đến loại chưởng pháp nào?

Chàng bảo :

- Loại nào cũng được. Càng lợi hại càng tốt.

- Độc chưởng thì thế nào?

- Độc chưởng?

- Phải! Khi ta trừ khử Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo, ta có giữ lại phần kinh văn luyện độc chưởng của y.

Chàng không ngờ lão lại đưa ra một môn công phu này :

- Nhưng văn bối không am tường về độc.

Lão phì cười :

- Bất tất! Gọi là độc chưởng cho có gọi, nếu không thích hoặc không biết gì về độc, công phu đó sẽ được gọi đúng với danh xưng của nó là Ngũ Kỳ chưởng công.

- Ngũ Kỳ chưởng công?

- Không sai! Do Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo là người độc tâm nên cố tình luyện độc và chưởng pháp. Thật ra, nguyên thủy của độc chưởng chính là Ngũ Kỳ chưởng công. Thế nào?

Chàng gật đầu :

- Văn bối muốn nhìn thấy bốn hoàn Tuyệt Liên Tử và phần kinh văn trước.

Lão bảo :

- Thiếu hiệp sẽ thấy nếu mình chứng được sự lợi hại của Vô Danh Kiếm.

Chàng ngạc nhiên :

- Ở Vô Mộc Giác, chẳng phải Minh chủ đã nhìn thấy đó sao?

Lão lắc đầu :

- Có thấy! Nhưng biết nó có lợi hại đối với có kiếm pháp cao minh chẳng?

Chàng hỏi vội :

- Minh chủ muốn chứng thực như thế nào? Cần phải tỷ kiếm chẳng?

- Đương nhiên!

- Lúc nào? Ngay bây giờ ư?

Lão cười nhẹ :

- Không phải ta, cũng không phải ngay bây giờ và ở đây.

- Vậy làm sao mình chứng được sự lợi hại?

- Thiếu hiệp hãy theo ta.

Chàng đi theo lão và lòng thầm khẩn là đừng bị lão dùng kế hãm hại. Bằng không mọi mưu toan của chàng đều đổ sông đổ bể.

Thấy lão định đưa vào một thư phòng, chàng biến sắc...

17. Kẻ Tâm Cơ Gặp Người Tâm Cơ -dưới Địa Đạo Lãnh Hội Kiếm Pháp

Đoán biết tâm trạng của chàng, lão mở rộng cửa thư phòng :

- Thiếu hiệp yên tâm! Để trao đổi công bằng, ta chỉ muốn thiếu hiệp tự tay ghi lại phần khẩu quyết của Vô Danh Kiếm.

Đưa tay chỉ vào một án thư có bày sẵn bộ văn phòng tứ bảo, lão tiếp :

- Ngay khi thiếu hiệp ghi lại xong ta sẽ quay lại và có cách cùng thiếu hiệp ấn chứng kiếm chiêu.

Dứt lời, lão ung dung bỏ đi và vẫn để cánh cửa thư phòng mở rộng.

Khó có thể nghi ngờ đây là một kế mưu gian xảo, Liễu Hận đành làm theo lời lão.

Một lúc thật lâu sau đó, khi ánh dương quang thật sự nhạt nhòa, lão xuất hiện trở lại với ngọn đuốc trên tay.

Vừa nhìn thấy lão, chàng bảo :

- Văn bối đã ghi lại tất cả. Bây giờ thì thế nào?

Lão cầm ngọn đuốc vào một giá có sẵn, sau đó lấy từ trong người ra bốn hoàn Tuyết Liên Tử.

- Để ẩn chứng kiếm chiêu có kết quả, thiếu hiệp cần phải dùng hết chỗ linh đan này.

Chàng lắc đầu :

- Không được đâu!

Lão kinh ngạc :

- Tại sao? Không lẽ thiếu hiệp sợ ta đưa ra giả dược hoặc độc dược thay cho linh dược?

- Không phải! Nếu sợ, văn bối cũng không thể thoát, một khi không là đối thủ của Minh chủ.

- Vậy thì tại sao?

Chàng giải thích :

- Vì đây là sự trao đổi công bằng nên văn bối nghĩ phải tin ở Minh chủ. Ngược lại, Minh chủ cũng phải tin ở văn bối. Do đó, văn bối xin nhắc lại, Vô Danh Kiếm chỉ thật sự lợi hại nếu người thi triển chẳng biết gì về nội công.

Lão mỉm cười :

- Ta luôn ghi nhớ điều này. Và... Ha... ha... ha...

Đột nhiên lão cười thành tiếng khiến Liễu Hận lo sợ :

- Sao Minh chủ cười?

Lão ngưng cười :

- Ta cười vì ta đã quá nghi ngờ thiếu hiệp.

- Nghi ngờ?

- Phải! Ta cố tình đưa bốn hoàn linh dược này cho thiếu hiệp để dò xét sự chân thật. Nếu thiếu hiệp vội vàng nhận lấy và sau đó vẫn thản nhiên dùng nội lực để thi triển Vô Danh Kiếm. Ta sẽ biết sự dối trá của thiếu hiệp. Nhưng bây giờ thì khác, ta thật sự tin ở thiếu hiệp.

Chàng cũng mỉm cười :

- Mong cho văn bối không có giả dối! Bằng không...

Lão ngắt lời :

- Thiếu hiệp nói đúng, chúng ta phải tin tưởng nhau. Đây, thiếu hiệp hãy thu giữ bốn hoàn linh dược này trước.

Chàng chưa kịp chối từ, lão cười hào sảng :

- Thiếu hiệp đừng ngại, ta sẽ mất tiện nghi. Kinh văn của Ngũ Kỳ chương công ta vẫn giữ, cũng như thiếu hiệp cứ cất giữ khẩu quyết Vô Danh Kiếm. Sau khi đã ẩn chứng xong, chúng ta sẽ hoàn tất việc trao đổi. Được chứ?

Chàng bật cười :

- Minh chủ sắp đặt thật chu toàn. Văn bối cung kính không bằng tuân lệnh.

Chàng cất giữ bốn hoàn linh đan, sau lại đưa cho lão chỗ khẩu quyết chàng đã ghi lại suốt buổi chiều. Chàng giải thích :

- Minh chủ cứ thu giữ. Khẩu quyết này sẽ là phế vật nếu vãn bối xảy ra mệnh hệ gì và không kịp nói ra yếu quyết tối cần thiết của Vô Danh Kiếm.

Lão giật mình :

- Thiếu hiệp thận trọng đến thế ư?

Chàng nhìn lão :

- Tin người thì nên tin, nhưng phòng bị vẫn phải phòng bị. Mong Minh chủ lượng thứ.

Lão gật gù :

- Tâm cơ quả đáng phục. Người như thiếu hiệp hậu vận sẽ không lường. Vả lại, đây cũng là sự công bằng, phải không? Ha... ha... ha...

Chàng cũng cười phụ họa, tuy không có tiếng cười vang dội như lão vì không có nội lực.

Đột nhiên thấy lão vươn tay cầm lấy đuốc, chàng ngưng cười :

- Chúng ta còn phải đi đâu ư?

Lão gật đầu :

- Không sai! Thiếu hiệp đừng ngần ngại tuy chúng ta phải lẳng lặng đi, không thể gây kinh động.

Ở lão có quá nhiều bí ẩn, Liễu Hận đã nghĩ như thế từ khi chàng được tận tai nghe những lời cao ngạo của lão, lúc lão thản nhiên hạ thủ lão nhân Bạch Kỳ đường chủ của Ngũ Kỳ giáo. Và ý nghĩ của chàng cũng là ý nghĩ của lão Vương Toàn, Đường chủ Lam Kỳ đường.

Chính lúc này, chàng bắt đầu phát hiện thêm nhiều điều bí ẩn khác ở lão.

Lão không đi ra ngoài. Trái lại lão đi thẳng vào phần cuối của thư phòng.

Lão dừng chân bên cạnh bức hoành phi treo ở vách.

Lão nhẹ tay nhấc bỏ tấm hoành phi đặt qua một bên để lộ một vật nhỏ bằng hạt đậu có màu xanh gần tiếp với màu của bức vách.

Lão ấn ngay vào vật xanh đó.

Sè... sè...

Có cơ quan phát động tạo thành chuỗi âm thanh êm êm.

Bức vách bỗng dịch chuyển, để lộ ra một địa đạo ngầm.

Lão thì thào :

- Thật sự ta không hề có điều bí ẩn gì cần che giấu. Trong địa đạo này là nơi cư ngụ của một vị bằng hữu. Vì y có diện mạo xấu xa nên mặc cảm với việc bị nhiều người dòm ngó. Y chỉ thích ở những nơi tối tăm như thế này. Đi nào.

Chàng không tin lời lão, không thì nhân vật đang bị giam giữ ở đây lại được lão xem là bằng hữu.

Thế nhưng, khi đi đến một thạch thất ở cuối địa đạo, chàng thật sự ngạc nhiên khi nghe có giọng nói the thé từ gian thạch thất vang ra :

- Lâu rồi sao lão không đến thăm ta?

Đinh Nhất Hải khẽ gắt :

- Nếu bằng hữu không ngại việc nhiều người biết bằng hữu đang ở đây, bằng hữu cứ tha hồ lớn tiếng.

Giọng nói nọ lập tức hạ thấp giọng :

- Ta quên mất điều đó! Đa tạ lão đã nhắc ta.

Đinh Nhất Hải mỉm cười :

- Thế nào? Bọn gia nhân cung phụng bằng hữu có đầy đủ không?

Giọng kia đáp lại với tâm trạng sảng khoái :

- Ngoài việc cuồng tay cuồng chân, tất cả đều đầy đủ. Lão thật là hảo bằng hữu.

- Ta biết. Và lần này ta sẽ cho bằng hữu một sự kinh ngạc. Bằng hữu ra đây nào.

Dứt lời, lão quay sang dặn nhỏ Liễu Hận :

- Như ta vừa nói, diện mạo của y thật khó coi. Thiếu hiệp chớ nên tỏ thái độ nào khác lạ.

Cho dù lão có dặn trước nhưng khi chàng thật sự nhìn thấy nhân vật nọ, chàng suýt nữa phải kêu hoảng.

Nhân vật nọ có diện mạo còn hơn cả sự xấu xa, phải nói là cực kỳ kinh tởm mới lột tả hết sự kinh dị của diện mạo trước mặt chàng.

Tuy nhiên, như chàng ước đoán, diện mạo của nhân vật nọ bị như vậy có lẽ là do lửa thiêu hủy. Bằng cố những vết sẹo nọ cứ loang lổ chỗ đỏ chỗ trắng, và có nhiều mảng da như cứ dính lại với nhau.

Chàng bắt đầu nghĩ đến nguyên nhân của âm thanh the thé do nhân vật nọ đang phát ra vì nhìn thấy chàng :

- Lão đưa ai đến vậy?

Nhìn vào phần cổ của nhân vật nọ, chàng phát hiện cũng có dấu vết phỏng lửa.

Có lẽ vì nguyên nhân này khiến thanh âm của nhân vật nọ phải bị biến dạng.

Chàng nghe lão Đinh Nhất Hải đáp :

- Vị thiếu hiệp đây là Liễu Hận. Bằng hữu sẽ đỡ cuồng tay cuồng chân nếu được cùng Liễu thiếu hiệp tỷ kiếm.

- Tỷ kiếm? Lão không sợ gây kinh động cho mọi người sao?

Đinh Nhất Hải lắc đầu :

- Vô Danh Kiếm của Liễu thiếu hiệp chỉ dụng chiêu không dụng lực. Nếu bằng hữu trong lúc tỷ kiếm không dụng lực, ta nghĩ sẽ không gây kinh động đến ai khác.

- Chà... chà...! Có loại kiếm pháp không hề dụng lực ư? Lão vừa bảo đó là Vô Danh Kiếm?

Đinh Nhất Hải gật đầu :

- Bằng hữu nghe không lầm đâu. Còn nữa, do cả hai đều là bằng hữu của ta, hy vọng nhị vị chỉ tỷ kiếm để so sánh sự cao minh, đừng nên để tâm hiềm khích hoặc gây thành thương tích. Bằng hữu nghĩ thế nào?

Nhân vật nọ vội đáp ứng :

- Nếu được vậy, càng tốt! Đã lâu rồi, ta vẫn muốn tự đánh giá, xem kiếm pháp ta đã thức ngộ có thật sự cao minh hay không? Bắt đầu được chưa?

Đinh Nhất Hải nhìn chàng. Khi nhận được cái gật đầu của chàng, lão vội lùi lại sau khi cầm ngọn đuốc vào một bên vách đá.

Liễu Hận vươn tay cầm kiếm :

- Mặt học Liễu Hận mong được chỉ giáo.

Nhân vật nọ cũng cầm kiếm :

- Chúng ta cứ điếm đến là dừng. Thiếu hiệp cứ tận lực cho.

Chàng thủ kiếm với thế khởi thức do chàng tự nghĩ ra: đốc kiếm đưa ngang đỉnh đầu, đầu kiếm chúc dần xuống, và chỉ vào nền đất trước mặt.

Nhân vật nọ tán dương :

- Một thế khởi kiếm tuy lạ nhưng rất lợi hại. Thiếu hiệp như muốn nhượng ta ra chiêu trước?

Chàng đáp khẽ :

- Vô Danh Kiếm có chủ trương hậu phát chế nhân. Đây không phải là nhượng mà thật ra vẫn bồi không quen ra chiêu trước.

Nhân vật nọ gật gù :

- Rất thành khẩn. Lệnh sư phải là người chủ hòa không chủ chiến mới đào luyện được một cao đồ như thiếu hiệp.

Có phần nôn nóng, Đinh Nhất Hải trầm giọng :

- Bằng hữu hết bị cuồng tay cuồng chân rồi ư?

Hiểu ý, nhân vật nọ nạt khẽ :

- Cần trọng! Ta xuất thủ đây!

- Mời!

Lập tức, thanh kiếm của nhân vật nọ liền lóe lên.

Véo...

Quả nhiên nhân vật nọ không hề dụng lực vào chiêu kiếm. Vì ánh sáng của ngọn đuốc không hề chập chờn hay chao đảo.

Nhờ đó Liễu Hận càng dễ dàng nhận định rõ chiêu kiếm thật sự lợi hại của nhân vật nọ!

Chàng kêu khẽ :

- Hảo kiếm pháp! Đỡ!

Véo...

Cách xuất chiêu quá nhanh của chàng cũng làm cho nhân vật nọ phải kêu lên :

- Úy! Là khoái kiếm ư?

Nhanh chóng, nhân vật nọ biến chiêu cho dù chiêu kiếm trước chỉ mới đánh ra nửa vờ!

Véo... Véo...

Đối phương kịp biến chiêu khiến sự thần tốc của Liễu Hận cũng mất đi tác dụng.

Chàng vì muốn đắc thủ cũng phải biến chiêu.

- Hay lắm! Đỡ!

Véo...

Một lần nữa nhân vật nọ phải thu kiếm giữa chừng.

- Chà, lợi hại thật! Cần trọng với chiêu này!

Véo... Véo...

Chàng cũng tấm tắc khen :

- Kiếm pháp quả biến ảo! Tiên bối cũng phải cần trọng!

Véo...

- Chậc...! Thiếu hiệp lại chặn mất đường tiến thoái của ta rồi! Khá lắm! Đỡ!

Véo... Véo...

Đối phương bỗng thay đổi đấu pháp! Kiếm chiêu lần này chợt hóa thành gần mười thanh kiếm tất cả đều dồn dập cuộn vào Liễu Hận.

Chàng hồi bộ, ngưng đọng thần sắc.

Lấy làm lạ, nhân vật nọ vội thu chiêu :

- Sao vậy? Thiếu hiệp không nghĩ được chiêu khắc chế ư?

Chàng trầm ngâm :

- Thực và hư lẫn lộn, muốn phân biệt thực hư cần phải chạm kiếm. Nếu là hư chiêu thì không sao, nhờ là thực, khó tránh việc chạm kiếm.

- Thiếu hiệp sợ ta dụng lực?

Chàng lắc đầu :

- Không phải! Văn bói chỉ muốn tránh sự kinh động không nên có!

Nhân vật nọ trợn mắt nhìn chàng :

- Nghĩa là thiếu hiệp vẫn có thể nghĩ được cách khắc chế? Áo...

Nhân vật nọ định nói ra cách gọi của kiếm pháp. Đinh Nhất Hải chợt háng giọng :

- E... hèm! Nếu việc chạm kiếm là không tránh khỏi, chúng ta nên tiến hành việc tẩy kiếm ở trong gian thạch thất thì hơn.

Tuy lão không đả động gì đến ý muốn của lão, là không muốn nhân vật nọ để lộ danh xưng của kiếm pháp nhưng Liễu Hận vẫn thừa biết dụng ý của lão.

Chàng khẽ gật đầu :

- Như vậy cũng được.

Do địa thế trong gian thạch thất không rộng lắm, lão Đinh Nhất Hải sau khi đưa ngọn đuốc vào bên trong liền lui ra ngoài :

- Ta sẽ từ bên ngoài nhìn vào để thưởng thức! Nhị vị bắt đầu lại đi!

Đưa mắt nhìn qua khắp lượt, Liễu Hận thất vọng vì không nhìn thấy bất cứ một dấu tích nào cho biết lai lịch thật sự của nhân vật nọ.

Để lý giải sự chậm trễ, chàng mỉm cười :

- Văn bói phải thú nhận, cho đến lúc này văn bói mới nghĩ được cách khắc chế chiêu kiếm biến ảo lạ lùng của tiền bói. Thủ đoạn không được hay cho lắm, mong tiền bói lượng thứ.

Nhân vật nọ phì cười :

- Ta cũng ngờ như vậy! Có điều thiếu hiệp nghĩ được nhanh như vậy, ta thật sự thán phục.

Khí phách của bậc đại trượng phu là vậy, chàng thăm ngưỡng mộ nhân vật nọ qua sự đại lượng hiếm có.

Chàng bảo :

- Tiền bói tiến chiêu đi!

Nhân vật nọ lạnh giọng :

- Cần trọng nào! Đỡ!

Véo... Véo...

Vẫn là chiêu kiếm một hóa mười của nhân vật nọ, Liễu Hận lập tức phát chiêu :

- Trúng!

Véo...

Choang!

Giữa một thực và chín hư, Liễu Hận ngay lần đầu xuất kiếm đã điểm trúng chiêu thực!

Điều đó khiến nhân vật nọ giật mình và thu kiếm :

- Thiếu hiệp nhận định nhanh đến vậy ư?

Chàng trầm giọng :

- Tiền bối sơ xuất khi đánh ra thực chiêu có phần trầm trọng hơn chín chiêu còn lại. Nếu tiền bối phân bố đều hơn, vãn bối sẽ khó phát hiện và có thể phải nhận bại.

Nhân vật nọ cảm phục :

- Thiếu hiệp chỉ điểm như thế không ngại ta sau đó sẽ bỏ khuyết?

Chàng lắc đầu :

- Không hề gì? Vì có như thế càng khiến việc tỷ kiếm thật sự công bằng hơn.

Nhân vật nọ lặng người nhìn chàng, sau đó mới nói :

- Thật có khí phách! Ta bắt đầu xem trọng thiếu hiệp rồi đó!

Lão Đinh Nhất Hải vọt miệng nói vọng vào :

- Cùng là cao thủ thượng thặng về kiếm pháp, nhị vị sao không để tình thân gắn chặt vào những đường kiếm cao minh?

Biết lão muốn thúc hối, chàng mỉm cười :

- Minh chủ nói chi những lời quá đáng? Vãn bối nào dám nhận là cao thủ thượng thặng?

Nhân vật nọ giật mình :

- Ai là Minh chủ?

Đinh Nhất Hải bật cười, nói khỏá lấp :

- Liễu thiếu hiệp thấy ta nói có đúng không? Ai cũng phải kính hãi khi nghe người khác gọi ta là Minh chủ. Ngữ này, ta phải cải chính lại, tránh sự lầm lẫn, cứ cho ta là Minh chủ võ lâm. Ha... ha... ha...

Nhân vật nọ nhìn lão :

- Không phải ư?

Lão chỉ tay vào chàng :

- Đó là sự nhầm lẫn thôi! Bằng hữu cứ hỏi Liễu thiếu hiệp sẽ rõ!

Biết lão muốn lấp liếm, chàng gật đầu :

- Đúng vậy! Tiền bối bắt tất phải để tâm! Mời!

Nhân vật nọ tỏ ra nhẹ nhõm lạ. Và thanh kiếm lại được nhân vật nọ cử lên.

Véo... Véo...

Kiểm pháp của nhân vật nọ càng lúc càng tỏ ra biến ảo, có thể nói là thiên biến vạn hóa! Bởi vãn chỉ là một chiêu kiếm đánh ra nhưng số hư chiêu càng lúc càng nhiều hơn thực chiêu.

Với mục lực đã quen nhận định những cử chỉ thật tinh tế của từng chiêu kiếm, nhân vật nọ tuy đã cố giấu đi sự trầm trọng của chiêu nào và chiêu thực nhưng vẫn bị Liễu Hận phát hiện.

Chàng lập tức phản kiếm :

- Vẫn có sơ hở! Trúng!

Choang!

Nhân vật nọ thất sắc rất rõ :

- Chiêu này thì sao?

Véo... Véo...

Liều Hận vẫn phát hiện một điểm yếu :

- Có khá hơn, nhưng chưa đặt! Ở đây này!

Véo...

Choang!

Nhân vật nọ thoáng thờ người một lúc rồi lại tiến chiêu :

- Còn chiêu này?

Véo... Véo...

Liều Hận lập tức có biểu hiện hoang mang. Mãi đến khi những chiêu kiếm vừa hư vừa thực của đối phương cuộn đến thật gần, sắc diện của chàng mới có sự vui mừng :

- Ở đây!

Véo...

Choang!

Nhân vật nọ thật sự trầm trọng :

- Cẩn trọng!

Véo... Véo...

Chàng hốt hoảng lùi lại.

Đối phương không nhân nhượng vẫn lướt đến với âm thanh luôn the thé :

- Chiêu này thì thế nào?

Véo... Véo...

Chàng lùi một lượt nữa. Qua đó đủ biết nhân vật nọ rất cuộc cũng nghĩ được cách bỏ khuyết như đã nói. Nghĩa là Liều Hận hết mong nhận định được đâu là thực chiêu và đâu là hư chiêu.

Nhân vật nọ có thái độ thật khẩn trương :

- Sao nào? Không thể phân biệt được ư? Nhìn lại này!

Véo... Véo...

Đối phương lập lại lần thứ hai, thái độ như muốn khẳng định ở chiêu này hoàn toàn không có chỗ sơ hở. Ngược lại cũng có thể hiểu đối phương đang muốn chàng nhận định kỹ hơn để có thể nhìn ra điểm yếu.

Liều Hận đang hiểu theo nghĩa thứ hai nên căng hết mực lực để dõi nhìn từng thức kiếm.

Mơ hồ, chàng nhận ra điểm yếu, lập tức phát kiếm.

Véo...

Nào ngờ, đối phương bỗng dừng kiếm với đầu kiếm chỉ vào Khí Hải huyệt của chàng :

- Không phải rồi!

Chàng thất kinh, nhìn sinh mạng của bản thân đang nằm hờ trên đầu kiếm của nhân vật nọ.

Nhân vật nọ bất chợt mấp má môi, đưa một thanh âm cực nhỏ lọt vào tai chàng :

- Thiếu hiệp có lối xuất kiếm cực nhanh sao không tận dụng điểm đó làm sở trường?

Chàng chưa kịp hiểu dụng ý của nhân vật nọ muốn gì qua câu nói ngấm ngầm điểm chỉ đó, nhân vật nọ bắt ngờ thu kiếm và lùi lại.

Cùng với động tác này, nhân vật nọ còn đưa một tia thanh âm khác đến tai chàng :

- Nhờ thiếu hiệp, ta vừa thức ngộ thêm chỗ ảo diệu của kiếm pháp. Thiếu hiệp chớ ngại ai khác nghe được. Đây là bí pháp Truyền âm nhập mật, không ai nghe được trừ thiếu hiệp!

Đến lúc đó, nhân vật nọ bỗng nạt lớn một tiếng :

- Tiếp kiếm!

Véo... Véo...

Đối phương đang thi triển lại chiêu biến hóa đầu tiên.

Nhìn thấy thế, nhớ lại hai lần điểm chỉ vừa rồi của đối phương, Liễu Hận lập tức hiểu được dụng ý của đối phương.

Đối phương muốn chàng có dịp hoàn thiện lối xuất kiếm cực nhanh vốn là sở trường của chàng.

Chàng vụt nhớ lại chiêu kiếm này, mới vừa rồi đã hóa giải. Có một chiêu thực lẫn lộn vào chín chiêu hư. Và chiêu thực đó nếu khi nãy chàng phát hiện được là nhờ cách ra chiêu có phần trầm trọng của đối phương, thì lần này chàng cứ dựa vào trí nhớ mà ra chiêu hóa giải.

- Trúng.

Véo...

Choang!

Dù là trúng nhưng việc chạm kiếm của chàng khiến nhân vật nọ như có dấu hiệu thất vọng. Chàng nghe nhân vật nọ vừa quát khê vừa xuất kiếm :

- Là thế sao? Vậy còn chiêu này?

Véo... Véo...

Lập tức chàng hiểu rõ ẩn ý của đối phương qua câu nói mơ hồ. Chàng chưa tận dụng sở trường của chàng và đối phương lần này ra chiêu có phần chậm lại nhưng mong chàng phải thức ngộ điều đó.

Để thẩm định điều đó, chàng thử xuất phát năm lượt kiếm cho dù chàng đã nhìn thấy chiêu nào của đối phương là hư chiêu và chiêu nào là thực chiêu.

Năm kiếm của chàng, một chạm thành tiếng và bốn còn lại phải rơi vào hư ảo.

Choang!

Tuy thế, nhân vật nọ tuy vẫn tiếp tục phát kiếm nhưng ngoài miệng thì reo lên :

- Kiếm pháp khá lắm! Đỡ!

Véo... Véo...

Đối phương khen là khen chàng đã kịp thời lĩnh hội ẩn ý, điều đó khiến chàng tin tưởng.

Chàng lập tức phát xạ nhiều chiêu kiếm liên tiếp, tất cả đều nhanh như những tia chớp lóe.

Véo... Véo...

Choang!

Lần này, hầu như chàng không cần nhận định xem chiêu nào là chiêu thực giữa mười mấy bóng kiếm chiêu. Thế nhưng chàng vẫn chạm được kiếm, nghĩa là chàng đã nhờ sở trường triệt phá được thế tấn công của đối phương.

Nếu có ai ở ngoài nhìn vào cách ra chiêu của chàng ắt sẽ ngỡ chàng đang đùa với chính sinh mạng chàng. Bởi, có chiêu nào chàng thi triển trọn chiêu?

Những lượt kiếm được chàng xuất phát, tất cả đều nhằm vào mục đích là ngăn cản thế tấn công của đối phương, bất chấp đối phương thi triển bao nhiêu chiêu và trong đó có bao nhiêu chiêu là chiêu thực!

Cách chàng thi triển có khác nào một đứa bé tay cầm gậy chọc bừa vào lỗ kiến thật đông đúc hầu diệt trừ được nhiều đối tượng trong một thời gian ngắn nhất.

Đó không phải kiếm pháp. Chàng thậm biết như vậy là cũng ngấm ngấm lo sợ lão Đinh Nhất Hải ở bên ngoài sẽ phát hiện được điều đó.

Nhưng chàng làm gì có thời gian ngấm nghĩ lâu. Nhân vật nọ đang tiếp tục xuất kiếm chiêu lanh lệ :

- Đỡ!

Véo... Véo...

Chàng vờ quát, hy vọng sẽ qua được mắt tinh tường của Đinh Nhất Hải :

- Trúng!

Véo... Véo... Véo...

Choang!

Vẫn là nhờ sở trường chàng vừa chặn được một đợt tấn của đối phương.

Nhân vật nọ hứng chí :

- Tiếp kiếm!

Véo... Véo...

Chàng lập tức vận dụng sự nhanh nhẹn để hóa giải đợt công kích này.

Véo...

Choang!

- Khá lắm! Vậy là đủ rồi!

Câu nói này không do nhân vật nọ nói. Đinh Nhất Hải dang chậm chân tiến vào, điều đó chứng tỏ lão vừa phát thoại.

Lão đưa tay về phía chàng :

- Liễu thiếu hiệp hãy cho ta mượn kiếm!

Chàng tuy hoang mang nhưng vẫn phải trao kiếm cho lão.

Lão nâng kiếm, hướng vào nhân vật nọ :

- Bằng hữu vui lòng chỉ điểm cho ta chứ?

Nhân vật nọ bật cười :

- Kiếm pháp của lão, ta đâu phải là đối thủ?

Lão trầm giọng :

- Đó là chuyện lúc trước! Lần này vị tất ta có thể hơn được bằng hữu. Nào!

Nhân vật nọ nghiêm giọng :

- Hay lão cho rằng ta vừa thức ngộ được điểm ảo diệu của...

Lão gắt, rõ ràng lão không muốn nhân vật nọ nói hở ra danh xưng của loại kiếm pháp biến ảo nọ :

- Phải hay không, cần phải thử mới biết. Nào!

Chàng đứng đờng, nhân vật nọ hỏi :

- Vẫn không dụng lực?

- Không cần! Hãy dựa vào sự cao minh để thủ thắng!

- Tốt! Ta trước hay lão trước?

- Bằng hữu! Nào!

Nhân vật nọ gật đầu :

- Được! Xem đây!

Véo... Véo...

Liễu Hận do chưa hiểu mối tương quan giữa nhân vật nọ với Đinh Nhất Hải, nên phải hoang mang vì thái độ kỳ lạ của lão.

Chỉ khi hai bên qua lại một đôi chiêu, chàng mới mơ hồ nhận thức rõ ý đồ của lão.

Chàng nhìn thấy nhân vật nọ đang thi triển những chiêu kiếm gồm nhiều thức biến hóa như đã cùng chàng so tài.

Không như chàng, lão Đinh Nhất Hải không nhờ vào sự thần tốc để khắc chế. Lão đang thi triển một loại kiếm pháp thật sự lợi hại, cũng biến hóa như đối phương và là sự biến hóa ở trên bậc.

Nhân vật nọ nếu một chiêu biến thành mười thì lão lại thi triển biến hóa đến mười một. Chỉ một hơn đó là quá đủ cho lão uy hiếp sinh mạng của đối phương.

Nhân vật nọ lại thi triển chiêu khác, lần này tăng thêm số lần biến hóa.

Cao minh hơn và không cần cao minh hơn nhiều, Đinh Nhất Hải vẫn thi triển một chiêu có số lần biến hóa nhiều hơn đối phương chỉ có một.

Lời nhắn nhủ của lão kể như quá rõ, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Lão muốn ám chỉ, nhân vật nọ đừng mơ tưởng đến ngày có kiếm pháp cao minh hơn lão.

Lão cũng muốn ám chỉ chàng đừng vì thế mà cao ngạo, lão vẫn có thừa năng lực khống chế chàng.

Sau hai chiêu, lão thu kiếm :

- Bằng hữu thật sự đã lĩnh hội thêm đôi chút, nhưng như thế chưa đủ!

Đưa kiếm cho chàng, lão bảo :

- Chúng ta đi thôi!

Chàng đưa mắt nhìn nhân vật nọ, phát hiện có sự thất vọng ở trong đôi mục quang ngời sáng.

Nhân vật nọ cũng nhìn thấy cử chỉ của chàng bèn mấp máy đôi môi :

- Nếu có dịp, thiếu hiệp hãy đến Thanh động này tìm ta.

Chàng lẳng lẳng gật đầu, bước đi theo lão, không dám nhìn lại nhân vật nọ vì sợ lão Đinh Nhất Hải phát hiện.

18. Luận Kiếm Quán Dây Đầy Bí Ẩn -gặp Quái Nhân Phô Diễn Kiếm Chiêu

Cùng lão đi trở lại thư phòng, Liễu Hận ngỡ cuộc trao đổi thế là xong. Nào ngờ, lão vẫn tiếp tục bước đi, khiến chàng phải theo chân lão :

- Chúng ta còn đi đâu nữa?

Lão bước đi thoản thoắt với một câu nói ném lại cho chàng :

- Ta muốn thiếu hiệp gặp người này!

- Ai? Lão có nhiều bằng hữu vào loại kỳ quái như nhân vật vừa rồi ư?

Không nghe chàng nói gì, lão tự giải thích :

- Nhân vật kế tiếp tuy không là bằng hữu nhưng cũng không thể nói là kẻ thù. Tốt hơn hết thiếu hiệp nên cẩn trọng.

Chàng phát hiện lão lại bước vào một thư phòng.

Thư phòng này tuy không là thư phòng lúc nãy nhưng vẫn có một bức hoành phi che khuất đi một vật dùng để phát động cơ quan.

Chàng thoáng nghi ngờ vì lần này nhìn thấy vật để phát động cơ quan có màu đỏ nhạt.

“Vật lúc nãy có màu xanh, nhân vật nọ cũng gọi thạch thất đó là Thanh động! Phải chăng thạch động lần này được gọi là Xích động? Hoặc Huyết động?”

Nếu không có sự kềm nén kịp thời, suýt nữa chàng đã đem nan đề này hỏi lão.

May thay chàng chợt động tâm, nảy sinh một điều nghi ngờ khác. Nhờ đó, nghi vấn kia chàng biết là không nên hỏi lão :

”Luận Kiếm quán được kiến tạo trên một ngọn đồi. Phần bên dưới vị tất chỉ có hai địa đạo với hai gian thạch thất đang lưu giữ hai nhân vật kỳ lạ! Rất có thể còn nhiều hơn.

Chà... chà...! Xem ra dã tâm của lão không phải chỉ có bao nhiêu đó, còn nhiều điều lớn lao hơn, nghiêm trọng hơn”.

Mãi nghĩ, chàng không ngờ đã đến nơi. Một tiếng gầm vang lên làm chàng bừng tỉnh :

- Bây giờ đã là canh ba, kẻ nào dám vào đây?

Lão Đinh Nhất Hải ứng tiếng :

- Ta! Đinh Nhất Hải! Các hạ hãy còn thức sao?

Từ trong gian thạch thất có tràng cười cao ngạo vọng ra :

- Ha... ha... ha...! Thức hay ngủ đối với Diệp lão thất này có còn đáng kể nữa không? Đến lúc nào Đinh Nhất Hải người mới cho ta quy hồi cổ sở?

Đinh Nhất Hải đáp :

- Ngay đêm nay!

- Đêm nay? Lời người nói có đáng tin không?

Lão đáp :

- Các hạ chớ hỏi ta câu đó! Trái lại, hãy tự hỏi có đủ bản lĩnh hay không?

Nhân vật nọ có vẻ như giật mình :

- Sao vậy? Người định buộc ta cùng người giao đấu, phải thắng mới được rời đi?

Lão bật cười :

- Nếu là vậy, đừng nói là đêm nay, ta chỉ sợ hết kiếp này các hạ cũng không thể có bản lĩnh đó.

Nhân vật nọ từ trong gian thạch thất lao ra. Đó là nhân vật có khuôn mặt khá dài và có chòm râu rậm phảng phất một màu đỏ.

Xích Tu Nhân (người râu đỏ) không một lần nhìn đến Liễu Hận. Y nhìn chăm chăm vào Đinh Nhất Hải :

- Vậy người giải thích đi, câu người vừa nói hàm ý gì?

Lão đưa tay chỉ Liễu Hận :

- Đêm nay, nếu các hạ đã bại được vị thiếu hiệp này, lời cam kết xưa ta hứa bỏ.

Có như thế Xích Tu Nhân mới chịu nhìn chàng :

- Chỉ là một tiểu tử miệng còn hơi sữa?

Chàng không giận cũng không lên tiếng, cứ để mặc lão họ Đinh.

Đinh Nhất Hải gật đầu thừa nhận :

- Không sai! Vị thiếu hiệp này có gọi các hạ là thúc thúc hay bá bá cũng không có gì là không đúng! Vì thế, trận so tài đêm nay phải có hai điều ước thúc!

Tỏ vẻ khinh thường chàng, Xích Tu Nhân bảo :

- Hai điều gì, cứ nói!

Đinh Nhất Hải đưa cao một ngón tay :

- Chỉ tỷ kiếm, không đấu các loại công phu khác.

- Kiếm? Được! Điều thứ hai!

Lão đưa thêm một ngón tay :

- Để công bằng, cả hai không được vận dụng nội lực.

- Hừ! Ta có thể hứa là không dùng nhưng làm sao biết tiểu tử có nhân đó hãm hại ta hay không?

Lão phì cười :

- Các hạ yên tâm! Vị thiếu hiệp này hoàn toàn không có nội lực.

Xích Tu Nhân nhìn chàng :

- Người bị phế võ công ư?

Chàng chưa kịp đáp, lão Đinh Nhất Hải vội nói ngay :

- Không sai! Đó là do thù nhân hãm hại! Tuy thế, nếu nói về kiếm pháp ta e các hạ không phải đối thủ.

Xích Tu Nhân giận dữ đỏ bừng mặt :

- Hừ! Ngoại trừ người, ta không tin Diệp Mạc này phải chịu kém kiếm pháp của ai khác.

Đinh Nhất Hải trầm giọng :

- Nói vậy, các hạ chấp thuận cả hai điều ước thúc?

Xích Tu Nhân quả quyết :

- Đương nhiên! Ta nào phải hạng nói hai lời?

- Được! Vì nếu các hạ bội tín, hãy còn ta ở đây, hậu quả thế nào các hạ tự hiểu lấy!

Sau khi buông lời uy hiếp Xích Tu Nhân, Đinh Nhất Hải quay sang chàng :

- Tuy ta không nói trước nhưng đây cũng nằm trong điều kiện để trao đổi giữa ta và thiếu hiệp. Nếu thiếu hiệp bại, Diệp Mạc kia sẽ ung dung ly khai nơi này. Thay vào đó, thiếu hiệp sẽ là người phải lưu lại. Hy vọng thiếu hiệp hiểu.

Chàng nhìn lão với ý nghĩ khinh bỉ :

- “Hóa ra lão là hạng người chuyên dùng thủ đoạn. Đối với Xích Tu Nhân lão đã đánh đổi sự tự do bằng một trận so tài. Còn đối với nhân vật ở Thanh động, ta tin chắc lão đã dùng những lời dọa dẫm, đánh động vào nỗi sợ hãi của đối phương, buộc đối phương phải cam tâm lưu lại, không dám xuất đầu lộ diện. Hừ! Lão bảo, không thể gây kinh động đến mọi người. Ở đây thì sao? Sao lão không sợ? Lão và Xích Tu Nhân vẫn thản nhiên nói to cười lớn?”

Không nghe chàng đáp, lão nôn nóng :

- Thế nào?

Chàng gạt đầu :

- Vãn bối chấp nhận.

Lão vỗ hai tay vào nhau :

- Hay lắm! Nhị vị bắt đầu được rồi.

Không dám để chậm, chàng lên tiếng với Xích Tu Nhân, một đối phương bất đắc dĩ :

- Vãn bối không dám tự phụ có kiếm pháp cao minh. Mong được chỉ giáo!

Xích Tu Nhân khoa kiếm :

- Chớ rườm lời! Ta thắng, ta đi! Người bại, người lưu lại! Rất công bằng! Đánh!

Véo...

Xích Tu Nhân là người không biết lễ, miệng nói xong, tay đánh ngay!

Rơi vào thế hạ phong, Liễu Hận đành bước lùi.

Xích Tu Nhân quát :

- Không ngờ người kém thật! Càng tốt! Đỡ!

Véo...

Kiểm pháp của Xích Tu Nhân có điểm lạ! Chiêu kiếm tuy có biến hóa nhưng không phải biến hóa như nhân vật ở Thanh động, hay như lão Đinh Nhất Hải.

Chiêu kiếm cứ bằng bạng lao đi, chỉ khi áp sát vào chàng mới biến hóa thành năm mũi kiếm lợi hại.

Lần đầu chạm phải loại kiếm pháp này và do đang trong tình trạng bị uy hiếp, Liễu Hận biết dù phát chiêu không kịp nên phải lùi thêm một lượt nữa.

Xích Tu Nhân đắc ý :

- Ta nắm chắc phần thắng rồi! Đỡ!

Véo...

Đưa mắt liếc nhìn Đinh Nhất Hải, chàng phát hiện gương mặt của lão đang để lộ sự trầm trọng hiểm có! Như lão không hề muốn để Xích Tu Nhân thoát đi.

Kinh ngạc trước phát hiện này, Liễu Hận chỉ muốn nhận bại để nhân đó nhìn thấy rõ bộ mặt thật của lão! Vì lão thế nào cũng tìm cách lưu giữ Xích Tu Nhân, có thể quên đi chữ tín.

Với ý nghĩ đó và với sự chậm trễ, Liễu Hận liền cảm nhận ở đầu vai bên tả chọt mát rượi.

Thất kinh, chàng nhìn xuống. Kiếm của Xích Tu Nhân vừa lưu lại trên y phục chàng, ngay đầu vai tả, năm chỗ thủng.

Hào khí phát sinh, chàng quát :

- Kiếm pháp quả cao minh. Nhưng có qua sao không có lại! Trúng!

Véo...

Soạt!

Ngay khi lưu lại dấu tích trên y phục của chàng, Xích Tu Nhân vì nghĩ đã thắng nên cứ đứng yên mỉm cười.

Đến khi phát hiện ở chàng có sự chớp động, Xích Tu Nhân mới giật mình khoa kiếm. Rất tiếc, Xích Tu Nhân chậm hơn chàng. Lập tức cũng ở đầu vai bên tả, một mảng y phục của Xích Tu Nhân phải rời ra.

Xích Tu Nhân động nộ :

- Ta nghĩ ta đã thắng, sao người nhân lúc ta bất phòng ra chiêu?

Chàng cười nhẹ :

- Văn bối cũng nghĩ như vậy, sao tiền bối cứ vội nhanh tay chiếm tiên cơ?

Đình Nhất Hải vội xen vào :

- Điều đó đúng đấy, các hạ! Ngay chiêu đầu, do vị thiếu hiệp đây chưa chuẩn bị, các hạ vội tranh tiên nên mới thủ thắng. Như thế sao gọi là công bằng?

Xích Tu Nhân tuy hây còn giận dữ nhưng vẫn để lộ một tâm tính thật bộc trực :

- Người nói cũng đúng! Ai bảo tiểu tử cừ rườm lời làm chi?

Nhận ra điều này, chàng hoang mang, không biết nên thương hay phải ghét Xích Tu Nhân?

Chưa kịp tỏ thái độ, chàng giật mình vì nghe Xích Tu Nhân bảo :

- Người chuẩn bị chưa? Lần này đừng bảo ta tranh mất tiên cơ của người đó!

Chàng thầm nhủ :

- “Ta không thể bại! Bằng không cho dù Xích Tu Nhân có thắng vị tất lão buông tha! Sau này ta sẽ tìm cách giải thoát cho tất cả vậy!”

- Sao người cứ nhìn đâu đâu vậy? Chuẩn bị đi chứ!

Hít mạnh một hơi như tăng thêm sự kiên định, chàng khởi thế thủ kiếm.

- Văn bối chuẩn bị rồi. Mời!

Xích Tu Nhân phát hoảng khi nhìn thế khởi kiếm của chàng :

- Nhìn thế khởi kiếm này, ta như mừng tượng đến chiêu “Ẩn Huyệt Chi Mộ Quỷ” của Mộc Quan Linh. Người có biết gã quái nhân đó không?

Chàng thoáng rúng động! Còn lão Đình Nhất Hải ở bên ngoài bật cười :

- Mộc Quan Linh chưa hề có truyền nhân! Các hạ đã võ đoán rồi!

Trong khi đó, chàng thầm lo sợ :

- “Không ngờ Xích Tu Nhân lại có mục lực thật tinh tường, đã nhìn ra thế khởi kiếm của ta có xuất xứ từ chiêu ”Ẩn Huyệt Chi Mộ Quỷ” của Mộc Quan Linh. Cũng may lão họ Đình đã kịp thời giúp ta tránh được câu trả lời!”

Chàng nghe Xích Tu Nhân trầm giọng :

- Nếu không phải cànng tốt! Đỡ!

Véo...

Chàng đã có chuẩn bị nên lập tức phát chiêu :

- Trúng!

Véo...

Choang!

Xích Tu Nhân thất sắc, miệng kêu be be :

- Không được kể chiêu này! Do tiểu tử đã nhìn thấy lúc nãy nên nghĩ trước cách giải phá!

Đình Nhất Hải tỏ ra rộng lượng :

- Được, không kể thì không kể! Lập lại nào!

Xích Tu Nhân liền vẩy kiếm :

- Đờ!

Véo...

Liễu Hận lại bạt kiếm nhanh hơn Xích Tu Nhân :

- Trúng!

Véo...

Choang!

Xích Tu Nhân cúi kính :

- Chiêu này cũng vậy, người đã có dịp nhìn thấy rồi! Tiếp kiếm!

Véo...

Sự cúi kính của Xích Tu Nhân khiến Liễu Hận phải cố lắm mới nhìn được cười.

Tâm tính của lão thật bộc trực và dù có sự dối trá nào đó vẫn là sự dối trá cách bộc trực.

Nhưng dẫu sao, chàng vẫn kiên định với điều đã toan tính! Chàng lại phát chiêu :

- Trúng!

Véo...

Choang!

Xích Tu Nhân ngơ ngẩn. Lão không hiểu bằng cách nào mà lần nào cũng vậy, đều bị Liễu Hận nhanh tay hơn, chặn đứng mọi chiêu kiếm của lão trước khi chiêu đó thật sự tròn chiêu.

Có phần bất phục và cả thẹn, Xích Tu Nhân la lối :

- Đánh như người thì còn gì là thú vị? Chỉ ít người cũng phải cho ta tròn chiêu, như thế mới công bằng.

Chàng nhanh miệng đáp ứng :

- Được! Vãn bối sẽ không chặn trước! Động thủ đi!

Xích Tu Nhân cười hài lòng :

- Là người nói đấy nha! Xem đây!

Giữ lời, Liễu Hận để cho Xích Tu Nhân thi triển tròn chiêu.

Lập tức, từ một mũi kiếm, Xích Tu Nhân sau cái gạt mạnh tay, một kiếm liền hóa thành năm kiếm và cả năm cùng đổ ập vào chàng.

Nhanh như tia chớp lóe, Liễu Hận áp dụng đúng những gì được nhân vật ở Thanh động chỉ điểm, chàng vẩy xạ thanh kiếm đủ năm lượt.

Véo... Véo...

Choang!

Trong năm kiếm của Xích Tu Nhân có một là thực chiêu và thực chiêu đó lập tức chạm phải chiêu kiếm thật sự thần tốc của Liễu Hận.

Xích Tu Nhân trợn mắt :

- Người nhanh thế thật sao? Ta còn một chiêu nếu người vẫn khắc chế được, ta lập tức nhận bại. Đờ!

Không ngờ sự tán đồng vừa dứt, Xích Tu Nhân hồi hả phát chiêu.

Véo... Véo...

Trước khi đánh, nếu Xích Tu Nhân bảo như thế, chứng tỏ một chiêu còn lại của lão phải là chiêu tuyệt kỹ, chiêu tối hậu. Và lẽ đương nhiên đó phải là chiêu lợi hại nhất, uy lực nhất vì là chiêu tinh túy nhất.

Hiểu điều đó và vì đã hứa là để đối phương phát tròn chiêu, Liễu Hận căng hết mực lực dõi nhìn từng động thái và từng sự biến hóa của chiêu kiếm.

Chàng nhận định không lầm, chiêu kiếm thật sự lợi hại và cho dù sự biến hóa vẫn đơn giản là một hóa thành năm. Vì năm lần biến hóa của chiêu tối hậu này không thật sự rõ rệt như trước. Chúng chợt nhòa đi, như muốn nhập lại làm một. Nhưng vì thật sự không nhập lại làm một nên đó vẫn là năm chiêu được biến hóa từ một.

Chợt hiểu ở chiêu kiếm này hư có thể là thực và ngược lại thực có thể là hư. Hư và thực hòa lẫn vào nhau rất dễ làm cho đối phương phải loạn nhãn, không phân biệt được vị trí chuẩn xác của từng sự biến hóa.

Khâm phục sự ảo diệu của chiêu kiếm và bất phục vì nghĩ bản thân không có quyền để bại, Liễu Hận lập tức vẩy xạ hữu kiếm với mức độ tột cùng của thần tốc.

- Xem đây!

Véo... Véo...

Choang!

Một kết quả là nếu tất nhiên đối với Liễu Hận thì lại là bàng hoàng đối với Xích Tu Nhân.

Thu kiếm, đứng lặng người, Xích Tu Nhân tròn mắt tròn miệng nhìn chàng và không nói lên lời.

Chàng cũng thu kiếm, khom người giữ lễ :

- Vãn bối đắc tội!

Chàng lên tiếng, phá vỡ cái lặng người của Xích Tu Nhân.

Điều đó khiến Xích Tu Nhân choàng tỉnh. Và ngay khi choàng tỉnh, Xích Tu Nhân lập tức có thái độ!

Xích Tu Nhân chớp động hữu kiếm.

Véo...

Chàng chợt phát hiện ý đồ của Xích Tu Nhân qua khóe mắt. Chàng thất thanh vừa kêu vừa vẩy xạ hữu kiếm.

- Sao tiên bối có thể...

Nhanh hơn chàng và dĩ nhiên là nhanh hơn Xích Tu Nhân, Đinh Nhất Hải chẳng hiểu xuất hiện ngay bên cạnh Xích Tu Nhân từ lúc nào. Lão vừa vươn tay chế trụ huyết đạo của Xích Tu Nhân vừa gằn giọng :

- Không được đâu!

Hự!

Xích Tu Nhân hoàn toàn bị chế ngự. Sắc diện nhợt nhạt, Xích Tu Nhân ai oán nói :

- Sao ngươi ngăn ta tự vẫn?

Từ từ gỡ bỏ thanh kiếm trên tay Xích Tu Nhân, thanh kiếm chỉ còn một đường tơ nữa là sẽ chạm vào tâm thất của Xích Tu Nhân, Đinh Nhất Hải lạnh giọng :

- Quân tử đại trượng phu phải biết giữ lời. Các hạ đừng quên những gì đã hứa với ta trước kia. Sinh mạng của các hạ chỉ có ta là người định đoạt. Nhớ đấy!

Choang!

Đinh Nhất Hải thần nhiên ném bỏ thanh kiếm vào gian thạch thất, bất chấp lời Xích Tu Nhân đang lẩm bẩm :

- Đến một tiểu tử miệng còn hôi sữa, ta vẫn thảm bại! Ta còn sống chỉ vô ích! Ta không thiết sống nữa! Ta không thiết sống nữa!

Dùng mắt ra hiệu cho chàng, Đinh Nhất Hải lạnh lùng quay lưng bỏ đi.

Chàng ngạc nhiên nên vội đi theo lão. Khi đuổi kịp chàng khẽ hỏi :

- Minh chủ không giải huyết cho lão?

- Không cần! Huyết đạo đó sẽ tự giải khai!

- Nhưng lão sẽ lại có ý định tự vẫn! Minh chủ để mặc lão ư?

Đinh Nhất Hải khó chịu :

- Diệp Mặc không phải loại người không biết nghĩ. Thiếu hiệp bất tất phải quan tâm!

“Không ư? Chẳng phải suýt nữa Xích Tu Nhân đã tự vẫn đó sao? Mà phải, thân thủ của lão họ Đinh này không ngờ nhanh đến vậy. Lão đứng xa hơn ta, thế nhưng lão chính là người ngăn được hành vi quẫn trí của Xích Tu Nhân trước cả ta. Bản lãnh của lão thật sự cao minh đến mức độ nào.”

Quay lại thư phòng, Liễu Hận chưa kịp hỏi để biết xem liệu Vô Danh Kiếm có lợi hại như lão mong muốn không, thì bất ngờ lão đã hỏi chàng trước :

- Yếu quyết tối hậu nhất của Vô Danh Kiếm là gì?

Chàng nghi ngờ nhìn lão. Nếu chàng nói ra trước liệu sau đó lão có chịu giao kinh văn của Ngũ Kỳ chương công cho chàng không? Hay là, chàng nên hỏi lão trước về vấn đề kinh văn nọ?

Đang băn khoăn nghi ngại, chàng bỗng nghe có tiếng chân người chạy đến.

Lão cũng nghe nên cau mặt :

- Có việc gì?

Có bóng nhân ảnh lướt vào và thoáng ngõ ngàng vì phát hiện ra Liễu Hận.

Nhân vật này có lớp da trên mặt vàng bủng thật lạ kỳ, y đưa mắt nhìn Liễu Hận, miệng thì nói với Đinh Nhất Hải :

- Bẩm...

Đinh Nhất Hải xua tay :

- Không cần bẩm báo! Có việc gì? Nói ngay đi!

Nhân vật có nước da bệnh hoạn nói :

- Có tin tức đưa về từ Nhạn Môn Quan là...

Đinh Nhất Hải lập tức xua tay ngăn lại :

- Ta hiểu rồi!

Ánh mắt của nhân vật bệnh hoạn chột nhìn lão kinh ngạc.

Cả Liễu Hận cũng thế! Lão bảo thuộc hạ nói và khi thuộc hạ đang nói lão vội chặn lại.

Chàng càng thêm kinh ngạc khi nghe lão ra lệnh cho nhân vật bệnh hoạn :

- Liễu thiếu hiệp suốt đêm chưa ngủ, người mau đưa thiếu hiệp đến tịnh phòng ta đã thu xếp. Sau đó, đến gặp ta!

Khom người lãnh lệnh, nhân vật bệnh hoạn không còn vẻ gì kinh ngạc nữa! Y nhẹ nhàng đưa tay mời chàng :

- Xin theo tiểu nhân! Mời!

Chàng nhìn lão, biết sự trao đổi thế là phải chậm lại.

Lão cũng nhìn chàng và quay người bước đi!

19. Tháo Cũi Sở Lông Dựng Kế Mưu -kiếm Pháp Cao Minh Chưa Là Đủ

Cạch!

Một tiếng động khô khan bỗng vang lên. Sau đó Liễu Hận phát hiện gã bệnh hoạn đã biến mất cùng với cánh cửa tịnh phòng đang rộng mở bỗng đóng chặt lại.

Mơ hồ nhận ra tình trạng bị giam giữ, Liễu Hận vội chạy bay đến cánh cửa.

Bình... Bình...

Chàng gõ, vỗ, lay động... cánh cửa không những vẫn đóng chặt mà còn phát ra thanh âm cho biết đó là một cánh cửa được làm bằng đá khá dày.

Đưa mắt quan sát khắp gian tịnh phòng vừa được gã bệnh hoạn tuân lệnh Đinh Nhất Hải đưa vào, chàng lập tức có kết luận: Đinh Nhất Hải đúng là cố ý giam giữ chàng!

Tại sao?

Chàng tự giải thích :

- Lão vẫn muốn cùng ta trao đổi. Nhưng do lão có tin cấp bách đưa về từ Nhạn Môn Quan nên việc trao đổi phải chậm lại! Trong lúc chưa có sự trao đổi, lão không muốn ta gặp bất kỳ ai để cáo giác về hai nhân vật bí ẩn nọ. Lão phải nghĩ cách để giữ riêng ta. Như thế, giả sử đã có sự trao đổi, không lẽ lão không ngại ta đem điều bí ẩn của lão nói cho mọi người biết? Và nếu ngại, lão phải làm gì để ngăn cản ta? Hay là...! Hừ!

Hoặc lão sẽ giam ta mãi mãi dưới địa lao như hai nhân vật nọ, hoặc lão sẽ dùng thủ đoạn sát nhân diệt khẩu! Chắc chắn lão sẽ làm như thế! Xảo quyết thật!

Minh định được sự việc, chàng vội nghĩ cách thoát thân.

Suy nghĩ thật lâu, chàng khắp khởi mừng rỡ vì một ý nghĩ :

- “Ha... ha... ha...! Ta vẫn giữ bốn hoàn Tuyệt Liên Tử của lão! Lão hoặc không nhớ, hoặc có nhớ nhưng nghĩ ta không có tâm pháp nội công nên không cần thu hồi. Lão sẽ phải bất ngờ đấy! Ha... ha... ha...”

Tự cười thầm, sau đó cũng tự chàng dần lòng nén lại.

Chàng không thể dùng bốn hoàn Tuyệt Liên Tử ngay bây giờ. Rất có thể lão Đinh Nhất Hải sẽ cho người lên giám sát chàng. Và như thế, hành vi tọa công của chàng lập tức sẽ bị phát hiện. Đang tọa công mà bị phát hiện, chàng sẽ gặp hậu quả như lần chàng bắt phòng bị Hạ Lan xuất hiện không chế.

Chàng đâu dễ mắc sai lầm lần thứ hai?

Chàng kiên tâm chờ thời cơ...

Cạch!

Một vuông đá chọt mở ra sau một tiếng động khẽ. Liễu Hận giật mình tỉnh giấc.

Từ vuông đá, một giỏ thức ăn được đưa vào bằng một cây sào.

Một thanh âm giễu cợt cũng theo vuông đá đưa vào :

- Vật thực của ngươi đây! Được ngủ đủ rồi đấy!

Chàng đi đến và đưa thấy nhận lấy vật thực, không có một hành vi nào tỏ ý phản kháng.

Thanh âm nọ có vẻ hài lòng :

- Ngoan ngoan như ngươi là biết điều đấy! Bằng không, theo ta nghĩ, kiếm pháp của ngươi dù có nhanh nhưng vẫn không có ích gì một khi không có nội lực hoặc trông thấy ta.

Chàng vẫn lặng lặng nhìn cây sào được người bên ngoài thu lại.

Trước khi vương đá được đóng lại, chàng nghe gã ở bên ngoài lẩm bẩm :

- Tiểu tử như thế này nào có gì đáng ngại? Thật hoài phí nếu bảo ta luôn giám sát tiểu tử.

Cạch!

Nhìn vương đá vừa bị phong bế, chàng thờ người suy nghĩ :

- “Lão đã định trước việc giam giữ ta! Tịnh phòng này được lão cố ý sắp đặt dành cho ta! Hừ! Lão không bỏ sót dù là chi tiết nhỏ! Lão biết ta không có nội lực, chỉ có lối xuất kiếm cực nhanh cũng vô dụng, đúng như gã nọ bảo! Gã giám sát ta bằng cách nào? Sao lão vẫn biết ta ngủ, cho dù vương đá bị đóng chặt?”

Quan sát khắp tịnh phòng một lần nữa, chàng thất vọng vì không tìm thấy vị trí nào có vẻ khả nghi, cho biết gã kia ở bên ngoài có thể từ đó giám sát chàng.

Tuy vậy chàng vẫn có một tia hy vọng. Gã nọ bắt đầu có ý nghĩ chàng không phải phần tử đáng ngại.

Phải củng cố ý nghĩ này thêm cho gã. Nghĩ như thế, chàng thần nhiên dùng bữa.

Và sau đó thần nhiên nằm nghỉ lưng như chàng là người vô ưu vô tư, không có chuyện gì đáng phải bận tâm...

Cạch!

Vương đá lại mở với một cây sào đưa vật thực vào :

- Bữa tối của ngươi đây! Úy! Sao ngươi không thấp đèn?

Chàng không thể không đáp :

- Thấp đèn làm sao tại hạ ngủ được? Tại hạ không quen!

Gã thu cây sào, sau khi chàng đã nhận xong vật thực. Gã bảo :

- Tùy ngươi! Chỉ ít ngươi cũng thấp đèn để biết ngươi đang ăn món gì chứ?

Chàng gật đầu :

- Được! Tại hạ sẽ làm như vậy! Đa tạ huynh đài đã chỉ giáo!

Gã ậm ừ :

- Ta không chỉ giáo! Ngươi muốn làm thế nào tùy ngươi!

Cạch!

Vương đá vừa đóng lại, chàng lập tức cho vào miệng cả bốn hoàn Tuyết Liên Tử.

Thật khẩn trương, chàng ngồi ngay bên cạnh giỏ vật thực để tọa công.

Nếu gã có mục lực tinh tường và vẫn còn có ý định ngắm ngẫm giám sát chàng, gã nhìn thấy như vậy sẽ nghĩ chàng đang dùng bữa.

Tuyết Liên Tử quả nhiên có công năng đúng như Đinh Nhất Hải bảo.

Và Đinh Nhất Hải đã tiên lượng đúng, với chỗ chân nguyên chàng vừa có nếu không được tâm pháp nội công dẫn lưu, chàng cũng không biết phải làm gì với chỗ chân nguyên đó.

Chỉ có điều, không một ai, kể cả lão biết chàng đã được lão Vương Toàn truyền thụ nội công tâm pháp.

Sau khi bị Mỹ phụ trung niên cố tình hãm hại, chàng nghĩ như thế, khiến toàn bộ chân nguyên được lão Vương Toàn trút sang bị hóa giải, cũng may là chàng không một lời đề cập đến nỗi niềm thất vọng đó. Do đó, nếu không kể lão Vương Toàn là một phế nhân, chỉ có bản thân chàng biết chàng thật sự có một nội công tâm pháp.

Chàng chìm dần vào vô thức...

Cạch! Vương đá hé mở, tạo cơ hội cho chàng xả công kịp lúc.

- Úy! Đêm qua người không dùng vật thực sao?

Chàng cười gượng, đưa tay chỉ vào chỗ thức ăn vẫn còn đầy ắp :

- Ăn không ngồi rồi như tại hạ, đâu cần phải ăn đến hai bữa! Tại hạ có thể đổi thức ăn đêm qua để nhận lấy thức ăn hôm nay không?

Gã nọ cúi bần :

- Ta đang vội, có đổi thì đổi nhanh lên!

Từ tốn, chàng một tay cầm sào một tay nhận lấy giỏ thức ăn mới!

Qua sự động chạm này, chàng ước lượng cây sào dài ngót trượng!

Sau đó, chàng vẫn cầm sào khi đặt giỏ thức ăn đêm qua lên đấy!

Qua lần động chạm lần thứ hai này, chàng biết gã nọ đang hờ hững cầm cây sào bằng một tay.

Đó là điều chàng không muốn!

Vì thế chàng giả vờ lôi mạnh cây sào vào trong.

Lập tức gã nọ kêu lên :

- Úy! Người định làm gì?

Vừa kêu gã vừa chộp mạnh vào cây sào lôi ngược lại.

Đúng như dự định, chàng nhanh nhẹn truyền lực qua thân cây sào, thúc mạnh.

- Hự! Người...

Không để gã có thêm phản ứng, chàng lôi cây sào vào trong.

Vút!

Đầu gã nọ lập tức chui vào vuông đá và mắc kẹt ở đấy.

Dưới một chỗ bầm tím ngay trên trán là đôi mắt trợn trừng kinh hãi của gã.

Liễu Hận vẫy tay, đưa thanh kiếm vào Mi Tâm huyết của gã :

- Người muốn chết hay muốn sống?

Gã lắp bắp :

- Ta... Ta...

Chàng cười lạnh :

- Khi này, nếu ta mạnh tay hơn, người đã chết ngay thay vì chỉ bị đau ở đầu! Ta nói như thế có ý nghĩa gì, hẳn người phải tự hiểu.

Gã gật đầu và nếu Liễu Hận không khê lùi kiếm một ít, huyết Mi Tâm của gã có lẽ đã bị mũi kiếm bén nhọn đâm thủng.

Chàng nhẹ nhàng hỏi :

- Phát động cơ quan bằng cách nào?

Gã trấn tĩnh vì biết cơ hội được sống vẫn còn :

- Trên vách đá đối diện với thạch môn có một chỗ phát động.

Chàng gật đầu :

- Ta sẽ không phiền người nữa nếu người cho ta biết ở dưới địa đạo ngầm có bao nhiêu gian thạch thất đang giữ người?

Gã kinh ngạc vì không nghe chàng nhờ gã phát động cơ quan hộ chàng. Vì thế, gã không đáp.

Hiểu ý, chàng bảo :

- Ta biết ngươi là thuộc hạ trung thành của lão họ Đinh. Ta không thể đưa ngươi vào tình thế phải phản nghịch! Ngươi nên hiểu rõ ý tứ của ta!

Có phần cảm kích, gã đáp :

- Tiểu nhân hiểu rồi! Ở dưới địa đạo có năm gian thạch thất với năm nhân vật đang lưu ngụ!

- Lưu ngụ? Ý của ngươi là...

- Họ không bị giam giữ! Họ tự nguyện sống như thế!

- Ngươi biết...! Mà thôi! Ta không thể hỏi ngươi điều đó! Vì nếu ngươi đáp, ngươi sẽ là kẻ phản nghịch!

Gã lại gật đầu :

- Thiếu hiệp muốn biết họ là ai? Và bằng lối nào để đi vào năm địa đạo đó?

Chàng trở mắt nhìn gã :

- Ngươi muốn cho ta biết?

Gã lắc đầu :

- Dù muốn cũng vô ích. Tiểu nhân và đồng bọn không hề biết họ là ai. Đồng thời, muốn vào địa đạo phải đi vào từng thư phòng một. Những thư phòng này lại được cơ quan phong bế, tiểu nhân không biết cách khai mở.

Chàng kinh ngạc :

- Vậy bọn ngươi làm cách nào đưa thực vật cho họ?

Gã đáp như đó là một lẽ tự nhiên :

- Hai lần trong ngày, cứ đến giờ Tỵ và giờ Dậu, những thư phòng này tự khai mở.

- Tự khai mở? Là vậy?

Gã cười gượng :

- Kỳ thực, tiểu nhân biết, đã có người phát động cơ quan! Không thể có việc những cơ quan tự khai mở đúng giờ!

Chàng thở ra rồi bảo :

- Có lẽ ngươi nghĩ đúng! Bây giờ ta phải tạm thời khuất tất ngươi! Ngươi đừng trách.

Gã cười ảm đạm :

- Tiểu nhân nào dám trách! Hự!

Chàng vừa hất gã ra ngoài vừa nhanh tay vươn kiếm điểm huyết gã!

Nhanh như vậy, chàng thò đầu ra ngoài vương đấm, dùng cây sào điểm mạnh vào vị trí phát động cơ quan như gã nọ vừa cung xưng.

Cạch!

Chàng thoát ra và đưa gã nọ trở vào thay chỗ cho chàng.

Phát động cơ quan cho gian tịnh phòng đóng lại nguyên vẹn, chàng tung người lao đi!

Vút!

...

Đang lao đi, chàng giật mình dừng lại vì có tiếng người gọi từ phía sau :

- Liễu Hận! Nếu phải Liễu thiếu hiệp xin dừng lại!

Chàng kinh ngạc nhìn hai nhân vật họ Bàng và họ Hoàng :

- Nhị vị đã bám theo tại hạ?

Bàng Điếu tươi cười :

- Bọn mõ đang muốn tìm thiếu hiệp, phát hiện thiếu hiệp vội vã ly khai Luận Kiếm quán nên phải đuổi theo!

Chàng ngờ vực :

- Nhị vị tìm tại hạ có việc gì? Sao mãi đến lúc này, đã cách xa Luận Kiếm quán ngoài trăm dặm mới gọi?

Họ Hoàng lên tiếng :

- Là do mõ ngăn lại! Nếu không, ngay khi rời Luận Kiếm quán, Bàng huynh đã gọi thiếu hiệp rồi!

- Không gọi sớm, sao một lúc lâu đuổi theo mới gọi lại, ý của Hoàng các hạ là thế nào?

Họ Hoàng trầm giọng :

- Đêm qua, thiếu hiệp đã được lão Đinh Nhất Hải đưa đi! Mõ chỉ muốn biết nơi nào thiếu hiệp được lão đưa đến!

- Hoàng các hạ đã nhìn thấy điều đó?

- Thiếu hiệp chớ để phí thời gian. Có nhìn thấy mõ mới hỏi.

Chàng càng thêm ngờ vực :

- Hóa ra nhị vị đã có ý nghi ngờ tại hạ từ trước nên đã quan sát mọi động tĩnh của tại hạ?

Bàng Điếu xen vào :

- Thiếu hiệp chớ nói quá lời! Kỳ thực bọn mõ chỉ nghi ngờ những gì có liên quan đến lão Đinh Nhất Hải.

Họ Hoàng như không đồng tình với cách nói dàn hòa của Bàng Điếu. Một lần nữa y lại trầm giọng :

- Sau khi đưa thiếu hiệp đi, lúc gần sáng lão đã âm thầm rời khỏi Luận Kiếm quán.

Và bây giờ đến lượt thiếu hiệp cũng ly khai, cũng đi về một hướng như lão! Đã xảy ra chuyện gì?

Chàng không chịu được lối nói như cật vấn của họ Hoàng. Chàng cười nhạt :

- Tại sao tại hạ phải nói cho các hạ biết?

Véo...

Vừa xuất kiếm, họ Hoàng vừa bảo :

- Tại vì vật này!

Chàng thản nhiên nhìn đầu kiếm của họ Hoàng chỉ cách chàng chừng non thước :

- Bằng cách này các hạ tưởng sẽ uy hiếp được tại hạ sao?

- Hoàng huynh đừng nóng vội! Ta đã nói rồi, Liễu thiếu hiệp là người có thể tin tưởng được. Ta nghĩ, nên nói tất cả để đổi lại sự hợp tác của Liễu thiếu hiệp.

Họ Hoàng cười khẩy :

- Có nhiều hạng người chỉ thích uống rượu phạt! Tiểu tử không ngoại lệ!

Bàng Điếu nhìn chàng :

- Chuyện là thế này, bọn ta...

Họ Hoàng khẽ gắt :

- Bàng Điếu, ta là thượng cấp hay người?

Bàng Điều thở ra với cái lắc đầu :

- Tuỳ Hoàng huynh vậy! Nhưng ta vẫn nghĩ biện pháp này là hạ sách.

Họ Hoàng lạnh giọng :

- Không như người nghĩ đâu! Vì có ai lại không sợ chết!

Chàng lắc đầu :

- Phải có chết mới có sợ! Tại hạ nào phải người đã chết hay sắp phải chết?

Họ Hoàng bắn xạ tia hung quang :

- Người nghĩ lối xuất kiếm nhanh của người có thể chế ngự được ta như đã xảy ra?

Chàng nghi ngờ :

- Chẳng phải thế sao?

Họ Hoàng bĩu môi :

- Nếu bọn ta không giả vờ như vậy, làm sao thoát khỏi sự nghi kỵ của lão Đinh Nhất Hải? Người đừng nghĩ người có bản lĩnh khiến ta phải sợ?

Chàng gật gù :

- Hóa ra nhị vị chỉ giả vờ. Thật uổng, tại hạ tưởng thật nên đã tận tình chỉ điểm cho nhị vị!

- Ha... ha... ha...! Người ấu trĩ lắm, nghe ai nói thế nào tin như vậy! Thật nực cười.

Chàng sa sầm nét mặt :

- Tại hạ ấu trĩ hay chính các hạ là người ấu trĩ?

- Hừ! Người dám nói với ta như vậy sao?

Chàng bĩu môi :

- Tại hạ cho các hạ một cơ hội! Mau thu kiếm và nói lời tạ lỗi, đừng để khi hối hận thì đã muộn.

Họ Hoàng biến sắc :

- Người đúng là hạng chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Người tưởng ta không dám giết người ư?

Chàng động nộ :

- Giết? Các hạ thích giết người lắm sao? Thử xem nào!

Họ Hoàng bị khích nộ đến chỗ phải động kiếm :

- Ta...

- Muộn rồi! Buông kiếm!

Véo...

Choang!

Chàng quát lớn và lập tức xuất thủ. Lối xuất thủ quá nhanh khiến họ Hoàng không kịp nhìn thấy đã nghe hổ khẩu tay tê chôn vì bị chạm kiếm.

Họ Hoàng vội lùi lại :

- Không ngờ! Ta đã đánh giá người thấp hơn sự thật! Đờ!

Véo... Véo...

Chàng cũng buột miệng :

- Hừ! Nội lực quả thâm hậu, thật không thể ngờ đấy! Xem kiếm!

Choang! Choang!

Đúng như câu nói mới rồi của chàng, họ Hoàng không ngờ lại có nội lực thâm hậu.

Vì vậy chàng tuy xuất thủ nhanh, tuy chạm được kiếm vào kiếm của họ Hoàng nhưng vẫn không thể làm y rơi kiếm.

Song phương lại tiếp tục chạm kiếm, và càng chạm họ càng có cơ hội hiểu rõ thực lực của nhau!

Họ Hoàng gồm chàng do chàng có lối xuất thủ quá nhanh chuẩn xác, khiến chiêu kiếm của y hầu như mất đi sự biến hóa.

Ngược lại, chàng có phần kiêng dè nội lực thật sự cao thâm của họ Hoàng. Như cách đây ít lâu, nếu gặp phải cảnh ngộ này, chàng không có nội lực nhờ vào bốn hoàn Tuyệt Liên Tử, chắc chắn chàng phải thảm bại ngay chiêu đầu.

Giờ đây, tuy chàng vẫn có thể cầm cự nhưng nếu để kéo dài hơn, có lẽ chàng sẽ thua vì kém nội lực, và sẽ chuốc lấy thảm bại!

Hiểu rõ nhược điểm, chàng vội thay đổi đấu pháp :

- Trúng!

Véo...

Chàng phát kiếm và nhắm vào các huyệt đạo của họ Hoàng, định chế ngự đối phương.

Họ Hoàng cười gằn và hất mạnh tả kinh :

- Chưa chắc! Đỡ!

Vù...

Bị chưởng kinh của đối phương ngăn trở làm cho chiêu kiếm không thể chạm đích, Liễu Hận vội lùi lại.

Vút!

Họ Hoàng triệt để khai thác điểm yếu của chàng.

- Đỡ chưởng!

Vù... vù...

Chàng cả kinh vì động tác nhảy lùi của chàng vô tình tạo lợi thế cho đối phương.

Kết quả chàng phải lùi một lượt nữa.

Vút!

Họ Hoàng cả giận :

- Lần này không để ngươi thoát, đỡ!

Vù... vù...

Một ngọn chưởng đầy uy lực được họ Hoàng tung ra nhằm vây bọc tứ bề, khiến Liễu Hận thật sự hết đường lùi tránh.

Chàng mạo hiểm phát xạ kiếm chiêu :

- Đỡ!

Véo...

Dồn nội lực vào thân kiếm, chàng lao cả người lẫn kiếm vào giữa chưởng phong của họ Hoàng.

Ầm!

Soạt! Hự!

Sau tiếng chạm kinh là hai âm thanh cùng lúc vang ra. Thân áo của họ Hoàng bị kiếm kinh của Liễu Hận chém đứt. Ngược lại, chấn kinh làm cho Liễu Hận loạng choạng thối lui.

Bẽ mặt vì bị đứt mất một phần y phục, họ Hoàng quên lối xuất kiếm thần tốc của chàng nên cử kiếm lao vào.

- Tiểu tử muốn chết! Đờ!

Vút!

Véo... Véo...

Chàng cười nhẹ, định loang kiếm.

Bất ngờ, Bàn Điểu kêu to :

- Mau lùi lại kéo uống mạng!

Sực tỉnh, họ Hoàng thất sắc lạng người dịch bộ, bỏ dở chiêu kiếm đầy cuồng nộ.

Không bỏ lỡ cơ hội, chàng lao theo :

- Trúng!

Véo...

Choang!

Lần này họ Hoàng vì thất thế phải thật sự rơi kiếm.

Đang đắc ý, chàng chợt lạnh người vì nghe Bàn Điểu lại lên tiếng :

- Đủ rồi! Thiếu hiệp nên dừng lại, đừng để mỡ phải động thủ với sự hiệp lực của Hoàng Tùng.

Đó là sự thật, chàng liếc mắt nhìn Bàn Điểu đã rút kiếm nhưng chưa muốn lao vào.

Chàng hít mạnh một hơi thanh khí rồi bảo :

- Nghĩ lại, tại hạ và nhị vị không cừu không oán, chỉ tại Hoàng các hạ bức bách tại hạ buộc tại hạ phải tự vệ!

Bàn Điểu lại thở ra nhẹ nhõm :

- Mỡ cũng nghĩ như thế! Biện pháp này chỉ để đi đến chỗ hận thù vô ích.

Họ Hoàng hậm hực nhặt lại kiếm, miệng lẩm bẩm :

- Có hận thù cũng được! Miễn thu được kết quả, ta nào ngại?

Bàn Điểu nhăn nhó :

- Hoàng huynh đã chọn nhầm đối tượng rồi! Nếu Liễu thiếu hiệp quyết liều mạng, chúng ta không những không thu được kết quả mà có thể chính Hoàng huynh phải mất mạng.

Chàng gạt đầu đồng tình :

- Nếu nhị vị dôn tại hạ vào tuyệt lộ, tại hạ không ngại mất mạng đâu!

Bàn Điểu hớn hử :

- Hoàng huynh nghe rồi đấy! Chúng ta nên tỏ ra hòa hoãn thì hơn!

Bàn Điểu dứt lời liền nhận được cái lườm mắt của họ Hoàng :

- Được lắm! Ta để người tự thực hiện vậy! Để xem người làm được trò trống gì! Hừ!

Được sự ưng thuận dù là miễn cưỡng, Bàn Điểu vội thu kiếm :

- Thiếu hiệp có thể nghe mỡ giải thích không?

Chàng thấy thế cũng thu kiếm :

- Dù tại hạ đang vội nhưng nếu là thế, tại hạ rửa tai lắng nghe.

Bàng Diểu nhìn quanh rồi đưa tay chỉ vào một ngôi phá miếu ngẫu nhiên có cạnh đó :

- Để đề phòng tai vách mạch rừng, sao chúng ta không cùng đi đến đó đàm đạo?

Chàng đáp ứng :

- Được! Như thế thuận tiện hơn!

Chỉ có họ Hoàng là đứng ở ngoài, chàng và Bàng Diểu ngồi đối diện trong ngôi phá miếu.

Bàng Diểu hắng giọng :

- Mỗ không thể nói rõ xuất xứ và lai lịch, mong thiếu hiệp lượng thứ!

Chàng gật đầu :

- Tại hạ biết rồi! Các hạ nói tiếp đi!

Bàng Diểu lộ vẻ trầm ngâm, nói một thôi dài :

- Qua câu nói của Hoàng Tùng khi nãy, có lẽ thiếu hiệp cũng thừa hiểu bọn mỗ là hai người được sai phái dò xét Đinh Nhất Hải. Tại sao lại như vậy hay vì nguyên nhân nào, mỗ cũng không thể nói được! Tuy nhiên, mỗ nghĩ rằng, rất có thể thiếu hiệp sẽ giúp bọn mỗ không ít nếu thiếu hiệp cho biết đêm qua lão Đinh Nhất Hải đã đưa thiếu hiệp đi đâu, để làm gì?

Tuy cũng có chung một mục đích, như Hoàng Tùng thoát đầu đã hỏi nhưng cách nói của Bàng Diểu nghe thật thuận tai.

Liễu Hận nhẹ gật đầu :

- Kỳ thực, tại hạ tuy vô tình phát hiện nhiều điều bí ẩn của Đinh Nhất Hải nhưng tại hạ vì không đồng tình với lão nên chưa hề có ý định giữ kín những bí ẩn đó. Nếu quý bằng hữu của các hạ nói khéo hơn, tại hạ không những sẽ nói mà có khi còn kêu cầu sự liên minh của nhị vị!

Bàng Diểu lắc đầu buồn bã :

- Ngay lúc được thiếu hiệp chỉ điểm kiếm pháp, cho dù đó là lúc bọn mỗ giả vờ nhưng tự thâm tâm mỗ vẫn nghĩ thiếu hiệp là người thuần hậu! Và có khi, việc thiếu hiệp bất ngờ tìm đến Luận Kiếm quán là do một nguyên nhân nào đó không khác gì bọn mỗ! Chỉ tại Hoàng Tùng không chịu nghe theo mỗ.

Chàng xua tay :

- Tại hạ cũng không để tâm. Tuy nhiên, qua thái độ dò xét của nhị vị, tại hạ ngờ rằng mục đích của nhị vị là tìm người.

Bàng Diểu nhìn sững chàng :

- Sao thiếu hiệp đoán được?

Chàng mỉm cười :

- Không có gì đáng để phô trương! Tại hạ đoán được vì tại hạ vừa tình cờ phát hiện lão Đinh Nhất Hải có lưu giữ một ít nhân vật và đa phần đều là những nhân vật có hành tung kỳ quái!

Bàng Diểu vội hỏi :

- Thiếu hiệp phát hiện như thế nào? Nhân dáng của những nhân vật đó ra sao?

- Có một nhân vật toàn bộ diện mạo đều như người bị phỏng lửa. Các hạ có biết nhân vật này không?

- Bị phỏng lửa ư? Có lẽ không phải người bọn mỗ muốn tìm!

Chàng kinh ngạc :

- Bất kỳ ai nếu bị phỏng lửa đều thay đổi nhân dạng. Các hạ mới nghe xong vội bảo là không phải, phải chăng có nguyên do?

Bàng Diệu bối rối :

- Thiếu hiệp hỏi không sai. Tuy nhiên, do mỡ chưa từng nghĩ nhân vật mỡ muốn tìm có thể bị thay đổi nhân dạng, vả lại do thiếu hiệp chỉ mới nêu có một người, mỡ đáp vội như vậy là chỉ muốn thiếu hiệp mau mau nhắc đến những nhân vật còn lại.

Dứt lời, Bàng Diệu vừa cười gượng vừa cố giải thích thêm :

- Người đang nôn nóng như mỡ, tâm trạng như thế nào, hẳn thiếu hiệp thừa biết.

Nên cũng cảm thông cho.

Chàng gật đầu tiếp :

- Nhân vật thứ hai, là người có chòm râu thật rậm và có màu đỏ!

Bàng Diệu giật nảy mình :

- Đó là Hỏa Long Đô Pháp Diệp Mạc?

Chàng kinh ngạc :

- Các hạ biết?

Bàng Diệu bất ngờ cười thành một tràng dài :

- Nào chỉ biết không thôi! Bọn mỡ đang muốn tìm chính nhân vật này! Ha... ha...
ha...

Nghe cười, Hoàng Tùng lập tức lao vào.

Vút!

- Có chuyện gì vậy, Bàng Diệu?

Bàng Diệu có nhin cười nhưng toàn thân vẫn chốc chốc run lên :

- Có rồi! Có tin của Hỏa Long Đô Pháp rồi!

Hoàng Tùng trợn to hai mắt :

- Là thế nào? Đô Pháp Hỏa Long hiện ở đâu?

Có thể hiểu tại sao Bàng Diệu cứ phải cười như vậy, Liễu Hận vội đáp :

- Nhị vị sẽ còn mãn nguyện hơn nếu cấp thời quay lại Luận Kiếm quán.

Bàng Diệu trấn tĩnh lại :

- Lão đã lưu giữ ở đâu?

Chàng điếm chỉ rõ :

- Bên dưới Luận Kiếm quán là một quả đồi. Trong đó có tất cả năm địa đạo dẫn đến năm gian thạch thất. Nhị vị có thể tìm được vị trí phát động cơ quan nếu đột nhập được vào những thư phòng của lão Đinh Nhất Hải.

Hoàng Tùng nôn nóng :

- Thư phòng nào sẽ dẫn đến nơi lưu giữ Hỏa Long Đô Pháp?

Chàng lắc đầu :

- Tại hạ tuy được lão dẫn đường nhưng do chỉ đi có một lần và vào ban đêm nên không thể nhớ rõ đó là thư phòng nào. Tuy vậy vẫn có một điếm dị biệt để nhận ra!

Bàng Diệu vội hỏi :

- Đặc điểm gì, thiếu hiệp?

Chàng giải thích :

- Sau bức hoành phi nếu vật phát động cơ quan có màu đỏ, đó chính là địa đạo dẫn đến nơi lưu giữ Diệp tiên bối!

Hoàng Tùng vội hỏi thúc :

- Chúng ta mau quay lại nào, Bàng Diệu!

Bàng Diệu tuy vội đứng lên nhưng vẫn trùng trùng chậm bước :

- Đa tạ thiếu hiệp đã điểm chỉ. Chờ sau khi giải cứu được Hỏa Long Đô Pháp, nếu có dịp mỗi nhất định sẽ có cách đền đáp!

Chàng xua tay :

- Không hề gì! Nhị vị đang vội, tại hạ không tiện giữ chân. Cáo biệt!

Chàng định bước đi, bất ngờ Bàng Diệu gọi lại :

- Liệu thiếu hiệp có thể cho biết hành trình của thiếu hiệp?

Quan sát thấy Hoàng Tùng đã bỏ đi khá xa, chàng đáp nhẹ :

- Tại hạ định đuổi theo lão Đinh Nhất Hải. Lão đi đến Nhạn Môn Quan.

Bàng Diệu chau mày :

- Mỗ hỏi vì định khi xong việc sẽ đi tìm thiếu hiệp. Nếu phải đi về Nhạn Môn Quan, vậy là không thuận đường, tiếc thật.

Chàng cười khẽ :

- Trung Nguyên không rộng lớn lắm đâu. Các hạ lo gì chúng ta không gặp lại. Cáo biệt.

- Chậm đi thiếu hiệp.

Chàng kinh ngạc quay lại :

- Các hạ còn muốn hỏi gì nữa ư?

Bàng Diệu lắc đầu :

- Trước khi đến Nhạn Môn Quan phải đi qua Hồi Nhạn sơn. Mỗ chỉ muốn nhắc thiếu hiệp lời ước hẹn với Xích Thủ Phi Hỏa Tô Thụ Nhân.

Chàng mỉm cười :

- Đa tạ! Nếu các hạ không nhắc, tại hạ có thể sẽ quên!

Bàng Diệu cũng mỉm cười :

- Thiếu hiệp hãy bảo trọng! Cáo biệt!

Vút!

20. Hồi Nhạn Sơn Tử Kim Mê Động-tử Kim Bài Minh Chủ Kiếm Minh

- Đứng lại!

Một tiếng quát đã theo gió thoảng đưa đến khiến cho Liễu Hận tuy không là đối tượng của tiếng quát vẫn phải dừng lại!

Chàng đưa mắt nhìn về phía tả, nơi vừa có âm hưởng của tiếng quát.

Chàng nhìn thấy bóng dáng của một nữ nhân đang bị hai gã hắc y nhân dồn đuổi ở phía sau.

Bị dồn đuổi, nữ nhân nọ may nhờ có thân pháp ảo diệu và nhờ địa hình lổn nhổn đã ở chân núi nên chưa đến nỗi nào.

Hồi Nhạn sơn chính là dãy núi ở mé tả, nơi đang xảy ra cuộc truy đuổi ráo riết như chàng vừa nhìn thấy.

Trong thâm tâm, chàng chỉ muốn vượt qua Hồi Nhạn sơn để kịp thời tìm đến Nhạn Môn Quan như đã định.

Tuy nhiên, như phát hiện được chàng, nữ nhân nọ lập tức kêu thất thanh :

- Có ai không? Mau cứu ta với!

Thấy việc bất bình không bạt đao tương trợ đâu xứng là nam nhi đại trượng phu.

Liễu Hận nào dám chậm trễ, vội tung người lao về phía có tiếng kêu cứu.

Vút!

Nữ nhân nọ vẫn kêu như không hề biết có chàng đang chạy đến :

- Có ai không? Cứu ta nào!

Nếu nữ nhân nọ có thái độ kỳ lạ là vậy, hai gã hắc y nhân kia do phát hiện hành vi của chàng nên có thái độ khẩn trương :

- Có người đến kìa! Phải nhanh tay lên mới được.

Một gã nói như thế khiến gã còn lại phải gầm lên thị uy :

- Người chớ mong chạy thoát. Nằm xuống!

Vù...

Gã chộp mạnh vào nữ nhân tuy khoảng cách giữa gã và nữ nhân phải ngoài nửa trượng.

Nữ nhân nọ nghe thế vội quay đầu nhìn lại, vô tình chậm bước chân.

Gã còn lại nhanh chóng lao vòng qua một tảng đá và xuất kỳ bất ý hiện diện ngay bên cạnh nữ nhân nọ với tròng cười ngạo mạn :

- Tiện tỳ ngươi hết cơ hội rồi! Ha... Ha...

Ào...

Vừa cười, gã vừa bất ngờ bật ra một quyền khiến nữ nhân nọ phải bấn loạn.

Kịp lúc Liễu Hận lao đến. Chàng lẹ tay xuất kiếm :

- Trúng!

Véo...

Không ngoài dự định của chàng, gã nọ dù đang lúc đắc thủ cũng phải thu quyền nếu không muốn tiếp tục lao đến và va phải mũi kiếm sắc bén của chàng.

Nữ nhân nọ được cứu, đưa mắt nhìn chàng với những tia nhìn thật kỳ quái.

Nàng nhìn như thế không ngờ kẻ cứu nàng lại là một nam nhân xa lạ.

Nàng nhìn như chưa hề nhìn thấy chàng cho dù khi nãy nàng đã hai lần mở miệng cầu cứu.

Khó có thể tả hết những ý nghĩa của cái nhìn kỳ quái đó, và Liễu Hận cũng không có thời gian để suy nghĩ.

Gã đã vươn tay chộp, phát hiện đồng bọn bị mũi kiếm của chàng ngăn trở, giận dữ lao đến :

- Người là ai? Can gì đến người mà xen vào? Hãy đỡ!

Vù... vù...

Nhìn bóng chưởng của gã đang cuộn đến, Liễu Hận động nộ quát :

- Chính thái độ vô sỉ của bọn người khiến ta phải xen vào! Đờ!

Vù...

Chàng vận lực vào tả thủ, đẩy bừa ra một kình.

Ầm!

Sau tiếng chấn kình tuy người chao đảo là chàng nhưng chính chàng bỗng quát lên :

- Xem kiếm!

Véo...

Bằng lối xuất kiếm cực nhanh, chàng bất ngờ quay ngoắt lại, phát chiêu tấn công gã khi nãy đã vung quyền, do gã đang tìm cách uy hiếp nữ nhân nọ!

Phập!

Gã nọ mãi mê với ý đồ và do không ngờ chàng có thể can thiệp nhanh như vậy nên phải chuốc lấy thảm họa!

Nhìn vết kiếm thương đang lai láng máu huyết, gã nọ tuy đau nhưng phần hận nhiều hơn :

- Có được thân thủ này chắc chắn người không phải hạng vô danh. Nào, báo danh đi, trước khi chịu chết!

Thái độ của gã khiến Liễu Hận chợn lòng vì không biết gã có bản lĩnh như thế nào mà dám huênh hoang cao ngạo.

Chàng cẩn trọng đáp :

- Ta là Liễu Hận! Còn bọn người là ai? Sao lại hiệp lực hà hiếp chỉ một nữ nhân?

Gã nọ bật cười :

- Ha... ha... ha...! Đừng nói là hà hiếp ả. Bọn ta còn muốn phanh thây ả thành trăm mảnh vụn là khác.

Chàng ngập ngừng :

- Vị cô nương này thật sự đã đắc tội với bọn người ư?

Gã thứ hai như không đủ nhẫn nại bật quát lên :

- Bất tất phải phí lời với tiểu tử! Cứ hạ sát cả hai cho xong chuyện. Tiểu tử! Đờ!

Vút!

Vù... vù...

Chiêu chưởng phát phát xuất từ phía sau, đang khi ngay trước mặt lại là một gã cũng đang phần hận vì một kiếm trước đó, Liễu Hận không thể phân thân lo đối phó cả hai mặt nên phải dịch người lẩn tránh!

Ầm!

Một tảng đá bị trúng chưởng thay cho chàng. Nhìn vết chưởng in sâu vào tảng đá, chàng thập phần kinh hãi.

Và chàng càng kinh hãi hơn khi nghe nữ nhân nọ kêu lên :

- Toái Bia chưởng!

Gã vừa tung chưởng bật cười đắc ý :

- Nhãn lực kẻ cũng khá! Tiện tỳ người nếu không giao lại Linh Chi thảo, ngọn Toái Bia chưởng kia lần sau sẽ đoạt mạng người.

Uy lực của Toái Bia chưởng tuy có làm Liễu Hận kinh sợ nhưng chính câu nói của gã nọ mới khiến chàng kinh sợ nhiều hơn!

Chàng đưa mắt nhìn nữ nhân nọ :

- Linh Chi thảo gì đó là do cô nương đánh cắp của họ?

Nữ nhân nọ quát mắt nhìn chàng :

- Người không được hồ đồ! Còn nữa, có đánh cắp hay không là việc của ta! Ta nào mượn người xen vào để người muốn vạ vạ ta thế nào cũng được.

Chàng sửng sốt :

- Chính cô nương kêu tại hạ cứu mạng, nào phải tại hạ muốn xen vào?

Nàng ta giận dữ :

- Ta không gọi người! Đủ chưa?

Chàng bật cười :

- Ha... ha... ha...! Tưởng cô nương nói thế nào! Nếu là vậy, tại hạ xin cáo biệt!

Ha... ha... ha...

Bất ngờ, một gã bỗng quát :

- Đứng lại!

Chàng nhìn gã, nhún vai :

- Tại hạ vô can, nhị vị thấy rồi đó!

Gã nọ cười lạnh :

- Người tuy vô can nhưng kiếm của người thì khác. Người đâu thể muốn đến thì đến, muốn đi là đi?

Chàng nhũn nhặn :

- Vết kiếm thương không sâu, chỉ sau vài ngày chữa thương là khỏi. Các hạ hà tất phải làm khó tại hạ.

Gã cười giễu cợt :

- Người nói cũng phải! Vết kiếm thương này thật ra không có gì đáng kể...

Chàng nói vội :

- Đã vậy, tại hạ xin...

- Khoan đã! Ta nói chưa hết!

Chàng lo lắng :

- Còn gì nữa ư?

Gã nọ gật đầu :

- Đương nhiên là còn! Việc Linh Chi thảo bọn ta có phận sự giữ kín, không thể để hở cho ai khác biết. Người muốn đi phải tự cắt lưỡi, tự đoạn bỏ gân cốt ở hai tay và hai chân! Có như thế, người thì toàn mạng, còn bọn ta vẫn giữ trọn sự ủy thác.

Chàng nhìn đăm đăm vào gã nọ :

- Tự cắt lưỡi?

- Phải!

- Tự đoạn bỏ gân cốt ở tứ chi?

- Không sai!

Chàng chậm chậm nâng cao kiếm :

- Bọn người có liên quan gì đến Thánh Kỳ giáo?

Gã nọ nheo mắt nhìn chàng :

- Thánh Kỳ giáo nào?

Chàng ngờ vực :

- Người không biết?

Gã cười toáng lên chế giễu :

- Ha... ha... ha...! Người phát cuồng rồi sao, tiểu tử? Đừng nói là ta không biết, cho dù là có biết, người làm gì được ta? Ha... ha... ha...

Chàng hạ kiếm xuống :

- May cho người vì không biết điều đó!

Chàng quay đi.

- Đúng lại! Những gì ta vừa nói người phải tự thực hiện xong mới được rời đi!

Chàng quay lại :

- Các hạ làm như thế để làm gì? Ta hứa sẽ không đề cập đến Linh Chi thảo.

Gã nọ khinh khỉnh :

- Người không đề cập thì cũng vậy. Vẫn phải thực hiện đúng như ta nói!

Chàng cố nhẫn nại :

- Nói vậy, Linh Chi thảo chỉ là cái cỏ, thật ra các hạ vẫn muốn tại hạ phải nạp mạng.

Gã cười ngất :

- Không sai! Kẻ nào đến đây tất phải nạp mạng! Ha... ha... ha...

Chàng lại nâng cao kiếm :

- Đã đến phải nạp mạng? Bất kể là ai? Nguyên do nào?

Gã lạnh giọng :

- Người nói đúng! Động thủ đi! Cơ hội cuối cùng của người đó!

Chàng lập tức loang kiếm :

- Đỡ!

Véo...

Gã nọ vọt lùi xa do đã biết lối xuất kiếm của chàng thân tốc ra sao. Hữu chưởng của gã sau đó vẩy mạnh :

- Nạp mạng!

Vù...

Đã lường trước chưởng lực lợi hại của đối phương, chàng khê đảo người tránh chưởng và lập tức tìm cách lao đến!

Vút!

Ầm!

- Xem kiếm!

Véo...

Véo...

Chàng phát xạ một lúc ba kiếm, công kích đủ thượng trung và hạ bàn của đối phương.

Bị hụt mắt một chưởng lại bị chàng dùng kiếm uy hiếp, gã hươ nhanh song thủ :

- Lui!

Vù...

Ào... Ào...

Chàng không lui! Trái lại, chàng tung bổng người lên cao, đạp mạnh chân lên đầu một tảng đá và bật chúí cả người xuống.

Vút!

Ầm! Ầm!

Chàng đâm bổ xuống một kiếm.

- Trúng!

Véo...

Gã nọ thất kinh, vừa hát mạnh một kinh lên cao vừa nhanh chân đảo bộ.

Vù...

Ầm!

Chưởng kinh và chưởng phong chạm nhau đẩy Liễu Hận lộn ngược người về phía hậu!

Cảm nhận nội lực hơn hẳn của đối phương khiến chàng có thể thảm bại, chàng nhân lúc thân hình chưa chấm dứt vội suy nghĩ tìm đấu pháp khác.

Đang nghĩ, tiếng quát của gã còn lại làm chàng bàng hoàng :

- Tiện tỳ! Đờ!

Vù...

Chàng quét mắt nhìn, phát hiện nữ nhân nọ đang luống cuống cùng đối phương chạm chưởng. Cử chỉ của nữ nhân nọ cho biết không cần phải chạm chưởng nàng đã cam bại rồi!

Bất thần, Liễu Hận vội co chân đạp mạnh vào một tảng đá, khiến toàn thân lao bắn về phía nữ nhân.

Vút!

Thân chưa đến, chàng vẫn phát kiếm :

- Chớ vội đắc ý! Xem kiếm!

Véo...

Đang hí hửng vì sắp đắc thủ, gã nọ phải bàng hoàng vì một ngọn kiếm bất thần xuất hiện.

Gã thu chiêu và nhảy lùi.

Chàng long mắt nhìn gã, miệng quát bảo nữ nhân nọ :

- Cô nương mau chạy đi! Còn người! Đờ!

Véo...

Véo...

Chàng thi triển một lúc ba kiếm như đã đối phó với gã thứ nhất!

Bắn loạn, gã nọ phải lùi thêm một lượt nữa!

Chính lúc đó, từ phía sau chàng có tiếng quát như tiếng sấm động :

- Nằm xuống nào!

Vù...

Biết gã thứ nhất đang quay lại phát kình, Liễu Hận nhanh trí tung người thật nhanh thật xa!

Vút!

Ngọn kình của gã thứ nhất cứ thế lao ập đến gã thứ hai.

Hoang mang khôn xiết, gã thứ hai vừa vung chưởng đón đỡ vừa kêu toáng lên :

- Sao ngươi lại...

Vù...

Ầm!

Đắc ý vì đã làm cho hai gã phải tự choảng nhau, Liễu Hận cố tình châm chọc :

- Bọn ngươi dư thừa nội lực đến thế sao? Có cần ta lập lại một lần nữa không? Ha...

ha... ha...

Gã thứ nhất giận dữ :

- Để tiểu tử cho ta, ngươi mau đuổi theo tiện tỳ thu hồi Linh Chi thảo!

Dứt lời, gã lao đến tung chưởng thẳng vào chàng.

Vù...

Gã thứ hai cũng lao đến :

- Không được! Hãy để tiểu tử cho ta. Phần tiện tỳ là của ngươi. Đỡ!

Vút!

Vù...

Liễu Hận tự lượng sức không thể đương đầu một lúc những hai chưởng của cả hai gã. Chàng bật người lên cao tránh chưởng!

Vút!

Từ trên cao nhìn xuống, phát hiện nữ nhân nọ chạy đã xa, chàng vừa mừng cho nàng vừa tự lo cho bản thân.

Điều lo lắng quả nhiên đang ập đến. Hai gã nọ cùng một lúc tung người đuổi theo chàng.

- Đổ ngươi thoát!

Vù...

Vù...

Đang lúc bắn loạn chàng tình cờ phát hiện hai gã nọ đang tấn công chàng, từ hai phía và đều từ phía dưới đánh lên.

Giữa hai luồng chưởng uy mãnh đang chênh chếch hướng lên là một khoảng trống khá nhỏ, Liễu Hận lập tức trâm mình xuống thật nhanh, len vào giữa hai luồng chưởng nọ.

Ầm!

Hai gã lại chạm chưởng vào nhau. Do hai chưởng đều hướng lên nên không gây phương hại gì cho hai gã. Tuy thế, điều đó vẫn làm hai gã cuồng nộ? đến quên việc đuổi theo nữ nhân kia!

Cả hai vội trầm mình xuống, quyết liệt xông vào chàng.

Đã tiên liệu điều này, chàng bất ngờ xuất kiếm trước.

- Đỡ!

Véo...

Véo...

Với toàn bộ chân lực và toàn bộ sự nhanh nhạy, chàng thi triển một lúc sáu chiêu, phân thành hai hướng về mỗi gã ba kiếm.

Hai gã đang lao đến phát hiện sự thế vội tản khai, tránh hết kiếm này đến kiếm khác.

Chờ điều này, chàng bật cười đắc ý :

- Thật đắc tội! Cáo biệt! Ha... ha... ha...

Hai gã giận dữ vội đuổi theo bèn gót :

- Người chạy đâu cho thoát! Đỡ!

Vù...

Vù...

Điểm nhanh mũi kiếm vào tảng đá ngay bên cạnh, thân hình chàng lập tức dịch qua một bên khiến hai chưởng đánh theo của hai gã phải theo đà, lao vào khoảng không.

Vù...

Quyết không buông tha chàng, hai gã lập tức đổi hướng, đuổi theo!

Vút!

Vút!

Không dám tách xa chân núi, một là sợ lại đưa đường cho hai gã đuổi theo nữ nhân nọ, hai là sợ chính bản thân không thể thoát, Liễu Hận dịch chuyển dần lên núi.

Vút!

Khi chạy bên này, khi đảo bên kia, Liễu Hận thường dùng kiếm điểm vào các khối đá để giúp thân pháp thêm linh hoạt.

Cũng vì thế, có không ít lần hai gã nọ tuy có phát chưởng nhưng đều trượt.

Bọn chúng càng thêm cuồng nộ vì thỉnh thoảng Liễu Hận buông ra những tràng cười châm chọc.

Được một lúc khá lâu, nghĩ nữ nhân nọ sẽ không còn gì để sợ, Liễu Hận bèn tìm cách di chuyển xuống phía dưới.

Vừa định đảo xuống, Liễu Hận thoáng lo ngại khi phát hiện hai gã nọ trong lúc truy đuổi đã ngấm ngầm chia thành hai hướng.

Chúng thật sự thông thuộc địa hình và bằng cách di chuyển khéo léo, chúng đang từ hai phía leo đến và lao từ phía dưới lên trên.

- “Bọn chúng đang muốn dồn ta lên cao? Để làm gì chứ?”

Chàng đưa mắt nhìn lên cao và lại quét nhìn xuống dưới chân núi.

Trên đỉnh Hôi Nhạn sơn ngoài những vách đá cao dựng đứng còn có rất nhiều động khẩu. Trái lại, từ nơi chàng đang chạy kéo dài mãi đến tận chân núi, địa hình tuy có nhiều gộp đá nhấp nhô nhưng nguy cơ bị hai gã kia nhờ chạy đến từ hai phía sẽ bắt giữ được chàng là điều rất dễ xảy ra.

Không nghĩ ngợi lâu, Liễu Hận lập tức bỏ ý định chạy xuống.

Chàng chuyển hướng lên cao dần và bắt đầu nhắm đến một động khẩu.

Hai gã nọ phát hiện chàng chạy lên cao chúng tỏ ra ung dung lạ!

Vẫn đuổi theo chàng ở hai bên, chúng đã lường trước những phản ứng của chàng và đã có sự phòng bị!

Nếu chàng chạy trở xuống bất kỳ về bên tả hay bên hữu chắc chắn sẽ chạm trán với một trong hai gã. Và chỉ cần một vài chiêu cầm chân, gã còn lại sẽ đủ thời gian lao đến, hiệp lực với gã kia đưa chàng vào tử địa.

Tuy nhiên, việc chàng chuyển hướng chạy lên cao hầu như đó là điều mong muốn của hai gã!

Hai gã vẫn ung dung đuổi theo chàng như tin chắc việc bắt giữ chàng chỉ còn là vấn đề thời gian.

Liều Hận không biết điều đó, vả lại chàng cũng đang hành động theo chủ định riêng của chàng. Vì thế, chàng vẫn tiếp tục nhắm đến một động khẩu.

Vút!

Cuối cùng Liều Hận cũng đặt chân vào một động khẩu. Và lập tức chàng nghe một trong hai gã bật cười đắc ý :

- Ha... ha... ha...! Tự ngươi đâm đầu vào tuyệt lộ! Số phận ngươi kể như đã được an bài! Ha... ha... ha...

Không thể hiểu tại sao gã nọ lại nói như vậy. Liều Hận hoang mang đưa mắt nhìn khắp động thất.

Đó là một hang động thiên nhiên với phạm vi bên trong lòng động vừa rộng vừa thoáng nhìn thấy một vài ngách đá. Và với những ngách đá đó, chàng nghĩ nếu đến lúc cần thiết phải mạo hiểm chàng không tin chúng sẽ không đưa chàng đến một thạch động khác hoặc đưa chàng đi ra ngoài, nơi chàng có thể theo đó ung dung đi xuống chân núi từ một phía khác mà không bị hai gã này phát hiện.

Nghĩ như thế, chàng nhanh chân lao đến cuối động.

Hai gã nọ kịp lao vào. Và cả hai bắt đầu cười nghiêng ngả, trong khi đã dừng chân đứng án ngữ ở phía ngoài.

- Ha... ha... ha...

- Ha... ha... ha...

Cảm thấy lạ, chàng dừng lại, quay đầu đưa mắt nhìn cả hai.

- “Chúng không đuổi theo ta nữa? Tại sao? Không lẽ ở sâu trong thạch động này vốn ẩn tàng những nguy cơ chết người? Vì chúng đã biết nên chúng không cần đuổi theo? Chúng chờ ta tự đi vào chỗ chết? Hoặc giả, nếu ta lo sợ và quay lại, chúng chờ điều đó và cả hai cũng sẽ hiệp lực lấy mạng ta? Thật sự là thế nào?”

Phát hiện sự hoang mang và ngập ngừng của chàng, hai gã ngưng cười!

Một gã lên tiếng :

- Sao phải dừng lại, tiểu tử? Chẳng phải ngươi đang muốn thoát thân sao? Cứ đi đi, bọn ta sẽ không ngăn cản ngươi đâu! Ha... ha... ha...

Chàng nhận định đúng, lời nói của gã nọ chứng tỏ rằng cả hai đang chờ chàng tự đi vào tử địa.

Gã thứ hai như muốn uy hiếp chàng nên cũng lên tiếng :

- Có vẻ như ngươi không biết điều gì đang chờ ngươi? Hừ! Có bao giờ ngươi nghe ai đó nhắc đến Tử Kim bài chưa? Ngươi có biết ngươi đang ở địa phương nào không? Là ngươi đang ở Tử Kim mê động đó! Ha... ha... ha...

Phát hiện ở chàng đang có sự giật mình, gã thứ nhất bảo :

- Tử Kim mê động chỉ có lối vào không có lối ra. Ngoan ngoan nào, tiểu tử! Ngươi nên quay lại thì hơn. Ngươi vào đó, dù bọn ta vì hảo tâm muốn thu nhật thi hài của ngươi để an táng chu tất e cũng bất lực! Chớ đại dột thế, tiểu tử!

Nghe cả hai kẻ tung người hứng với thái độ như tin chắc chàng sẽ chết nếu tự ý chui đầu vào một trong ba ngách đá ngay phía sau chàng. Liễu Hận vừa kinh nghi buột miệng hỏi :

- Tử Kim bài hai người vừa nhắc phải chăng là di vật thừa nào của Đại Nguyên Nhung Hàn Tín đã bị gian tặc Tần Cối hãm hại?

Gã thứ nhất thừa nhận :

- Không sai! Kể ra người cũng có đôi chút kiến thức!

Chàng lại hỏi :

- Tử Kim bài như người vừa đề cập không lẽ có liên quan đến Tử Kim mê động?

Hai gã chột nhìn nhau và một gã sau đó vừa cười vừa giải thích :

- Ta nghĩ người khó lòng thoát chết, nên gia ân giải thích cho người đôi lời, kéo người chết mà không hiểu nguyên nhân. Không sai! Gian tặc Tần Cối đã dùng chín đạo Kim Bài hãm hại trung thần Hàn Tín. Những bậc nghĩa sĩ thời đó vì thương cho bậc trung thần đã cùng nhau lập nên Tử Kim mê động này, gọi là nơi dùng để ẩn náu tạm thời cho Hàn Tín và thuộc hạ thoát khỏi âm mưu hãm hại của gian tặc.

Gã ngừng lời và càng đặc ý vì trông thấy bộ dạng hoàn toàn ngơ ngác của Liễu Hận. Gã nói tiếp :

- Lệnh vua khó cãi, Hàn Tín dù ngưỡng mộ những tấm lòng hào hiệp của nghĩa sĩ võ lâm nhưng vẫn phải cùng bộ hạ thân tín quay về triều. Không nghĩ sẽ mất mạng, Hàn Tín vẫn sử dụng Tử Kim mê động làm nơi cất giấu quân lương khí giới cùng với những vật dụng cần thiết. Tin tưởng và phó thác tất cả cho nghĩa sĩ võ lâm gìn giữ, Hàn Tín về triều rồi phải nhận án tử. Ngày Hàn Tín bị trảm quyết cũng là ngày toàn bộ nghĩa sĩ đang trấn giữ Tử Kim mê động này được tin. Tất cả vì thương tiếc bậc trung thần do gian tặc hãm hại nên phải uống tử, họ có một nghĩa cử thật cao cả. Tất cả đều tự vẫn, nguyện cùng chết theo trung thần! Người rõ chưa, tiểu tử?

Chàng vừa nghe một thiên bí sử thật hào hùng. Nếu gã nọ khi kể xong, không lên tiếng hỏi chàng như vậy, có lẽ chàng sẽ mãi mãi chìm đắm vào hình ảnh hào hùng kia.

Giật mình, chàng hỏi :

- Tất cả đều chết, vậy câu chuyện này sao sau đó được lan truyền?

Gã tỏ ra chán ngán :

- Thật không ngờ ta lại phải nói chuyện dông dài với một tiểu tử quá ấu trĩ như người. Chẳng phải ta vừa đề cập đến Tử Kim bài sao? Hừ! Câu chuyện đó được khắc ghi trên Tử Kim bài. Tử Kim bài ngày nào còn lưu lạc trên giang hồ, câu chuyện về gian tặc Tần Cối đã hãm hại tôi trung ra sao vẫn còn được truyền bá đến ngày đó.

Chàng không giận, cho dù lời lẽ của gã rất dễ làm ai khác phải giận. Bởi lẽ nếu gã không nói làm sao chàng biết sự liên quan giữa Tử Kim bài và Tử Kim mê động?

Chàng lại hỏi :

- Như người nói, nếu Tử Kim mê động là nơi chỉ có thể vào không có thể ra, điều đó lấy gì làm bằng chứng?

Gã bật cười cuồng ngạo :

- Ha... ha... ha...! Nếu trong tay người không có Tử Kim bài, nếu người không thông thuộc họa đồ trên Tử Kim bài đó, có ai lại không biết người chỉ có vào mà không có ra? Họa chẳng hiện giờ chỉ có một mình người là không biết Tử Kim mê động chính là một võ lâm tử địa! Ha... ha... ha...

- Ai cũng biết lời nói đó có nghĩa là...

- Nghĩa là từ bao đời nay không ít người nuôi mộng lọt được vào Tử Kim mê động.

Và ta không cần giấu, mọi người cho rằng trong những di vật của Hàn Tín chắc chắn phải có kinh thư võ học. Nếu không phải thế thì số nghĩa sĩ kia, những bậc anh hùng hảo hán thời đó, trước khi tự quyết đã

cùng chết với trung thần chắc chắn phải lưu lại số học một đời của họ. Tự trung, Tử Kim mê động tuy là tử địa vô lâm nhưng cũng là nơi ẩn tàng đủ loại tuyệt học của tiền nhân.

Đến lúc này vẻ mặt của chàng lập tức mất đi sự ngỡ ngàng. Chàng đã hiểu khá rõ về Tử Kim bài và có lẽ cũng biết Tử Kim bài đang do ai cất giữ!

Vẻ mặt của chàng khiến gã nọ phải hiểu lầm. Gã khinh khỉnh hỏi :

- Người động tâm rồi sao? Nếu người muốn đi vào Tử Kim mê động, ta không ngăn cản người! Vào đi, Ha... ha... ha... Vào đi để nhận lấy cái chết như bao nhiêu kẻ ngu muội trước người! Ha... ha... ha...

Vút!

Một bóng nhân ảnh chợt lao đến và lập tức tròng cười của gã nọ phải ngưng lại.

Thay vào đó, gã kinh hãi kêu lên :

- Sư phụ!

Gã còn lại cũng kêu như vậy và cả hai như không nghe tiếng kêu khê khàng của Liễu Hận :

- Minh chủ Kiếm minh!

21. Thân Phận Nào Của Đinh Nhất Hải-tử Kim Mê Động Với Mê Hương

Nhân vật mới xuất hiện, bất chấp sự kính cẩn của hai gã nọ đang dành cho, thản nhiên vung tay quạt vào mặt hai gã, mỗi gã một lượt.

Bốp! Bốp!

Đã thế, nhân vật nọ còn rít lên giận dữ :

- Hai người ba hoa gì thế? Ta đã căn dặn như thế nào?

Hai gã lí nhí đáp :

- Bẩm, không được đề cập đến Tử Kim mê động.

- Bẩm! Phải hạ thủ bất kỳ ai muốn tìm đến tận đây!

Nhân vật nọ cười lạnh :

- Hai người đã tuân thủ như thế nào? Điều gì đang xảy ra?

Hai gã đưa mắt nhìn nhau đầy sợ sệt! Một gã nhanh miệng bẩm trình :

- Sư phụ! Là do tiểu tử vô tình tiếp tay cho một ả tiện nhân, ả đã lấy đi Linh Chi thảo! Bọn đệ tử truy đuổi y, tình cờ y chạy đến đây!

Nhân vật nọ bĩu môi :

- Không nhắc đến Linh Chi thảo vội, ta chỉ muốn biết bọn người những hai tên lại không làm gì được tiểu tử! Đã thế, tiểu tử muốn tìm chết, hà cớ gì bọn người phải ba hoa, làm tiểu tử chạm đi vào Tử Kim mê động?

Gã nọ vẫn lên tiếng, tìm cách biện minh :

- Bẩm sư phụ! Do tiểu tử quá xảo quyệt khiến bọn đệ tử không những không thể hạ thủ mà còn phải cảm giận y! Đệ tử biết tự nói ra điều đó liên quan đến Tử Kim bài là không phải nhưng đó là do đệ tử muốn tự tay hạ thủ y.

Nhân vật nọ quắc mắt nhìn gã :

- Kết quả thế nào? Là người làm cho y sợ lại khiến cho y thêm quyết tâm đi vào Tử Kim mê động?

Gã bối rối :

- Cái đó... đệ tử thật sự không biết!

- Hừ! Không biết, không biết! Ta hỏi điều gì hai người cũng không biết. Đã có người vì có Tử Kim bài đang theo hướng khác lọt vào Tử Kim mê động, hai người có lẽ cũng không biết?

Hai gã cúi đầu, miệng lẩm bẩm :

- Mong sư phụ minh xét, nếu là ở phía bắc thì có đại ca và Tứ đệ, bọn đệ tử chỉ lo mặt nam như đã phân chia!

Nhân vật nọ quát :

- Ai cho bọn người phân chia như vậy? Chỉ vì thái độ tắc trách và vô trách nhiệm của bọn người, ta phải vất vả ngược xuôi để bây giờ đành trở mặt nhìn kẻ khác ung dung đi vào Tử Kim mê động!

Không nhịn được nữa, chàng lên tiếng :

- Hóa ra Minh chủ chẳng phải đến Nhận Môn Quan mà đến Hồi Nhận sơn này?

Nghe thế, nhân vật nọ quay sang trút giận lên chàng :

- Liễu Hận! Ta còn chưa hỏi người tại sao người thoát được Luận Kiếm quán và đến đây? Dường như người cố tình dò xét ta thì phải?

Chàng kinh ngạc vì tâm tính hoàn toàn thay đổi của lão! Lão không còn là Bắc Tung Sơn Luân Hồi Ngũ Kiếm Đinh Nhất Hải như chàng đã biết nữa.

Chàng hỏi điều đó :

- Điều gì khiến Minh chủ thay đổi? Tại sao Minh chủ cố tình giam giữ tại hạ ở Luận Kiếm quán? Sao Minh chủ ra lệnh cho bọn đệ tử phải hạ thủ những ai tìm đến đây?

Không sai, nhân vật nọ chính là Đinh Nhất Hải, một nhân vật đang có nhiều điều bí ẩn khiến Liễu Hận nghi ngờ.

Chàng nghe lão thản nhiên bảo :

- Điều gì ta muốn là trời muốn! Lệnh của ta là lệnh của trời! Ta muốn người chết, người phải chết! Người không thể cãi lại và cũng không cần biết tại sao.

Chàng thất sắc :

- Vì lẽ đó, lão đã hủy diệt Ngũ Kỳ giáo?

Lão cười lạnh :

- Vì lẽ đó, phần nào là do ta muốn đáp ứng nguyện vọng của quần hùng! Người không được lăm lăm!

- Nói dối! Trước khi lão hạ sát Đường chủ Bạch Kỳ đường, chính ta nghe lão thú nhận lão muốn hủy diệt Ngũ Kỳ giáo.

Lão giật mình :

- Người đã nghe? Bằng cách nào?

Chàng định nói là do chàng bị lão Lam Kỳ đường chủ Vương Toàn bắt giữ và vô tình cả hai cùng nghe lão nói như vậy! Nhưng nghĩ lại, chàng nói khác đi :

- Nếu lão không muốn ai biết thì lão đừng làm.

Lão quá ranh ma khi cười thành tiếng :

- À...! Ta nhớ rồi! Phải chăng khi Vương Toàn bắt giữ người, chính người và Vương Toàn đã lén nghe tất cả?

Chàng ngán cho sự ranh ma quỷ quyệt của lão :

- Không sai! Và lão chờ đi, chính lão Vương Toàn sẽ có ngày tìm đến lão!

- Ha... ha... ha...! Chính ta cũng đang chờ điều đó! Ta chỉ e rằng Vương Toàn sẽ không tránh khỏi sự trừng trị của Thánh Kỳ giáo! Và có lẽ vào lúc này đây, Vương Toàn đã gặp phải sự trừng trị đó rồi! Người có tin thế không, tiểu tử? Ha... ha... ha...

Chàng rúng động :

- “Lão biết tất cả? Sao lão biết? Hay chính lão là người đưa tin cho Thánh Kỳ giáo? Lão là người của Thánh Kỳ giáo?”

Kinh nghi khôn xiết, chàng buột miệng hỏi :

- Lão là người của Thánh Kỳ giáo?

Lão lại cười :

- Ha... ha... ha...! Ta là ta, Thánh Kỳ giáo là Thánh Kỳ giáo! Đâu thể có chuyện ta và Thánh Kỳ giáo là một? A ha! Người hỏi câu này phải chăng lão Vương Toàn đã đưa người đến Thánh địa của Ngũ Kỳ giáo và đã chạm trán bọn Thánh Kỳ giáo ở đó?

Chàng giật mình :

- Lão thật sự là ai? Sao lão cũng biết Thánh địa của Ngũ Kỳ giáo?

Lão biến sắc :

- Ta là ai, người không cần biết! Liễu Hận, ta cho người một cơ hội! Nếu người nói cho ta biết yếu quyết của Vô Danh Kiếm, ta sẽ ban cho người một cái chết toàn thây!

Chàng vươn kiếm ra giới bị :

- Vương Toàn có nói với ta, chỉ có Giáo chủ và năm vị Đường chủ là biết rõ Thánh địa của Ngũ Kỳ giáo. Không kể bọn Thánh Kỳ giáo, lão cũng biết điều này, phải chăng lão chính là Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo?

Lão cười ngạo mạn :

- Ha... ha... ha...! Người có cuồng loạn tâm trí không vậy, Liễu Hận? Chẳng phải chính ta đã dùng loạn kiếm phân thây Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo tại Vô Mộc Giác đó sao?

- Nhưng chính lão đã gọi Bạch Kỳ đường chủ là Bạch lão nhị! Vương Toàn nghĩ lão phải là người thân cận với Ngũ Kỳ giáo?

Lão quắc mắt nhìn chàng :

- Vương Toàn nghĩ như thế thật sao?

Chàng hất mặt :

- Cả ta nữa cũng nghĩ như thế! Bằng không, sao lão có được kinh văn Ngũ Kỳ chưởng công?

Bất ngờ lão gầm vang :

- Người muốn biết tại sao, cứ đến gặp lão Diêm Vương sẽ rõ! Đờ!

Vù...

Lão tung chưởng!

Một nhân vật thành danh là Ngũ Tuyệt Kiếm Luân Hồi không thể ngờ lại có chưởng công lợi hại đến vậy!

Chàng kinh hoảng vận dụng toàn bộ chân lực phổ vào thanh kiếm.

Chàng hất mạnh kiếm kinh :

- Ta ngại lão sao? Đờ!

Vù...

Ầm!

Chàng bị chần lù, lù đến tận một trong ba ngách đá dẫn vào Tử Kim mê động.

Lập tức Đinh Nhất Hải tiếp tục quát chưởng :

- Người phải chết!

Vù...

Cách phát chưởng của lão khiến chàng nghĩ đến chưởng pháp của hai gã kia, vốn là đệ tử của lão.

Chàng kêu lên hoảng loạn :

- Toái Bia chưởng!

Vội lách người, chàng không tin bản thân có thể thoát chết!

Tuy nhiên, không ngờ chàng lại thoát!

Chưởng của lão có phần khựng lại khi nghe chàng kêu như vậy!

Một thoáng nhân nhượng của lão đủ cho chàng dịch bộ tránh chiêu!

Ầm!

Lão không để tâm nhìn đến vết chưởng tay của chính lão vừa lưu lại trên vách đá!

Lão chỉ kinh ngạc hỏi chàng :

- Sao người biết đó là Toái Bia chưởng?

Không bỏ lỡ cơ hội, chàng tận lực lao đến :

- Xem kiếm!

Vút!

Véo...

Biết quá rõ lối xuất kiếm cực nhanh của chàng, lão vội bạt kiếm :

- Người muốn chết! Đờ!

Choang! Choang!

Kiểm pháp của lão quả cao minh, không những chặn đứng được lối xuất kiếm nhanh của chàng mà còn dùng sự biến ảo khiến chàng phải hết sức linh hoạt mới đón đỡ được.

Phát hiện trong kiếm chiêu của chàng có ẩn tàng nội lực, lão động nộ :

- Người không rơi kiếm? Người đã dùng Tuyệt Liên Tử và có sẵn tâm pháp nội công để dẫn lưu chân nguyên?

Chàng càng lúc càng kinh hãi vì bản lãnh tuyệt cao của đối phương.

Chàng tận lực bình sinh phát xạ kiếm chiêu :

- Lão sẽ còn kinh ngạc nhiều! Đờ!

Véo...

Véo...

Muốn vậy khôn lão, Liễu Hận chớp kiếm đến mười hai lượt.

Lão lạnh lùng :

- Dùng lối này đối với ta là không xong đâu, tiểu tử! Xem đây!

Véo...

Véo...

Như ở gian thạch thất được gọi là Thanh động, Đinh Nhất Hải lập tức thi triển một kiếm chiêu có đến mười ba lần biến hóa, trội hơn chàng một! Và một trội này mới chính là độc thủ của lão!

Liễu Hận bất ngờ bật cười :

- Lão lắm kế ta rồi! Xem đây!

Từ thanh kiếm của chàng lập tức xuất hiện thêm hai mũi kiếm nữa! Một cộng với số trước đủ mười ba, chạm đủ mười ba lần với kiếm chiêu biến hóa của lão. Một còn lại chàng xuất kỳ bất ý hướng vào tâm thất lão.

Choang! Choang!

Lão phải bất ngờ về điều đó!

Để tự cứu, do lão không thể biến hóa chiêu thêm được nữa vì bị Liễu Hận chiếm tiên cơ, tả thủ của lão liền chộp động.

Vù...

Khoảng cách quá gần, phản ứng của lão tuy nhanh nhạy nhưng dùng cánh tay nhục thể để chặn kiếm là thất sách.

Biết thế, Liễu Hận ung dung lao mũi kiếm tối hậu đến!

Véo...

Có một điều mà chàng không thể ngờ! Lực đạo của chàng sau mười ba lần chạm kiếm liên tiếp đã đến lúc cạn kiệt! Và chiêu kiếm tối hậu này vì thế kể như hữu chiêu vô lực!

Chỉ khi mũi kiếm của chàng chạm phải tả kinh của lão, chàng mới thức ngộ điều đó.

Một sự thức ngộ quá muộn.

Ầm!

Hự!

Chàng bị đẩy lùi với huyết khí toàn thân đều nhộn nhạo!

Lão lao đến :

- Xem kiếm!

Vút!

Vèo... vèo...

Chàng định hất kiếm nhưng chợt nhớ tình trạng hữu chiêu vô lực và cũng nhớ rằng đây là trận tử chiến, không phải trận so tài nhờ vào kiếm pháp cao minh, chàng vội dịch lùi tránh kiếm!

Vụt!

Tuy hự kiếm nhưng lão vẫn đặc ý :

- Nộp mạng!

Tả kinh một lần nữa được lão hất ra thật nhanh, thật mạnh.

Vù...

Chàng thất kinh, vung kiếm theo bản năng.

Coong...

Ầm!

Hự!

Gãy kiếm, trúng kinh, toàn thân chàng dù đang khuyu xuống cũng vẫn bị dư kinh của lão xô mạnh về phía hậu.

Lão không buông tha :

- Người phải chết!

Vù...

Nhìn ngọn chưởng một lần nữa được lão tận lực xô đến, cảm nhận cái chết đang đến, chàng bủn rủn tứ chi và khuyu mạnh xuống. Ào...

Nhờ đó, dù là sự ngẫu nhiên nhưng cái khuyu người bất chợt đó cũng giúp chàng thoát chết vì trúng chưởng trực diện.

Tuy nhiên đang đà bị chưởng trước xô lùi, giờ lại thêm kinh phong của chưởng kế tiếp lao sượt qua, toàn thân chàng lập tức bị cuốn vào một trong ba ngách đá dẫn vào Tử Kim mê động.

Vụt!

Thần trí mờ dần, chàng vừa biết bản thân chàng thế là đã lọt vào Tử Kim mê động, một võ lâm tử địa như chàng vừa biết. Là tuy thoát khỏi thảm tử do lão Đinh Nhất Hải ban cho, nhưng kể như phải bỏ mạng tại nơi chỉ có vào mà không có ra, chàng liền ngất lịm...

Mở mắt ra, cảm nhận đầu tiên của Liễu Hận là hình như có ánh kim quang ở đâu đó phía trước lọt vào mục quang của chàng.

Nơi đó phải có người, chàng ngỡ như vậy nên hồi hải bò đến.

Ngách đá không chỉ có duy nhất một lối đi, chàng nhận định như vậy khi liên tiếp bỏ qua nhiều lối rẽ vì mãi mê bò đến chỗ có ánh kim quang vừa nhìn thấy.

Đến thật gần, chàng mới kinh hoảng khi nhận ra đó là sự ngộ nhận.

Ánh kim quang nọ tuy được phát ra từ một thanh kiếm thật sự nhưng đó là thanh kiếm được cắm vào nền đá, bên cạnh một bộ cốt khô đã quá khô!

Do bộ cốt khô đang mục ải vì thời gian tồn tại ở nơi này đã quá lâu, từ một vài vị trí phải phát ra ánh lân tinh này khi phản hồi vào thân kiếm đã tạo ra ánh kim quang dẫn dụ chàng.

Biết đã lầm, Liễu Hận vì không muốn dẫn sâu hơn nữa và Tử Kim mê động nên vội quay người định bò trở ra.

Chực nhớ đến thương thế cần phải phục hồi nếu không muốn lúc quay ra lại bị lão Đinh Nhất Hải thẳng tay hủy diệt, Liễu Hận tự ghì mình lại ý định bò lui!

Cổ thu người ngồi lên nhưng không được, Liễu Hận đành vươn tay chộp vào thanh kiếm nọ để có chỗ tựa sức!

Chàng thoáng kinh ngạc :

- “Người cầm thanh kiếm này phải là nhân vật có nội lực thật thâm hậu. Ta trì kéo nào phải nhẹ, thanh kiếm tuy thế vẫn nguyên vị, không bật ngã cũng như không nhích động”.

Đưa mắt nhìn bộ cốt khô, nửa thương cảm nửa chê trách, chàng lẩm bẩm :

- Có nội lực uyên thâm hẳn phải là đại cao thủ! Vào đây làm gì để uống mạng?

Không lẽ tàng thư võ học ở Tử Kim mê động có sức lôi cuốn khiến nhiều người phải động tâm thế sao?

Tựa hồ lưng vào vách đá, chàng nhắm mắt nhập định!

...

Những tiếng động mơ hồ đã vang đến trong lúc chàng tọa công, điều đó khiến chàng ngay sau khi xả công phải nghi hoặc nhìn ngó.

Với chân nguyên nội thể vừa tạm thời phục hồi, chàng vận dụng mục lực nhìn xuyên bóng đêm về phía trước.

Cách bộ cốt khô chừng hai trượng ẩn ước có một lối rẽ.

Quay đầu nhìn phía sau, cả một khoảng không đen tối đang tràn ngập khiến chàng phải lưỡng lự với ý nghĩ quay lui.

Chàng cân nhắc :

- “Ta đã ngất lịm lúc bị lọt vào Tử Kim mê động, vị tất hướng quay lui có thể đưa ta trở lại chốn cũ! Và cũng không chắc hướng đi về phía trước đưa đến chỗ tuyệt lộ! Ta nên đi về phía nào?”

Nhìn xa rồi lại nhìn gần, vô tình chàng nhìn vào thanh kiếm đã từng làm chàng kinh ngạc vì độ cứng xuống thật vững chắc của nó.

Đặt tay lên đốc kiếm, chàng khẽ ấn xuống. Chàng chỉ muốn ấn xuống để thử xem ngay chỗ thanh kiếm cắm vào có thật sự là nền đá hay không, vì nếu không là nền đá chàng mới dám nghĩ đến chuyện rút kiếm lên. Nào ngờ thanh kiếm bỗng theo cái ấn của chàng chìm ngập thêm một đoạn nữa.

Cả mừng, chàng vận lực trút kiếm! Quả nhiên thanh kiếm đã theo tay chàng nhô lên dần dần.

Không cần xem xét thanh kiếm, chàng dùng kiếm đào ngay vị trí đó!

Chàng nghĩ :

- “Thanh kiếm này dễ dàng cắm ngập xuống là do ở phía dưới là đất mềm. Nếu là đất mềm thay vì ta mạo hiểm đi lung tung trong động, hy vọng thoát hiểm hầu như không có, ta chỉ cần đào xuyên qua lớp đất ắt sẽ đến được chỗ có mặt đất thoáng hơn. Đó sẽ là lối cho ta thoát hiểm.”

Ý nghĩ của chàng lập tức bị sự thật làm cho lung lay.

Bởi theo từng động tác đào xới của chàng, thay cho những mẩu đất phải văng lên, chàng phải kinh ngạc vì những mẩu đá vụn bay lên tung tóe.

Cạch... cạch...

Đã thế, những tiếng va chạm liên tiếp vang lên còn cho chàng biết những phần văng lên đều là đá cứng. Chỉ có đá cứng chạm phải đá cứng mới tạo thành những tiếng động như vậy!

Vỡ lẽ, chàng xăm xoi thanh kiếm. Rồi chàng bật kêu lên :

- Là một báu kiếm? Tuyệt thật! Nếu không phải báu kiếm tại sao ta đào đến đâu đá vụn văng đến đó? Quả là lợi khí cực kỳ hiếm có!

Chàng nhận định như vậy vì tuy trên thân kiếm không hề có bất kỳ một ký tự nào cho biết cách gọi của thanh kiếm nhưng chính độ sắc bén của thanh kiếm vừa giúp chàng dễ dàng cắm ngập thêm vào nền đá và sau đó lại giúp chàng phá vỡ nền đá thành những mảnh vỡ vụn!

Nhìn lại bộ cốt khô, chàng nghĩ :

- “Người này đã kiệt lực khi bò đến đây. Bằng không, thanh kiếm phải cắm thật sâu vào nền đá, không chỉ cắm lơ lửng như ta nhìn thấy!”

Cảm thương cho số phận nghiệt ngã của nhân vật nọ, chàng không ngần ngại dùng kiếm đào lấy một lỗ huyệt.

Nhặt từng mẩu xương hầu như phải rã rời do tay chàng chạm vào, Liễu Hận vùi lấp tất cả vào lỗ huyệt. Đắp kín lỗ huyệt bằng những mẩu đá mới đào lên, chàng bảo :

- Do tại hạ cần đến thanh kiếm này để khắc chế Ngũ Hành bảo kiếm của Thánh Kỳ giáo, dùng việc an táng để đánh đổi, tôn giá có anh linh xin lượng thứ!

Chàng không nghĩ tại sao nhân vật nọ phải kiệt lực, tại sao phải mượn sức của thanh kiếm được cắm vào nền đá để cố bò đi, có kiếm báu trong tay, chàng chỉ biết vội vàng tiến về phía trước.

Qua khoảng cách hai trượng, quả nhiên chàng phát hiện có lối rẽ.

Không ngần ngại, Liễu Hận bước luôn vào. Được hơn trượng, hơi thở của chàng như bị ai đó thất nghẹn! Hốt hoảng chàng vừa dấn bước đi thật nhanh vừa lo ngại thầm :

- “Do không khí nơi này quá ngột ngạt. Ta phải nhanh chóng tìm được chỗ thoáng hơn.”

Chàng bước càng nhanh nhịp thở càng trì trệ. Điều đó cho chàng một ý nghĩ :

- “Nơi ta đang bước vào có lẽ không phải chỗ thông thoáng. Ta nên lui lại thì hơn!”

Chưa kịp quay lui, chàng lão đảo. Cắm bừa thanh kiếm vào vách đá, chàng cố giữ cho không ngã.

Vừa ổn định xong thân hình, chàng ngơ ngác nhìn trước nhìn sau :

- Ta vừa đi vào từ phía nào? Đi về phía trước là lui ra hay phải đi theo phía còn lại?

Do bị lão đảo lúc nãy, chàng hoàn toàn mất phương hướng.

Chép miệng, chàng nghĩ :

- “Ta cứ đi bừa. Nơi nào khiến ta dễ hô hấp, nơi đó chính là lối thoát. Hừ!”

Chàng bước đi là lập tức bị thất kinh hoảng sợ cho chính bản thân.

Hai chân nặng như đeo chì, nếu Liễu Hận không kịp ghì giữ thân hình bằng cách giữ vào thanh kiếm hãy còn cắm vào vách đá, việc phải ngã lăn chắc chắn sẽ không tránh khỏi.

Lo sợ không kịp thoát khỏi nơi có bầu khí quá ngột ngạt, chàng nghĩ như thế, Liễu Hận vội di chuyển đi bằng cách luân phiên dùng thanh kiếm cắm vào vách đá từng khoảng cách nhỏ một.

Vận dụng biện pháp này vẫn không giúp Liễu Hận đi được bao xa!

Không thể tiếp tục chi trì được nữa, Liễu Hận phải khụy xuống, tay vẫn nắm chặt thanh báu kiếm.

Cảm nhận cái chết đang đến gần và chắc chắn sẽ chết nếu không gắng sức, Liễu Hận tuy chỉ còn mỗi một biện pháp là bò bằng tứ chi nhưng vẫn phải chấp nhận.

Cắm thanh kiếm xuống phần nền đá trước mặt, chàng tỳ cả người vào thanh kiếm để thu kéo toàn thân bò đi!

Phập!

Soạt...

Phập!

Soạt...

Liễu Hận dịch chuyển như loài sâu bọ với sự tiếp lực của thanh kiếm luôn được cắm vào nền đá.

Nhận thức có mấy lần suýt rời bỏ chàng, nhưng may thay việc dịch chuyển của chàng không vì thế bị gián đoạn.

Chàng vẫn kéo lê tấm thân giờ đang trở nên quá nặng nề!

Phập!

Soạt...

Phập!

Soạt...

Rồi cũng đến lúc nhận thức phải mờ dần, Liễu Hận vẫn dịch chuyển theo bản năng.

Phập!

Soạt...

Chàng dịch chuyển trong sự vô thức hoàn toàn. Nếu không phải thế, nếu chàng có lại sự nhận thức ngay lúc này và tự quan sát những cử động quá thảm hại, chàng sẽ nhận ra chàng đang có những tư thế như bộ cốt khô lúc này!

Có lẽ trước kia bộ cốt khô cũng lâm vào tình cảnh như chàng hiện giờ. Và vì thế, người đó buộc phải cầm ngọn kiếm cực kỳ sắc bén vào nền đá để tiếp tục dịch chuyển đúng như Liễu Hận đang làm.

Phập!

Soạt...

Những tiếng động chậm rãi, đều đặn và khô khan vẫn được Liễu Hận tạo ra, phá tan đi phần nào sự tĩnh mịch vốn có của Tử Kim mê động.

Những tiếng động được các ngạch đá đón nhận và thản nhiên đưa đi, đưa đến những nơi tưởng chừng là vô tận không bờ bến.

Phập!

Soạt...

Phập!

Soạt...

Cầm kiếm một cái, kéo lê thân mình một cái, đó là tất cả những gì Liễu Hận còn thực hiện được. Cho dù là thực hiện trong vô thức nhưng chính những cử động đó đang nói lên rằng chàng vẫn sống.

Vì thế, chính nhờ những cử động đang minh chứng sự tồn tại của chàng làm cho những ai khác do ngẫu nhiên có mặt kịp lúc mới lưu tâm và phát hiện.

Xoạch!

Một tia đá lửa bất ngờ nhoáng lên, sau đó một ngọn hỏa tập phát sáng soi tỏ ba đôi mục quang cùng trở mắt nhìn vào những cử động kỳ quái của chàng.

Có ba đôi mục quang tất phải có đến ba nhân vật hiện diện.

Do đó, tuần tự có ba thanh âm vang lên, càng góp phần phá vỡ sự tĩnh mịch của Tử Kim mê động.

Thanh âm đầu là thanh âm lãnh lớt của nữ nhân :

- Làm sao y vào được tận đây?

Thanh âm thứ hai cũng là thanh âm của nữ nhân :

- Tại sao y phải di chuyển một cách kỳ quái như vậy?

Thanh âm cuối cùng tuy già dặn hơn, lịch lãm hơn nhưng vẫn là thanh âm của nữ nhân.

- Y đã trúng độc!

Khẽ chép miệng, nữ nhân lên tiếng sau cùng bỗng than oán :

- Ma lực của Tử Kim mê động như thế nào hai người thấy rồi đó. Y trúng độc sắp chết, lòng tham vẫn thúc đẩy y tiếp tục.

Ba nữ nhân nọ, một già hai trẻ, do không nỡ bước qua thân hình kỳ quái đang di chuyển nên vẫn chậm rãi đi theo sau và vô tình được mục kích sự kiện gan trì chí của chàng.

Một nữ lang hỏi :

- Ai đã hạ độc y? Hay y đang bị Mê Hồn Hương ẩn tàng trong Tử Kim mê động công phạt?

Phụ nhân đáp :

- Mê Hồn Hương là do tâm huyết của hàng trăm cao thủ cùng thời với Đại Nguyên Nhung Hàn Tín phối chế! Nếu không có giải được phù hợp, y phải ngắt lỵm hoàn toàn và cứ như thế chờ chết! Y còn cử động như thế này, theo ta là do tác dụng của chất độc nào khác y vương phải trước đó.

Nữ lang thứ hai kinh dị :

- Nơi này rất gần với Tử Kim cửu động, Mê Hồn Hương ở đây có thể xem là nhiều nhất. Y đã trúng độc trước đó, có thêm Mê Hồn Hương ở đây nữa, sao y vẫn có thể cử động.

Câu nghi vấn của nữ lang này khiến âm thanh của phụ nhân có phần khản trương :

- Người nhận định rất tinh tế. Đúng lắm! Tại sao y vẫn cử động được? Nếu chất độc trước đó không đủ sức quật ngã y thì khi hít phải Mê Hồn Hương có khá nhiều ở nơi này, y phải hoàn toàn ngắt lỵm mới đúng. Như thế này thì lạ thật!

Nữ lang thứ nhất chợt hỏi :

- Hay vì lâu năm quá, Mê Hồn Hương đã mất tác dụng?

Phụ nhân đề quyết :

- Người nên nhớ, ở trong này có đến Cửu động Tử Kim ứng với chín đạo Tử Kim bài đã được gian tặc Tần Cối giả danh Hoàng đế hãm hại Hàn Tín. Với Cửu động đó, động nào cũng chứa đầy Mê Hồn Hương, đừng nói bây giờ cho dù đôi ba trăm năm nữa Mê Hồn Hương vẫn còn lợi hại.

Nữ lang thứ hai vụt kêu lên :

- Sư phụ...

Phụ nhân cướp lời :

- Xuân Mai! Ta đã dặn bao nhiêu lần không được gọi ta là sư phụ! Tuy ta có truyền thụ võ công cho hai người nhưng đổi lại, ta nhờ đó không phải sống kiếp sống hiu quạnh.

Đó là sự trao đổi, người và Hạ Lan đừng quên điều đó và đừng gọi ta như thế nữa!

Nữ lang được gọi là Xuân Mai khẽ chớp mắt :

- Xuân Mai xin ghi nhớ! Chỉ có điều, Cửu Ma Ma này...

Phụ nhân được Xuân Mai gọi là Cửu Ma Ma chợt xua tay :

- Người định nói gì lúc này? Hãy tiếp tục, bắt tấp phải đề cập lại những gì ta đã quyết ý!

Xuân Mai thở dài :

- Được! Xuân Mai nói đây! Y bị như thế này theo Cửu Ma Ma liệu có phải là hiện tượng dị độc công độc?

Cửu Ma Ma giật mình :

- Người muốn nói...

Xuân Mai giải thích :

- Chất độc trước đó chưa kịp làm y vong mạng, y lại hít phải Mê Hồn Hương. Hai loại độc này tuy không khắc chế, không tự hóa giải lẫn nhau nhưng rất có thể giúp y toàn mạng cho đến lúc này.

Cửu Ma Ma trầm ngâm :

- Dị độc công độc? Không phải dị độc trị độc mà là dị độc công độc? Rất có thể nhi nói đúng!

Nữ lang còn lại vội hỏi :

- Nếu vậy, thế nào y cũng đến được Tử Kim cửu động như chúng ta! Theo Hạ Lan, nên giết y thì hơn!

Xuân Mai vụt kêu :

- Hạ Lan muội sao xem thường nhân mạng đến vậy? Y bị như thế này, theo muội còn chưa đáng tội sao?

Hạ Lan thu người lại :

- Là muội chỉ sợ y tranh mất phần của Cửu Ma Ma thôi! Vả lại để y sống sau này thế này thì tội quá, giúp y chết có lẽ tốt hơn.

Xuân Mai lắc đầu :

- Nếu sợ y tranh mất phần, chúng ta cứ cứu y sau đó đưa y ra bên ngoài, dĩ nhiên là phải khống chế huyết đạo của y trước! Chẳng phải chúng ta vẫn còn thừa giải dược của Mê Hồn Hương đó sao?

Cửu Ma Ma nghe cả hai thay nhau tranh biện, sau đó mới lên tiếng :

- Hạ Lan không ác tâm như người nghĩ đâu, Xuân Mai! Chỉ vì sự cố lần đó khiến Hạ Lan phần nào mất đi nhân nại.

Xuân Mai bảo :

- Lần đó nếu Hạ Lan vẫn xem là thất thân, bản thân Xuân Mai thì sao? Xuân Mai cũng bị gã bông trên tay thật lâu, đâu kém gì Hạ Lan?

Hạ Lan đỏ mặt :

- Nhưng lúc đó Xuân Mai tỷ đã hôn mê, đâu có những cảm giác như muội vì vẫn tỉnh?

Cửu Ma Ma xoa tay :

- Thôi đi! Chuyện đã qua rồi và đều là việc bất đắc dĩ, hai người để tâm làm gì cho phiền não! Trở lại việc lúc này, ta nghĩ, nếu có thể giúp y tỉnh lại, cứ làm như Xuân Mai nói!

Đưa mắt nhìn Hạ Lan, Cửu Ma Ma bảo :

- Giải dược đó người giữ, phải không? Hãy cứu y đi nào!

Nhưng Hạ Lan chưa kịp thực hiện, Xuân Mai bỗng ngăn lại :

- Chậm đã Hạ Lan!

Cửu Ma Ma kinh ngạc :

- Cứu y là do người đề xuất, sao bây giờ cũng chính người ngăn lại?

Xuân Mai lo lắng :

- Chúng ta chưa nghĩ đến chất độc trước đó, y đã nhiễm. Nếu chỉ giải chất độc Mê Hồn Hương, việc dĩ độc công độc hết tác dụng, rất có thể y sẽ chết!

Hạ Lan nhanh nhẩu :

- Đã vậy, một là chúng ta giúp y giải thoát hai là cứ để mặc y!

Xuân Mai lắc đầu :

- Ta vẫn còn giữ không ít giải dược của gã Tri Bất Nguyên lần đó. Có nên thử giải cứu y không, Cửu Ma Ma?

Cửu Ma Ma thở dài :

- Tùy người! Nhưng nếu thu được kết quả, ta nghĩ nên làm như Hạ Lan vừa nói!

Nghe thế, Xuân Mai vội tiến lên tìm cách dừng những động tác vô thức của Liễu Hận.

Chàng vẫn cầm kiếm ngập vào nền đá, vẫn thu thân hình nặng nề tiến lên phía trước.

Phập!

Soạt...

Cửu Ma Ma lên tiếng :

- Không chế huyết đạo của ý trước, đừng để cử chỉ vô thức của y vô tình tạo vết thương cho người.

Xuân Mai làm theo, sau đó lật Liễu Hận nằm ngửa mặt lên.

Nhìn thấy chàng, Cửu Ma Ma và Hạ Lan cùng thất thanh kêu :

- Là y?

- Sao lại là tiểu tử?

22. Một Lần Nữa Mất Hết Chân Nguyên-phải Tiếp Lực Đối Phó Ma Ảnh

Chàng lạnh lùng nhìn họ, cất giọng thật thê lương ai oán :

- Một lần nữa phương giá lại hủy hết công lực của tại hạ. Tại hạ có oán thù gì với phương giá? Sao phương giá luôn hãm hại tại hạ?

Cửu Ma Ma nhìn chàng và thật sự kinh ngạc :

- Sao gã Từ Kim, bằng hữu của người đã bảo ta, người chưa hề luyện qua nội công?

Hạ Lan trợn mắt nhìn chàng :

- Người không được hồ đồ! Lần đó, nếu không nghĩ đến sự lầm lỡ ta đã vô tình gây trọng thương cho người, Cửu Ma Ma đâu phải phí đi hoàn linh đan duy nhất có tên là Vạn Niên Chi Sâm?

Xuân Mai ngơ ngác nhìn chàng :

- Rõ ràng thiếu hiệp cùng một lúc trúng hai loại độc. Loại độc đầu tiên, tiểu nữ không rõ lắm nhưng loại độc thứ hai chính là Mê Hồn Hương vốn ẩn tàng khắp Từ Kim mê động này! Vừa rồi, tiểu nữ chỉ biết giải độc cho thiếu hiệp nào có hành động gì khác khiến thiếu hiệp phải ngờ bọn tiểu nữ đã hủy bỏ công lực của thiếu hiệp?

Chàng nghe họ tuần tự nói và chàng cũng tuần tự nhìn bọn họ :

- Tại hạ có luyện nội công hay không phương giá là cao thủ không lẽ không nhận biết. Cô nương bảo là lầm lỡ, vậy sau đó, lúc tại hạ tọa công định chữa thương sao cô nương không chờ hỏi cho minh bạch vội ra tay không chế tại hạ?

Nhìn qua Xuân Mai, chàng ngờ vực :

- Cô nương vừa bảo tại hạ có hai lần nhiễm độc. Bằng cứ đâu?

Trong khi Cửu Ma Ma và Hạ Lan vì chưa biết trả lời câu chất vấn của chàng như thế nào nên phải ngắc ngứ, Xuân Mai thản nhiên đưa tay chỉ đoạn đường gần đó ở phía sau :

- Việc ở nơi này có ẩn tàng Mê Hồn Hương, thiếu hiệp phải tin và không cần phải hỏi. Còn chất độc trước đó ư? Thiếu hiệp cứ xem những dấu vết này sẽ rõ!

Nghe Xuân Mai chậm rãi thuật lại cách di chuyển của chàng, như một loài sâu bọ đáng thương hại, bất giác trực nhớ đến bộ cốt khô đã được chàng an táng :

- Không lẽ nào ở bộ hài cốt đã mục nát kia lại có chất độc?

Nghe chàng kêu Cửu Ma Ma động tâm :

- Bộ cốt khô nào, tiểu tử?

Chàng không đáp.

Biết ý, Xuân Mai tìm lời giải thích :

- Thiếu hiệp hãy còn hận Cửu Ma Ma, tiểu nữ biết! Nhưng mong thiếu hiệp suy xét lại, Vạn Niên Chi Sâm là loại linh dược trân quý, Cửu Ma Ma luôn xem nó như tính mạng và không bao giờ có ý nghĩ dùng nó một cách phí phạm. Lần đó sau khi hiểu Hạ Lan vì ngộ nhận, lỡ tay đã thương thiếu hiệp, lại nghĩ nhờ có thiếu

hiệp nên bản thân tiểu nữ không bị gã họ Tri làm nhục và còn được cứu, Cửu Ma Ma không thể không trao ban vật trân quý đó cho thiếu hiệp. Như vậy, việc hủy bỏ bản thân công lực của thiếu hiệp chỉ là điều ngẫu nhiên! Và lần này cũng vậy, tiểu nữ...

Chàng buồn bã xoa tay :

- Cô nương hà tất phải nói nữa! Dù thế nào đi nữa, tại hạ hai lần bị mất hết chân nguyên, ở cương vị tại hạ, cô nương có oán hận không?

Cửu Ma Ma chợt lẩm bẩm :

- Bị trúng độc và sau khi giải độc lại bị mất hết chân nguyên, theo ta chỉ có một loại độc chất duy nhất!

Xuân Mai đoán được ý của Cửu Ma Ma nên vờ hỏi :

- Là loại độc gì, Cửu Ma Ma?

Thản nhiên, không một lần nhìn đến Liễu Hận, Cửu Ma Ma đáp :

- Là độc gì thì ta không thể biết tên gọi! Tuy nhiên chất độc này nếu có dễ hóa giải được thì ngược lại tác dụng tất yếu của nó là làm cho người nhiễm độc phải mất hết võ công. Giang hồ thường gọi là Độc công.

- Độc công! Chất độc của Ngũ Kỳ giáo chủ?

Chàng hỏi nhưng Cửu Ma Ma lại thản nhiên giải thích tiếp cho Xuân Mai nghe :

- Nhiều người thường lầm lẫn, cho Độc công chỉ có Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo là am tường. Kỳ thực, Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo không mấy khi dùng đến Độc công! Vì bất kỳ ai nếu chạm phải Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo đều cần mật phòng bị, nên y không có dịp ra tay!

Ngược lại, còn một nhân vật nữa mới thật sự là người nhờ Độc công mà thành danh!

Một lần nữa, Liễu Hận nôn nóng hỏi xen vào :

- Đó là nhân vật nào?

Vẫn y cung cách cũ, sau khi lấy hơi, Cửu Ma Ma cứ nhìn Xuân Mai giải thích :

- Ta đã từng nói qua chuyện của ta cho hai người nghe, hẳn hai người vẫn còn nhớ đến nhân vật đã từng gây kinh hoàng cho Thiếu Lâm, Võ Đang nhị phái! Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ.

Chàng lặng người khi nghe Cửu Ma Ma đề cập đến nhân vật này!

Trong khi đó Cửu Ma Ma tiếp :

- Có lẽ bộ cốt khô nào đó đã bị Độc công của Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ hãm hại.

Do đó, bất kỳ ai chạm vào chất độc vì chưa bị hóa giải nên vẫn tiềm tàng, sẽ lấy nhiễm sang. Đó là lý do tại sao.

Đang nói, Cửu Ma Ma ngừng lời. Vì Liễu Hận bất ngờ chỗi kiếm đứng lên.

Xuân Mai kinh ngạc :

- Thiếu hiệp định đi đâu?

Chàng có hảo cảm với duy chỉ Xuân Mai nên đáp :

- Tại hạ muốn đi ra!

- Đi khỏi Tử Kim mê động?

Chàng gật đầu :

- Tại hạ vào là do thù nhân bức bách! Đối với di vật gì đó ở trong này, tại hạ hoàn toàn không có hứng thú. Tạm biệt!

Xuân Mai ngăn lại :

- Đây là Mê động, thiếu hiệp có muốn ra đâu phải dễ!

Chàng ngớ người :

- Nhưng..., không lẽ tại hạ phải ở mãi trong này? Tại hạ sao cam lòng?

Liếc nhìn Cửu Ma Ma, Xuân Mai chột bảo :

- Nếu thiếu hiệp không ngại, hãy lưu lại đây và đợi tiểu nữ! Sau khi xong việc, tiểu nữ sẽ đưa đường cho thiếu hiệp.

Chàng ngạc nhiên :

- Cô nương có Tử Kim bài?

Nàng bối rối nhìn Cửu Ma Ma, như muốn thỉnh thị mệnh lệnh.

Chàng chột hiểu :

- Nếu không phải vật của cô nương, tại hạ thật không dám làm phiền. Đành vậy, tại hạ không tin Tử Kim mê động này có thể giam hãm được tại hạ mãi mãi. Cáo biệt!

Hạ Lan bậm môi giẫm chân thành thạch :

- Người đầu ương bướng lạ! Y muốn chết, mặc y! Xuân Mai tỷ tỷ bắt tất phải tỏ ra lo lắng cho y!

Chàng cười lạnh :

- Tại hạ tuy ương bướng nhưng chưa bao giờ lầm lẫn, nhất là sự lầm lẫn gây phương hại cho ai khác!

Hạ Lan cong cớn đôi môi :

- Ta lầm lẫn thì sao? Chẳng bằng người, người đã... đã...

Chàng bĩu môi :

- Tại hạ thế nào? Nói đi chứ!

Hạ Lan tấm tức khóc :

- Người đã khinh lờn ta, làm nhục ta!

Chàng thất sắc :

- Cô nương chớ nên hồ đồ! Tại hạ sẽ không tha thứ nếu cô nương cứ tiếp tục vu khống!

Hạ Lan lướt đến :

- Ta sẽ giết người, sau đó ta tự sát theo người!

Vù...

Chàng thất kinh tìm cách lù tránh :

- Thế là thế nào? Sao cô nương đòi chết theo tại hạ?

Xuân Mai vội ngăn Hạ Lan lại, đưa ánh mắt ai oán hết nhìn Hạ Lan lại nhìn Liễu Hận.

Không chịu được, Cửu Ma Ma bất ngờ ném cho Liễu Hận một vật :

- Đó là Tử Kim bài! Vật của người ta hoàn cho người!

Dứt lời, Cửu Ma Ma bảo Xuân Mai và Hạ Lan :

- Đi! Chúng ta không cần tìm sở học nào khác vẫn có thể báo thù.

Chàng hốt hoảng kêu lên :

- Chậm đã! Vật này là Tử Kim bài sao?

Xuân Mai tuy bước đi nhưng vẫn quay đầu giải thích :

- Đó chính là Tử Kim bài, nguyên là vật sở hữu của Cửu Ma Ma trước đây mười năm! Thiếu hiệp...

Cửu Ma Ma bật rít lên :

- Ta không mượn người giải thích và cũng không cần sự thương hại của tiểu tử!

Mau đi nào, Xuân Mai!

Chàng hồi hải đuổi theo :

- Cửu Ma Ma! Tiền bối! Xin hãy dừng lại! Tại hạ không hề biết đây là vật của tiền bối! Đối với tại hạ, nó chỉ là cái bầu nước được tại hạ tình cờ nhặt được.

Bọn họ vẫn đi và dĩ nhiên là đi nhanh hơn chàng.

Chàng vụt gào lên :

- Đã vậy, như tại hạ nói, tại hạ không cần Tử Kim bài vẫn chấp nhận tìm lối thoát!

Nếu tiền bối không nhận lại, bảo kiếm này sẽ được tại hạ dùng để phá hủy Tử Kim bài!

Hốt hoảng, Cửu Ma Ma quay lại khiến Xuân Mai và Hạ Lan cùng quay lại.

Xuân Mai vội lên tiếng :

- Thiếu hiệp không oán hận Cửu Ma Ma nữa?

Chàng đáp :

- Điều đó... có lẽ do số mệnh? Tại hạ nếu có oán chỉ dám oán hận thân kém phúc phận thôi!

Xuân Mai cố giấu một nụ cười :

- Còn việc của Hạ Lan, thiếu hiệp định lẽ nào?

Chàng hoang mang :

- Tại hạ không nghĩ ra tại hạ đã làm nhục gì Hạ Lan cô nương?

Xuân Mai bảo :

- Thiếu hiệp có lẽ không nhận ra điều thiếu hiệp đã làm. Này nhé, có phải thiếu hiệp và Hạ Lan đã có lần...

Chàng chợt hiểu :

- Cô nương muốn đề cập đến lần tại hạ được sự tiếp trợ của Hạ Lan và...

Xuân Mai ý nhị gạt đầu :

- Chính vậy! Nam nữ hữu biệt! Đối với Hạ Lan, điều đó có khác gì bị thất thân.

Chàng bàng hoàng :

- Nếu là thế, không lẽ tại hạ cũng phải chịu lỗi do đã từng bồng cô nương trên tay sao?

Xuân Mai đỏ bừng mặt, không dám đáp lời.

Hạ Lan hậm hực bảo :

- Không sai! Một mình người đã làm cho tỷ muội ta kiếp này không thể nhìn ai khác! Người đừng nghĩ bọn ta sẽ dễ dàng tha thứ cho người.

Liễu Hận càng nghe càng choáng váng, đến nỗi cái bầu nước bằng kim thiết phải trượt khỏi tay chàng và rơi xuống nền đá!

Coong...

Giật mình, Liễu Hận khom người xuống đưa tay như muốn nhặt lại cái bầu nước.

Tuy thế do vẫn hoang mang vì một sự thật, chàng đã có sự thân cận vượt quá giới hạn với những hai nữ nhân, nên chàng vẫn ngược mắt nhìn lên, chờ xem thái độ của hai nàng Xuân Mai, Hạ Lan.

Nhờ khom người và nhìn với tư thế như vậy, ánh hỏa quang từ ngọn hỏa tập đang được Hạ Lan cầm trên tay không làm Liễu Hận lóa mắt, chàng chợt nhìn thấy một điều thật khả nghi.

Thất kinh, chàng kêu lên đề tỉnh :

- Có người ở phía sau! Chư vị vẫn còn người đồng hành ư?

Cửu Ma Ma có phản ứng thật nhanh nhạy, vừa quay lại phía sau, vừa quát :

- Ai?

Chợt hiểu bọn họ không hề có thêm ai khác là người đồng hành, Liễu Hận vội nhìn xuống và chuẩn bị chộp lấy cái bầu nước.

Vút!

Một luồng gió lướt qua và trong nháy mắt luồng gió kỳ quái đó lướt luôn qua khỏi chỗ Liễu Hận.

Chàng phần nộ đứng lên tay phóng ra một chiêu kiếm.

- Mau để lại Tử Kim bài!

Véo...

Nhân vật kỳ bí nọ tuy lướt qua nhưng kịp quay lại!

Cái bầu nước cũng chính là Tử Kim bài vừa bị nhân vật nọ cướp mất lập tức được đưa ra đỡ ngay vào chiêu kiếm của Liễu Hận!

Coong...

Bầu nước vẫn nguyên vẹn cho dù thanh kiếm trên tay chàng qua mấy lần thử nghiệm đều cho biết đó là thanh kiếm cực kỳ sắc bén.

Liễu Hận chợt nhớ lại lần chàng đã dùng bầu nước để vô hiệu hóa sự sắc bén của Ngũ Hành bảo kiếm do Thiếu giáo chủ Thánh Kỳ giáo thi triển.

Điều đó nói lên rằng cái bầu nước thật sự là vật hãn thế, mọi thanh bảo kiếm có trên võ lâm sẽ không đủ năng lực hủy hoại nó!

Trong lúc Liễu Hận trầm nhận định như vậy, Cửu Ma Ma lại có cái nhìn dò xét về phía nhân vật kia.

Và Cửu Ma Ma bất ngờ kêu lên với một tâm trạng khó tả :

- Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ!!!

Nghe được danh xưng này cả Liễu Hận lẫn Xuân Mai và Hạ Lan cùng một lúc bộc lộ sự phẫn hận.

Chàng định vung kiếm quyết một mất một còn với đối phương, Xuân Mai và Hạ Lan hăm hở định vượt qua Liễu Hận để xông đến sống mái với nhân vật vừa được biết là Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ. Nhưng nhanh hơn tất cả, Cửu Ma Ma lại bật thốt :

- Không được loạn động! Độc chưởng của y, bọn ngươi không là đối thủ đâu.

Qua tiếng thét này, Cửu Ma Ma thật sự để lộ rõ tâm trạng! Tâm trạng đó là tuy đang thật sự phẫn hận đối phương, nhưng trên tất cả Cửu Ma Ma vẫn khiếp sợ bản lãnh quá cao minh của Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ.

Biết rõ tâm trạng này, nhân vật nọ với toàn bộ chân diện được che kín, thản nhiên đưa ra hữu thủ có sáu ngón cho bọn Liễu Hận nhìn thấy :

- Không sai! Biết bản nhân là Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ, bọn ngươi còn chờ gì nữa không tự định đoạt sinh mạng?

Không lưu tâm đến lời cảnh tỉnh của Cửu Ma Ma, vừa nghe đối phương tự nhận là Độc Ma Ảnh với bàn tay hữu rõ ràng có sáu ngón, Liễu Hận lập tức quát :

- Ác nhân! Ta phải giết ngươi để báo thù cho gia phụ! Đỡ!

Véo...

Bằng thái độ thật ung dung, Độc Ma Ảnh dễ dàng hóa giải chiêu kiếm lạnh lẽo của chàng bằng Tử Kim bài đang được y cầm bên tay tả.

Coong... Coong...

Y còn biểu lộ sự ung dung bằng cách thản nhiên phát thoại :

- Tiểu tử! Phụ thân ngươi là ai? Phi Lục Chỉ của bản nhân chưa từng nhuộm máu của những kẻ có thân phận thấp kém!

Chàng hậm hực không thể đáp lời. Vì chàng nào biết phụ thân chàng thật sự có tính danh như thế nào?

Cửu Ma Ma từ phía sau lướt đến :

- Ác ma! Ngươi có nhận ra ta không? Đã đến lúc ngươi phải đền mạng cho chuyết phu Đào Thế Kiệt! Đỡ!

Vù...

Ngách đá vốn hẹp, chỉ đủ chỗ xoay sở cho một người, Liễu Hận phải nép người lùi lại, nhường chỗ cho Cửu Ma Ma lướt đến.

Độc Ma Ảnh bất ngờ quát với hữu thủ sáu ngón xuất chưởng.

- Tiện nhân! Hóa ra ngươi là nội tử của tên thất phu Đào Thế Kiệt! Nạp mạng!

Vù...

Từ chưởng kinh của Độc Ma Ảnh mang máng xuất hiện một màu đen kỳ quái!

Cửu Ma Ma đang hung hăng là vậy, phát hiện loại chưởng kinh này lập tức nép sát người qua một bên và bật kêu hoảng loạn :

- Mau tránh! Đùng để độc chưởng chạm vào!

Ngay lập tức Liễu Hận, Xuân Mai và Hạ Lan, tất cả đều vội nép người về cùng một bên với Cửu Ma Ma, để cho ngọn Độc chưởng của Độc Ma Ảnh lao sượt qua và lao mất vào khoảng không ở phía sau.

Độc Ma Ảnh bật cười đắc ý :

- Muốn tìm bản nhân để báo thù, tất cả bọn ngươi hãy chờ đến kiếp sau vậy! Ha...

ha... ha...

Tràng cười được phát ra cùng một lúc với ngọn Độc chưởng thứ hai do Độc Ma Ảnh ào đến!

Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, Liễu Hận bất ngờ vượt qua Cửu Ma Ma!

Chàng nói thật nhanh :

- Tại hạ không ngại Độc chưởng! Mau tiếp trợ chân khí cho tại hạ!

Kịp hiểu lời nói của chàng, Cửu Ma Ma hồi hã quát :

- Không sai! Trường xà tiếp lực! Mau!

Hạ Lan và Xuân Mai cùng hiểu, vội làm theo.

Và thế là trước mắt ngõ ngàng của Độc Ma Ảnh, Cửu Ma Ma đặt chưởng tay vào Linh Đài huyệt của Liễu Hận, Linh Đài huyệt của Cửu Ma Ma thì được Hạ Lan áp tay vào, sau cùng đến lượt Xuân Mai truyền chân nguyên vào Hạ Lan cũng bằng cách đặt hữu thủ vào Linh Đài huyệt. Với ba nguồn nội lực chân nguyên của

ba nữ nhân cùng luyện chung một nội công tâm pháp đang ào ạt trút sang, Liễu Hận lập tức đẩy mạnh tả kinh.

Ào... Ào...

Chạm phải Độc chưởng của Độc Ma Ảnh, tiếng chấn kinh long trời lở đất liền vang lên.

Ầm!

Kết quả thật bất ngờ, bọn Liễu Hận tuy bốn người hợp một, ba truyền cho một người phát kinh nhưng xem ra vẫn chỉ bình thủ với Độc Ma Ảnh chỉ có một mình.

Độc Ma Ảnh cười cợt lao đến :

- Biện pháp kẻ cũng hay! Nhưng sao tiểu tử ngươi không thử tự vận lực để xem đã nhiễm độc chưa? Đờ!

Vù... Vù...

Chàng bình thân buông tiếng quát :

- Tận lực bình sinh, nào!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Vẫn là bình thủ, và lần này tạo cho Độc Ma Ảnh sự kinh ngạc :

- Ngươi không trúng độc?

Chàng cười lạnh :

- Ác nhân ngươi sẽ còn kinh ngạc nhiều! Đờ!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Độc Ma Ảnh phẫn nộ :

- Không ngờ bọn ngươi vừa không ngại độc vừa không sợ thất tán võ công. Chớ trách bản nhân độc ác. Đờ!

Vù...

Với sự tiếp trợ chân khí liên tục của ba người Cửu Ma Ma, Liễu Hận nhận thấy đối phương đang vô tình tiến đến một khoảng cách đủ gần lập tức phát kiếm chiêu.

- Nạp mạng!

Véo...

Thất kinh, Độc Ma Ảnh vội lùi lại và lúng túng cố giữ nguyên chiêu chưởng.

Ầm!

Soạt!

Nhục thể va chạm kiếm, nếu Độc Ma Ảnh không kịp trầm nhanh hữu thủ xuống vị tất y chỉ bị rách ống tay áo mà thôi.

Y hốt hoảng đưa mắt nhìn hữu thủ như muốn biết liệu y có bị vết kiếm thương nào không!

Nhìn theo y, Liễu Hận phát hiện hữu thủ của y không ngờ lại được bao bọc bằng một lớp da người như muốn che đậy điều bí ẩn gì đó chỉ có y biết.

Tiếng kêu khê của Cửu Ma Ma làm chàng sực tỉnh :

- Mau đoạt lại Tử Kim bài!

Chàng vội xuất kiếm.

- Trúng!

Véo...

Choang!

Phản ứng của Độc Ma Ảnh khiến chàng phần nào thán phục. Và nhờ phản ứng đó, không những y không bị mất bàn tay tả do chàng cố tình nhắm vào, ngược lại chính hỏ khẩu của chàng bị tê chồn do y dùng Tử Kim bài làm vật đỡ thẳng vào kiếm chiêu của chàng.

Tuy không đắc thủ nhưng đây là một lợi thế hiếm hoi chàng vừa có được.

Không bỏ lỡ cơ hội, chàng bước lấn lên phía trước một bước :

- Đỡ!

Véo...

Thật bất ngờ, ngay khi Liễu Hận nghĩ đối phương sẽ vô phương chống đỡ một chiêu vừa nhanh nhạy vừa ở khoảng cách quá gần như thế này, từ hữu thủ của y chợt xuất hiện một thanh kiếm với một kiếm chiêu cũng xuất hiện nhanh không kém.

Véo...

Cạch! Choang!

Độc Ma Ảnh thất kinh nhìn trừng trừng vào thanh kiếm vẫn nguyên vẹn trên tay chàng.

Chàng bật cười :

- Người không ngờ đây là thanh bảo kiếm à? Vận số người đã tuyệt, nạt mạng!

Véo...

Những tưởng chiêu này sẽ du hồn đối phương vào Địa phủ, do thanh kiếm của y qua lần đầu chạm chiêu vừa rồi đã bị bảo kiếm của chàng đoạn gãy, chàng thất vọng vì nhìn thấy tả thủ của y chớp động nhanh vô tưởng.

Choang! Choang! Choang!

Với Tử Kim bài, Độc Ma Ảnh lần lượt chận đứng và hóa giải gần mười lượt xuất kiếm của Liễu Hận! Thủ pháp của y không ngờ lại nhanh đến vậy!

Điều đó khiến Liễu Hận động nộ đến cực điểm :

- Thủ pháp khá lắm! Thử một lần nữa nào! Đỡ!

Véo...

Véo...

Nhất quyết phải đoạt mạng đối phương hoặc chí ít phải làm cho đối phương bối rối và bỏ lại Tử Kim bài, lần ra chiêu này của Liễu Hận đã được vận dụng toàn bộ chân lực với toàn bộ sự nhanh nhạy vốn có.

Đôi mục quang của Độc Ma Ảnh bất ngờ lóe lên một tia nhìn thật sự kinh hoảng.

Và càng bất ngờ hơn, y chợt tung ngược về phía sau để bỏ chạy.

Vút!

Chàng phân nộ tung người lao theo :

- Chạy đi đâu! Hự!

Vừa dịch người di chuyển, Liễu Hận chợt nhớ lại là không nên. Nhưng chưa kịp dừng lại chàng phải kêu một tiếng đau đớn và ngã chúi xuống.

Không chậm, Cửu Ma Ma lao đến kịp đón đỡ thân hình chàng!

Vút!

Cũng nhanh như vậy nhưng với sự cẩn trọng nhất mực, Cửu Ma Ma từ tốn thúc đẩy một ít chân khí, truyền qua cho chàng.

Thở hắt ra, chàng bảo :

- Tại hạ ổn rồi! Tại hạ quên đang được chư vị tiếp lực! Hà...! Suýt nữa phải mất mạng!

Hạ Lan bước đến, nói như oán trách :

- Lần đó cũng vậy, vì cần phải chữa trị cho người, Cửu Ma Ma phải phí đi hoàn Vạn Niên Chi Sâm.

Cửu Ma Ma xua tay :

- Chuyện qua rồi, bắt tất phải nhắc lại. Ta đang lo tàng thư võ học ở đây sắp bị Độc Ma Ảnh ác ma chiếm hữu!

Chàng ngồi bật dậy :

- Tử Kim bài đã lọt vào tay y, chúng ta phải đuổi theo y ngay kẻo không kịp.

Xuân Mai lên tiếng, với phần nào thất vọng :

- Muốn đuổi theo, chúng ta cần phải có họa đồ trên Tử Kim bài. Điều này hiện giờ chúng ta không có.

Chàng ngạc nhiên :

- Chẳng phải chư vị đã xem qua rồi sao? Chư vị không thể nhớ lại à?

Hạ Lan lắc đầu :

- Nếu là một họa đồ đơn giản người không phải nói. Đáng tiếc, đây là Tử Kim mê động với cả trăm đường ngang lối dọc, có vừa đi vừa so sánh với họa đồ may ra mới không bị lạc.

Không ngờ lại xảy ra chuyện này, Liễu Hận ầm ừc :

- Do tại hạ khinh suất để Tử Kim bài rơi vào tay ác ma! Mà có ai ngờ y lại lẳng lặng bám theo chư vị?

Xuân Mai nghe thế chợt kêu lên :

- Cửu Ma Ma! Y lên bám theo từ lúc nào? Sao không bị chúng ta phát hiện?

Cửu Ma Ma cũng nghi hoặc :

- Ta vẫn luôn phòng bị điều này. Huống chi, mọi âm thanh nếu có đều dễ dàng nghe thấy do được vô vàn những vách đá truyền đi. Ta không nghĩ ra y đi theo bằng cách nào.

Liễu Hận hoang mang, đưa mắt hết nhìn phía trước đến nhìn lại phía sau. Cứ như là nhờ thể biết đâu chàng sẽ phát hiện được điều gì đó có thể lý giải được nghi vấn này.

Điều cần lý giải vẫn không tìm ra, trái lại chàng nhìn thấy hai đoạn kiếm đã bị Độc Ma Ảnh vắt lại!

Cũng là tình cờ, chàng nhặt hai đoạn kiếm và cứ nhắc mãi trên tay.

Xuân Mai bất ngờ hô hoán :

- Có ánh sáng phát từ thân kiếm! Là thật!

Mọi người nghe vậy cùng chú mục nhìn vào.

Liễu Hận cùng nhìn và kêu :

- Làm gì có, Xuân Mai?

Xuân Mai do đang khẩn trương nên không để tâm đến cách xưng hô vừa thay đổi của chàng. Nàng hỏi hả bảo :

- Tắt hỏa tập nào! Hạ Lan!

Phụ!

Hạ Lan vừa thổi tắt hỏa tập, mọi người liền nhiên thấy ở đốc kiếm quả nhiên có một lớp sáng thật mơ hồ đang phát ra!

Người đang giữ kiếm là Liễu Hận. Vì thế chính Liễu Hận là người nhìn thấy một điều kỳ lạ!

Chàng kêu lên :

- Sao ở đốc kiếm chỉ có dấu vết của năm ngón tay? Không có ngón còn lại?

Cửu Ma Ma kinh ngạc :

- Có thật không, tiểu tử?

Chàng lập lại :

- Chỉ có năm ngón như bao người bình thường khác! Ngón tay còn lại, có lẽ không được y quặp vào nên không lưu lại dấu vết!

Trong khi Liễu Hận và Cửu Ma Ma mãi suy nghĩ về hiện tượng khá lạ lùng này, Hạ Lan và xuất hiện lại đeo đuổi người suy tư khác!

Qua đó, Xuân Mai chợt lẩm bẩm :

- Ánh sáng này từ đâu phát sinh?

Hạ Lan nghi ngờ :

- Đó là do tay y chạm vào, phải chăng hữu thủ có sáu ngón của y có thoa sẵn chất phát sáng?

Nghe được câu nói này của Hạ Lan, chàng giật mình :

- Tại hạ thấy ánh sáng này một lần rồi!

Xuân Mai hỏi vội :

- Như thế nào và ở đâu, thiếu hiệp?

Chàng đáp :

- Ở bộ khô cốt đã bị nhiễm độc sau đó đã truyền qua tại hạ!

Chàng thuật lại những điểm sáng lân tinh đã phản xạ lên thanh bảo kiếm, và đưa đến nhãn quang của chàng như thế nào cho họ nghe!

Nghe xong, Cửu Ma Ma nửa như giải thích, nửa như hoang mang vì không tin :

- Rõ ràng bộ cốt khô đó vì trúng Độc công phải chết! Có lẽ nào khi chết độc ngấm vào xương tủy sau đó đã phát ra ánh sáng?

Độc công, xương người và phát sáng! Ba đặc điểm này được Liễu Hận liên kết lại làm một và chàng bắt ngờ tỉnh ngộ :

- Hiểu rồi! Tại hạ biết Độc Ma Ảnh làm cách nào để bám theo chư vị rồi.

Xuân Mai và Hạ Lan vội nhìn chàng :

- Là cách nào?

- Người nói thử xem!

Chàng không giải thích, chỉ bảo họ :

- Chư vị có mục lục tinh tường hơn tại hạ, hãy nhìn lại đoạn đường đã đi xem có phát hiện điều gì lạ không?

Họ nhìn và chỉ có Cửu Ma Ma lên tiếng :

- Ta nhìn thấy rồi! Như có những vết chân đang phát sáng!

Xuân Mai ngơ ngác :

- Điều đó có nghĩa gì?

Chàng hớn hở giải thích :

- Chất độc của Độc Ma Ảnh có khả năng phát sáng nếu ngấm vào xương người! Y biết rõ điều này và đã dùng để nhận biết phương hướng chư vị đã đi. Rất có thể ở trước mỗi lối vào, y đã rắc sẵn những bột xương người được tán nhuyễn! Chư vị đi đến đâu, chỗ bột đó dĩ nhiên phải lưu lại đến đấy! Để phát hiện hướng đi của chư vị, y chỉ cần đưa bàn tay hữu vốn được bao bọc kỹ qua một lớp da người. Chất độc ở bàn tay sẽ ngấm vào bột xương, tạo thành ánh sáng là dấu vết hữu ích cho y!

Thán phục, Xuân Mai bảo :

- Y quả là kẻ có tâm cơ hơn người! Điều này cho thấy, y vẫn luôn quanh quẩn gần đây để không bỏ lỡ cơ hội!

Chàng kinh nghi :

- Nếu vậy, tại sao bọn đệ tử của lão Bắc Tung Sơn Đình Nhất Hải không phát hiện y?

Cửu Ma Ma ngạc nhiên :

- Bọn đệ tử nào của Đình Nhất Hải?

Vấn tất thuật qua mọi chuyện, chàng bảo :

- Theo khẩu ngữ của bọn chúng, ở hai hướng Bắc và Nam chúng đều giám sát cẩn mật lối ra vào Tử Kim mê động. Vì thế, từ Luận Kiếm quán khi nhận được tin, lão Đình Nhất Hải vội vã kiên trì quay lại đây!

Cửu Ma Ma chợt lẩm bẩm :

- Toái Bia chuông vốn là một tuyệt học của Không Động phái thất truyền đã lâu. Tại sao lão Đình Nhất Hải lại am tường?

Đây là một phát hiện hoàn toàn lý thú khiến Liễu Hận nghe xong phải dăm chiêu tư lự.

Chàng giật mình khi nghe ai đó bảo :

- Hãy đưa kiếm cho tiểu nữ!

Chàng ngơ ngác nhìn Xuân Mai, không hiểu đã đến gần từ lúc nào :

- Xuân Mai...

Chực nhớ lại và biết cách gọi này không ổn, Liễu Hận đỏ mặt và dừng lời.

Chàng do mất hết chân nguyên nội lực nên không thể nhìn rõ sắc diện của Xuân Mai, không biết nàng có đỏ mặt hay không! Chàng chỉ nghe nàng nói với hơi thở có phần trì trệ :

- Đừng chậm nữa, mau đưa kiếm cho tiểu nữ.

Lúng túng, chàng đặt hai đoạn kiếm xuống và lấy thanh bảo kiếm của chàng trao qua cho nàng.

Chàng nghe nàng bảo :

- Không phải thanh này!

Và chàng nhìn thấy nàng khom người xuống để nhặt đoạn kiếm có phần đốc đang mờ mờ phát sáng.

Nàng khom người quá gần khiến tóc và những làn hơi thở của nàng cùng phả vào mặt Liễu Hận.

Chàng như người ngầy ngật, không nhận biết điều gì xảy ra!

Chỉ nghe Hạ Lan kêu lên chàng mới tỉnh mộng :

- Có ánh sáng? Phải chăng Xuân Mai tỳ tỳ đã nghĩ được cách đi theo Độc Ma Ảnh?

Chàng đưa mắt nhìn và phát hiện động thái kỳ quặc của Xuân Mai.

Nàng cầm đoạn kiếm gãy, đưa phần đốc kiếm ra phía trước. Vừa khom người bước đi, Xuân Mai vừa rà phần đốc kiếm xuống nền đá.

Quả nhiên, từ một vị trí Xuân Mai vừa rà qua có lớp sáng mờ mờ ẩn hiện.

Chàng reo lên, và thực chất chàng muốn dùng tiếng reo để che đậy thái độ quá lộ liễu vừa rồi của chàng!

- Hay lắm! Không ngờ Xuân Mai nghĩ được biện pháp này! Có thể gọi đó là biện pháp “gậy ông đập lưng ông”.

Muốn che đậy nhưng qua cách gọi vừa vô tình phát ra, chính chàng càng để lộ tâm tư của chàng.

Điều đó, qua một tia nhìn bất chợt vừa được Cửu Ma Ma ném qua một cách hữu ý, Liễu Hận phải thêm một phen nữa đỏ mặt.

Bởi thế, sau đó chàng chỉ còn cách lẳng lặng đi theo họ như người mộng du.

23. Sự Thật Ngõ Ngàng Ở Mê Động -anh Hùng Thọ Tử Nhớ Giai Nhân

Cửu Ma Ma lên tiếng nhắc nhở :

- Chất độc dính trên đốc kiếm không nhiều lắm! Đừng có phí phạm, mỗi bước mỗi dò như vậy, Xuân Mai!

Giác mộng của Liễu Hận bị câu nói của Cửu Ma Ma phá vỡ!

Chàng chợt nghĩ đến một việc, vội bước nhanh lên trước :

- Tại hạ không ngại chất độc làm thất tán võ công. Cô nương hãy giao phận sự dò đường cho tại hạ.

Xuân Mai liền giao kiếm! Vừa giao nàng vừa buông tiếng thở dài.

Đó là tiếng thở dài thất vọng, đủ cho Liễu Hận hiểu rằng nàng đang thăm trách, sao chàng không gọi nàng là Xuân Mai nữa.

Hiểu thì hiểu nhưng Liễu Hận nào dám tin vào điều suy nghĩ của chính chàng?

Để lẩn tránh sự suy nghĩ, chàng vội đi nhanh như muốn khóa lấp!

Đi nhanh nhưng không bỏ sót bất kỳ chỗ rẽ nào đột ngột xuất hiện.

Ở mỗi chỗ rẽ, chàng cẩn trọng khom người làm như Xuân Mai đã làm.

Và khi có lớp sáng phát ra qua sự thừa nhận của Cửu Ma Ma, Liễu Hận lại dùng thanh bảo kiếm lưu lại một ám ký thật rõ nét!

Chàng bảo :

- Để khi quay lại, chúng ta không sợ lạc lối!

Cứ thế, tất cả hăm hở bước đi!

Hạ Lan chợt phá vỡ sự im lặng :

- Đi như thế này xem ra nhanh hơn cách chúng ta vừa đi vừa dò theo họa đồ trên Tử Kim bài.

Được dịp, chàng bật hỏi :

- Gọi là Tử Kim bài, tại sao lại có hình dạng như một bầu nước?

Cửu Ma Ma giải thích :

- Gọi như vậy để tưởng nhớ chín đạo kim bài đã hãm hại Hàn Tín. Kỳ thực, bầu nước chỉ là phần chứa đựng những giải dược cần thiết cho mọi người về sau có thể đi vào Tử Kim mê động. Do đó, lẽ đương nhiên phải khắc họa cách xuất nhập Tử Kim mê động trên vỏ bầu.

Thở dài, Cửu Ma Ma tiếp :

- Do hiểu Tử Kim bài phải có hình dạng khác, trước kia tuy có nhiều người từng sở hữu vật này nhưng vẫn tưởng những hình khắc ngoằn ngoèo trên đó là những đường nét của ai đó tinh nghịch vẽ vào. Hà...! Vì thế, Tử Kim mê động cho đến nay vẫn chưa bị phá hủy! Nhưng lần này thì...

Hạ Lan bỗng kêu khê :

- Có ánh kim quang!

Xuân Mai cũng kêu :

- Ở lối đi bên tả, ngay phía trước! Không lẽ chúng ta đã đến Tử Kim cử động?

Chàng lập tức lên tiếng :

- Để đề phòng ác ma, chư vị mau lập lại thế trường xà tiếp lực!

Lần này, người đứng ngay phía sau chàng là Hạ Lan, do Xuân Mai khi nãy đã tự lùi bước, vượt quá chàng và Hạ Lan.

Hạ Lan phải đổ mặt khi chính nàng có nhiệm vụ phải áp chưởng tay vào Linh Đài huyệt của chàng!

Thấy nàng có phần chậm, Cửu Ma Ma ở sau cùng khê quát :

- Nhanh lên, Hạ Lan! Người chần chừ gì nữa!

Nhờ tiếng nạt này, Liễu Hận thoáng hiểu tâm trạng của Hạ Lan.

Và chính vì thế, hầu như chàng cũng cảm nhận sự ầm áp ở Linh Đài huyệt, lúc Hạ Lan rụt rè áp tay vào!

Có thể cảm nhận đó là chủ quan, vì sự ầm áp kia nếu có là do Hạ Lan đang dồn chân nguyên của chính nàng, của Xuân Mai và của Cửu Ma Ma vào nội thể của chàng.

Sự ầm áp đó là tất yếu.

Chàng chưa kịp định thần, một tiếng gầm vang dội bỗng vang lên :

- Hoang đường! Ta hoàn toàn không tin! Ta thật sự không tin!

Ầm!

Xoảng... Xoảng...

Ầm! Ầm!

Xoảng... Xoảng...

Tiếng gầm thét, tiếng chấn kinh và hàng loạt những tiếng đổ vỡ liên tiếp vang lên, khiến Liễu Hận kinh ngạc khôn xiết.

Chàng bước nhanh vào lối rẽ bên tả, nơi Xuân Mai vừa nói và cũng là nơi đang lữ lượt phát ra đủ loại tiếng động chạm.

Những ánh kim quang lấp loáng cho thấy một bóng nhân ảnh đang điên cuồng lộng lộn!

Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ đang gầm thét và đang quật kinh xối xả vào bất kỳ những gì trong tầm tay y.

Ầm!

Xoảng... Xoảng...

Ầm! Ầm!

Xoảng... Xoảng...

Những vật bị y quật chưởng vào đều là những binh khí được tàng trữ khắp nơi ở Tử Kim cử động.

Chúng là đao, thương, kiếm, trường đao, trường thương và câu trường kiếm.

Những thứ binh khí ngắn là dùng để tiếp cận quân địch, nếu quân địch không dùng tuần mã.

Những thứ binh khí dài lẽ đương nhiên là dùng để chống cự kỵ binh.

Tất cả đều là khí tài cần thiết cho việc chống ngoại bang xâm chiếm.

Cũng vậy, Liễu Hận đang nhìn thấy và biết thế nào là Tử Kim cử động. Bởi, ngay trước mắt chàng, thật sự có chín kho khí giới, mỗi kho một loại!

Ngoài sáu loại binh khí vừa kể, ba kho còn lại dùng để tàng trữ: giáp sắt, mâu và những bộ yên cương!

Không có lấy một mẫu kim ngân tài vật, không châu báu, không kinh thư!

Tất cả những thứ này thoạt nhìn qua là thấy ngay! Do đó, bất kỳ ai vào đến đây đều có ý đồ chiếm hữu bí kíp các hạ học hoặc tàng thư tâm pháp đều phải thất vọng.

Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ vì quá thất vọng nên đang điên tiết trút hận vào chỗ khí tài hoàn toàn không có ích cho y!

Ầm!

Xoảng... Xoảng...

Ầm! Ầm!

Xoảng... Xoảng...

Cũng thất vọng không kém, Cửu Ma Ma, Xuân Mai, và Hạ Lan vì mãi nhìn trong nuối tiếc nên quên mất việc truyền lực vào người Liễu Hận.

Chàng cũng không lưu tâm đến điều đó! Và nếu có đi nữa, chàng vẫn phải vội vã, vẫn phải hành động như chàng đang hành động một cách vội vã.

Phát hiện Độc Ma Ảnh trong lúc điên tiết đã vô tình ném bỏ cái bầu nước Tử Kim bài ở một góc, Liễu Hận vội bước đến muốn nhặt lấy.

Ầm!

Xoảng... Xoảng...

Có không ít binh khí bị Độc Ma Ảnh quật kinh, văng bừa vào Liễu Hận.

Phịch!

Chàng không đề phòng và do không có nội lực nên phải ngã xấp về phía trước.

Tuy vậy, nhờ đó chàng thu giữ được Tử Kim bài. Chàng ôm chặt vào lòng.

Phát giác sự xuất hiện của chàng, Độc Ma Ảnh cười sặc sụa :

- Ngươi cũng đến rồi ư, Liễu Hận? Chúng là của ngươi đó! Ta nhượng chúng cho ngươi đó! Ha... ha... ha...

Vù...

Chàng chợt lạng người khi nghe Độc Ma Ảnh bất ngờ gọi đúng tính danh của chàng.

Do đó, chàng hoàn toàn không biết gì đến hành vi của y.

Y đang quật kinh vào chàng.

Ào... Ào...

Có tiếng Xuân Mai kêu thảng thốt :

- Liễu huynh! Ác ma! Đờ!

Vụt!

Cùng với Xuân Mai, Hạ Lan và Cửu Ma Ma cũng nhặt vội các thứ khí giới đang rơi vãi quanh họ, ném liên tu bất tận vào Độc Ma Ảnh!

Vụt! Vụt!

Không khác gì bị ám khí dày đặc lao đến, Độc Ma Ảnh buộc phải hươ tả thủ ở phía trước để bảo toàn sinh mạng.

Vì thế, hữu chưởng của y có phần nào lệch đi!

Ầm!

Chưởng của y va thật mạnh vào vách đá, và chẳng hiểu vì sao vách đá bỗng vỡ ra.

Rào... rào...

Dư kinh còn đầy luôn Liễu Hận lao vọt vào chỗ vách đá vỡ.

Ồo...

Tuy thế, chàng vì nghe tiếng kêu thảng thốt lúc mới rời của Xuân Mai nên phải quay đầu nhìn lại.

Chàng nhận thấy Độc Ma Ảnh không thể ngăn nổi với quá nhiều binh khí lao đến.

Một mũi kiếm cắm vào đầu vai bên tả của y.

Phập!

Độc Ma Ảnh sợ hãi, tung người lao biến đi mất hút.

Chính lúc đó, Liễu Hận mới cảm nhận như chàng đang rơi vào khoảng không.

Chàng đưa mắt nhìn về phía trước.

Chàng hoàn toàn kinh hoàng vì phát hiện một hố sâu đen ngòm đang há thật to miệng để nuốt lấy chàng.

Chàng còn nghe tiếng gào của Xuân Mai :

- Liễu huynh...

Cũng có tiếng kêu bi thảm của Hạ Lan :

- Liễu Hận...

Và có tiếng quát thất thanh của Cửu Ma Ma :

- Dừng để y rơi vào...

Những tiếng rú rít của gió bạt qua hai tai khiến Liễu Hận không thể nghe rõ những thanh âm sau cùng của Cửu Ma Ma, của Hạ Lan và nhất là của Xuân Mai.

Chàng đâm tiếc nuối :

- “Đằng nào ta cũng chết! Làm cách nào ta ném lại Tử Kim bài cho họ? Không có Tử Kim bài, họ làm sao đi thoát Tử Kim mê động”.

Chàng không nghĩ cho chàng, chỉ nghĩ cho họ, những nhân vật tuy xa lạ nhưng thật sự lo lắng cho chàng.

24. Thoát Tử Cảnh Rơi Vào Hiểm Cảnh -giữa Nguy Nan Đắc Ngộ Kỳ Duyên

Liễu Hận thất kinh khi nghe có tiếng nữ nhân quát ở bên tai :

- Nói nhanh lên! Bằng cách nào ngươi tìm được chỗ lưu ngụ hoàn toàn bí ẩn của ta?

Chàng ngơ ngác nhìn nàng ta :

- Cô nương có cần phải quát tháo như thế không? Sao cô nương không chịu tin tại hạ?

Nữ nhân nọ bưng bưng sắc giận :

- Hừ! Nếu ta không biết người đã mất hết võ công, ta không chỉ quát như thế này!

Hãy mau cung xưng, ai sai phải người đến đây? Và ai đã chỉ điểm nơi này cho người biết?

Chàng cười buồn :

- Trước sau tại hạ đã hai lần giải thích cho cô nương nghe rồi! Nếu chẳng phải tại hạ rơi từ trên kia xuống, rồi lần lượt va vào các tàng cây của cội cổ thụ này, đến nỗi phải đau đớn khắp toàn thân và không thể nào nhấc được tay, động được chân, tại hạ đành phải chịu nằm yên một chỗ như thế này suốt một đêm để cô nương đến lúc này nhìn thấy và nghi ngờ.

Nàng ta cười khẩy :

- Nếu người không nghĩ được lời giải thích nào khác khả dĩ nghe thuận tai hơn, người đừng trách ta phải sát nhân diệt khẩu!

Chàng kinh hãi :

- Có cần phải tuyệt tình đến thế không, cô nương?

Nàng lạnh lùng :

- Nơi trú ẩn của ta đâu thể chỉ vì một nguyên do nhỏ nhặt là sự tình cờ xuất hiện của người đến nỗi phải để lộ tung tích? Nếu ta không giết người, ai dám chắc sau này thù nhân của ta sẽ không tìm đến?

Chàng thật sự bàng hoàng :

- Cô nương không thể tin rằng tại hạ sau này sẽ không một lần hở môi, đề cập đến nơi này cho bất kỳ ai biết sao?

Nàng nhìn lướt qua chàng :

- Muốn người không bao giờ đề cập đến ư? Được, ta sẽ cắt lưỡi người đoạn bỏ toàn bộ gân cốt ở tứ chi của người. Người thuận không?

Chàng nổi giận :

- Cô nương đã quen dùng thủ đoạn này để hạ thủ nhiều người rồi sao? Cô nương và Thánh Kỳ giáo có quan hệ gì?

Nàng nhìn sững chàng :

- Thế nào? Bị bất động toàn thân như vậy, người cũng dám động nộ với ta ư?

Chàng rít qua kẽ răng :

- Thật tiếc, kiếm của ta đang bị ta đè phải, bằng không, hừ...

Nàng bĩu môi :

- Người định nói là sẽ giết ta? Chớ mơ mộng hão huyền.

Nàng nói đúng sự thật, Liễu Hận đến động tay động chân còn không thực hiện nổi, mơ gì đến việc cùng nàng động thủ?

Tuy thế, chàng vẫn bắn xạ những tia hung quang vào nàng như nếu có thể chàng sẽ dùng những tia hung quang đó phanh thây nàng thành muôn mảnh.

Ít nhiều gì nàng ta cũng phải kinh khiếp trước tia mắt của chàng! Nàng ta chột bồi rối :

- Là ta vì nghe hai gã kia đã một lần nói ra những thủ đoạn này với người nên ta nói theo vậy thôi! Thật tình ta không nghĩ ta có dõm lược thực hiện thủ đoạn tàn độc đó.

Ánh mắt chàng có phần dịu lại, thay vào đó là cái nhìn hồ nghi :

- Cô nương chưa bao giờ thực hiện thủ đoạn này?

Nàng vừa lắc đầu, chực nhớ nàng đang là người có quyền hỏi, có quyền định đoạt sinh mạng của chàng, không phải ngược lại!

Nàng quắc mắt hung dữ :

- Nếu ta bảo có thì sao? Người nên nhớ vào lúc này kẻ có quyền cất vấn là ta, không phải là người!

Chàng không chịu kém :

- Hay lắm! Tự cô nương đã thú nhận! Muốn giết ta cứ giết! Ngược lại, nếu Liễu Hận này có may mắn toàn mạng, sẽ có một ngày ta áp dụng chính thủ đoạn đó vào cô nương!

Nàng thoáng sửng sờ :

- Nay! Vì có gì mỗi khi nghe nói đến thủ đoạn này lập tức người nổi hung vậy?

Chàng rít từng tiếng :

- Có vay có trả! Ta đã tự phát thệ, nếu tìm ra kẻ nào đã từng dùng thủ đoạn này, ta sẽ trả cho kẻ đó y như vậy!

- Trong hàng trường bối của người, có người nào bị hãm hại vì thủ đoạn này?

Chàng quát :

- Không được nhắc đến!

Nàng giật mình nhưng sau đó nộ khí xung thiên :

- Sao người dám quát ta? Người tưởng ta không dám giết người à?

Kịp nhớ lại là đã vượt quá phận, Liễu Hận hạ thấp giọng :

- Tại hạ vì không kèm được giận dữ, mong cô nương lượng thứ!

Nàng vẫn giận dữ :

- Hừ! Dễ thế sao? Người có thể quát tháo ta, chưa đến lượt người đâu. Tội này, ta không thể không trừng trị. Người...

Bỗng có một giọng nói mang đầy những âm hưởng khoan hòa chợt vang lên khiến nàng phải dừng lời :

- Quân nhi! Hải tử đang lắm bầm hay đang cùng ai đối thoại vậy?

Nàng ứng tiếng gọi :

- Mẫu thân chưa bình phục là bao, không nên di chuyển xa như vậy!

Dứt lời, nàng vội chạy đi!

Nhìn theo nàng, Liễu Hận nhìn thấy một phụ nhân đang chậm chạp men theo vách núi mọc đầy cây dại và đang hướng về phía chàng.

Kịp chạy đến để dìu một bên, nàng ta lú lo :

- Mẫu thân tỉnh giấc khi nào? Sao không gọi hải nhi? Mẫu thân đi một đỗi xa như thế này không khéo làm động đến kinh mạch thì khổn! Để hải nhi dìu mẫu thân quay lại!

Phụ nhân đưa mắt nhìn khắp nơi, nhưng chưa phát hiện có sự hiện diện của Liễu Hận :

- Ta có gọi! Nhưng vì không nghe hải tử đáp lời, lại cảm thấy đã hồi phục ta muốn nhìn lại những cảnh quang mà ta ngỡ sẽ không bao giờ còn được ngắm!

Nàng ta len lén nhìn chàng! Và như không muốn phụ nhân phát giác có chàng, nàng vội bảo :

- Mẫu thân chắc phải mệt lắm rồi, nên quay lại thì hơn!

Phụ nhân vẫn mãi mê nhìn ngắm khắp nơi :

- Ta không mệt lắm đâu. Ta không ngờ cảnh trí nơi này lại hữu tình đến vậy! Hãy để ta nhìn ngắm cho thỏa thích nào, Quân nhi!

Nàng không phải bất hiếu tử! Do đó, nàng hỏi hả đề xuất :

- Nếu mẫu thân không cảm thấy mệt và muốn ở đây ngoạn cảnh, hài nhi xin đưa mẫu thân đến cội cổ thụ kia để...

Chợt nhớ lại Liễu Hận đang nằm bất động cách cội cổ thụ không xa, nàng ta hốt hải dừng lời.

Phụ nhân ngạc nhiên :

- Quân nhi đang nói sao lại dừng? Có điều gì bất tiện sao?

Vừa dứt lời, do phụ nhân tình cờ đưa mắt nhìn cội cổ thụ nên phát hiện Liễu Hận.

Phụ nhân kinh ngạc :

- Là ai thế, Quân nhi? Sao y biết Quân nhi ở đây mà tìm đến?

Nàng ta tỏ ra hậm hực :

- Y họ Liễu tên Hận! Hài nhi đang tra vấn để biết xem tại sao y đến được nơi này.

Phụ nhân chợt à lên một tiếng thở dài :

- À...! Hóa ra khi nãy ta đã nghe là do hài tử đang tra vấn y? Y bảo sao?

Nàng nào dám nói dối :

- Lời giải thích của y hoàn toàn bịa đặt! Hài nhi định xử trí y thì mẫu thân đến!

Nghe thế chàng kêu lên :

- Mong bá mẫu minh xét! Thật tình văn bối đã rơi từ trên kia xuống! Văn bối đã giải thích như vậy nhưng lệnh ái vẫn không chịu tin cho!

Nàng quát :

- Từ mỏm núi trên kia tính đến nơi này, ta đã bảo người là phải ngoài hai trăm trượng! Nếu người thật sự bị rơi xuống như người nói, người không thể không thối tử!

Chàng cười héo hắt :

- Sao cô nương không thử nhìn từ chỗ tại hạ nhìn lên? Phải chăng nhờ cội cổ thụ với nhiều lần tàng cây dày đặc như thế này nên tại hạ chưa đến nỗi tuyệt mạng! Nhìn người khác chết, cô nương mừng hơn là nhìn tại hạ may mắn còn sống sao?

Nàng càng quát lớn hơn :

- Người không được bẻm mép. Nói thế nào thì nói, ta nhất định không tin người dù chỉ là một lời!

Chàng cố lắc đầu thiếu não :

- Tại hạ thật sự không cần cô nương tin! Chỉ có điều, tại hạ hy vọng cô nương đừng vì ngại tại hạ nói hở ra địa điểm này mà có ý nghĩ phải hạ thủ tại hạ!

Nàng cười lạnh :

- Người muốn ta buông tha người? Tha người để tự chuốc họa, người xem ta là trẻ lên ba sao?

Chàng uất ức :

- Cô nương không là trẻ lên ba thì cũng là kẻ vô ân bạc nghĩa!

Nàng động sát cơ :

- Người lập lại một lần nữa xem nào?

Chàng hết cả sợ hãi :

- Muốn giết cứ giết, đừng mong uy hiếp hoặc dọa nạt ta! Ta lập lại đây, người là hạng vô ân bội nghĩa!

Nàng lập tức lao đến với hữu chưởng nâng cao :

- Người đừng trách ta độc ác! Xem này!

Vù...

Phụ nhân bất ngờ kêu lên ngăn lại :

- Chậm đã nào Quân nhi!

Nàng dừng tay, nhưng vẫn để hữu thủ lơ lửng ngay trên đầu Liễu Hận :

- Tuy y chưa phải là kẻ thù, cũng không thể gây hại gì cho ta. Nhưng lời lẽ của y quá hồ đồ, hài nhi không thể không trừng trị y!

Chàng cười khẩy, bất chấp cái chết đang treo lơ lửng trên đầu :

- Lời lẽ của ta không hề hồ đồ! Nếu không muốn nói ngược lại, kẻ hồ đồ vô ơn chính là người.

Nàng phẫn nộ định quật tay xuống. Nhưng một lần nữa, phụ nhân nọ ngăn lại :

- Quân nhi hỏi y xem, từ đâu mà y nói Quân nhi là người vô ơn?

Nàng rít qua kẽ răng :

- Người nghe rồi đấy! Nói đi, và nhớ là nói xong chớ hối hận! Hừ!

Chàng xì thành tiếng :

- Hối hận? Không sai! Ngay lúc này ta đang hối hận đây! Hối hận vì đã tình cờ xuất hiện để giải nguy cho người, hối hận vì sau đó muốn người không bị hai gã nọ đoạt lại Linh Chi thảo, ta phải chuốc lấy một kết quả thảm hại như bây giờ. Nếu không vì người, ta nào bị ác ma đẩy vào Tử Kim mê động, nếu không vì người, ta nào chạm trán Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ? Và nếu không vì người, ta đâu bị một chưởng của Độc Ma Ảnh đẩy bay từ trên kia xuống đến tận nơi này.

Chàng càng nói, nàng ta càng phẫn hận! Sau cùng, chàng vừa dứt lời, nàng quát cực to :

- Tại người tự ý xen vào, ta đâu cần người tiếp tay trợ lực? Người nói xong chưa?

Nếu xong mau nhận lấy cái chết!

Lần thứ ba chàng thoát chết nhờ ơn phụ nhân lên tiếng :

- Dừng tay!

Nàng dừng.

- Lùi lại.

Nàng lùi.

- Hãy đưa ta đến chỗ y!

Nàng kinh hãi :

- Mẫu thân...

- Không được trái lệnh!

Nàng đành thuận theo nhưng vẫn căm phẫn đến cực độ!

Đến đủ gần, phụ nhân hỏi :

- Người đã giúp Quân nhi đoạt Linh Chi thảo?

- Mẫu thân...

Nàng ta đứng bên cạnh vừa kêu lên như thế liền bị cái lừ mắt của phụ nhân ngăn lại.

Trước ánh mắt nhìn chờ đợi của phụ nhân, chàng thở dài :

- Người quân tử thi ân bất cần báo! Văn bối thật ra không nên nhắc đến chuyện này, nhưng...

Phụ nhân tỏ ra nóng nảy không kém gì nữ nhân kia :

- Ta không muốn nghe kể lễ dông dài. Hãy nói ngắn gọn thôi, nào!

Chàng đành đáp :

- Đúng vậy!

- Người dám đối đầu với hai gã nhị và tam đệ tử của Đinh Nhất Hải?

Chàng cau mày :

- Thấy việc bất bình phải bạt đao tương trợ, văn bối cần gì phải nghĩ đến việc dám hoặc không?

- Hừ! Đó không phải là câu đáp ta cần nghe!

Hiểu ý, chàng đáp gọn :

- Dám!

- Sư phụ ngươi là ai?

- Không có sư phụ!

- Không có? Ta hiểu rồi! Vậy song thân ngươi là ai?

- Văn bối không đáp được!

- À...! Hóa ra ngươi có ẩn tình cần phải che giấu?

- Không phải!

- Không phải? Vậy tại sao ngươi không đáp?

- Vì văn bối không biết!

- Không biết? Nghĩa là...

- Từ nhỏ, văn bối đã không còn dịp gặp lại song thân!

- Họ đã bỏ ngươi?

- Không phải!

- Họ đã chết?

- Chính vậy!

- Người cũng không biết tính danh của song thân?

- Không!

- Liễu Hận là tên ngươi?

- Đó chỉ là giả danh!

- Giả danh? Thực danh là gì?

- Văn bối làm sao biết được?

Phụ nhân lờm mắt nhìn chàng :

- Người thật sự không biết hay cố tình dối gạt ta?

Chàng cười lạt :

- Nếu không tin, tiền bối bắt tất phải hỏi nữa!

- Hừ! Sao ta không thể hỏi? Ta đang cần biết xuất xứ võ học của người để tìm hiểu xem một kẻ có niên kỷ nhỏ như người sao lại dám cả gan đối đầu với Đinh Nhất Hải?

Chàng chau mày :

- Lão đầu đến nỗi đáng sợ để tiền bối phải có ý nghĩ này?

- Hừ! Câu nói này ca người chứng tỏ hoặc là người có chỗ ỷ trọng thật sự lợi hại hoặc người quá ấu trĩ đến độ xem nhẹ Đinh Nhất Hải!

- Tiền bối biết rõ lão?

Phụ nhân quắc mắt nhìn chàng :

- Đương nhiên! Nhưng người đừng mộng tưởng ta sẽ nói cho người biết!

Chàng cười nhẹ :

- Nói hay không, tùy tiền bối! Ngược lại, có nhiều điều bí ẩn ở lão, văn bối dù biết cũng không bao giờ nói cho tiền bối nghe.

Phụ nhân phì cười :

- Chưa chắc những điều người biết lại là những điều ta không biết. Người đánh giá người quá cao đấy!

Chàng bực tức :

- Có một nhân vật đang bị lão giam giữ, Hỏa Long Đô Pháp Diệc Mạc, tiền bối liệu có biết chăng?

Phụ nhân kinh ngạc :

- Lão có giam người ư? Ở đâu?

Chàng phì cười :

- Xem ra tiền bối phải thay đổi thái độ với văn bối mới được!

Phụ nhân ghen lời.

Thấy vậy nữ nhân kia xen vào quát nạt :

- Người không được hỗn xược! Nếu muốn sống người phải...

Phụ nhân đưa tay ngăn lại với tiếng thở dài :

- Quân nhi! Y nói đúng! Hà...! Có lẽ là phải thay đổi thái độ với y thật!...

Nàng ta kinh ngạc :

- Mẫu thân...

Nhưng phụ nhân nọ đã cất tiếng hỏi chàng :

- Khoan nói về lão Đinh Nhất Hải đó! Như người vừa nói, người đã bị ác nhân đẩy người vào Tử Kim mê động?

Chàng đáp câu này :

- Không sai! Và kẻ đó chính là lão Đinh Nhất Hải!

Phụ nhân nhẹ gật đầu :

- Ta cũng nghĩ như vậy! Và người nói người đã chạm trán Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ cũng ở Tử Kim mê động?

Chàng thừa nhận :

- Không sai!

- Và Độc Ma Ảnh đã xô người từ Tử Kim mê động xuống tận đây?

- Không sai! Vãn bối...

Xua tay ngăn lại, phụ nhân bảo nữ nhân nọ :

- Đủ rồi, Quân nhi! Ta có cảm nhận ngoại trừ việc có liên quan đến Linh Chi thảo, những việc còn lại đều do y tự bịa ra! Quân nhi mau...

Chàng hốt hoảng :

- Vãn bối không hề bịa! Sao tiên bối không tin vãn bối?

Phụ nhân phẩy tay làm hiệu :

- Ta mệt rồi! Quân nhi hãy đưa ta về nghỉ ngơi! Sau đó quay lại, đưa y xuống bí động!

Đắc ý, nữ lang nọ đưa tay dìu phụ nhân đi!

Chàng cố gọi :

- Ít nhất tiên bối phải minh chứng điểm nào vãn bối đã bịa chứ?

Phụ nhân dừng lại, quay đầu, hạ cổ nói với chàng một câu :

- Hơn mười năm qua, Đinh Nhất Hải ngày đêm luôn giám sát lối xuất nhập Tử Kim mê động, Độc Ma Ảnh không thể nào có dịp lên vào.

Đúng một câu, đủ để chỉ ra điểm mà theo phụ nhân chàng đã bịa đặt.

Chàng uất hận nhìn theo hai nữ nhân đều có kiến thức nông cạn, những muốn thóa mạ cả hai một phen cho hả tức. Nhưng chàng không thể, vì sợ họ trong cơn giận dữ sẽ hóa cuồng và hét cả phân biệt thị phi! Ai đó có nói: Tội độc phụ nhân tâm! Liễu Hận tin như vậy!

...

Bí động nơi nữ nhân có tên gọi Quân nhi đã giam giữ chàng, hóa ra là một động thất nằm dưới một động thất khác.

Động thất ở bên trên là nơi mẫu tử của Quân nhi lưu ngụ được ngăn cách với động thất bên dưới bằng một thạch sàng thật nặng.

Nếu thạch sàng này được Quân nhi kéo qua hoặc dời lại một cách dễ dàng thì đối với Liễu Hận đó là điều hoàn toàn không dám mơ đến. Chỉ vì chàng đã mất hết nội lực.

Cũng vậy, nơi chàng bị giam giữ tuy có một khe đá nằm giữa đôi ba hòn đá to chất chồng lên nhau, đủ cho chàng một chút ánh sáng, một chút cảnh ở bên ngoài và một chút không khí mát mẻ để khỏi chết ngạt, vì chàng không có nội lực nên chàng vô phương xô bật những hòn đá đó để có lối thoát thân!

Mất nội lực là điều thật đáng tiếc. Vì thế phải sau một ngày một đêm nằm một chỗ như người mắc bệnh trầm kha, nổi đau đớn do bị rơi từ trên cao thật cao xuống mới phần nào dịu bớt.

Chỉ là dịu bớt mà thôi, chứ thật ra nếu chàng muốn tiến đến gần khe đá nọ phải là điều thiên nan vạn nan.

Tuy thế, với sự gắng sức tột bậc, chàng cũng lê người đến được khe đá!

Chàng đến đó để phải chuốc lấy thất vọng.

Vì nhìn qua khe đá, chàng nào nhìn thấy gì ngoài một đoạn suối nước thật ngắn, đang thông thả uốn lượn chảy đến một nơi nào đó ngoài tầm thị tuyến của chàng.

Khe đá quá hẹp khiến tầm nhìn của chàng bị hạn chế.

Và ngoài đoạn suối nước kia, chàng chỉ nhìn thấy toàn là đá với đá. Đó là cả một vách đá vừa chông chắt vừa dựng đứng lên theo chiều cao.

Như thế, với cảnh quang này, chàng vô phương nhìn thấy ai để kêu cứu.

Có tiếng nói vọng từ trên vọng xuống :

- Mẫu thân ta có điều cần phải tra vấn ngươi, sợ ngươi không đủ sức chịu đựng nên bảo ta cho ngươi một hoàn linh đan! Nhặt lấy mà uống đi! Chớ ương bướng! Chỉ cần ngươi thật tâm cung xưng tất cả, rất có thể mẫu thân ta buông tha ngươi.

Sau tiếng nói của Quân nhi, một hoàn linh đan được cuộn trong một mảnh lụa lập tức bay đến chỗ của chàng.

Chàng cúi người xuống nhặt.

Coong...

Từ Kim bài, cái bầu nước vốn được chàng cất trong bọc áo bỗng rơi ra.

Nhặt lấy cả hai, chàng cất hoàn linh đan vào bọc áo, thản nhiên đưa bầu nước đến cạnh khe đá để ngắm nhìn cho đỡ bận lòng.

Càng nhìn chàng càng quan tâm. Càng quan tâm chàng càng nhìn đến chú mục.

Sau khi xăm xoi khắp lượt, chàng rón rén đặt bầu nước xuống nền đá vì sợ tạo ra tiếng động.

Sau đó, cũng rón rén như vậy, chàng tìm một vị trí thật thuận tiện để buông người nằm ngủ.

Ngủ?

Lạ? Sau bao cử chỉ rón rén, tại sao là chỉ để tìm một giấc ngủ?

Không ai biết tại sao? Trừ chàng!

Được một lúc, có tiếng lẩm bẩm của Quân nhi bắt chợt vang lên :

- Y đang ngủ! Có lẽ y còn mệt, sẽ không chịu nổi nhục hình!

Im lặng một thoáng có tiếng Quân nhi nói âm ừ :

- Để đến mai ư? Cũng được! Tùy mẫu thân vậy!

Cạch!

Cạnh thạch sàng ở bên trên có một khe hở. Từ khe hở đó, Quân nhi đã ném linh đan xuống, và tuân tự nói vọng xuống hết câu này đến câu khác.

Giờ đây, khi thạch sàng cuối cùng cũng được Quân nhi vận lực dịch chuyển, che kín khe hở kia. Liễu Hận nhanh nhẹn lẩn nhẹ nhàng ngồi bật dậy.

Chàng cũng rón rén tiến đến khe đá nhặt bầu nước lên xăm xoi, tay rút báu kiếm.

Thật cẩn thận, chàng đưa mũi kiếm sắc bén vào một điểm nằm khoảng giữa đáy bầu nước.

Từ điểm đó, chàng kéo mũi kiếm theo một đường dài lên đến miệng bầu, dĩ nhiên là ở bên ngoài vỏ bầu. Chưa hết, chàng xoay bầu nước lại theo vị trí đối xứng với phần bên kia chàng vừa vạch kiếm vào.

Cũng đặt mũi kiếm vào giữa đáy vỏ bầu, chàng vạch thêm một đường dài thứ hai, cũng lên đến miệng bầu.

Vạch xong, chàng đặt kiếm xuống và xem xét lại bầu nước.

Chàng hài lòng nhìn bầu nước vừa được chàng dùng kiếm vạch thành một đường liền lạc. Theo đường vạch đó, bầu nước như được bổ dọc thành hai phần bằng nhau, tuy chúng vẫn dính chặt vào nhau.

Nắm hai tay vào hai bên bầu nước, để đường vạch nằm khoảng giữa hai bàn tay, chàng mím môi mím lợi, lên gân tay lên gân chân, cố tách bầu nước thành hai mảnh.

Tách!

Bầu nước thật sự tách đôi đúng như chàng nghĩ!

Và ở mặt bên trong của hai mảnh nửa bầu là những ký tự!

Ở nửa mảnh bên tả, chàng đọc thấy :

”Quốc gia hưng vong thất phu hữu trách!

Nếu giang hồ có ác nhân, tay không ngót nhuộm máu người thì ở chốn triều đình cũng có gian phi gian đảng hại nước hại muôn dân.

Diệt Tần Cối bảo vệ trung thần là trách nhiệm của muôn nhà! Anh hùng hảo hán khắp võ lâm đương nhiên cũng có trách nhiệm.

Được đông đảo quần hùng tin cậy, giao phó bần đạo lập Tử Kim mê động bàn kế diệt gian! Mọi ghi chép ở Thiết Lô bầu này là tâm huyết của hơn trăm cao thủ. Hậu nhân nào nhận được phải tuân thủ mệnh trời là: Phò Trung Diệt Tặc!

Bần đạo Thiết Lô cẩn bút!”

Ngay bên dưới phần lạc khảm, Liễu Hận còn nhìn thấy một hàng chú nhỏ có ghi :

“Trong Thiết Lô bầu có tẩm sẵn giải dược Bách Nhật Mê Hương. Đổ nước vào bầu, sau nửa canh giờ, nước đó chính là giải dược!”

Đọc đến đây chàng tỉnh ngộ, thảo nào Cửu Ma Ma, Xuân Mai và Hạ Lan vẫn ung dung tiến vào Tử Kim mê động. Họ đã biết vấn đề giải dược nên không hề ngại Mê hương! Có lẽ Độc Ma Ảnh cũng biết điều đó nên cố tình chiếm lấy Thiết Lô bầu Tử Kim bài.

Nhìn sang nửa mảnh ở tay hữu, chàng đọc :

“Diệt Gian kiếm tam thức”.

Bên dưới phần kinh văn của ba thức kiếm Diệt Gian là kinh văn khác :

“Phục Hận chưởng tam chiêu!”

Và cũng như ở nửa mảnh bên tả, ở nửa mảnh này cũng có phần bị chú dài hơn :

”Diệt Gian kiếm và Phục Hận chưởng là hai công phu gồm thâm tinh túy của sở học các phái. Người chuyên luyện ngoài việc cần có nội công thâm hậu cũng phải bế quan nhiều ngày liền để thức ngộ và lĩnh hội mọi tinh túy biến ảo!

Phần nội công ở lớp dưới đáy bầu có một ngăn rộng. Trong đó có chứa Huyết Dịch nghìn năm của lão Thiên Niên Hồng Hạc do Hồng Hạc đảo chủ cố ý lưu lại. Dùng hết dịch này sẽ có nội lực tương đương một Giáp Tý! Hãy luôn ghi nhớ là phải tuân thủ mệnh trời và lòng người! Trái lại, sẽ bị trời tru đất diệt! Nhớ lấy, nhớ lấy!

Khi đã luyện xong, hãy vận công ghép chặt hai mảnh vào nhau! Tam muội chân hỏa sẽ thiêu hủy toàn bộ những khẩu quyết này, tránh việc bị rơi vào tay gian tặc khác!

Cẩn!”

Tuân thủ đúng những gì Thiết Lô đạo nhân lưu tự, Liễu Hận dùng đầu kiếm sắc bén để trích ra những giọt huyết dịch của Thiên Niên Hồng Hạc và cho rơi vào mồm!

Không chậm trễ, sợ Quân nhi phát giác, chàng vội vàng đọc kỹ và ghi nhớ toàn bộ kinh văn của Diệt Gian kiếm và Phục Hận chưởng. Chàng chỉ dám đọc không dám luyện. Bởi thời gian lúc này đâu cho phép chàng ung dung khổ luyện hoặc để kéo dài!

Sau đó, giấu kín hai mảnh bầu vào góc khuất, chàng tiến hành tọa công cho được lực của Huyết Dịch Thiên Niên Hồng Hạc vừa lưu chuyển khắp các kinh mạch vừa phá hủy công hiệu.

Từ huyết Đan điền của chàng, một luồng nhiệt khí càng lúc càng xuất hiện nhiều, lan tỏa khắp châu thân, sau đó quy hồi Đan điền là bể chứa vô cùng tận.

Đắc thủ công lực và chưa bị Quân nhi phát hiện, chàng vội tiến hành phần việc cuối cùng, ghép hai mảnh vào nhau.

Chàng vận lực, dồn vào song thủ, biến chân khí thành lửa tam mụi ép chặt hai mảnh vào nhau.

Tách!

Mỉm cười đắc ý, chàng nhìn lại Thiết Lô bầu.

Ngay vị trí ghép lại, chàng chỉ còn nhìn thấy một vạch đỏ, mảnh như sợi chỉ chạy từ bên này miệng bầu kéo xuống đến phần đáy và chạy thẳng đến miệng bầu bên kia.

Một vạch đỏ như lần đầu tiên xăm xoi Thiết Lô bầu chàng đã nhìn thấy và đã nghi ngờ nên mới dùng bảo kiếm tách ra!

Với vạch đỏ này, chàng tin rằng bất kỳ ai sau này nhìn thấy và có dùng bảo kiếm để tách ra như chàng đã làm, mọi kinh văn có ghi ở mặt trong sẽ không còn nữa.

Chúng đã bị lửa tam muội thiêu hủy đúng như Thiết Lô đạo nhân sắp đặt và căn dặn!

- Người đang lén lút làm gì vậy?

Giật mình, chàng để rơi Thiết Lô bầu.

Coong...

25. Trước Mê Động Chạm Trán Quân Hùng-dùng Sở Trường Phô Diễn Kiếm Chiêu

Âm thanh của Quân nhi không ngờ được vang vào từ khe đá ngay bên cạnh chàng, không phải từ khe hở ở bên trên như chàng đã nghĩ và có ý phòng bị.

Vì nếu nàng ta muốn lén nhìn xuống từ bên trên, chỉ ít cũng phải dịch chuyển mảnh thạch nặng nề, và sự dịch chuyển lẽ đương nhiên phải tạo thành tiếng động. Có tiếng động thì chàng sẽ dễ dàng phát hiện và sẽ không lâm cảnh lúng túng như bây giờ.

Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, chàng bắt ngờ nhặt lại Thiết Lô bầu. Vừa cố ý đưa ra cho nàng ta nhìn thấy, chàng vừa bảo :

- Tại hạ đang xem xét vật này!

Nàng ở bên ngoài vẫn nhìn vào :

- Đó là vật gì?

Đúng như ý định vừa nảy sinh, chàng mỉm cười :

- Tử Kim bài! Vật có khắc ghi họa đồ dẫn vào Tử Kim mê động!

Bị chàng cố tình đánh động vào bản tánh tò mò cố hữu của nữ nhân mà nàng không biết. Nên nàng hỏi :

- Người không lừa ta chứ?

Chàng thở dài, vờ ngao ngán :

- Vẫn vậy, cô nương và lệnh đường lại sao luôn nghi ngờ tại hạ? Nhị vị sao không thử tin tại hạ một lần?

Nàng cười khẩy :

- Người sắp giở trò gì nữa ư? Những việc người đã nói, phải chi có được một việc thật, chỉ cần một việc thôi, có lẽ ta sẽ tin người. Đàng này, hừ!

Chàng vờ hậm hực :

- Nếu vậy, tại hạ có một đề xuất!

Nàng khinh khỉnh :

Đề xuất gì?

Chàng bảo :

- Sao cô nương không tạo một cơ hội cho tại hạ minh chứng lời tại hạ nói?

- Cơ hội gì? Cơ hội để người thừa dịp thoát thân ư?

Chàng vờ ủ rũ :

- Thân thủ như cô nương đâu cần phải lo sợ điều đó?

- Hừ! Ai bảo ta sợ? Chỉ có điều một khi ta đã không tin, ta đâu cần phải phí lực?

Chàng quắc mắt :

- Nếu tại hạ có thể đưa cô nương đến tận nơi tại hạ đã từ đó rơi xuống, cô nương không lẽ cũng không tin?

- Người muốn đến Tử Kim mê động?

- Không sai! Vì trong tay tại hạ hiện đang có Tử Kim bài!

- Thật không? Vật đó mà là Tử Kim bài sao?

Chàng như như Thiết Lô bầu ngay trước mắt nàng :

- Ở đây có khắc họa đồ, cô nương có thể tự xem xét lại!

Nàng kinh nghi và cố giương mắt nhìn. Tuy nhiên, do đang từ một khe đá nhỏ và khi đưa mắt sát lại để nhìn, những tia sáng lọt vào càng bị che chắn đi, nàng không thể xem xét như chàng bảo!

Ngẫm nghĩ một lát, nàng hỏi :

- Người bảo người đã lọt vào Tử Kim mê động?

Chàng gật đầu :

- Không sai!

- Và đã bị Độc Ma Ảnh quật rơi xuống?

- Đúng vậy!

Nàng trầm tư :

- Vậy tàng thư ở đó...

Chàng phì cười :

- Không hề có tàng thư! Phát hiện sự thật quá ngỡ ngàng, Độc Ma Ảnh vì diên tiết đành phải tìm cách trút hận. Y quật tan tác những loại binh khí được tàng trữ trong đó.

- Chỉ có binh khí thôi sao?

Chàng nhún vai :

- Cô nương sẽ tận mắt nhìn thấy nếu...

Nàng chợt bước đi xa dần với một tia âm thanh nén lại :

- Ta lập tức kiểm chứng những lời nói này của người! Hãy chờ đó và chuẩn bị tiếp nhận nhục hình.

Liễu Hận tuy không hiểu nàng sẽ kiểm chứng bằng cách nào nhưng đối với chàng đây lại là một dịp may cần thiết.

Chàng ngồi im, ngẫm nghĩ kinh văn Phục Hận chưởng tam chiêu!

...

Thời gian trôi qua, từ bên trên chàng nghe có tiếng Quân nhi vừa bảo vừa dịch chuyển dần thạch sàng.

Rào... rào...

- Có lẽ y nói đúng! Bọn đệ tử của lão Đinh Nhất Hải không hiểu đã bỏ đi từ lúc nào rồi!

Có tiếng mẫu thân nàng vang lên :

- Hải tử định tha y?

Quân nhi đáp :

- Chưa phải bây giờ! Đến khi nào hải nhi tận mắt nhìn thấy kho binh khí đó, và nhìn thấy nơi y đã rơi xuống, hải nhi mới tin và chấp thuận tha y!

Nghe thế, chàng nhủ thầm :

- “Hóa ra nàng đã lên đến dò xét nơi dẫn vào Tử Kim mê động. Nàng có gặp Cửu Ma Ma, Xuân Mai và Hạ Lan ba người không?”

Nhớ đến họ, chàng lo lắng, không biết họ có thoát, có phải chạm mặt Độc Ma Ảnh một lần nữa không? Hoặc họ có vô tình chạm trán lão Đinh Nhất Hải và vì ngộ nhận, họ bị Đinh Nhất Hải hãm hại không?

Vì muốn giải tỏa mọi nghi vấn này, Liễu Hận chấp nhận trao Thiết Lô bầu - Tử Kim bài cho Quân nhi, sau đó cùng nàng đi đến Tử Kim mê động.

Bên ngoài lối dẫn vào Tử Kim mê động quả nhiên không thấy sự hiện diện của bọn đệ tử lão Đinh Nhất Hải.

Tuy thế, ở đó không phải không có người.

Quân nhi vì quá kinh ngạc nên kêu khê, và vô tình Liễu Hận nghe được :

- Ô hay! Ta quên mất hôm nay là đúng ngày trùng cửu!

Thoạt tiên, Liễu Hận không lưu tâm đến câu nói này của nàng, và nếu có lưu tâm đi nữa, chàng vẫn không có chút gì nghi ngờ nàng.

Bởi, chính chàng cũng phải kinh ngạc và lo lắng khi bất ngờ nhìn thấy có khá đông người đang đứng lố nhố ngay phía trước lối dẫn vào Tử Kim mê động.

Thiên Di Thần Kiếm Lưu Hoàng Nhật đứng riêng biệt thành một nhóm với bốn nhân vật của bốn phái: Võ Đang, Nga My, Côn Luân và Hoa Sơn.

Đứng theo một nhóm khác là Xích Thủ Phi Hỏa Tô Thụ Nhân, là Tri Bất Nguyên đứng bên cạnh một lão nhân quốc thước, và Đoàn Vi Lịch kề cận ngay bên cạnh một trang kiếm khách trung niên. Và còn vài nhân vật giang hồ nữa!

Sự xuất hiện của Thiên Di Thần Kiếm và Xích Thủ Phi Hỏa Tô Thụ Nhân tại Hội Nhạn sơn này vô tình nhắc Liễu Hận nhớ đến lời ước hẹn tỷ đấu giữa họ với nhau và cũng là của chàng và lão Xích Thủ Phi Hỏa.

Có lẽ do sự nghiêm trọng của trận tỷ đấu không thể tránh khỏi, Liễu Hận còn nhìn thấy hai nhân vật khác đang đứng thành một nhóm, là nhóm thứ ba. Đó là một vị đại sư thuộc Thiếu Lâm phái và một nhân vật ở Điểm Thương phái.

Vừa nhìn thấy chàng, Tri Bất Nguyên vội lên tiếng với lão nhân bên cạnh :

- Nội tổ! Y chính là Liễu Hận!

Đoàn Vi Lịch tỏ ra hăm hở khác thường :

- Nếu sợ chết, ngươi bắt tất phải đến. Còn nếu muốn đến, sao ngươi lại chậm trễ?

Trang kiếm khách trung niên đứng bên cạnh Đoàn Vi Lịch nhếch môi ngạo mạn :

- Mau khai báo sư thừa đi, tiểu tử! Kéo người lại nói Đoàn Vĩ Hưng, Trang chủ Ngũ Mai trang ý cao niên hà hiếp người là một tiểu tử máu đầu chưa ráo!

Chàng không thể không lên tiếng :

- Tại hạ nào phải hạ khiếp nhục! Tuy nhiên ngay lúc này tại hạ chỉ muốn được đối thoại.

Nghe nhắc đến, Tô Thụ Nhân ứng tiếng :

- Người không bội tín kể ra có đờm lược! Còn tiểu tử họ Từ đâu? Y khiếp nhục nên không dám đến chứ gì?

Chàng nói năng thật lễ mạo :

- Mong tiền bối đừng hiểu lầm. Từ Kim đã nói đến, y tất sẽ đến!

- Người và y không chung đường?

Chàng lắc đầu :

- Do văn bối có việc phải đi trước nên không thể chung đường. Tuy nhiên, Từ Kim nhất định không phải hạ khiếp nhục.

Đoàn Vi Lịch chột gay gắt :

- Nói như người, bọn ta cứ phải ở đây chờ mãi gã Từ Kim nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ sao?

Chàng biến sắc :

- Đoàn Vi Lịch! Ta cảnh cáo người, người không được hồ đồ phê phán người vắng mặt.

Đoàn Vi Lịch bật cười :

- Ha... ha... ha...! Ta hồ đồ hay người và gã bán nam bán nữ đó đã xảy ra chuyện tồi bại?

Quân nhi ở kế bên Liễu Hận bắt ngờ quát :

- Câm!

Liễu Hận cũng quát và quát lớn hơn Quân nhi :

- Người câm ngay! Bằng không, đừng trách ta giữa chốn đông người vạch mọi lỗi lầm đê tiện của người và của...

- Người nên ngậm miệng thì đúng hơn, tiểu tử!

Vừa nói Trang chủ Ngũ Mai kiếm trang Đoàn Vi Hưng vừa ngạo nghễ bước ra.

Liễu Hận hết cả giữ gìn, không ngại bị Quân nhi phát giác việc chàng đang có nội lực, chàng ung dung hást mặt :

- Là phụ thân, tôn giá nghĩ sao về lời lẽ đốn mặt của lệnh lang, khai khẩu giữa bao nhiêu bậc trưởng bối!

Đoàn Vi Hưng khựng lại, có phần bẽ mặt vì câu hỏi đúng sự thật của chàng.

Nhân đó, Đoàn Vi Lịch tìm cách chống chế, biện bạch :

- Lời lẽ của ta như thế nào là đốn mặt? Trừ phi người không biết Từ Kim là nữ cái dạng nam nhân thì khác! Ngược lại, nếu đã biết mà vẫn tìm lời bao biện cho ả, hỏi sao ta không nghĩ giữa người và ả đã...

Liễu Hận động nộ gầm vang :

- Ta không hề và cũng không cần bao biện. Từ Kim là nam hay nữ, ta không cần biết. Từ Kim đến hay không đến ta chẳng quan tâm. Nếu cần, Liễu Hận ta nguyện gánh vác luôn cả phần Từ Kim. Đủ chưa?

Đoàn Vi Lịch không ngờ Liễu Hận vừa quyết liệt vừa tỏ ra thẳng thắn như vậy! Y cười khẩy và tìm cách hạ đài :

- Nếu người đã nói như vậy, hừ, đối với ta là đủ!

Chưa hả giận, Liễu Hận định tâm nói nữa. Nhưng chàng chợt phát hiện Xích Thủ Phi Hỏa Tô Thụ Nhân đang len lén giấu đi tiếng thở dài, chàng quay qua lên tiếng :

- Phần Từ Kim, văn bối đã nói xong với Thiên Di Thần Kiếm?

Chàng thoáng hoang mang. Kịp nhớ lại thái độ của mọi người, bọn họ cứ im lặng nhìn nhau và nhìn vào Từ Kim mê động, như lúc mới đến, chàng thoát nhìn thấy và vô tình bỏ qua.

Chàng khẽ hỏi :

- Đã xảy ra chuyện gì rồi sao, tiền bối?

Lão nhún vai.

Đáp thay lão là sự lên tiếng bất ngờ của Thiên Di Thần Kiếm Lưu Hoàng Nhật :

- Không sai! Nhân đây ta muốn biết Liễu thế huynh có lập trường như thế nào?

Phản kháng hay thừa nhận Kiếm minh?

Nghĩ đây là việc nghiêm trọng, chàng dè dặt :

- Sự thật đã xảy ra chuyện gì?

Tri Bất Nguyên nóng nảy :

- Lưu tiền bối đã hỏi, sao người không đáp lời? Phản kháng hay thừa nhận?

Chàng lờm mắt nhìn y và vẫn chờ câu giải thích của Thiên Di Thần Kiếm.

Điều đó khiến Thiên Di Thần Kiếm như mất nhẫn nại :

- Liễu thế huynh không thể đáp sao? Chẳng phải Liễu thế huynh đã từng đến Luận Kiếm quán một đôi ngày rồi sao?

Chàng hít mạnh một hơi thật dài :

- Với chủ trương của Kiếm minh, văn bối không thể không tán thành. Tuy nhiên...

Lưu Hoàng Nhật vừa lóe lên tia nhìn đặc ý, nghe chàng sau đó lại ngấp ngừng, lão kêu lên :

- Tán thành là tán thành, còn điều gì mà phải nghi ngại.

Chàng đáp nhẹ :

- Đó là do hành sự có phần bất minh của Minh chủ Kiếm minh.

Vị đại sư Thiếu Lâm phái cũng nhìn chàng nhưng là cái nhìn nghi hoặc :

- Ai di đà Phật! Bất kỳ lời phê phán nào cũng vậy, nếu không có bằng chứng, đó chỉ là lời lẽ vừa hàm hồ vừa không thể tin. Mong tiểu thiếu hiệp nên cân nhắc!

Đoàn Vi Hưng hậm hực :

- Một tiểu tử như người, miệng còn hôi sữa, không nên hồ đồ võ đoán!

Đoạn, Đoàn Vi Hưng nhìn khắp lượt và oang oang :

- Mỗ thừa biết địa vị độc tôn của các phái hữu danh trên giang hồ sẽ bị lung lay vì sự hiện diện của Kiếm minh. Tuy nhiên, không vì thế mà bốn trang không biết phân biệt hắc bạch. Chỉ cần chư vị minh chứng ở Kiếm minh thật sự có ý đồ phân chia võ lâm thành hai phe hữu biệt để tạo hiềm khích, mỗ sẽ không gia nhập Kiếm minh! Ngược lại, chư vị không thể minh chứng việc phân chia nếu có hình thành, lỗi là do chư vị! Mỗ nhất định không dung tha.

Nhân vật Côn Luân phái cũng phụ họa :

- Không sai! Và bốn Chưởng môn cũng thừa biết rằng vì Thiếu Lâm phái sợ mất đi địa vị độc tôn nên phương trượng Độ Nhân mới cố tình gây nghi ngờ cho Xích Thủ Phi Hỏa với Ngũ Mai trang chủ.

Tô Thụ Nhân đỏ mặt :

- Cổ chưởng môn nói vậy là sai rồi! Tô mỗ thừa nhận ngay từ đầu mỗ đã không đồng tình với chủ trương của Võ Lâm Kiếm Hội, sau đó là Kiếm minh. Nhưng giữa mỗ và Độ Nhân phương trượng không hề có sự qua lại hoặc bàn bạc! Chuyện giữa mỗ và Ngũ Mai kiếm trang chỉ là tư sự! Cổ chưởng môn không nên suy diễn để nhập cả hai làm một.

Đoàn Vi Hưng hậm hực :

- Vậy Tô huynh nói đi, vì nguyên cớ gì Tô huynh hạ lệnh trục xuất tề nhi khỏi môn trường?

Tô Thụ Nhân ngao ngán nhìn Đoàn Vi Hưng :

- Sao Trang chủ không hỏi ngay lệnh lang?

Đoàn Vi Hưng cười nhạt :

- Đương nhiên mỗ có hỏi. Vi Lịch cho rằng đó là do Tô huynh cư xử bất công, không truyền thụ tuyệt kỹ cho Vi Lịch!

Tô Thụ Nhân giận dữ nhìn Vi Lịch :

- Sao người lại trách ta? Sao người không tự hỏi điều gì khiến ta thay đổi ý định?

Đoàn Vi Lịch bối rối :

- Đồ đệ... đồ đệ...

- Câm! Ta không có hạng phản đồ như người, kẻ đã khinh chê công phu bốn môn, cho là không đáng luyện bằng kiếm pháp! Nếu ta không sớm trục xuất người bây giờ, sau này tề phái ắt phải có thứ phản sư diệt tổ!

Đoàn Vi Hưng giận tái mặt, đưa mắt nhìn Vi Lịch :

- Người có nói như vậy không nghịch tử?

Không biết phải đối đáp như thế nào, Đoàn Vi Lịch bất ngờ đưa tay chỉ Liễu Hận :

- Đó là do hài nhi thấy tuyệt kỹ Không Động phái so ra vẫn không bằng những chiêu kiếm không mấy lợi hại của tiểu tử kia!

Một nhân vật đứng cạnh đó bỗng găm lên giận dữ :

- Câm mồm! Tuyệt kỹ bốn môn đâu phải thứ để người khinh thường?

Đoàn Vi Lịch nhìn nhân vật đó, cổ căi :

- Sư bá...

Nhân vật nọ quát :

- Không được gọi ta là sư bá!

Đoàn Vi Lịch hốt hoảng nhưng vẫn tỏ thái độ khinh lờn :

- Được! Không gọi thì không gọi. Còn vấn đề kia, sao tiên bối không thử hỏi lệnh đệ tại sao ở Vô Mộc Giác không dám cùng tiểu tử so chiêu? Chẳng phải vì sợ công phu không bằng người sao?

Tô Thụ Nhân run lên bần bật, cổ ngấn cơn phẫn nộ của nhân vật kia :

- Mong Chưởng môn sư huynh lượng thứ! Là do đệ không biết giáo huấn nghịch đồ! Ngay bây giờ, để phần nào chuộc lỗi, đệ lập tức trừng trị y!

Quắc mắt nhìn Đoàn Vi Lịch, Tô Thụ Nhân chưa kịp ra tay, cũng không kịp quát tháo, Đoàn Vi Hưng lập tức quát trước :

- Kẻ nào muốn trừng trị tặc nhi, kẻ đó phải thắng Ngũ Mai kiếm của mỗ!

Tô Thụ Nhân liền phản ứng :

- Đoàn Vi Hưng! Nếu người muốn, ta nguyện lãnh giáo!

Thiên Di Thần Kiếm chọt lao đến xen vào giữa, trước khi Đoàn Vi Hưng và Tô Thụ Nhân thật sự động thủ :

- Chậm đã!

Tô Thụ Nhân quát tháo :

- Hạ lưu kia! Cả người nữa, nếu cần ta chấp người và họ Đoàn kia cùng hiệp lực! Đờ!

Lão nhân đứng bên cạnh Tri Bất Nguyên động thân chen vào :

- Dừng tay!

Bị ngăn lại, Đoàn Vi Hưng và Lưu Hoàng Nhật lần lượt biện bạch :

- Tri trang chủ kể như là bất trưởng bối, hãy phân xử xem, lỗi do ai?

- Tri tiền bối đừng ngăn cản! Văn bối nhất định sẽ cho y ném mùi thất bại bằng Ngũ Mai Kiếm!

Tri lão nhân xua tay :

- Hãy nghe ta nói đây! Chuyện giữa Tô Thụ Nhân và quý trang Ngũ Mai cần phải chờ hỏi lại Vi Lịch! Cũng vậy, giữa Lưu hiền đệ và Tô Thụ Nhân cũng đừng để xảy ra sự phân biệt giữa hai phe kiếm và chưởng! Theo ta, tất cả hãy dần lại sự nóng giận, đừng để làm kẻ tiểu nhân.

Đoàn Vi Hưng hậm hực :

- Nếu có kẻ gì ở đây, kẻ tiểu nhân đó chính là họ Tô!

Tô Thụ Nhân đỏ mặt định tranh cãi, Chưởng môn Không Động phái là sư huynh của Tô Thụ Nhân nhanh miệng hơn ngăn lại :

- Bất Quái lão trang chủ nói đúng! Sự đệ chớ quá nóng nảy!

Quay sang Liễu Hận, Chưởng môn Không Động phái nghi hoặc nhìn chàng :

- Vi Lịch nói kiếm pháp của người khá lợi hại!

Đứng bên cạnh, không hiểu từ lúc nào Quân nhi lại đứng về phe Liễu Hận, nàng bĩu môi đáp thay chàng :

- Cũng không lợi hại lắm! Chỉ có điều lối xuất kiếm của y chưa hề có đối thủ.

Chàng sợ hãi nhìn nàng :

- Sao cô nương lại nói như vậy!

Nàng hất mặt :

- Ta nói không đúng sao? Đó là sự thật mà!

Chàng chép miệng, quay nhìn Không Động chưởng môn :

- Văn bối...

Nhưng vị Chưởng môn bỗng đưa tay lên, ngăn chàng nói! Lão nhìn ngắm Quân nhi :

- Tiểu cô nương là ai? Chừng như tiểu cô nương không có mấy thiện ý với tặc phái?

Nàng thản nhiên ứng đối :

- Tiểu nữ là ai điều đó không quan trọng! Còn việc thứ hai, tiểu nữ làm sao có thiện ý với hạng người Trụ Trụ vi ngược?

Vị Chưởng môn biến sắc :

- Thế nào là trợ Trụ vi ngược? Nếu tiểu cô nương không giải thích rõ, chớ trách bỗn Chưởng môn sẽ không tha thứ!

Quân nhi xem ra không hề sợ lời đe dọa này. Nàng ung dung cật vấn lại vị Chưởng môn :

- Thân là Chưởng môn, vì vô tình hoặc cố ý để tuyệt kỹ của môn phái thất lạc, lọt vào tay ngoại nhân, điều đó có hay không có lỗi?

Vị Chưởng môn đáp lời với hai bên môi trề xuống :

- Cô nương muốn nói bỗn Chưởng môn quản giáo bất nghiêm, để mặc kẻ tặc sư đệ thu nhận kẻ không ra gì là Đoàn Vi Lịch vào làm đệ tử? Nếu là điều đó...

Đoàn Vi Hưng lập tức có phản ứng :

- Nếu nói tặc nhi là kẻ không ra gì, trong khi tặc nhi đã năm năm được Không Động phái giáo dưỡng, điều đó chứng tỏ Không Động phái đều có những nhân vật thuộc hạng bất tài!

Quân nhi giận dữ, nói té tát vào mặt Trang chủ Ngũ Mai trang :

- Người bất tài chính là tôn giá. Quản giáo bất nghiêm cũng chính là tôn giá! Tôn giá đã vậy chẳng trách lệnh lang luôn có những hành vi bại hoại gia phong, xấu tông hổ đường.

Đoàn Vi Hưng lướt đến gầm vang :

- Nha đầu! Bất kể thân sanh phụ mẫu của người có là bậc cao nhân nào, bằng vào những lời lẽ này của người, ta không thể không dạy cho người một bài học. Xem!

Vút!

Đang lướt đến lão phải khựng lại, vì như Đoàn Vi Lịch thuở nào, lão hoàn toàn bất động khi bị mũi kiếm của Liễu Hận chỉ ngay vào huyệt hầu lộ, chàng còn khẽ rít :

- Tôn gia chỉ nên động khẩu, đừng động thủ! Ngược lại, đao kiếm vốn vô tình, tại hạ sẽ khó phân cân lợi hại.

Chàng rút kiếm lúc nào không ai hay. Chàng ra chiêu như thế nào, chẳng ai biết!

Mục kích kết quả này, lão nhân Tri trang chủ Bát Quái trang phải buột miệng tán dương :

- Hảo thủ pháp!

Giận đến tím tái sắc diện, Đoàn Vi Hưng lườm lườm nhìn chàng :

- Thủ đoạn ám toán của người...

Chàng ngang nhiên nhìn lão :

- Nếu tôn giá bất phục có thể thử lại. Chỉ có điều, tại hạ thiết nghĩ phải cho tôn giá một lời khuyên. Hãy về và xem xét lại hành vi của lệnh lang, đừng để y làm bại hoại gia phong nữa.

Không chịu được, Đoàn Vi Hưng nhanh tay bạt kiếm :

- Tiểu tử quá ngông cuồng! Đờ!

Véo...

Chàng cũng xuất phát kiếm chiêu :

- Dừng lại!

Véo...

Lần thứ hai, mũi kiếm của Liễu Hận không biết bằng cách nào đã len lỏi vào giữa vầng kiếm quang của Đoàn Vi Hưng và tuy không hề chạm kiếm nhưng thanh kiếm của chàng vẫn nghiêm nhiên xuyên qua để dừng lại chỉ cách huyệt hầu lộ của Đoàn Vi Hưng không đầy gang tấc.

Toàn thân bất động với thanh kiếm phải dừng lại và lơ lửng trên không, Đoàn Vi Hưng mặt cắt không còn giọt máu.

Liễu Hận trầm giọng :

- Một lần nữa, nếu tại hạ bắt gặp lệnh lang với hành vi đòi bại, kết quả sẽ không như thế này! Tại hạ cam đắc tội!

Chàng thu kiếm bước lùi về, thản nhiên bảo Quân nhi :

- Cô nương đang nói gì với tiền bối Chưởng môn Không Động phái thì nói đi! Sẽ không bị ai ngăn trở nữa đâu!

Quân nhi tròn mắt, nhìn chàng không chớp mắt :

- Người... người thật sự có thân thủ lợi hại như vậy sao?

Chàng mỉm cười, thâm đắc ý vì nàng vẫn chưa biết chàng vừa có được nội công thâm hậu :

- Chẳng phải cô nương vừa khoa trương, bảo tại hạ có lối xuất thủ chưa từng có địch thủ sao?

Có phần nóng nóng, vị Chưởng môn Không Động phái nhắc lại :

- Như bốn Chưởng môn vừa giải thích, cô nương nếu muốn đề cập đến Đoàn Vi Lịch...

- Liễu Hận! Mối hận ngày hôm nay người phải chuốc hậu quả!

Tiếng quát phẫn hận của Đoàn Vi Hưng khiến âm thanh câu nói của vị Chưởng môn phải bị át đi.

Đưa mắt nhìn qua, Liễu Hận kịp nhận thấy Đoàn Vi Hưng đang ngoe nguẩy bỏ đi, sau cái vẫy tay ra hiệu cho Đoàn Vi Lịch :

- Đi!

Thấy thế, Tri Bất Nguyên cả sợ, tự bước lùi và nép mình ở sau lưng lão nhân Tri trang chủ Bát Quái trang là nội tổ của y!

26. Vì Kiếm Minh Quân Hùng Phân Hóa-bị Nghi Kỵ. Tìm Cách Biện Minh

Có tiếng nói của Tô Thụ Nhân khiến Liễu Hận sực tỉnh :

- Đoàn Vi Hưng là người có bụng dạ hẹp hòi, Liễu thiếu hiệp sau này nên cẩn trọng.

Chàng chưa kịp đáp, Quân nhi không hiểu sao lại đáp thay :

- Chính lão phải cẩn trọng và đề phòng nghịch tử của lão! Ngũ Mai trang không khéo sẽ bị Đoàn Vi Lịch hủy hoại thanh danh bao đời nay.

Có tiếng hừ lạnh :

- Hừ! Cô nương hãy nên tự nhìn lại, trước khi mở miệng dè bủ, phê phán kẻ khác! Bốn chữ trợ Trụ vi ngược, bốn Chưởng môn vẫn đang chờ nghe người giải thích đây!

Chậm rãi nhìn vị Chưởng môn nọ, Quân nhi cũng chậm rãi như thế khi lên tiếng :

- Tiểu nữ muốn nói, công phu Toái Bia chưởng vốn là của quý phái, sao lại để thất lạc vào tay ngoại nhân, kẻ có dã tâm một tay che cả bầu trời?

Vị Chưởng môn bàng hoàng :

- Toái Bia chưởng? Cô nương bảo đã lọt vào tay ai?

Tô Thụ Nhân cũng kêu :

- Đó là công phu của bốn phái đã lâu bị thất truyền, cô nương nhìn thấy ai đã thi triển công phu này?

Quân nhi thản nhiên nhìn mọi người :

- Tiểu nữ có nói ra vị tất chư vị đây đều tin vào lời của tiểu nữ?

Thừa nhận địa vị độc tôn đã lâu vẫn tồn tại, vị đại sư Thiếu Lâm phái lên tiếng như muốn nói thay cho mọi người :

- A di đà Phật! Theo thiếu ý của bản tăng, nữ đàn việt nên nói cho tất cả cùng nghe! Dù biết rằng chuyện tin hay không là tùy ở mỗi người, nhưng... A di đà Phật! Toái Bia chưởng đúng là thứ công phu đã thất truyền của Không Động phái, mọi người có biết mới có thể đề phòng.

Do lời lẽ của vị đại sư thật chuẩn mực, mọi người dù tôn trọng hay không tôn trọng địa vị độc tôn của phái Thiếu Lâm cũng không thể có ý nào khác.

Tất cả nhao nhao tán thành và chờ nghe một nữ lang vừa xa lạ vừa hầy còn quá trẻ nói ra điều đó!

Quân nhi dần từng tiếng :

- Là Ngũ Tuyệt Kiếm Luân Hồi Đinh Nhất Hải!

Ảnh hưởng của câu nói này xem ra nghiêm trọng hơn tiếng sấm giữa trời quang, nếu cả hai cùng xảy ra.

Các Chưởng môn các kiếm pháp Võ Đang, Nga My, Hoa Sơn và Côn Luân đều nhìn trừng trừng vào Quân nhi, như chỉ cần một phát hiện nhỏ nào chứng tỏ nàng nói dối họ lập tức lao đên dùng loạn kiếm phân thây nàng thành trăm ngàn mảnh vụn.

Không lường được phản ứng này của các kiếm pháp, nàng khiếp hãi lùi dần, vô tình nép vào lưng Liễu Hận.

Chàng cẩn trọng và nhìn mọi người để dò xét từng chi tiết nhỏ nhất, phòng bất trắc.

Sự khẩn trương chợt giảm đi khi có tiếng Thiên Di Thần Kiếm háng giọng :

- Tiểu cô nương yên tâm! Mọi người sẽ không làm gì cô nương nếu cô nương có thể trưng ra bằng chứng, cho biết Bắc Tung Sơn Đinh Nhất Hải sự thật có am tường tuyệt học này!

Nàng len lén đưa đầu ra khỏi lưng của Liễu Hận nói với Thiên Di Thần Kiếm :

- Chính tiểu nữ suýt mất mạng vì Toái Bia chưởng...

Thiên Di Thần Kiếm hỏi rất nghiêm trọng :

- Do ai xuất thủ? Đinh Nhất Hải chẳng?

Nàng lắc đầu :

- Không! Là bọn đệ tử của lão!

Thiên Di Thần Kiếm sững sờ :

- Đệ tử nào? Đinh Nhất Hải đã bao giờ thu nhận truyền nhân?

Mọi hung hăng trước đó của Quân nhi khi dọa dẫm hoặc hành hạ Liễu Hận đến lúc này đã bay biến đâu mất.

Nàng lấp bắp trước câu hỏi có phần đề quyết của Thiên Di Thần Kiếm :

- Lão có... có... có bốn gã đệ tử hiện ở... ở...

Định nói bọn đệ tử của lão họ Đinh đang ở đây, nhưng Quân nhi chợt nhớ lại điều đó không còn đúng nữa nên cứ lấp bắp mãi vẫn không nói nên lời!

Thế chẳng đặng đừng, Liễu Hận phải lên tiếng :

- Lưu tiền bối! Nàng nói không sai đâu! Không những lão họ Đinh thật sự có bốn gã đệ tử, công phu Toái Bia chưởng kia lão cũng am tường!

Thiên Di Thần Kiếm ngạc nhiên :

- Thiếu hiệp nói thật?

Chàng gật đầu :

- Bản thân vẫn bối ngoài hai lần thoát chết vì Toái Bia chưởng của bọn đệ tử, còn một lần suýt chết cũng vì Toái Bia chưởng do chính lão họ Đinh hạ thủ.

Thiên Di Thần Kiếm trầm giọng :

- Thiếu hiệp có bằng cứ nào xác thực hơn không?

Chàng đáp ngoài sở liệu của Quân nhi :

- Tiền bối yên tâm! Hiện tại hạ có một bằng cứ có thể nói là xác đáng!

Nàng kinh hãi, nói khẽ vào tai chàng :

- Đây, người bịa chuyện với ta thì được, không nên bịa với mọi người! Đừng để ta do vô tình phải chết chung chỗ với người.

Chàng nheo mắt nhìn nàng ở phía sau, thích chí trước sự sợ hãi của nàng.

Trong khi đó, Thiên Di Thần Kiếm Lưu Hoàng Nhật nôn nao hỏi chàng :

- Đó là bằng cứ gì, thiếu hiệp?

Chàng bảo :

- Lão sợ vẫn bối nếu còn sống sẽ tố giác nhiều bí ẩn chứng tỏ lão có dã tâm! Lão đã quật một chưởng Toái Bia vào vẫn bối. Và bằng cứ xác đáng là...

Vị Cổ chưởng môn Côn Luân phái bỗng đứng cười rống lên :

- Ha... ha... ha...! Hoàn toàn là bịa đặt. Bổng Chưởng môn thử hỏi chư vị, nếu tiểu tử bị trúng một chưởng Toái Bia, chư vị thử nói xem liệu tiểu tử có còn sống để bây giờ thản nhiên nói lời bịa đặt không? Ha... ha... ha...

Mặc cho mọi người đang xôn xao, và có không ít người đang cười khinh khỉnh, Liễu Hận đưa mắt nhìn Cổ chưởng môn :

- Cho hỏi tôn giá là Chưởng môn phái nào?

Họ Cổ được dịp phô trương :

- Bổng Chưởng môn họ Cổ, đơn danh là Vấn, đã hơn mười năm tiếp chưởng cương vị Chưởng môn Côn Luân phái! Sao?

Chàng lắc đầu :

- Chẳng sao cả! Nhưng tôn giá hãy nhớ lại cho kỹ, tại hạ nào đã nói dứt lời.

Cổ Vấn cười khẩy :

- Càng nghe người nói, bổng Chưởng môn càng thêm lợm giọng! Chờ nghe người nói dứt lời, bổng Chưởng môn ắt có điều thất lễ với mọi người đây!

- Ý của tôn giá là...

Cổ Vấn đáp :

- Bình sinh Cổ Vấn ta vốn căm ghét thái độ vu khống, ngậm máu phun người, và thông thường để trừng trị những hạng người đó, Cổ Vấn ta chưa một lần run tay!

Chàng nhếch môi cười khinh khỉnh :

- Được! Mong tôn giá giữ lời, tại hạ quyết phải lãnh giáo cao chiêu của tôn giá.

Thấy Cổ Vấn định bước ra và muốn động thủ ngay tức khắc, Thiên Di Thần Kiếm đưa tay ngăn lại :

- Cổ chuông môn hãy chậm đã! Do Liễu thiếu hiệp thật sự chưa dứt lời, Cổ chuông môn cứ chờ nghe, sau đó sẽ có thái độ!

Cổ Vấn lùi lại :

- Hừ! Hãy còn cơ hội cho người đẩy tiểu tử! Người nên nhân cơ hội này tự thú nhận những gì người vừa bịa đặt!

Không quan tâm đến Cổ Vấn nữa, Liễu Hận đưa mắt nhìn mọi người :

- Tại hạ xin tiếp! Nhờ may mắn tại hạ kịp tránh được chiêu chuông Toái Bia của Đinh Nhất Hải! Và...

Có tiếng thì ào vang lên :

- Tiểu tử đổi giọng rồi! Nếu không nói như, y giải thích sao được việc y không chết?

Biết đó là câu nói của vị Chuông môn Hoa Sơn phái, Liễu Hận lặng lẽ lưu tâm và tiếp tục lời đang nói dở :

- ... Và hiện tại, chiêu chuông đó vẫn còn lưu lại trên vách đá!

Tô Thụ Nhân giật mình :

- Dấu vết đó ở đâu, Liễu thiếu hiệp?

Mọi người chợt quay đầu nhìn theo cánh tay chỉ của chàng :

- Ở bên trong động thất này, cạnh ngạch đá đầu tiên, bên tả.

Thật nhanh, vị Chuông môn Không Động phái lao vút vào trong để sau đó bật ra tiếng kêu kinh hoàng :

- Đúng là Toái Bia chuông!

Mọi người nghe thế, rối rít chạy vào, Liễu Hận nhìn theo, thầm hy vọng mọi người đừng vì quá tò mò mà lạc bước vào Tử Kim mê động.

Được một lúc họ quay ra. Vừa lúc họ nghe một vị Chuông môn Không Động phái lẩm bẩm :

- Người cuối cùng còn biết được tuyệt chiêu này đã thất tung cho đến nay ước ngoài trăm năm. Tại sao sau đó lại rơi vào tay Đinh Nhất Hải? Phải chăng y vô tình tìm thấy và trở thành lưu tự truyền nhân của bốn phái?

Động tâm, chàng hỏi :

- Chuông môn, việc thất tung đó là thế nào?

Vị Chuông môn lắc đầu :

- Ta chỉ phong phanh nghe rằng vị tiên bối đó vì lên đường truy tìm tàng thư võ học ở Tử Kim mê động gì đó, sau đó thì thất tung!

Chàng kinh ngạc :

- Tử Kim mê động?

Vị đại sư Thiếu Lâm phái lên tiếng :

- A di đà Phật! Tệ phái cũng có nhiều vị tiên bối đã vì Tử Kim mê động phải thất tung! Sự thật như thế nào, không ai rõ!

Chàng càng thêm kinh ngạc :

- Đại sư có thể nói rõ hơn không?

Cổ Vấn đột nhiên xen vào :

- Độ Nhân đại sư vốn là một vị phương trượng. Không phải tại hạ không tin, nhưng điều tại hạ muốn hỏi là liệu các phái khác, có phái nào cũng vì chuyện này để thất lạc các loại công phu bí truyền như phái Không Động?

Thiên Di Thần Kiếm nghi ngờ :

- Liễu thiếu hiệp, phải chăng đã nhận ra điều gì khả nghi?

Chàng cười nhẹ :

- Rất có thể, nếu các phái thật sự bị thất truyền nhiều môn công phu nữa, và tất cả đều có liên quan đến Tử Kim mê động, có lẽ đều lọt vào tay Đinh Nhất Hải.

- Tại sao? Hay Tử Kim mê động đã bị Đinh Nhất Hải tìm thấy và chiếm hữu.

Để đáp lại câu hỏi này của Thiên Di Thần Kiếm và của mọi người, chàng bảo :

- Để xem hư thực thế nào, nếu chư vị muốn hãy cùng vào thám thính Tử Kim mê động với tại hạ.

Quân nhi đứng ngay phía sau chàng, chột kêu khê :

- Này, người định dựa vào họ để trốn thoát tay ta à? Không được đâu!

Chàng không thể giải thích do mọi người đang nhao nhao hỏi chàng :

- Tử Kim mê động ở đâu?

- Nghe nói đó là nơi chôn giấu tàng thư gì đó của Đại Nguyên Nhung Hàn Tín, đúng không?

- Sao nghe bảo Tử Kim mê động sẽ không vào được nếu không có Tử Kim bài?

- Ủ! Nếu Đinh Nhất Hải đã chiếm hữu Tử Kim mê động, có nghĩa Tử Kim mê động đang do lão giữ! Tại sao y lại kêu chúng ta cùng đi với y?

- Phải rồi! Đi như thế nào được, nếu không có Tử Kim bài?

- Thật khó tin ở tiểu tử, hừ!

...

Còn nhiều nữa những lời nói thật sự bất lợi cho Liễu Hận.

Tuy nhiên theo chàng ngấm ngấm nhận định, chỉ ít có năm nhân vật đang tin chàng.

Đó là Độ Nhân đại sư và vị Chưởng môn Điểm Thương phái cho đến lúc này vẫn im lặng, là sư huynh đệ vị Chưởng môn Không Động phái cùng Tô Thụ Nhân, người thứ năm là Thiên Di Thần Kiếm.

Chờ những lời bàn tán xôn xao lắng xuống, Liễu Hận lên tiếng minh định :

- Chư vị nói không sai! Không có Tử Kim bài, việc đi vào Tử Kim mê động chẳng khác gì đi vào tử địa! Cũng vậy, Tử Kim mê động đúng là nơi tàng trữ nhiều binh khí của Đại Nguyên Nhung Hàn Tín năm xưa, do gian tặc Tần Cối hãm hại, được đông đảo anh hùng thời đó kiến tạo! Tuy nhiên, ở Tử Kim mê động không hề có tàng thư võ học, đó chỉ là lời ngoa truyền.

Cổ Vấn tiến lên :

- Sao người biết!

Chàng đáp mà không hề nghi :

- Tại hạ đã từng vào!

Chưởng môn Hoa Sơn phái cũng tiến lên :

- Lời nói của thiếu hiệp phải chăng cũng đáng tin như bao lời trước đó?

Chàng gật đầu :

- Đó là sự thật! Bằng không sao tại hạ có thể biết để nói cho chư vị nghe?

Vị Chưởng môn của phái Nga My cất tiếng hỏi, gieo thêm sự nghi ngờ cho nhiều người :

- Nói vậy, người và Đinh Nhất Hải là hai nhân vật duy nhất đã từng vào Tử Kim mê động?

Chàng thoáng bối rối, do không thể đề cập đến Cửu Ma Ma, Xuân Mai và Hạ Lan :

- Có thể nói như vậy!

Đạo trưởng Võ Đang phái dần giọng :

- Vô lượng thọ Phật! Điều đó có nghĩa là những môn công phu của các phái nếu có thất lạc ở Tử Kim mê động đều bị Đinh Nhất Hải và Liễu Hận người đắc thủ?

Chàng hoang mang, không ngờ vì lời giải thích của chàng lại đưa đến một kết quả ngoài ý muốn.

Bốn vị Chưởng môn này đang nghi ngờ chàng!

Chàng chưa kịp đáp, Tri Bất Nguyên bất ngờ hô hoán lên :

- Không còn nghi ngờ gì nữa! Điều đó chứng tỏ tại sao họ Liễu người căm ghét và khích nộ mọi người cùng căm ghét Đinh Nhất Hải!

Tri lão trang chủ quát mắt nhìn y :

- Bất Nguyên! Người nói như thế hẳn phải có nguyên do? Nói rõ xem nào!

Phát hiện có nhiều người làm hậu thuẫn, Tri Bất Nguyên đồng dục đề quyết :

- Nội tổ! Hài nhi cho rằng do Đinh Nhất Hải và họ Liễu kia có sự bất đồng trong việc phân chia những môn công phu có ở trong Tử Kim mê động, họ Liễu phải khích nộ chúng ta. Và nếu chúng ta nghe theo y, vô tình chúng ta sẽ giúp y diệt trừ lão Đinh là mối họa tâm phúc của y.

Cổ Vấn tiến lên thêm một bước nữa, miệng điểm một nụ cười gian xảo :

- Đúng thế không tiểu tử? Gian kế của người tuy thâm độc nhưng rất tiếc, bao nhiêu nhân vật đây lại không phải là trẻ lên ba để dễ dàng bị người che mắt!

Chàng bắt đầu chán ghét và thất vọng về họ, những kẻ chỉ biết lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử!

Chàng thản nhiên nhìn họ, từng người một :

- Chư vị hỏi thế, phải chăng đang trông chờ sự thú nhận của tại hạ?

Tri Bất Nguyên quát lớn :

- Đã như thế rồi, người không thú nhận không được!

Chàng cười nhạt, đưa mắt nhìn qua vị Chưởng môn Không Động phái và Xích Thủ Phi Hỏa Tô Thụ Nhân :

- Nhị vị tiền bối thì sao? Phải chăng cũng đồng tình với họ?

Sư huynh đệ vị Chưởng môn nhìn nhau.

Sau đó vị Chưởng môn lên tiếng :

- Dựa vào niên kỷ của thiếu hiệp và của những gì đã xảy ra tại Vô Mộc Giác ta được nghe tể sư đệ Tô Thụ Nhân thuật lại, ta không tin giữa thiếu hiệp và Đinh Nhất Hải đã có thời là người cùng phe. Tuy nhiên, sự thật thế nào thiếu hiệp cứ nói cho mọi người biết, bất kể sự thật đó như thế nào!

Chàng gật đầu :

- Lời nói rất minh bạch, văn bối ghi nhận sự độ lượng của tiền bối.

Thấy chàng nhìn qua như muốn hỏi, Thiên Di Thần Kiếm Lưu Hoàng Nhật vội bảo :

- Ý của ta không khác gì Bạch Khang, Chưởng môn phái Không Động! Ta chỉ muốn biết sự thật!

Độ Nhân đại sư ứng tiếng :

- A di đà Phật! Bàn tăng cũng thế!

Người duy nhất còn lại là Chưởng môn phái Điểm Thương, lần đầu tiên lên tiếng :

- Có lẽ Liễu thiếu hiệp chưa biết ta. Ta họ Đồng tên Hựu, người Đĩnh Thương phái!

Ta...

Tri Bất Nguyên chợt la toáng lên :

- Chư vị tiền bối chớ để y mê hoặc. Tiểu diệt biết rõ y là hạng mutu mô xảo trá và trong câu chuyện này...

Bị ngắt lời và kể lên tiếng lại là Tri Bất Nguyên, Chưởng môn Đĩnh Thương phái Đồng Hựu chợt buông tiếng cười lạt :

- Người bảo người khác xảo trá mutu mô, vậy còn người, người có mutu mô xảo trá không?

Tri Bất Nguyên vội sùng sộ :

- Đồng tiền bối nói như thế là có ý gì? Văn bối vì sợ cho mọi người, nhất là tiền bối dễ bị y mê hoặc nên...

Đồng Hựu xoa tay :

- Mỹ ý của người, ta không dám nhận! Vả lại, ta đang sợ kẻ mê hoặc người chính là người, không phải Liễu Hận!

Tri Bất Nguyên lúng túng :

- Sao... sao tiền bối bảo... bảo tiểu diệt mê hoặc mọi người?

Đồng Hựu cười nhẹ :

- Điều đó tự người biết! Bất tất phải hỏi ta!

Tri lão trang chủ nghi hoặc nhìn Đồng Hựu :

- Tệ nhi có điều gì không phải ư, Đồng Chưởng môn?

Đồng Hựu chợt đổi thái độ, thật lễ mạo đối với Tri lão trang chủ :

- Tiền bối đã hỏi, Đồng Hựu thật không dám giấu! Để biết rõ hơn, tiền bối nên xem qua những vật đang được Bất Nguyên giữ trong người!

Tri lão trang chủ thất sắc :

- Tại sao chứ? Không lẽ mấy lúc gần đây Tri Bất Nguyên thật sự đã làm điều gì sai quấy?

Phát hiện Tri Bất Nguyên đang tìm cách lù lại, Tri lão trang chủ gọi giật giọng :

- Bất Nguyên! Lại đây nào!

Tri Bất Nguyên hốt hoảng :

- Nội tổ đừng nghe lời lão! Hải nhi thật sự không dám quên lời giáo huấn của nội tổ!

Tri lão trang chủ quắc mắt :

- Ta cũng rất muốn tin người! Nhưng muốn thế cần phải có bằng chứng. Người mau lấy những gì người đang giữ trong người, đó là điều tốt cho người!

Tri Bất Nguyên biến sắc :

- Nội tổ không tin hải nhi sao?

Tri lão trang chủ có phần thất vọng :

- Người hốt hoảng thế kia, ta tin sao được? Lại đây nào!

Bị thúc ép, Tri Bất Nguyên đành phải tiến dần lên!

Trong khi mọi người cùng chờ đợi hành vi tiếp theo của Tri Bất Nguyên, để biết xem thật sự Tri Bất Nguyên đang cất giữ những vật gì mờ ám đến phải giấu giếm, Tri Bất Nguyên lại có phản ứng khác!

Vút!

- Tất cả là do người! Chớ trách ta độc ác! Đờ!

Vù...

Y bất ngờ cất lực lao vào Liễu Hận, với một chưởng tận lực bình sinh.

Tri lão trang chủ vội quát :

- Dừng lại nào, súc sinh!

Ngược lại, Liễu Hận bất ngờ loang kiếm với tiếng cười khê :

- Người chọn sai đối tượng rồi!

Véo...

Lập tức có hai tiếng kêu thất thanh khiến Liễu Hận lo ngại :

- Hạ thủ lưu tình!

- Độc chưởng!

Hai tiếng kêu, một của Tri lão trang chủ, một của Độ Nhân đại sư.

Trong hai tiếng kêu này, Liễu Hận chỉ lưu tâm đến lời cầu thỉnh của Tri lão trang chủ!

Vả lại, chàng hoàn toàn không muốn giết hại Tri Bất Nguyên, kiếm chiêu của chàng chỉ có mục đích khác!

Soạt!

Cùng với một phần y phục ở thân trước của Tri Bất Nguyên bị rách rời, một tiếng chấn kinh cũng vang ra.

Ầm!

Liền lúc đó, có tiếng kêu hốt hoảng của Đồng Hựu :

- Độc chưởng lợi hại, hậu quả là làm cho thất tán võ công!

Nghe vậy, đến lúc này Liễu Hận mới nhớ đến lời hô hoán trước đó của Độ Nhân đại sư.

Chàng hoàn toàn thất sắc, nghĩ đến chỗ nội lực mới có nhờ Huyết Dịch Thiên Niên Hồng Hạc chắc chắn sẽ bị phế bỏ một lần nữa.

Thật sự phẫn nộ, chàng lại nhất kiếm định khu xử gã Tri Bất Nguyên vừa nhẫn tâm quyết liệt hãm hại chàng.

Bất đồ, một tiếng quát cực lớn vang lên :

- Là nhân vật nào vừa thi triển Độc chưởng?

Sau tiếng quát, hơn ba mươi bóng người lữ lượt xuất hiện!

Nhận ra họ, Liễu Hận bật kêu nửa như hoảng loạn và nửa như giận dữ :

- Thánh Kỳ giáo?

Mọi người nghe thế cùng thất sắc :

- Là bọn tà giáo ư?

- Ngụy tai! Chúng muốn báo thù cho Ngũ Kỳ giáo!

Nhân lúc hoảng loạn này, không ai để ý gã, Tri Bất Nguyên đã lén bỏ đi...

27. Thánh Kỳ Giáo Bất Ngờ Xuất Hiện-quá Nghi Vấn Đến Phải Đào Sinh

Có tiếng Quân nhi khẽ nói :

- Thánh Kỳ giáo, họ là ai?

Chàng lo ngại, liếc nhìn Quân nhi :

- Tình thế đang rất bất lợi, cô nương không nên lưu lại. Hãy tìm cách lui đi, đừng để lệnh đường vì lo lắng phải tìm đến đây. Nguy lắm.

Nàng bĩu môi :

- Ta lui đi để người thừa dịp lên đi mất à? Đừng vọng tưởng.

Chàng ngán ngẩm không thiết gì giải thích. Vả lại, chàng có muốn giải thích cũng không được. Bởi có tiếng hỏi nhảm vào chàng :

- A ha! Không ngờ mặt đất lại nhỏ hẹp thế này. Gã tiểu lão đệ của Ngũ Âm Trảo Vương Toàn kia, người vẫn còn nhớ bốn Thiếu giáo chủ ư?

Kể như bị gọi đích danh, Liễu Hận tức giận nhìn gã Thiếu giáo chủ :

- Người tìm đến đây, phải chăng mọi bí ẩn ở Thánh địa Ngũ Kỳ giáo người đã đắc thủ?

Mọi người chột kinh ngạc, hết nhìn Liễu Hận lại nhìn bọn Thánh Kỳ giáo mới đến.

Đồng Hựu nửa như lẩm bẩm nửa như hỏi chàng :

- Người là tiểu lão đệ của Vương Toàn, hóa ra người là người của Ngũ Kỳ giáo?

Trong khi đó, Cổ Vấn khẽ hô hoán :

- Bí ẩn gì của Ngũ Kỳ giáo có liên quan đến Thánh địa? Phải chăng cũng là tàng thư võ học?

Nghe thế, gã Thiếu giáo chủ ngạo mạn nhìn mọi người :

- Có là tàng thư võ học hay không, người có quyền quan tâm và hỏi đến chỉ là bốn giáo Thánh Kỳ! Những ai khác nếu có mưu đồ chiếm đoạt sẽ là kẻ địch của bốn giáo!

Cổ Vấn bật cười :

- Ha... ha... ha...! Nghe khẩu khí của người như không xem mọi người ra gì! Từ lúc nào bọn tà giáo Tây Vực bọn người xem thường võ lâm Trung Nguyên đến vậy?

Gã Thiếu giáo chủ lạnh giọng :

- Lão là ai? Có tư cách gì khi lão đem lời của lão áp đặt cho cả võ lâm Trung Nguyên?

Cổ Vấn ngạo nghễ :

- Bản nhân là Chương môn Côn Luân phái. Dựa theo đó, người thử nói xem, ta có đủ tư cách hay không?

Gã bĩu môi :

- Côn Luân là một phái nằm mãi phía Tây, xa quá so với các phái còn lại. Tư cách mà lão vừa tự phụ, bốn Thiếu giáo chủ còn phải xem xét lại!

Cổ Vấn đỏ mặt vì lời chê bai gián tiếp của đối phương :

- Lời nói đó, người chưa đủ tư cách để nói với ta.

Gã hất hàm :

- Sao? Nếu muốn nói rõ, bốn Thiếu giáo chủ có đủ tư cách hay không, lão có dám phân tài cao hạ ngay bây giờ?

Cổ Vấn rút kiếm đánh soạt :

- Ai bảo ta không dám? Vào, người hay tất cả cùng vào?

Thiên Di Thần Kiếm Lưu Hoàng Nhật vội tiến ra :

- Chậm đã nào, Cổ chuông môn. Hãy để cho Lưu mỗ hỏi cho minh bạch đã!

Cổ Vấn hậm hực :

- Chúng là tà giáo, hành sự vốn bất chấp thủ đoạn. Lưu lão huynh hỏi chúng chi cho phí lời?

Lưu Hoàng Nhật vẫn điềm tĩnh :

- Cổ chuông môn chớ nóng vội và hãy xem đại cuộc làm trọng. Nếu có thể tránh được can qua họa kiếp, tại sao cứ phải gây hiềm khích?

Gã Thiếu giáo chủ xen lời :

- Lời tôn giá nói thật hay! Chẳng biết tôn danh đại tính của tôn giá là thế nào?

Thiên Di Thần Kiếm đáp :

- Mọi người vẫn gọi ta là Nam Thiên Di!

Gã Thiếu giáo chủ sững sốt :

- Là Thiên Di Thần Kiếm? Người đã có công trong cuộc hủy diệt Ngũ Kỳ?

Thiên Di Thần Kiếm cười nhẹ :

- Công đầu là của Bắc Tung Sơn, Lưu mỗ chẳng dám nhận lời khen đó!

Gã mỉm cười :

- Tôn giá bất tất phải lo ngại! Bốn giáo không hề có địch ý với những ai đã giúp bốn giáo gạt bỏ mối họa tâm phúc là lũ Ngũ Kỳ giáo.

Thiên Di Thần Kiếm kinh ngạc :

- Nói vậy, quý giáo không có ý phục thù cho Ngũ Kỳ giáo?

Gã liếc nhìn Liễu Hận :

- Bốn giáo không bao giờ có ý định đó! Tôn giá hỏi cứ như bị ai đó đặt điều bịa chuyện, cố tình tạo ngộ nhận giữa bốn giáo và võ lâm Trung Nguyên.

Ái ngại nhìn chàng, Thiên Di Thần Kiếm bảo :

- Liễu thiếu hiệp có liên quan thế nào đến Ngũ Kỳ giáo, ta không rõ lắm. Chỉ có điều ta muốn quý giáo minh bạch một điều. Liễu thiếu hiệp chưa một lời đề cập đến quý giáo, đến sự ngộ nhận như quý giáo vừa có ý nghi ngờ.

Gã cười khẩy :

- Nếu vậy, y chưa phải loại người tệ hại lắm! Nhưng việc hành xử của y, bốn giáo không vì thế mà bỏ qua. Ý tôn giá thế nào?

Thiên Di Thần Kiếm khẽ liếc qua chàng, nhưng vẫn đối thoại với gã Thiếu giáo chủ Thánh Kỳ giáo :

- Quý giáo có oán thù với Liễu thiếu hiệp ư?

Gã cười lạnh :

- Bất kỳ ai có liên quan đến Ngũ Kỳ giáo đều là kẻ thù cần phải diệt trừ của bốn giáo!

Không chịu được, chàng hỏi :

- Người có thể nói cho ta biết giữa Thánh Kỳ và Ngũ Kỳ nhị giáo có oán thù gì không?

Gã cười khốc liệt :

- Ha... ha... ha...! Người không biết hay thật đã biết nhưng lại vờ hỏi?

Chàng nghiêm mặt :

- Nếu đã biết, ta không cần hỏi. Trái lại, lần ở Thánh địa Ngũ Kỳ giáo ta đâu để buông tha người như vậy đâu?

Chàng gật đầu :

- Rất có thể lần này sẽ không như vậy! Tuy nhiên, người ngại gì không nói cho ta biết nguyên nhân mối oán thù?

- Ha... ha... ha...! Nếu có ngại là ta ngại cho người chỉ có một mạng, không thể trả hết những gì Ngũ Kỳ giáo đã gây ra cho bốn giáo. Người thật lòng muốn nghe ư?

Chàng chậm rãi gật đầu :

- Người nói đi!

Gã nói :

- Ta không nói đến những mối nghi kỵ có từ hai trăm năm trước, khi kẻ sáng lập Ngũ Kỳ giáo ở Trung Nguyên vừa là phản đồ của bốn giáo vừa lên trốn đi với thanh kiếm Ngũ Hành. Ta chỉ đề cập đến chuyện ba năm trước mà thôi.

Chàng thoáng nghi ngờ :

- Chuyện gì đã xảy ra ba năm trước?

Gã dần từng tiếng :

- Toàn bộ Thanh Kỳ đường dưới quyền điều động của lão Giáo chủ thất phu đã lên đến cấm địa bốn giáo!

Chàng càng thêm nghi ngờ :

- Sau đó thì sao? Thật sự đã xảy ra điều gì?

Gã cười uất hận :

- Ha... ha... ha...! Bọn thất phu quả biết chọn thời cơ. Nhân lúc bốn giáo phải xuất sơn môn, lo đại yến lễ mừng Lạt Ma, bọn chúng đã lên xâm nhập cấm địa. Ở đó, đa phần những người được bốn giáo lưu lại đều là bậc cao niên, không còn bao nhiêu sức lực. Độc chưởng của bọn chúng nếu không giết họ ngay lúc đó thì sau này đều bị thất tán vô công.

Gã đổi giọng, bất ngờ quát to :

- Ta hỏi người, một mạng của người làm sao đủ để đền lại ngoài năm mươi oan hồn uống tử của bốn giáo?

Chàng thất kinh kêu lên :

- Điều này không đúng! Chắc chắn có điều nhầm lẫn!

- Nhầm lẫn? Độc chưởng vốn là tuyệt kỹ thành danh của Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo, ta hay người đang cố tình nhầm lẫn?

Chàng vẫn kêu :

- Ta không muốn nói điều này? Điều ta muốn nói có liên quan đến Thanh Kỳ đường.

- Thanh Kỳ đường sao? Hay người bảo bọn chúng không hề đến Tây Vực?

Chàng bối rối :

- Ta biết là họ có đến, nhưng theo lão Vương Toàn nói lại thì...

- Thì sao? Bọn chúng có đến, người đã thừa nhận. Độc chưởng kia, người cũng không bác bỏ. Vậy người còn muốn nói gì nữa?

Quả nhiên chàng còn biết nói thế nào nữa khi tất cả câu chuyện này hoàn toàn khớp với câu chuyện kể của lão Vương Toàn. Duy có một điểm khác biệt mà chàng không thể biết giữa lão Vương Toàn, Đường chủ Lam Kỳ đường và gã Thiểu giáo chủ Thánh Kỳ giáo, ai nói đúng và ai nói sai?

Nếu lão Vương Toàn nói đúng, điều xảy ra ở Thánh Kỳ giáo chỉ là kiệt tác của duy nhất Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo và cái chết của Tam thúc thúc chàng đích thị là do Ngũ Kỳ giáo gây ra!

Ngược lại, nếu gã Thiểu giáo chủ đúng, kẻ đã hãm hại Viên Tử Linh, thúc thúc của chàng là kẻ đã mạo danh Ngũ Kỳ, cốt ý tạo mối hận đối với Ngũ Kỳ giáo ở chàng.

Thấy chàng mãi không nói, gã Thiểu giáo chủ rít lên :

- Sao? Người không còn nói được nữa ư? Vậy thì, nạp mạng!

Chàng vội ngăn lại :

- Chậm đã!

Gã rít :

- Người muốn nói điều gì?

Chàng chợt hỏi :

- Lão Vương Toàn giờ đã ra sao? Người đã chữa trị cho lão chưa?

Gã bật cười ha hả :

- Chữa trị? Ha... ha... ha...! Đến phụ thân ta cho đến giờ vẫn cam chịu kéo dài kiếp sống tàn không khác gì lão. Ta nếu chữa trị được cho lão, có gì không chữa trị cho phụ thân ta?

- Nói sao? Lệnh tôn cũng bị như vậy? Do ai hạ thủ?

Gã lướt đến :

- Còn do ai nếu không do lão Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo ác độc? Đờ!

Vù...

Chàng dịch chuyển thật nhanh về phía sau và bất ngờ tự sửng sốt :

- “Công phu nội lực của ta vẫn còn? Huyết Dịch Thiên Niên Hồng Hạc có đặt tính hóa giải Độc chưởng?”

Không kịp suy nghĩ lâu, vừa phát hiện nội lực vẫn còn, chàng bất ngờ chộp mạnh tay vào uỷển mạch Quân nhi và bắt ngờ lao đi :

- Hãy theo tại hạ!

Vút!

Cử động của chàng quá đột ngột khiến Quân nhi không kịp cưỡng lại!

Tuy nhiên, có một điều mà nàng ta không thể không nhận ra. Đó là Liễu Hận không hề mất hết nội lực như lời chàng nói và như nàng tự kiểm nghiệm. Không những thế, có vẻ như nội lực của chàng hiện giờ có mức độ thâm hậu ngoài sức tưởng tượng. Vì thế, nếu ở nàng có sự cưỡng lại, vị tất nàng thoát được sự lôi đi của chàng.

Nàng chợt nhìn thấy Liễu Hận đang đưa nàng vào Tử Kim mê động.

...

Chờ nghe chàng thuật hết mọi việc, câu đầu tiên được phụ nhân - mẫu thân của Quân nhi nói với chàng là câu trách cứ :

- Ta chưa từng thấy ai liều lĩnh như người. Chỉ cho Quân nhi thấy chỗ người rơi xuống là đủ minh chứng rồi. Người cần gì phải lôi Quân nhi nhảy từ trên đó nhảy xuống?

Nhờ phen này ngoài dự liệu của người, cả người và Quân nhi cũng tan xương nát thịt thì sao? Hừ!

Chàng cười bên lên :

- Bá mẫu chỉ quá lo thôi! Chẳng phải bây giờ vãn bối và lệnh ái vẫn an toàn vô sự đây sao?

Quân nhi lắc đầu thè lưỡi :

- Vô sự thì vô sự! Nhưng bây giờ người nhắc lại, ta vẫn còn nguyên cảm giác rụng rời tứ chi! Người có gì phải sợ họ đến nỗi phải chạy bữa rồi lại nhảy bữa từ trên kia xuống như kẻ bắt lặc bắt trí?

Chàng thở dài :

- Phải chi ở tại hạ không có nhiều nghi vấn trùng trùng, không thể minh định họ có phải thật sự là thù nhân hay không, vị tất tại hạ đã bỏ chạy và lôi cô nương cùng chạy!

Dứt lời, chàng vừa nói tiếp vừa điểm một nụ cười :

- Nhưng nếu không có chuyện này, cô nương làm sao tin tại hạ thật sự đã từ trên kia rơi xuống, và tình cờ phát hiện chỗ ẩn cư của lệnh đường, không phải do ai khác điểm chỉ như cô nương đã nghi ngờ?

Nàng ta rùng mình khắp lượt :

- Kiểu minh chứng của người, nỗi sợ hãi này có lẽ suốt đời ta vẫn không quên.

Chàng bật cười :

- Biết cô nương thế nào cũng vì sợ hãi sẽ không dám nhảy xuống, tại hạ còn cách nào khác đành phải ôm bữa và cùng nhảy theo cô nương. Ha... ha... ha...! Không ngờ nhảy thế mà được việc...

- Người có ẩn ý gì? Cái gì là được việc?

Thấy nàng tuy đỏ mặt vì nhớ lại cảnh bị chàng ôm trong tay nhưng vẫn quắc mắt giận dữ, Liễu Hận không muốn phát sinh lầm lẫn vội giải thích :

- Tại hạ không hề có tà ý, mong cô nương chớ hiểu lầm. Ý tại hạ là nhờ đó vừa minh chứng tất cả sự thật, vừa có cách thoát được bọn họ một cách kín đáo và bây giờ vừa có dịp thổ lộ một ẩn tình mà bấy lâu này tại hạ vẫn giữ kín cho riêng mình.

Nàng ta định mở miệng nói gì đó, bất chợt bị phụ nhân ngăn lại :

- Đủ rồi, Quân nhi! Hãy để mẫu thân hỏi thêm ở Liễu thiếu hiệp nào!

Nàng giận dỗi ngồi quay mặt đi. Biết ý, phụ nhân bảo :

- Tánh tình của Quân nhi rất cương cường, ta đã khổ công giáo huấn để Quân nhi có thể thuận hậu như bao nữ nhân khác vẫn vô ích. Liễu thiếu hiệp chớ trách!

Chàng ngồi ngay người lại :

- Bá mẫu dạy quá lời! Vãn bối nào dám!

Gật đầu, phụ nhân bắt đầu cất vấn :

- Những gì có liên quan đến Đinh Nhất Hải và Tử Kim mê động, ta không cần hỏi thêm nữa. Điều ta quan tâm là bản thân của chính thiếu hiệp. Thiếu hiệp ở họ Liễu?

Chàng bình thản lạ :

- Như vãn bối đã thuật lại tất cả, họ Liễu kia chỉ là do vãn bối và Tam thúc thúc tình cờ đến lưu ngụ tại Liễu gia thôn. Để che giấu thân phận, Tam thúc thúc và vãn bối phải dùng họ Liễu!

Phụ nhân không hề tỏ ý nghi ngờ như lần trước, vẫn hỏi tiếp :

- Ta hỏi là để minh bạch trình tự thôi, ta vẫn tin việc Tam thúc thúc của thiếu hiệp là Viên Tử Linh như thiếu hiệp đã nói! Thiếu hiệp nhờ lão Vương Toàn nên mới biết lệnh thúc thúc là một trong Tứ đại kiếm sĩ của Quỷ Kiếm môn?

Chàng gật đầu :

- Không sai, tuy vẫn bối vẫn muốn tìm ai khác để hỏi lại điều này!

- Thiếu hiệp bất tất phải nghi ngờ. Phích Lịch Kiếm Viên Tử Linh đích thực là một trong Tứ đại kiếm sĩ của Quỷ Kiếm môn! Và y là người đứng hàng thứ ba thật!

- Tiền bối cũng biết?

- Phải! Nhưng đừng đề cập đến việc đó vội! Thiếu hiệp có thể thi triển lại một vài kiếm chiêu do chính lệnh thúc truyền thụ không?

Chàng gật đầu :

- Tuy vẫn bối đã mất ba năm chiêm niệm và thức ngộ được loại kiếm pháp mới có từ kiếm quyết của Mộc Quan Linh và kiếm pháp của Tam thúc thúc truyền thụ, nhưng nếu cần vẫn bối vẫn có thể thi triển riêng biệt hai loại kiếm pháp này.

- Khá lắm! Thiếu hiệp cũng nói là nhờ tình cờ phát hiện bí ẩn ở Thiết Lô bầu cho nên công phu nội lực đã có được nhờ Huyết Dịch Thiên Niên Hồng Hạc?

Chàng thừa nhận :

- Đó là sự thật, bá mẫu nên tin vẫn bối!

Phụ nhân mỉm cười :

- Ta nào có nghi ngờ! Ta nhắc lại vì muốn chỉ điểm cho thiếu hiệp đôi điều về Phích Lịch kiếm!

Chàng hồ nghi :

- Bá mẫu sao biết rõ Phích Lịch kiếm để chỉ điểm?

- Ta sẽ giải thích sau. Bây giờ, thiếu hiệp hãy vận lực, chậm rãi thi triển từng chiêu một của Phích Lịch kiếm! Mọi việc lập tức sẽ minh bạch!

Bán tín bán nghi, chàng đứng lên và rút kiếm!

Phụ nhân trấn an :

- Chớ nghi ngờ, hãy làm như ta bảo!

Hít mạnh một hơi và mục đích chỉ là để nén mọi nghi vấn đang muốn được hỏi ngay cho minh bạch, chàng ngưng đọng thần sắc vận dụng ba thành chân lực và bắt đầu dồn vào thân kiếm.

Chàng chậm chậm ra chiêu như phụ nhân bảo. Kiếm khí lập tức phát ra tạo thành từng tiếng rít dễ gây khiếp đảm cho địch nhân.

Ào... Ào...

Và khi chàng thi triển tròn một chiêu, bất ngờ có tiếng động ù ù vang lên.

Bùng... bùng...

Quá đổi kinh ngạc, chàng dừng lại.

Phụ nhân với sắc mặt trầm trọng bỗng khàn khàn giọng bảo chàng :

- Phích Lịch kiếm có tất cả bảy chiêu tối hậu. Hãy thi triển ngay ba chiêu cuối cùng một lúc. Nào!

Chàng mơ hồ hiểu giữa phụ nhân và Phích Lịch kiếm phải có liên quan, có như thế thần sắc của phụ nhân mới nghiêm trọng như vậy. Không hề chần chừ, chàng lập tức tung luôn ba chiêu cuối cùng, cũng với ba thành chân lực đang dồn tụ!

Véo...

Véo...

Bung! Bung! Bung!

Vẫn có tiếng kiếm khí rú rít và vẫn có những tiếng động ù ù phát sinh. Tuy nhiên, ở tiếng động cuối cùng không hiểu sao lại bộc phát ra thành một âm thanh khá lớn, như tiếng động chạm của những loại chuông kinh.

Chàng thất kinh, không ngờ Phích Lịch kiếm của Tam thúc thúc lại có mức độ lợi hại đến vậy!

Trông thấy phụ nhân ngẩn người, Quân nhi bất ngờ kêu lên :

- Mẫu thân! Sao mẫu thân rơi lệ?

Chàng kinh ngạc đưa mắt nhìn.

Quả nhiên phụ nhân tuy đang dùng ống tay áo cố ngăn những giọt lệ tuôn trào nhưng dòng lệ vẫn theo nhau chảy! Điều đó khiến Quân nhi phải bối rối, không biết đầu đuôi nguyên do ra sao!

Cho là do Liễu Hận, nàng khê quay đầu nhìn chàng như muốn trách cứ.

Phụ nhân vội lên tiếng ngăn ngừa trước :

- Chẳng phải do thiếu hiệp đâu, Quân nhi không được hàm hồ, trách cứ vô lối!

Nàng quay lại mẫu thân :

- Vậy thì tại sao, mẫu thân?

Liễu Hận cũng hỏi :

- Phải chăng giữa bá mẫu và Phích Lịch kiếm có đoạn ân tình?

Toàn thân chấn động, phụ nhân lại òa khóc!

Lần này không nhịn được, Quân nhi thật sự mắng chàng :

- Người nói năng, phải biết giữ mồm giữ miệng. Còn một lần nữa, ta...

Phụ nhân bất ngờ kêu lên :

- Viên Tử Quân! Không được xúc phạm đến Thiếu môn chủ!

Câu nói này làm cho hai người cùng sững sốt.

Chàng nhìn đến chú mục vào Quân nhi :

- Cô nương là Viên Tử Quân?

Nàng cũng vậy, trợn mắt với chàng :

- Người là Thiếu môn chủ?

Thấy vậy, dù là lệ vẫn chan hòa nhưng phụ nhân lại phì cười :

- Xem Quân nhi kia! Đã là Thiếu môn chủ, hài tử đâu thể cứ người này người nọ đối với Thiếu môn chủ như vậy?

Viên Tử Quân lo lắng cho mẫu thân :

- Mẫu thân hết khóc rồi sao? Sự thật là thế nào?

Áu yếm nhìn Viên Tử Quân, phụ nhân bảo :

- Sự thật là, song thân của hài tử đều là môn nhân Quỷ Kiếm môn và thiếu hiệp đây chính là cốt nhục của Môn chủ. Mau hành lễ ra mắt Thiếu môn chủ đi, Quân nhi!

Nàng kinh ngạc, sau đó bĩu môi nhìn chàng :

- Hài nhi phải hành lễ với y sao? Làm gì có chuyện đó?

Phụ nhân định mắng nàng, nhưng Liễu Hận kịp ngăn lại :

- Chậm đã nào, bá mẫu! Tất cả là thế nào, vẫn bối vẫn chưa hiểu!

Phụ nhân chậm rãi nói từng tiếng :

- Điều đó có nghĩa Viên Tử Linh Phích Lịch kiếm là chuyết phu! Người mà mười năm trước, tưởng đã thiệt mạng như Quỷ Kiếm môn bị thù nhân hủy diệt!

Viên Tử Quân há hốc mồm và nhìn mà không tin vào điều mẫu thân vừa nói. Phải một lúc sau đó, nàng mới lên lời :

- Hóa ra người đã nuôi dưỡng y là phụ thân của hài nhi? Phụ thân vẫn còn sống, sao không ở chung với chúng ta. Sao phụ thân không kề cận để lo lắng và chăm sóc cho bệnh tình của mẫu thân? Sao phụ thân lại để cho một mình hài nhi phải vất vả, lại còn ngày đêm thương tưởng đến phụ thân? Tại sao? Tại sao?

Phụ nhân thở dài :

- Hài tử đừng vội trách đáng sinh thành! Đến mẫu thân còn ngờ chỉ có một mình mẫu thân là toàn mạng, có lẽ Tử Linh cũng nghĩ như vậy nên phải dồn mọi tâm huyết cho việc báo thù! Ta nghĩ, nếu phụ thân con biết mẫu tử ta vẫn còn sống, nhất định người sẽ tìm chúng ta.

Quả là điều bất ngờ với Liễu Hận, khiến chàng phải hỏi :

- Hơn bảy năm được Viên tam thúc cứu mạng, ngoài việc tam thúc là người hiếm khi mở miệng, vẫn bối không ngờ còn nặng mang mối huyết hải thâm thù!

Phụ nhân lo âu :

- Tử Linh ít nói lắm sao? Trước kia không phải như thế? Tử Linh vốn là người hào sảng luôn cười đùa! Việc thay đổi tâm tính như thế này, so với nỗi lo của ta và Quân nhi có phần nặng nề hơn.

Nhìn Viên Tử Quân, phụ nhân khuyên giải :

- Hài tử nghe rồi đấy! Chẳng phải phụ thân của hài tử ngoài mối hận diệt môn, còn vì nghĩ đến mẫu tử ta nên trở nên trầm lặng u uất đó sao? Quân nhi đừng nghĩ quấy mà mang tội bất hiếu.

Đến lúc đó, Viên Tử Quân mới chịu để che dòng lệ thấm tuôn dài :

- Phụ thân! Phụ thân đã bảy năm dài mai danh phục hận, kẻ thù vẫn không buông tha phụ thân sao? Hu... hu...

Thời gian chùng như lắng đọng, không gian cũng phát sầu vì từng tiếng nấc nghẹn của trang giai nhân vốn có tính tình cương liệt!

Phải một lúc lâu nàng mới phần nào nguôi ngoai, do phát hiện những mối ưu tư đang trĩu nặng trên gương mặt Liễu Hận!

Cũng đoán biết tâm trạng của chàng, ngay sau đó phụ nhân liền lên tiếng :

- Thiếu môn chủ chùng như muốn biết thân sinh phụ mẫu?

Chàng gật đầu :

- Đó là điều vẫn bối đang chờ đợi cho dù vẫn không thể ngờ với thân phận một Thiếu môn chủ Quỷ Kiếm môn!

Phụ nhân đáp :

- Thiếu môn chủ ở họ Đào! Và tính danh của Môn chủ là Đào Thế Kiệt!

Chàng choáng váng :

- Đào Thế Kiệt? Có thật không tam thúc mẫu?

Phụ nhân lo ngại :

- Có điều gì bất ổn sao?

Chàng qua cơn choáng váng, nhìn như nài nỉ phụ nhân :

- Câu chuyện thế nào, Tam thúc mẫu hãy nói cho diệt nhi biết? Tại sao diệt nhi lại được Tam thúc thúc cứu mang.

Phụ nhân thở dài từng chập trong suốt câu chuyện kể :

- Câu chuyện bắt đầu từ một ngày Môn chủ đưa Thiếu môn chủ đến nhà họ Viên ta. Vì cũng chính hôm đó là ngày được chọn để đính ước chuyện trăm năm của Thiếu môn chủ với Tử Quân! Hà...! Lúc đó, cũng vì lo lắng cho ngày trọng đại này, ta có đưa Tử Quân đi lễ Phật nên chậm quay lại, khi quay về, ta chỉ nhìn thấy Môn chủ với vết Độc chưởng chí mạng sắp chết đến nơi! Không thấy Tử Linh, ta vội đi tìm! Nhìn thấy ta, Môn chủ cố gượng kêu! Do Môn chủ quá mỏi mòn, lời nói rất khó nghe. Ta chỉ biết Tử Linh vì tuân lệnh phải đem Thiếu môn chủ đến sơn môn cấp bách. Chờ vượt mắt cho Môn chủ xong, ta dắt díu Tử Quân đến bản môn! Ở đó ta nào còn nhìn thấy gì ngoài một biển lửa bao phủ cả sơn môn? Phát hoảng ta chỉ biết ôm Tử Quân trong lòng chờ cho trận hỏa thiêu tàn đi. Sau đó, ta như người mất hồn, đi mà không biết nóng, cố nhìn tận mắt từng thi thể đã bị thiêu hủy. Gần trăm thi thể xấp xỉ lượng môn nhân bản môn được ta phát hiện. Như thế, ta còn nghĩ gì khác nếu không nghĩ tất cả đều bị hủy diệt, ngoài trừ ta là kẻ duy nhất toàn mạng. Chịu đựng ba ngày ba đêm dưới lớp khói mù và hơi nóng luôn ngùn ngụt, cộng thêm sự u uất ta luôn nặng mang, kết quả ta phải kiệt lực!

Ngừng một lúc, phụ nhân ai oán nhìn Tử Quân :

- Vì lo cho Tử Quân, vì muốn báo thù cho môn phái, ta cố gượng đưa Tử Quân đi!

Đi xa chừng nào tốt chừng ấy! Có nhiều lúc ta đi như kẻ mộng du! Rất cuộc, ta đến đây bằng cách nào ta không biết. Chỉ biết rằng, khi nhận ra đây là nơi có thể dung thân, ta và Tử Quân mới lưu lại! Từ đó, bệnh tật luôn đeo đẳng, ta có sống là vì Tử Quân, vì mối đại thù. Ta nào dám mơ nghĩ có một ngày ta lại nhận được tin Tử Linh, cả một ngày ta lại nhìn thấy Thiếu môn chủ không những vẫn sống mà còn có thể tìm kẻ thù phục hận.

Chàng nghe cay xè hai mắt :

- Nói vậy, diệt nhi thực là Thiếu môn chủ Quỷ Kiếm môn?

Phụ nhân quả quyết :

- Ta chín chắc như vậy! Và ta đoán rằng kẻ thù sau khi tàn sát khắp Quỷ Kiếm môn, phát hiện thiếu vắng Môn chủ và Tử Linh, y mới đến Viên gia! Ở đó, khi nghe lệnh của Môn chủ, Tử Linh mới đưa Thiếu môn chủ đến sơn môn! Và khi phát giác kẻ thù đã nhanh tay hơn, Tử Linh không còn cách nào khác, buộc phải đưa Thiếu môn chủ cao chạy xa bay! Tất cả là vì muốn giữ gìn cốt nhục của Môn chủ. Muốn chính tay Thiếu môn chủ sau này báo thù rửa hận.

Viên Tử Quân đột nhiên hỏi :

- Như vậy, phụ thân đã biết mẫu thân và hài nhi nhờ vắng mặt nên thoát chết, sau đó sao phụ thân không quay lại tìm?

Phụ nhân bảo :

- Ta hiểu hài tử đang nghĩ điều gì! Và có lẽ Tử Linh cũng phải nghĩ và đau buồn như ta vì khi quay lại chắc chắn Tử Linh cũng chỉ nhìn thấy Viên gia đang bị biển lửa bao trùm.

Viên Tử Quân thất sắc :

- Thù nhân cũng phát hỏa Viên gia?

Phụ nhân gật đầu :

- Không sai! Vì y tuyệt tình đến vậy, ta mới nghĩ đến chuyện ly hương! Nếu không phải thế, ta chưa chắc đã là người duy nhất sống sót!

Liễu Hận chột trâm giọng :

- Tam thúc mẫu chưa phải người duy nhất sống sót đâu!

28. Mơ Hồ Nhận Ra Lai Lịch Thật -là Thiếu Môn Chủ Quỷ Kiếm Môn

Phụ nhân tròn mắt :

- Thiếu môn chủ muốn ám chỉ điều gì?

Chàng cười nhẹ :

- Diệt nhi tin rằng rất có thể còn hai nhân vật nữa đã thoát khỏi thảm trạng năm xưa.

- Ai?

Chàng bảo :

- Theo tam thức mẫu, ai đã dùng Độc chương hạ thủ gia phụ?

- Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ.

Chàng gật đầu :

- Có một mỹ phụ trung niên cũng tìm Độc Ma Ảnh để phục thù! Mỹ phụ gọi tên của gia phụ là chuyết phu Đào Thế Kiệt!

- Là Môn chủ phu nhân sao?

Chàng trầm ngâm :

- Diệt nhi cũng cho đó là gia mẫu, nhưng không dám tin!

- Người đó hiện ở đâu? Thiếu môn chủ gặp mặt khi nào?

Chàng đáp :

- Chính là Cửu Ma Ma, người đã được diệt nhi đề cập khi thuật lại chuyện xảy ra trong Tử Kim mê động!

- Là người đã hai lần phế bỏ nội lực của Thiếu môn chủ, cho là dù tình cờ?

Chàng gượng cười :

- Chỉ là ngẫu nhiên thôi! Cũng có lỗi của gã Từ Kim phần nào!

- Từ Kim?

Chàng giải thích :

- Do diệt nhi chưa kể tất cả! Gã Từ Kim là người diệt nhi vô tình gặp tại Vô Mộc Giác, trước lúc Vô Lâm Kiếm Hội khai diễn!

- Gã này... sư thừa như thế nào, Thiếu môn chủ biết chăng?

Chàng lắc đầu :

- Tuy chưa biết nhưng diệt nhi nghi ngờ rằng gã có quan hệ mật thiết với Đinh Nhất Hải!

- Điều gì khiến Thiếu môn chủ nghĩ như vậy?

Chàng đáp :

- Ở Vô Mộc Giác gã luôn tán dương Đinh Nhất Hải! Sau đó, tại Luận Kiếm quán, gã luôn xuất hiện kề cận với lão họ Đinh. Sau này, nếu có gặp lại, diệt nhi phải cẩn trọng với gã.

Túm tùm cười, phụ nhân bảo :

- Thiếu môn chủ nói rất phải! Cần phải cảnh giác gã Từ Kim này! Không khéo gã sẽ mê hoặc Thiếu môn chủ!

Viên Tử Quân chợt hỏi :

- Có phải gã là người bị Đoàn Vi Lịch gọi là ái nam ái nữ?

Chàng gật đầu :

- Chính y! Nhưng tại hạ không thấy y như vậy!

Viên Tử Quân mỉm cười :

- Vậy người... à quên, Thiếu môn chủ nhận định y là thế nào?

Chàng cau mặt :

- Có nghĩ khí tuy thủ đoạn không được hay cho lắm!

- Sao lại không được hay?

Chàng cười thành tiếng :

- Một là y lo cho tại hạ, sau đó y nhân lúc tại hạ tuy có lối xuất kiếm bất phàm nhưng khiếm khuyết về nội lực, y lại được dịp hạ thủ hết tên này đến tên khác, khiến bọn Ngũ Kỳ giáo phải một phen kinh tâm táng đởm.

Viên Tử Quân nhăn nhó :

- Y có thù oán với Ngũ Kỳ giáo sao?

Chàng đáp :

- Rất có thể.

- Hừ! Nhỡ y vì một động cơ nào khác phải ra tay thì sao?

Chàng âm ừ cho qua chuyện :

- Cũng có thể! Do đó, tại hạ mới nói thủ đoạn của y không được hay cho lắm!

Biết chàng không muốn nhắc đến gã Từ Kim nữa, phụ nhân nọ chợt hỏi xen vào :

- Thiếu môn chủ định khi nào tìm Cửu Ma Ma để phân định hư thực?

Chàng thở dài :

- Diệt nhi giờ đang lo, không biết họ có thoát được Từ Kim mê động hay không?

Viên Tử Quân lên tiếng :

- Lần vừa rồi vào Từ Kim mê động, chúng ta nào nhìn thấy họ?

Chàng giải thích :

- Đó là do chúng ta đi theo họa đồ! Không gặp họ chưa phải họ đã thoát! Rất có thể họ bị lạc lối giữa muôn nẻo Mê động!

Thoáng lo ngại, phụ nhân bảo :

- Có lẽ lúc này quần hùng và bọn Thánh Kỳ giáo bỏ đi đã lâu! Thiếu môn chủ nên quay lại đó, để nếu cần giải thoát bọn họ!

Chàng gật đầu :

- Tam thúc mẫu nói phải lắm. Diệt nhi đi và sẽ quay lại!

Phụ nhân gật đầu :

- Thiếu môn chủ yên tâm! Ta sẽ bảo Tử Quân lưu lại, không cần theo Thiếu môn chủ làm gì cho quần chân!

Thầm cảm kích vì Tam thúc mẫu vừa thoát nghe đã hiểu ẩn ý của chàng.

Tuy nhiên Liễu Hận phải thật sự lo ngại vì nghe Viên Tử Quân cất tiếng :

- Chạm đã!

Chàng vội bảo :

- Tử Kim mê động cô nương đã vào và đã biết, không phải là chỗ...

Nàng ngoa ngoắt :

- Ta nào muốn theo chân, Thiếu môn chủ chớ hiểu lầm!

Chàng ngạc nhiên :

- Vậy cô nương gọi tại hạ là có ý gì?

Nàng bĩu môi :

- Thiếu môn chủ nói rất có thể còn những hai nhân vật thoát được đại nạn diệt môn năm xưa. Cửu Ma Ma là một, thế còn nhân vật thứ hai là ai?

Chàng vỡ lẽ :

- Hóa ra tại hạ hiểu lầm ý của cô nương. Nhân vật thứ hai là...

Chàng đột ngột thay đổi ý định :

- Quay quanh nhân vật này, tại hạ có nhiều nghi vấn cần phải chờ lệnh đường chỉ giáo! Hãy đợi khi tại hạ quay về sẽ nói!

Nàng cười nhạt :

- Vị tất Thiếu môn chủ quay về ngay, ta đợi thế nào được!

Vị phụ nhân thoáng sợ hãi :

- Quân nhi! Lời nói này có hàm ý gì?

Nàng nhoẻn cười với mẫu thân :

- Mẫu thân bất tất phải lo ngại! Hải nhi không hề có ý nói Thiếu môn chủ sẽ gặp chuyện chẳng lành. Vả lại, nếu có đi chẳng nữa, thân thủ của Thiếu môn chủ hiện giờ kể như đã vào hàng thượng thặng, nội lực kinh nhân, lối xuất kiếm bất phạm. Trên đời này còn có ai là đối thủ của Thiếu môn chủ?

Chàng cười gượng :

- Cô nương nói chi những lời quá đáng! Tại hạ nào dám nghĩ đến chuyện không có đối thủ?

Phụ nhân nghi hoặc :

- Vậy lời nói đó của Quân nhi thật sự muốn ám chỉ điều gì?

Nàng gằn như là cay đắng khi lên tiếng giải thích :

- Gặp lại Cửu Ma Ma, mười phần đến chín là cảnh mẫu tử trùng phùng! Thiếu môn chủ dễ gì còn nhớ đến chúng ta đang chờ đợi! Vả lại...

Chàng phì cười :

- Tại hạ...

Nàng xua tay :

- Ta chưa nói hết đâu! Bên cạnh Cửu Ma Ma còn nhị vị cô nương nguyệt thẹn hoa nhường! Với những gì Thiếu môn chủ kể lại, ân tình của hai nàng đối với Thiếu môn chủ chẳng phải đơn thuần là tình bằng hữu. Gặp lại Thiếu môn chủ, hai nàng dễ gì buông tha, để Thiếu môn chủ rời xa họ?

Vị phụ nhân sững sốt, nhìn chăm chú vào Viên Tử Quân, khiến nàng phải ngưng ngậm lúng túng :

- Mẫu thân sao lại nhìn hải nhi?

Cố giấu tiếng thở dài, vị phụ nhân chống chế :

- Không! Ta chỉ nghĩ đến quá khứ thôi!

Liều Hận mơ hồ đoán được điều gì Viên Tử Quân đang nói đến :

- Cô nương yên tâm! Nếu có gặp lại bọn họ, tại hạ nhất định đưa tất cả cùng đến đây! Rất có thể giữa Cửu Ma Ma và lệnh đường cần phải hàn huyên nhiều.

Nàng lại cười nhạt :

- Chỉ là có thể và chưa phải chắc chắn! Để đề phòng, chuyện vạn nhất, hay hơn hết Thiếu môn chủ nên đề cập qua nhân vật thứ hai đó ngay bây giờ.

Vị phụ nhân không hiểu sao cũng nói :

- Có khi Quân nhi nói cũng đúng! Từ lúc Quân nhi vô tình tìm được Linh Chi thảo, sau đó tuy bị bọn đệ tử của lão Đình Nhất Hải vì lòng tham muốn chiếm đoạt lại, nhưng có Thiếu môn chủ tiếp tay nên ta vẫn có được được thần trân quý. Hiện nay ta đã hồi phục được chín phần, rất có thể sau đây ta và Quân nhi phải lo nghĩ đến chuyện báo thù.

Vì thế, ta nghĩ, Thiếu môn chủ có thể chậm lại một lúc, nói về nhân vật thứ hai kia cho ta biết.

Chàng đành nói :

- Tiểu diệt nhất định sẽ quay lại! Tuy vậy nếu tam thúc mẫu muốn biết ngay bây giờ, câu chuyện là thế này...

Chàng vẫn tắt thuật qua câu chuyện bí ẩn của lão Đình Nhất Hải có liên quan đến nhân vật có diện mạo bị lửa thiêu hủy, hiện lưu ngụ phần dưới Luận Kiếm quán, ở một nơi gọi là Thanh động.

Vừa nghe xong, Quân nhi bật kêu :

- Bên dưới Luận Kiếm quán thật sự có những gian thạch thất bí ẩn?

Chàng gật đầu :

- Có tất cả là năm gian! Tại hạ đến chỉ có hai và một trong hai tại hạ đã biết được lai lịch.

Vị phụ nhân cướp lời :

- Đó là Hỏa Long Đô Pháp Diệt Mạc, trước đây Thiếu môn chủ đã đề cập?

Chàng gật đầu :

- Tiểu diệt nghi vấn nhiều về nhân vật thứ nhất do nhân vật đó có diện mạo bị lửa thiêu hủy! Biết đâu đó cũng là người của bốn môn năm xưa đã thoát khỏi biển lửa.

Viên Tử Quân nhanh nhẩu :

- Được! Ta sẽ lưu ý đến nhân vật này! Và có thể từ đó, chúng ta sẽ biết rõ những gì đã xảy ra ở Quỷ Kiếm môn năm xưa!

Chàng trầm giọng :

- Tâm cơ của lão họ Đình không phải dễ đối phó, cô nương tốt hơn hết đừng vội manh động.

Nàng tủm tủm cười :

- Đương nhiên rồi! Thiếu môn chủ chớ quá lo!

Chàng lại căn dặn :

- Tại hạ sẽ quay lại ngay, nhất định không sai lời. Bảo trọng!

Vút!

29. Vì Lòng Nhân Lọt Vào Gian Kế -giữa Kiếm Trận Mẫu Tử Tương Phùng

Những gì chàng và mẫu tử Viên Tử Quân đoán chỉ đúng có một nửa!

Đó là Thánh Kỳ giáo và một số nhân vật khác đã rời bỏ Tử Kim mê động.

Số còn lại do nhiều nguyên nhân thầm kín đã tự ý đi vào Tử Kim mê động.

Trong lúc Liễu Hận dựa vào họa đồ có khắc trên Thiết Lô bầu, đi khắp nơi trong muôn ngàn nẻo Mê động để tìm Cửu Ma Ma và Xuân Mai, Hạ Lan, chàng lần lượt phát hiện từng người trong bọn nhân vật vô lâm!

Tất cả đều bị lạc lối và đương nhiên bị ngấm Bách Nhật Mê Hương mê man!

Chàng lần lượt đưa họ ra, cứu tỉnh họ nhờ vào giải dược, bằng cách cho nước vào Thiết Lô bầu đủ nửa canh giờ!

Cùng với họ là Cửu Ma Ma, Xuân Mai và Hạ Lan cũng chung tình trạng!

Trong khi chờ mọi người lai tỉnh, chàng đi vào Tử Kim mê động một lần nữa.

Khi đã tin chắc không còn ai ở trong Mê động, chàng quay ra.

Nhìn thấy nụ cười thật khó diễn tả đang đọng trên đôi môi Cổ Vấn, chàng chợt cảnh giác.

Cổ Vấn đang ngồi ngay bên cạnh Cửu Ma Ma, Chương môn Hoa Sơn phái và Nga My phái thì ngồi gần Xuân Mai với Hạ Lan.

Trong bốn vị Chương môn nhân có bốn kiếm phái: Nga My, Hoa Sơn, Võ Đang và Côn Luân, ngoài ba nhân vật vừa kể đang ngồi trơ như phỗng để nhìn chàng, nhân vật cuối cùng là Chương môn nhân Võ Đang phái vừa phát hiện chàng quay lại lập tức lên tiếng :

- Vô lượng thọ Phật! Liễu thiếu hiệp có thể cho bản đạo xem qua Tử Kim bài?

Chàng càng thêm nghi ngờ :

- Đạo trưởng muốn vào Tử Kim mê động một lần nữa ư?

Vị đạo trưởng khẽ chớp mắt :

- Bản đạo và tam vị đây do muốn tìm kiếm tung tích của một vài vị tiên bối đã thất tung trong này nên vừa rời mới mạo hiểm! Giả như bản đạo có Tử Kim bài và còn có chút giải dược để đề phòng Mê hương, khi nãy đâu phải để phiền đến thiếu hiệp?

Chàng cười nhẹ :

- Thiếu Lâm phái, Không Động phái, có lẽ đi vào như chư vị, do họ thật sự có những vị tiên nhân bị thất tung! Sao họ không vào?

Vị đạo nhân điểm một nụ cười khinh thị :

- Thiếu Lâm chỉ thất tung người, không hề bị thất lạc tuyệt kỹ. Không Động phái giờ đã biết tuyệt kỹ Toái Bia chưởng rơi vào tay ai! Cả hai không cần vào, và thật ra họ không dám mạo hiểm.

Chàng thật sự lo ngại vì cho đến giờ vẫn chưa nghe Cửu Ma Ma, Xuân Mai và Hạ Lan lên tiếng.

Họ đã tỉnh và chỉ ngồi yên nhìn chàng bằng ánh mắt cực kỳ khác lạ!

Nghi ngờ họ đang bị khống chế, chàng dè dặt từng lời nói :

- Thế còn Thiên Di Thần Kiếm, Đồng tiền bối và Tri lão trang chủ, họ không quan tâm đến những bí ẩn của Tử Kim mê động sao?

Vị đạo nhân vẫn là người duy nhất cùng chàng đối thoại :

- Vô lượng thọ Phật! Mỗi người có mỗi chí hướng riêng! Bọn họ, hoặc giả có những toan tính thầm kín của riêng họ. Bản đạo không quan tâm và cũng chẳng cần quan tâm.

Khẩu ngữ của vị đạo nhân càng lúc càng có phần quyết liệt.

Tin chắc Cửu Ma Ma và Xuân Mai, Hạ Lan thật sự bị khống chế, chàng chậm rãi đưa ra Thiết Lô bầu :

- Đạo trưởng nói cũng phải! Mỗi người có mỗi chí hướng riêng! Tử Kim bài này đối với tại hạ kể như vô dụng. Nếu đạo trưởng cần, tại hạ nguyện giao lại!

Dù đang nói với vị đạo trưởng, nhưng chàng vẫn thấy ánh mắt thất vọng của Cửu Ma Ma!

Cả Xuân Mai và Hạ Lan cũng nhìn chàng bằng ánh mắt như vậy, điều đó khiến chàng phải hoang mang, không hiểu họ muốn ám thị điều gì!

Nhưng tất cả đều trở nên minh bạch ngay khi chàng dứt lời.

Vị đạo nhân cười lạnh :

- Thiếu hiệp hãy đặt Tử Kim bài xuống cạnh chân và lùi lại khoảng hai trượng!

Chàng biến sắc :

- Đạo trưởng lo sợ điều gì?

- Chỉ là đề phòng vạn nhất thôi! Vả lại, bản đạo hy vọng thiếu hiệp sẽ vì sự an nguy của ba nhân vật này, đừng khích nộ bản đạo!

Chàng bàng hoàng :

- Đạo trưởng uy hiếp tại hạ?

Cổ Vấn đến lúc này mới mở miệng.

Y cười ngạo nghễ :

- Người quá tự phụ và đánh giá bọn ta thấp thế sao? Đó không phải uy hiếp mà là mệnh lệnh! Người nên tuân theo thì hơn. Ha... ha... ha...

Chàng chợt phát tác, vị đạo nhân Võ Đang phái bồng quát lớn :

- Người đừng nên chần chờ nữa. Bằng không tội của người cùng một lúc có quan hệ mật thiết với Ngũ Kỳ giáo và Quỷ Kiếm môn đều là bồng môn tà giáo, đủ cho ta phân thân người thành trăm nghìn mảnh vụn một Chàng động tâm :

- Thế nào là có liên quan đến Ngũ Kỳ giáo và Quỷ Kiếm môn?

Cổ Vấn lần thứ hai bật cười :

- Ha... ha... ha...! Người muốn che mắt bọn ta không được đâu! Bọn tà giáo ở Tây Vực chẳng đã nói người có liên quan đến Ngũ Kỳ giáo đó sao? Còn Quỷ Kiếm môn thì, ha... ha...

Chàng rùng mình kinh hãi vì một ý nghĩ chợt đến :

- Thì thế nào?

Cổ Vấn thôi cười. Thay vào đó, y rít lên ác độc :

- Sự quen biết giữa người và mục tiệp nhân, muội tử của gã thất phu Môn chủ Quỷ Kiếm môn đã nói lên sự liên quan đó!

Chàng như bị chấn động :

- Ai là Môn chủ phu nhân Quỷ Kiếm môn?

Chàng vừa dứt lời liền nhìn thấy toàn thân Cửu Ma Ma bồng ưỡn ra phía trước!

Đồng thời có tiếng nói gay gắt của Cổ Vấn :

- Còn ai nữa ngoài mục này!

Thừa biết Cửu Ma Ma có động thái đó là do Cổ Vấn gây ra, có thể bằng đầu kiếm thịch vào lưng hoặc bằng việc nhá kính vào trọng huyết, chàng cố giữ thật trấn tĩnh :

- Chư vị không quá vô đoán đấy chứ? Tại hạ làm sao có quan hệ với Quỷ Kiếm môn?

Vị đạo nhân gầm lên :

- Quan hệ hay không, điều đó ngay lúc này là không cần thiết! Nếu người không để lại Tử Kim bài và lùi xa hai trượng, bọn họ chắc chắn sẽ mất mạng.

Đó là mẫu thân chàng, tuy chưa có dịp tỏ lộ nhưng mười phần đã chắc đủ mười, chàng nào dám trái lệnh!

Đặt Thiết Lô bầu xuống, chàng lùi lại đủ hai trượng!

Thản nhiên thu nhặt Tử Kim bài, vị đạo nhân cười thành tiếng :

- Người còn bảo người không có quan hệ đến Quỷ Kiếm môn nữa thôi? Ha... ha...

ha...

Vỡ lẽ, chàng hiểu hành vi vừa rồi của chàng vô hình chung tự thú nhận giữa chàng và Quỷ Kiếm môn thật sự có liên quan.

Nếu không phải thế, chàng đâu vì lo lắng cho sự an nguy của phu nhân Môn chủ Quỷ Kiếm môn để chấp thuận bị uy hiếp!

Biết đã sơ suất do kém tâm cơ hơn bọn họ, đều là những nhân vật xảo trá quỷ quyệt, chàng cố ý bật cười :

- Tại hạ chỉ dùng một vật đã vô dụng đối với tại hạ để đổi lấy sự an nguy của ba nhân vật vô tội! Chư vị lại nhân đó suy diễn theo ý của chư vị hành vi thật đáng nực cười! Ha... ha... ha...

Cổ Vấn quát mắt :

- Người cả quyết người không có liên quan đến Quỷ Kiếm môn?

Chàng ung dung :

- Tin hay không tin tùy chư vị! Lời của tại hạ đến đây là hết! Cáo từ!

Chàng quay người bước đi, cố ý không để lộ bản thân công lực!

Và chàng cũng cố gắng tự kìm hãm, không để lộ xúc cảm cho dù tai đang nghe lời uy hiếp của Cổ Vấn :

- Đứng lại! Người còn đi nữa, chớ trách ta lập tức hạ thủ mệnh nhân này!

Chàng vẫn bước đi với toàn thân công lực được vận dụng đủ đầy vào song thủ!

Chàng len lén giấu tiếng thở phào khi nghe ở phía sau có tiếng lẩm bẩm của vị đạo nhân :

- Không lẽ tiểu tử thật sự không liên quan đến Quỷ Kiếm môn?

Chàng bước đi nhanh hơn, hy vọng kịp quay lại theo hướng khác!

Bất đồ, có tiếng vị đạo nhân quát :

- Ai?

Ầm!

Choang! Choang!

Chàng lập tức quay lại và hoang mang trước một diễn biến hoàn toàn ngoài dự liệu.

Thiếu giáo chủ Thánh Kỳ giáo đang ung dung nhặt lấy Tử Kim bài Thiết Lô bầu.

Trong khi đó, vị đạo nhân Võ Đang phái vừa nhìn vào thanh kiếm đã bị đoạn gãy vừa tái nhợt thần sắc.

Sự biến phát sinh khiến Cổ Vấn phải bật kêu lên :

- Phan Vỹ, Vũ Bân! Nhị vị mau liền tay cùng Cổ mỗ, đoạt lại Tử Kim bài.

Lập tức hai nhân vật là Chưởng môn của nhị phái Nga My và Hoa Sơn động thân lao ra, cùng với Cổ Vấn vây kín gã Thiếu giáo chủ Thánh Kỳ giáo.

Không bỏ lỡ cơ hội, chàng thần tốc chớp động thân hình, lao đến chỗ Cửu Ma Ma và hai nàng Xuân Mai, Hạ Lan!

Giải khai huyết đạo cho họ, chàng khê dặn :

- Mau theo tại hạ nào!

Vừa dứt lời, Liễu Hận chợt động tâm khi nghe gã Thiếu giáo chủ bất ngờ buông ra một tràng cười thật đắc ý :

- Ha... ha... ha...! Không những người, tiểu tử họ Liễu kia, mà tất cả mọi người đương diện đừng mong chạy thoát!

Vút! Vút!

Bọn Thánh Kỳ giáo nhanh chóng xuất hiện, vây kín tất cả!

Chàng không ngờ bọn chúng giả vờ bỏ đi và sau đó âm thầm quay trở lại!

Động nộ, chàng nâng cao thanh kiếm :

- Kẻ nào ngăn cản ta, kẻ đó phải chết!

Để khai lộ, chàng động thân đi trước.

Vút!

Không dám chậm trễ, gã Thiếu giáo chủ quát thật to :

- Lập kiếm trận! Phải bắt giữ cho bằng được tiểu tử!

Đồng thời, gã còn loang kiếm động thủ với bọn Cổ Vấn ba người.

- Xem chiêu!

Véo...

Kiểm pháp Côn Luân liền được Cổ Vấn thi triển :

- Bọn tà giáo khốn kiếp! Đờ!

Véo...

Nổi tiếc Tử Kim bài chưa kịp vào tay đã bị chiếm đoạt, hai vị Chưởng môn của hai phái Nga My và Hoa Sơn là Phan Vỹ, Vũ Bán cũng tận lực sở học!

- Bọn ác ma đáng chết! Xem kiếm!

- Ngoại bang, tà đạo! Đờ này!

Véo... Véo...

Véo...

Trong khi đó, ngay khi nghe lệnh bọn giáo đồ Thánh Kỳ giáo hai mươi tám tên đều nhất loạt vung kiếm, lập thành một kiếm trận thập phần kỳ quái vây hãm phe Liễu Hận bốn người.

Cửu Ma Ma, Xuân Mai và Hạ Lan sau một lúc bị chế trụ huyết đạo đến bây giờ dù được giải khai nhưng khí huyết chưa thật sự lưu thông!

Họ chỉ trông chờ vào mỗi một mình Liễu Hận.

Đối với chàng, giao đấu với một kiếm trận, điều lợi hại thế nào chàng đã biết qua lần động thủ với Ngũ Hành kiếm trận ở Thánh địa Ngũ Kỳ giáo.

Và lần này do kiếm trận không chỉ có năm người, đến hai mươi tám người cùng lập trận, chàng thật sự lo ngại.

Cửu Ma Ma khẽ chép miệng :

- Đây là Nhị Thập Bát Tú trận! Muốn chi trì sinh mạng còn khó, nói gì đến việc thoát thân! Phải chi tiểu tử ngươi được bọn ta tiếp trợ chân lực thì hay quá!

Chàng động tâm :

- Tiền bối nghĩ được cách phá trận?

Cửu Ma Ma bảo :

- Chỉ là để chi trì chờ dịp may thôi! Và nên dùng chưởng, tránh việc tiếp cận.

Chàng dậm tiếc rẻ!

Phục Hận chưởng tam chiêu cho đến giờ chàng vẫn chưa có dịp luyện! Đối với chàng, công phu sở học có ở Thiết Lô bầu chỉ là những phần kinh văn tuy thông thuộc nhưng chưa đủ để thi triển thành chiêu thức.

Khi đó, áp lực của Nhị Thập Bát Tú trận cũng đến lúc đổ dồn vào giữa. Chàng kinh hoàng đành vẩy loạn một kiếm kinh.

- Lui lại nào!

Véo...

Ầm!

Cửu Ma Ma cảnh báo không sai, dùng kiếm để tiếp cận kiếm trận là điều thất sách!

Vì tuy một kiếm kinh vừa rồi của chàng có làm cho áp lực có phần suy giảm nhưng lại tạo điều kiện cho kiếm khí phát sinh từ kiếm trận có dịp văng tung tóe khắp nơi.

Véo...

Véo...

Và có một vài tia kiếm khí vô tình lao sượt qua Liễu Hận.

Soạt!

Phát hiện y phục của chàng vừa bị tia kiếm khí đoạn mất một mẫu và cũng nhận ra chàng có nội lực, Cửu Ma Ma bật kêu :

- Hãy dùng chưởng! Bằng không phát xạ kiếm kinh càng xa càng tốt! Chớ để kiếm khí phát sinh!

Động tâm, Liễu Hận bất ngờ tiến nhanh về phía trước, liềm linh phát xạ một kiếm chiêu với tận lực hỏa hầu!

- Xem chiêu!

Véo...

U... U...

Bùng... Bùng... Bùng...

Tiếng chấn động tự thân chiêu kiếm liền phát sinh xô dạt áp lực của kiếm trận tỏa ra ngoài!

Một kết quả thật bất ngờ khiến chàng phần khích :

- Hay lắm! Hãy xem một kiếm nữa!

Véo...

U... u... u...

Bùng... Bùng... Bùng...

Áp lực liền giảm đến mức tối thiểu, đủ cho Cửu Ma Ma, Xuân Mai và Hạ Lan có cơ hội điều nguyên, khôi phục chân lực.

Và tiếng thét của Cửu Ma Ma liền vang lên với trung khí đầy đầy.

- Phân ra thành tứ trụ, bốn mặt cùng giáp công! Đánh!

Vù...

Xuân Mai và Hạ Lan kịp làm theo, cùng hất kinh về hai phía tả hữu.

- Đỡ!

- Xem chưởng!

Vù...

Ào... Ào...

Chàng thêm tự tin vung kiếm :

- Đỡ kiếm!

Véo...

U... U... U...

Bùng... Bùng... Bùng...

Đáp pháp lập tứ trụ của Cửu Ma Ma tuy không thể phá trận nhưng để chi trì tạm cục diện lại thừa năng lực!

Nhẹ nhõm phần nào, Cửu Ma Ma đột ngột lên tiếng :

- Tiểu tử! Phích Lịch kiếm của ngươi do ai truyền thụ?

Chàng nghe gai khắp người.

Và chàng cũng không nghĩ ở giữa một trận chiến như thế này, thập phần hung hiểm, chàng và người có thể là mẫu thân lại giải bày tâm sự.

Một thoáng chần chừ của chàng đủ cho Xuân Mai lên tiếng :

- Cửu Ma Ma bảo sao? Kiếm pháp vừa rồi của Liễu huynh là Phích Lịch kiếm à?

Chàng qua cơn bất định, nhẹ nhàng lên tiếng thừa nhận :

- Không sai! Đó chính là Phích Lịch kiếm!

Và chàng hỏi luôn :

- Tiền bối sao lại nhận ra Phích Lịch kiếm?

Cửu Ma Ma có phần dao động :

- Ngươi phải nói trước, tiểu tử! Viên Tử Linh có quan hệ thế nào với ngươi?

Chàng chưa kịp đáp, ở bên kia có tiếng hô hoán của Cổ Vấn vang lên khẩn cấp :

- Kiếm của y là bảo kiếm! Chớ để y đắc thủ nhờ lợi khí thần vật! Hãy dùng kế gương đồng kích tây! Đánh!

Biết bọn Chưởng môn nhân của bốn kiếm phái đang khốn đốn vất vả vì Ngũ Hành bảo kiếm của gã Thiểu giáo chủ Thánh Kỳ giáo, sẽ không lưu tâm đến chuyện xảy ra bên này, Liễu Hận yên tâm khi thố lộ với Cửu Ma Ma :

- Vãn bối vẫn gọi Viên Tử Linh là Tam thúc thúc! Và từ khi lên bảy, vãn bối luôn được Tam thúc thúc cưu mang!

Cửu Ma Ma chột bàng hoàng, quay người như muốn nhìn kỹ diện mạo của chàng.

Bất ngờ có tiếng Hạ Lan hô hoán :

- Cửu Ma Ma cẩn trọng!

Thất kinh, chàng vội quay lại, lo lắng quan sát sự biến đang xảy đến cho Cửu Ma Ma!

Nhị Thập Bát Tú trận từ khi vấp phải đấu pháp tứ trụ vẫn chưa có cách nào tạo khó khăn cho phe Liễu Hận.

Chỉ một sát na sơ thất của Cửu Ma Ma, hàng loạt những tia kiếm khí bất ngờ dồn cả vào phương vị đó.

Nhận ra sự hung hiểm, Liễu Hận bỗng dịch đổi phương vị, chuyển chỗ cho Cửu Ma Ma!

Chàng tự nhận trách nhiệm đương đầu và hóa giải những tia kiếm khí lợi hại đó!

Chàng xuất kiếm thật thần tốc!

- Lui nào!

Véo...

Cạch!

Véo...! Cạch!

Bùng... Bùng...

Ý trượng vào bảo kiếm, Liễu Hận thần tốc xuất chiêu, đoạn gãy ba thanh kiếm của đối phương, sau đó, với nguy hiểm vừa suy giảm, chàng vội vận dụng Phích Lịch kiếm, đẩy áp lực của kiếm trận trở lại nguyên vị!

Thoát nguy, chàng thở phào :

- Tiền bối không sao chứ?

Cửu Ma Ma lấp bắp :

- Ta... à... à... Ta không sao! Chỉ có điều sao người ở họ Liễu?

Chàng chỉ chờ đợi điều này nên vội giải thích :

- Cũng như Tam thúc thúc, do cần phải ẩn danh và do đang lưu ngụ tại Liễu gia thôn, văn bối và Tam thúc thúc đều lấy họ Liễu.

Vừa tiếp tục chi trì cục diện, Cửu Ma Ma vừa cất vấn chàng :

- Nếu đó chỉ là giả danh, thật danh của người là gì?

Chàng đáp :

- Văn bối chỉ biết như thế thôi! Còn lai lịch như thế nào, do Tam thúc thúc chưa kịp nói đã chế, văn bối không biết!

Cửu Ma Ma kêu thành tiếng :

- Người được Viên Tử Linh cứu mang từ khi lên bảy ư? Người không lầm chứ?

Chàng hé dẫn sự thật :

- Văn bối không những nhớ không lầm mà khi được Viên tam thúc truyền thụ Phích Lịch kiếm, người còn dặn văn bối phải báo cừu rửa hận!

- Cừu gì hận gì?

Chàng nghiêng rằng :

- Là mối phụ thù!

- Ai là thù nhân?

- Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ.

Nghe đến đây, Cửu Ma Ma bất giác khựng người, quên rằng còn đang bị Nhị Thập Bát Tú trận của bọn Thánh Kỳ giáo vây hãm!

Chưa kịp phát ra bất kỳ thanh âm nào, bên tai Cửu Ma Ma nghe tiếng Xuân Mai và Hạ Lan thất thanh :

- Cửu Ma Ma sao lại thế?

- Có gì không ổn sao, Cửu Ma Ma? Hãy cẩn trọng!

Lần thứ hai cảm thấy sự nguy hiểm đang uy hiếp Cửu Ma Ma, Liễu Hận hồi hải vội quay sang ứng cứu.

Chàng chỉ kịp thấy từ khước mắt của Cửu Ma Ma chợt ràn rụa những giọt lệ dâng tràn thì áp lực của kiếm trận bất ngờ tăng cao, khiến không khí ngột ngạt khó tả!

Chàng vội vàng vẫy mạnh hữu kiếm, với tiếng quát động nộ :

- Phích Lịch kiếm! Đỡ!

Ừ... Ừ...

Bùng... Bùng...

Tiếng quát của chàng và hàng loạt nhiều tiếng chấn kinh vang lên làm cho Cửu Ma Ma bừng tỉnh.

Lập tức Cửu Ma Ma gào lên bằng âm thanh xuất phát từ chân tâm :

- Tiểu Đào! Hải tử chính là Tiểu Đào của ta! Ta là thân mẫu của hải tử đây!

Với quá nhiều những tiếng kêu khác thường ở bên này trận, lẽ đương nhiên những nhân vật ở bên kia cũng nghe thấy!

Cổ Vấn buột miệng kêu :

- Phích Lịch kiếm? Liễu tiểu tử biết Phích Lịch kiếm?

Vị đạo nhân thì kêu :

- Y là cốt nhục của họ Đào! Đào Thế Kiệt vẫn còn hậu nhân? Quỷ Kiếm môn vẫn còn người kế tục?

Sự hoảng loạn qua hai tiếng kêu của hai nhân vật này khiến Cửu Ma Ma nghi ngờ :

- Ngày bốn môn bị hủy diệt ngoài Độc Ma Ảnh còn có khá nhiều kẻ che kín chân diện, tất cả bọn chúng đều muốn chiếm đoạt tam thức tuyệt kỹ của bốn môn! Phải chăng cũng có tứ kiếm phái?

Chàng nghe thế động tâm :

- Bọn họ luôn xem Quỷ Kiếm môn và Ngũ Kỳ giáo là bàng môn, là tà giáo! Rất có thể bọn họ cũng có phần.

Cửu Ma Ma chợt cao giọng :

- Người duy nhất biết rõ sự thật chỉ có Đại kiếm sĩ bốn môn Trang Vô Nhận! Hải tử cần phải tìm cho được y!

Chàng kinh ngạc :

- Còn có một nhân vật rất khả nghi đang bị lão Đinh Nhất Hải lưu giữ mười năm qua! Phải chăng đó chính là Đại kiếm sĩ Trang Vô Nhận?

Có tiếng Cổ Vấn hỏi vọng qua :

- Người vừa bảo gì, tiểu tử? Đinh Nhất Hải có lưu giữ người ư? Thật không?

Chàng cười lạt :

- Thật hay không, lão hỏi làm gì? Chẳng phải lão cho đến lúc này vẫn tin tưởng vào lão họ Đinh sao?

Cửu Ma Ma ngờ vực :

- Chuyện là thế nào, hải tử?

Chàng bèn nói qua năm gian thạch thất bí ẩn được xây cất ngầm ở phía dưới Luạn Kiếm quán!

Nghe xong Cửu Ma Ma chột lẩm bẩm :

- Ta vẫn luôn nghĩ tốt cho lão! Lão làm như thế là có ẩn ý gì?

Chàng nghi hoặc :

- Thế là thế nào?

Cửu Ma Ma thở dài :

- Chuyết phu Đào Thế Kiệt nếu có thâm tình trọng hậu với ai nhất thì kẻ đó chính là Ngũ Tuyệt Kiếm Luân Hồi Đinh Nhất Hải! Nếu Trang Vô Nhận bị lão ta lưu giữ, không cho lộ diện, chắc chắn có ẩn tình.

Chính lúc đó, bọn Cổ Vấn bất ngờ kêu lên vang động :

- Khó thể chế ngự bảo kiếm! Chúng ta nên chờ dịp khác thì hơn!

Vị đạo nhân phụ họa :

- Không sai! Ngày dài tháng rộng, chúng ta lo gì không có cơ hội! Đi thôi!

Như không muốn tạo hiềm khích nhiều thêm nữa với các võ phái, gã Thiếu giáo chủ Thánh Kỳ giáo nhân bọn họ muốn bỏ đi cố ý lơ tay phần nào.

Cách bỏ đi vội vã của họ, cho dù chưa đoạt lại Tử Kim bài và bỏ đi ngay sau khi biết những gian thạch thất ngầm của Đinh Nhất Hải, khiến Liễu Hận ngạc nhiên!

Chàng tin chắc ở họ đang có những bí ẩn và rất có thể đó là những bí ẩn liên quan đến Quỷ Kiếm môn.

Chỉ tiếc rằng chàng chưa có cách nào phá giải kiếm trận Nhị Thập Bát Tú của bọn Thánh Kỳ giáo nên đành thất vọng nhìn họ bỏ đi!

Không còn đối thủ, gã Thiếu giáo chủ chột bật cười...

30. Thuận Thánh Kỳ Mẫu Tử Chia Ly -chợt Phát Hiện Liên Minh Ngũ Kiếm

- Ha... ha... ha...! Ta phải gọi người như thế nào cho đúng đây? Là giáo đồ Ngũ Kỳ giáo hay Thiếu môn chủ Quỷ Kiếm môn?

Chàng kinh tâm lo sợ khi nghĩ Nhị Thập Bát Tú trận sắp có thêm bảo kiếm Ngũ Hành, chàng vội lên tiếng :

- Chẳng phải ta sợ người! Nhưng kỳ thực ta không hề có liên quan gì đến Ngũ Kỳ giáo!

Gã đắc ý nhìn bọn Liễu Hận đang cố chi trì cục diện, giữ cho Nhị Thập Bát Tú trận không cướp đi sinh mạng :

- Ta cũng tin như vậy nên chưa phát động kiếm trận đến uy lực cao hơn! Vì nguyên do nào, người có biết không?

Chàng đáp :

- Phải chăng là vì tàng thư võ học ở Thánh địa Ngũ Kỳ giáo?

Gã bật cười :

- Chỉ đúng có một nửa thôi! Ha... ha... ha...! Thật ra, chuyện xảy ra cho Quỷ Kiếm môn mười năm trước, bốn giáo dù ở xa nhưng vẫn nghe. Ta chưa phát động nhiều hơn là vì nghĩ giữa Quỷ Kiếm môn và bốn giáo rất có thể có chung một kẻ thù. Đó là kẻ đã dùng công phu Độc chưởng.

Chàng cười mỉa :

- Nhưng người vẫn thừa nhận ta đã nói đúng ý đồ của người?

Gã bắt ngờ quát lên :

- Không sai! Võ học đó là của bốn giáo, nhất định bốn giáo phải thu hồi. Bây giờ người chỉ có hai đường lối phải chọn lựa!

Chàng hất mạnh Phích Lịch kiếm cùng với Cửu Ma Ma, Xuân Mai và Hạ Lan đẩy bật áp lực của kiếm trận ra. Chàng hỏi :

- Là hai đường lối nào?

Gã tuần tự nêu :

- Bốn người bọn mi sẽ toàn mạng nếu người giúp bốn giáo thu hồi võ học.

Chàng lắc đầu :

- Ta đã nói những bí ẩn đó chỉ có Vương Toàn biết! Đề xuất này của người kể như bất thành!

Gã cười lạnh :

- Ta đã biết từ trước người sẽ nói câu này. Đây là đường lối thứ hai, hoặc người tuân theo hoặc tất cả phải chết!

Chàng nghi ngại :

- Người thử nói xem nào!

Gã bảo :

- Ta sẽ lưu giữ ba nhân vật này. Đổi lại, người phải tìm một danh y có thể giúp lão Vương Toàn khai khẩu. Họ sẽ được buông tha ngay khi ta được Vương Toàn cung xưng điều bí ẩn.

- Không được! Tự người làm cho lão Vương Toàn biến thành phế nhân, sao lại bảo ta chữa trị cho lão?

Gã rút lên lanh lảnh :

- Điều đó có nghĩa là người khước từ?

Chàng chưa kịp đáp, Cửu Ma Ma bỗng lên tiếng :

- Vương Toàn bị như thế nào mà cần phải chữa trị?

Chàng hậm hực :

- Lão bị cắt mất lưỡi, gân cốt ở tứ chi cũng bị phế!

Cửu Ma Ma thất kinh :

- Ai hành sự tàn độc vậy?

Chàng đáp :

- Còn ai nữa nếu không phải gã?

Gã Thiếu giáo chủ vội phân minh :

- Đó là do ta muốn phục hận cho gia phụ! Ba năm trước chính người của Ngũ Kỳ giáo đã làm như thế với phụ thân ta!

Chàng khẽ lắc đầu :

- Ta có nói với người, ở đây có điều nhầm lẫn, Ngũ Kỳ giáo theo ta biết chưa bao giờ có thủ đoạn tàn độc đến vậy!

Gã gầm vang :

- Không bao giờ lầm lẫn! Và người bắt tất phải phỉ lời! Nếu bất tuân chớ trách ta lập tức phát động kiếm trận.

Cửu Ma Ma chột kêu :

- Khoan đã! Theo ta biết, thủ đoạn này có một nhân vật thường dùng đến.

Cả gã Thiếu giáo chủ lẫn Liễu Hận cùng kêu lên :

- Là ai?

Cửu Ma Ma đáp :

- Là Đinh Nhất Hải!

Liễu Hận hoang mang :

- Lão dám ư? Sao quần hùng vẫn xem lão là hạng chính nhân quân tử?

Cửu Ma Ma giải thích :

- Đã lâu rồi, khi Đinh Nhất Hải chưa thật sự nổi danh, có một lần chuyết phu Đào Thế Kiệt nhìn thấy lão dùng thủ đoạn này để đối phó kẻ thù! Lúc chuyết phu xuất hiện, lão lo sợ và tỏ vẻ ân hận. Từ đó, vừa do kính phục vừa do sợ chuyết phu tố giác, lão luôn xem chuyết phu như bằng hữu thâm giao!

Chàng mơ hồ đoán ra :

- Thảo nào bọn đệ tử của lão cứ mở miệng ra là đòi dùng thủ đoạn này, hóa ra là do lão giáo huấn!

Gã Thiếu giáo chủ kêu lên :

- Nhưng Đinh Nhất Hải với bọn giáo không hề có oán thù! Và lão cũng không đủ bản lĩnh để đến Tây Vực xa xôi...

Hốt nhiên Liễu Hận chợt à lên một tiếng thật dài :

- À...! Có lý nào Độc Ma Ảnh và lão Đinh Nhất Hải có liên quan?

Cửu Ma Ma kinh ngạc :

- Sao hài tử nảy ra ý này?

Chàng đáp :

- Bao quanh Hồi Nhạn sơn này đều được đệ tử của lão trấn giữ! Vậy tại sao Độc Ma Ảnh có thể ung dung vượt qua và còn sắp bày mưu kế để bám theo chúng ta đi vào Tử Kim mê động?

Cửu Ma Ma hoang mang :

- Một đảng là chính nhân quân tử, một bên là ác ma tay luôn nhuộm máu người, sao lại có liên quan?

Chàng nói thêm :

- Chưa hết! Tri Bất Nguyên vừa thân cận với Kiếm minh do lão họ Đinh làm Minh chủ, y vừa am tường Độc chưởng, vốn là tuyệt học của Độc Ma Ảnh...

Gã Thiếu giáo chủ xen vào :

- Người đừng có quên còn có Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo cũng luyện được Độc chưởng!

Chàng khê cười :

- Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo đã bị sát hại! Tri Bất Nguyên nếu có biết là do Độc Ma Ảnh truyền thụ!

Gã không nói lại nên hậm hực quát :

- Bất kể thủ đoạn đó là do ai hành sự, người vẫn phải tìm người chữa trị tạm cho Vương Toàn. Bằng không...

Cửu Ma Ma lại kêu :

- Chậm đã! Ta vẫn chưa nói rõ ý của ta!

Gã tỏ ra khinh khỉnh :

- Ý của phu nhân liệu có đáng để nghe không?

Cửu Ma Ma bảo :

- Đáng hay không, người cứ nghe sẽ rõ! Nếu ta nói ta có thể giúp Vương Toàn nói lại được, người nghĩ sao?

Thất kinh, chàng kêu lên :

- Mẫu thân...

Đây là lần đầu tiên chàng gọi Cửu Ma Ma như vậy, khiến Cửu Ma Ma phải ghen ngào :

- Hài tử!

Chàng chưa muốn gọi vì định bụng sẽ chờ đến lúc Cửu Ma Ma và mẫu thân của Viên Tử Quân gặp nhau, xem hư thực thế nào!

Nhưng do đây là lúc quá cấp bách, bởi xúc động mỗi chân tình, chàng không thể không gọi như vậy!

Gã Thiếu giáo chủ nôn nóng :

- Phu nhân mau nói tiếp đi!

Cửu Ma Ma bảo gã :

- Ta sẽ nói nếu người cho kiếm trận dừng lại!

Gã còn đang ngập ngừng, Cửu Ma Ma liền bồi thêm :

- Người cần là cần thu hồi sở học có đúng không? Ta sẽ giúp người một cách tự nguyện còn hơn là bị cưỡng ép! Người tự nghĩ mà hành động.

Gã đưa mắt ước lượng tình thế, nghĩ bọn Liễu Hận sẽ không đủ bản lĩnh để gỡ trò.

Gã khoa tay làm hiệu :

- Dừng trận!

Nhân cơ hội đó, Cửu Ma Ma vội thì thào bảo chàng :

- Bốn tên Chương môn lúc này có thái độ rất khả nghi! Hài tử nên để ta chủ trương việc này, đừng trái lệnh!

Gã Thiếu giáo chủ nghi hoặc :

- Phu nhân đang thăm tính kế ư?

Cửu Ma Ma mỉm cười :

- Chỉ là vài căn dặn cho tiểu nhi thôi! Người nghĩ sao nếu ta và hai người hầu cận sẽ đi với người đến nơi người muốn?

Gã bán tín bán nghi :

- Là phu nhân tự nguyện?

- Đương nhiên! Và nếu người giữ đúng lời, ta sẽ nghĩ cách giúp người hoàn thành ý nguyện.

- Là chữa cho Vương Toàn nói được?

Cửu Ma Ma gật đầu :

- Không sai! Và người phải để tiểu nhi đi ngay bây giờ!

Chàng giật mình :

- Mẫu thân...

Cửu Ma Ma lừ mắt :

- Hãy nhớ lời ta dặn và đừng lo cho ta! Đi đi!

Gã Thiếu giáo chủ cười thật tươi :

- Nếu phu nhân tự chọn đường lối này, Liễu Hận người đi được rồi!

Chàng đưa mắt nhìn gã :

- Nếu gia mẫu và nhị vị muội muội của ta có mệnh hệ gì, cho dù là một tổn hại nhỏ, ta quyết không buông tha!

Gã vẫn tươi cười :

- Ta chỉ cần thu hồi sở học! Ta sẽ không để người lo lắng!

Chàng quay lại nhìn Xuân Mai và Hạ Lan :

- Nhị vị ở bên cạnh, xin chăm sóc gia mẫu! Đại ân này, tại hạ nguyện có ngày đền đáp.

Xuân Mai và Hạ Lan khẽ cúi đầu :

- Thiếu môn chủ yên tâm!

Chàng gật đầu với cả hai và tung người lướt đi!

Vút!

...

- Chậm đã nào, tiểu tử!

Kinh ngạc, chàng không nghĩ có ai đã biết được nơi chàng định đến để bất ngờ lên tiếng gọi chàng lại!

Vút! Vút! Vút!

Tuần tự có năm bóng người hiện thân và tất cả đều che kín chân diện.

Thoạt nhìn qua, chàng không nhận được bất kỳ ai trong số họ!

Nhưng chỉ qua một thoáng dò xét, chàng động nộ gầm lên :

- Độc Ma Ảnh Phi Lục Chi!

Nhân vật có sáu ngón tay bên hữu thủ lập tức quát :

- Số của người đã tuyệt rồi! Hãy xuống tuyền đài, hội ngộ với phụ thân người Đào Thế Kiệt! Đờ!

Vút!

Vù... vù...

Chưởng của Độc Ma Ảnh là Độc chưởng!

Vì thế Độc Ma Ảnh đặc chí khi nhìn thấy Liễu Hận dùng Phích Lịch kiếm chống đỡ!

Véo...

Ừ... ừ...

Bùng! Bùng!

Tuy bị chấn kinh làm cho chao đảo nhưng Độc Ma Ảnh vẫn cười rú lên :

- Nội lực của người tuy thâm hậu, nhưng... Ha... ha... ha... Tất cả sẽ bị thất tán vì Độc chưởng của ta! Ha... ha... ha...

Chàng nhân lúc đối phương cười, bất ngờ xuất phát một kiếm thần tốc.

- Trúng!

Véo...

Cạch!

Nhìn thân kiếm bị đoạn gãy, Độc Ma Ảnh thất kinh :

- Người không ngại độc?

Chàng không hề bỏ lỡ cơ hội thắng thế, vội lướt đến :

- Nạp mạng!

Véo...

Độc Ma Ảnh kinh hãi nhảy lùi, miệng quát lên :

- Hợp lực! Đánh!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Bốn nhân vật kia cũng vũ lộng trường kiếm nhưng vì gồm lợi khí của chàng nên chỉ dám ở xa xa phát xạ kiếm kình hợp cùng ngọn Độc chưởng của Độc Ma Ảnh.

Ầm! Ầm!

Không chống chọi nổi hợp lực của phe đối phương năm người, Liễu Hận vừa phải lùi vừa phải kinh hãi khi phát hiện bọn họ đang nhanh tốc lập trận.

Vút! Vút!

Khi đã vây bọc khắp tứ phương, chính Độc Ma Ảnh gầm lên hạ lệnh :

- Phát động!

Một chưởng và bốn ngọn kiếm kình liền xuất hiện đổ dồn vào giữa!

Ào... Ào...

Vù... vù...

Chàng bối rối thầm nghĩ phải chi luyện được Phục Hận chưởng tam chiêu để ứng phó với tình thế này!

Chàng mạo hiểm xoay nhanh chiêu kiếm :

- Lui!

Véo... Véo...

Ầm! Ầm! Ầm!

Chỉ là kiếm kình chạm nhau, lợi khí sắc bén của chàng trong cảnh ngộ này hầu như vô dụng!

Đã thế, do đối phương có sự hợp lực, nội lực của chàng so ra vẫn kém xa.

Phát hiện chàng hoàn toàn nao núng, Độc Ma Ảnh ung dung phát lệnh :

- Đánh!

Vù...

Ào... Ào...

Một áp lực cực kỳ lợi hại lập tức vây bủa lấy chàng.

Phần hận, chàng nảy ý liều lĩnh :

- Thù nhân, ta liều mạng với ngươi! Đờ!

Chàng nhận định phương hướng tung cả người lẫn kiếm ngay vào Độc Ma Ảnh kẻ tử thù!

Vút!

Véo...

Sự liều lĩnh của chàng tỏ ra kiến hiệu.

Độc Ma Ảnh kinh hoảng, vội dịch người lùi xa tuy vẫn giữ nguyên chiêu chưởng.

Ầm!

Soạt!

Độc Ma Ảnh bị rách một mảnh y phục ở đầu vai, đổi lại Liễu Hận phải nhận trọn một kinh của đối phương!

Phát hiện có lối thoát, chàng cắn răng chịu đựng thương thế, lao nhanh đến nơi chàng đang tìm đến.

Vút!

Ở phía sau, có tiếng Độc Ma Ảnh hô hoán :

- Chớ để tiểu tử thoát! Đuổi theo!

Vút! Vút!

Đã đến cội cổ thụ cao ngút trời, chàng vừa mừng vừa thất vọng vì không nhìn thấy hai nhân vật chàng cần tìm!

Chàng đang thực hiện lời đã hứa!

Chàng đang quay lại với mẫu tử Viên Tử Quân.

Trong thâm tâm chàng mong gặp lại họ, bởi chàng không muốn là kẻ thất hứa!

Ngược lại, chàng vừa chạy vừa đảo mắt nhìn nhưng vẫn hy vọng Viên Tử Quân vì không đợi được đã đưa mẫu thân nàng đi!

Bằng không, việc chàng chạy đến trong tư thế bị truy đuổi, chắc chắn sẽ đưa họa đến cho họ.

Bọn Độc Ma Ảnh vẫn đuổi theo :

- Người chạy không thoát đâu! Mau đứng lại!

Vượt qua cội cổ thụ, chàng đột ngột chuyển hướng, chạy đến bí động trước kia đã bị Viên Tử Quân giam giữ.

Vút!

Độc Ma Ảnh sợ chàng chạy mất, gào lên hung hãn :

- Người có lên trời, ta cũng theo lên trời! Người có chui xuống đất, ta cũng chui theo. Người đừng mong chạy thoát!

Vút! Vút!

Chân khí chợt sôi trào, khiến Liễu Hận phải gắng sức kềm nén mới không để thổ huyết!

Chàng chỉ còn duy nhất một lối thoát! Do đó chàng cố tận lực!

Vút!

Đến một động khẩu, thay vì chui vào, chàng cầm kiếm vào một bên vách đá và vận lực chui vào đó để tung người lên cao!

Vút!

Không kịp thu kiếm về, chàng vừa đặt chân lên đỉnh động khẩu liền chạy đến một khe hở!

Chui qua khe hở, chàng lại xuất hiện ngay động khẩu vừa vượt qua!

Do khe hở đó là chỗ thông khí, trước kia chàng đã nhìn thấy và ghi nhớ!

Chàng thở phào nhẹ nhõm khi biết rằng bọn Độc Ma Ảnh đã tung người lên bên trên, theo lối chàng vừa chạy!

Không ai biết mưu kế của chàng nên không thể ngờ việc chàng dám quay lại chính động khẩu đã vượt qua.

Không chậm, chàng tiến đến một góc khuất, nơi có một thạch sàng trước kia Viên Tử Quân dùng để che đậy bí động!

Dịch thạch sàng qua một bên, chàng vui vội xuống bí động!

Không kịp dịch trở lại thạch sàng, chàng thu người ngồi im, cố điều hòa nhịp hô hấp đang quá trì trệ!

Được một lúc, đúng như chàng nghi ngờ, ngay bên trên bí động, cạnh thạch sàng có thanh âm của Độc Ma Ảnh vọng xuống :

- Tiểu tử bị chưởng thương không nhẹ, sao có thể thoắt chốc biến khỏi tầm mắt chúng ta?

Một thanh âm khác vang lên, và thoạt nghe thanh âm này Liễu Hận cảm nhận toàn thân chợt rúng động :

- Đường như đối với tiểu tử, địa hình nơi này khá quen thuộc! Có lẽ nhờ đó tiểu tử kịp thời tìm nơi ẩn nấp!

Độc Ma Ảnh quát :

- Vậy còn chờ gì nữa? Mau tản khai, tìm cho được tiểu tử! Nếu để y thoát phen này, ta có cảm nghĩ, chính tiểu tử sẽ làm cho chúng ta phải khốn đốn!

Có tiếng bước chân của năm người bọn họ dần đi khỏi động thất bên trên! Họ không ngờ ngay bên dưới thạch sàng lại có một bí động nơi Liễu Hận đang ẩn náu!

Được một lúc Liễu Hận dù không dám nghĩ vẫn mong chờ điều này, có những bước chân vọng từ trên xuống.

Tiếp đó thanh âm mà chàng khi nãy đã nghe và đã nghi ngờ, chợt vang lên :

- Bằng hữu có thu được kết quả gì không?

Qua cách xưng hô, Liễu Hận tin câu phát thoại như không dành cho Độc Ma Ảnh.

Quả nhiên thanh âm đáp lại tuy cũng có phần quen tai với chàng, nhưng không phải thanh âm của Độc Ma Ảnh! Âm thanh này đã thờ dài trước khi lên tiếng :

- Hà...! Nếu tìm được tiểu tử, ta và bằng hữu đâu có lý do gì để lưu lại chốn này?

Có thể tiểu tử đã nhờ thông thuộc địa hình và cao chạy xa bay từ lâu rồi!

Chàng ngờ vực trong lòng :

- “Hai thanh âm này tuyệt đối không xa lạ với ta! Họ là ai? Sao ta không nhớ kia?”

Người phát thoại đầu tiên bỗng buông lời cay đắng :

- Để tiểu tử thoát đúng là một đại họa! Không khéo, công che giấu hình tích suốt mười năm qua, rốt cuộc chẳng thu được lợi ích gì!

Âm thanh của người thứ hai như có phần lo sợ :

- Suyt! Bằng hữu chớ nên quên lời mình thệ! Nếu để ai khác nghe được câu oán trách này, bằng hữu e không thoát được Ngũ kiếm phân thân.

Người đã thán oán vẫn tiếp tục oán thán :

- Ngũ kiếm phân thân? Hừ! Cũng vì Ngũ kiếm, ta và bằng hữu đã không từ bất kỳ hành động nào. Nhưng đâu là Ngũ kiếm, đâu là tuyệt học? Ta thật sự đã hết hy vọng.

Nhân vật này vừa dứt lời, âm thanh của Độc Ma Ảnh vang lên thật đột ngột :

- Bằng hữu ở Tây vị đã hết hy vọng thật ư?

Đúng như lời cảnh báo của nhân vật thứ hai về việc có thể bị ai khác nghe được lời oán trách, nhân vật thứ nhất đã lên tiếng chợt thốt lên lời hoảng sợ :

- Các hạ ở Trung vị xin chớ hiểu lầm! Ta thừa nhận việc ta có phần nào hết hy vọng, nhưng phản bội lời mình thệ thì không bao giờ.

Độc Ma Ảnh cười thành tiếng :

- Ta hy vọng bằng hữu nói đúng, nói thật tâm! Bằng không, cho dù chưa đắc thủ được Ngũ kiếm để khu xử theo đúng minh thệ, bằng hữu cũng không thoát được cảnh loạn kiếm phân thân, nếu ta đưa tin cho Thánh Kỳ giáo.

Nhân vật thứ nhất được Độc Ma Ảnh gọi là Tây vị, vội chống chế :

- Ta vẫn nói lời thật tâm! Ta không hề phản bội lời minh thệ! Các hạ ở Trung vị phải tin lời ta!

Độc Ma Ảnh cất giọng có phần hòa hoãn hơn khi nãy :

- Là ta chỉ nhắc khéo bằng hữu thôi! Nào, có tin tức gì về tiểu tử không?

Tây vị đáp nhanh :

- Phía ta không có!

Độc Ma Ảnh lại hỏi :

- Còn bằng hữu ở Bắc vị?

Nhân vật thứ hai té ra là bằng hữu ở Bắc vị như Độc Ma Ảnh là người được xếp ở Trung vị.

- Phía ta cũng không!

Độc Ma Ảnh nôn nóng :

- Còn Đông vị và Nam vị sao đến giờ chưa quay lại?

Lập tức Liễu Hận lần lượt nghe hai thanh âm phát ra và hai thanh âm này so ra cũng quen tai đối với chàng không kém gì hai thanh âm trước.

Một người bảo :

- Ta quay lại chậm vì phát hiện có dấu vết người lưu ngục quanh đây!

Độc Ma Ảnh vội vã :

- Là tiểu tử chăng?

- Không phải! Dấu vết chứng tỏ người này lưu ngục ở đây khá lâu, đôi ba năm gì đó!

Độc Ma Ảnh hoang mang :

- Vậy không phải tiểu tử! Bằng hữu có chút nhận định gì về hình tích của nhân vật đã lưu ngục?

- Nữ nhân, có lẽ thế!

- Chỉ có thể thôi sao? Thế còn xuất xứ hoặc lai lịch?

Người thứ hai vừa đến, cũng là người cuối cùng chưa lên tiếng, giờ lên tiếng :

- Nữ nhân này tựa như không biết võ công! Các dấu vết lưu lại rất rõ! Và...

Độc Ma Ảnh cướp lời :

- Đó là hướng tìm của bằng hữu ở Nam vị, sao bằng hữu cũng biết về nữ nhân này?

Liễu Hận liền có nhận định chung về họ.

Họ có năm người với Độc Ma Ảnh chiếm Trung vị, số còn lại đều là những nhân vật qua âm thanh cho biết là khá quen thuộc đối với chàng.

Người đã oán thán là Tây vị, người cùng xuất hiện với Tây vị là Bắc vị. Hai người đến sau, kẻ phát thoại trước là Nam vị, kẻ đang bị Độc Ma Ảnh nghi ngờ chắc chắn chiếm Đông vị.

Quả nhiên người này tự bộc lộ :

- Phía ta tìm chỉ là vách đá cao vọt vọt, đó không phải là hướng tiểu tử thoát đi!

Nghe tiếng hô hoán của bằng hữu Nam vị, ta ở phía đông gần hơn nên phải đến tiếp ứng.

Độc Ma Ảnh vẫn nghi ngờ :

- Nhị vị trước nay luôn khắc khẩu, sao bây giờ lại chung khẩu đồng từ, cùng hiệp lực tìm kiếm, và cùng chung nhận định?

Nam vị lên tiếng :

- Ai lại không vậy? Dù là khắc khẩu nhưng hơn mười năm đồng cam cộng khổ, có tìm được tiếng nói chung đâu phải điều lạ?

Độc Ma Ảnh để lộ sự nghi kỵ rất rõ :

- Ba chữ “tiếng nói chung” của Nam vị dường như còn nhiều hàm ý. Đó là hàm ý gì?

Đông vị lên tiếng :

- Chính câu ngờ vực này của các hạ mới bao hàm nhiều ẩn ý! Phải chăng các hạ có nhiều điều đang muốn giấu tất cả bọn ta?

Độc Ma Ảnh cười lạnh :

- Đông vị nói năng nên cân nhắc! Dựa theo câu nói này ta có thể phân xử bằng hữu theo minh thệ Ngũ kiếm!

Nam vị bật cười :

- Minh thệ Ngũ kiếm dù có ngăn cấm sự nghi kỵ lẫn nhau, nhưng chính các hạ có lời nghi kỵ trước, ai sẽ phân xử các hạ?

Độc Ma Ảnh khẽ rít :

- Ta chưa hề nghi kỵ như bằng hữu nói!

- Thật ư? Nhị vị ở Bắc vị và Tây vị nói thử xem. Những lời vừa rồi của Trung vị có biểu lộ sự nghi kỵ như ta và Đông vị cùng nhìn thấy không?

Cảm nhận có người cùng chí hướng, Tây vị lẹ miệng đáp :

- Không sai! Các hạ ở Trung vị đã để lộ sự nghi kỵ trước!

Bắc vị cũng nói :

- Theo ta, ai nghi kỵ trước và ai nghi kỵ sau, điều đó không phải là vấn đề quan yếu! Điểm quan yếu ở đây là chúng ta nên xét lại tại sao lại xảy ra sự nghi kỵ?

Độc Ma Ảnh có phần cô thế so với bốn người kia dường như chung ý nghĩ :

- Ý của Bắc vị là thế nào?

Bắc vị nói lấp lửng :

- Ý của ta có thể cũng là ý của tam vị còn lại. Các hạ nếu muốn nghe sao không để Tây vị giải bày?

Độc Ma Ảnh lạnh giọng :

- Đó phải chăng đều là ý của chư vị?

Nam vị, Đông vị cùng lên tiếng :

- Đúng vậy! Các hạ nên nghe Tây vị nói!

Độc Ma Ảnh phải nhân nhượng :

- Được! Chư vị đã đồng tình, ta đương nhiên phải ưng thuận. Nào, nói đi! Ta nghe đây!

Tây vị cân nhắc từng lời nói :

- Trước tiên, ta muốn các hạ ở Trung vị nêu lại mục đích của chúng ta khi thành lập liên minh Ngũ kiếm.

Độc Ma Ảnh thần nhiên :

- Mục đích của chúng ta là chiếm đoạt Thánh Ngũ Kiếm của Thánh Kỳ giáo và Ngũ Kỳ giáo.

- Sau đó thì thế nào?

- Sau đó, khi đã chế ngự quần hùng, cả võ lâm Trung Nguyên lẫn Tây Vực xa xôi, chúng ta cùng nhau thống trị tất cả.

Tây vị bật thốt :

- Không sai! Vì mục đích này, chúng ta đã tạo dư luận không hay cho Ngũ Kỳ giáo!

Để làm gì chứ?

Độc Ma Ảnh cười khùng khục :

- Hoặc Tây vị quên hoặc chư vị muốn kiểm chứng lại lòng trung thành của ta với liên minh. Là thế nào cũng được, ta không phải kẻ hai lòng nên không ngần ngại! Mục đích của chúng ta là xâm nhập Thánh địa của Ngũ Kỳ giáo! Vì ở đó có kỳ thư Thánh Ngũ Kiếm!

- Vậy tại sao chúng ta phải diệt Quỷ Kiếm môn?

Độc Ma Ảnh đáp trong lúc Liễu Hận cảm thấy nộ khí sôi sục :

- Muốn vào Thánh địa của Ngũ Kỳ giáo cần phải có bảo kiếm Ngũ Hành. Bảo Kiếm này không ngờ đã bị Thánh Kỳ giáo lấy đi, trước khi chúng ta lập thành liên minh!

Để chiếm đoạt bảo kiếm, như trước kia ta đã giải thích, ngoại trừ luyện được Áo Ảnh Tam Quỷ Kiếm của Quỷ Kiếm môn, chúng ta không thể vượt qua Nhị Thập Bát Tú kiếm trận của Thánh Kỳ giáo. Đó là lý do để chúng ta phải diệt trừ Quỷ Kiếm môn. Và...

Tây vị cướp lời :

- Quỷ Kiếm môn bị diệt rồi, Áo Ảnh Tam Quỷ Kiếm đâu?

Độc Ma Ảnh không nao núng :

- Điều này ta đã nói rồi! Áo Ảnh Tam Quỷ Kiếm sau này ta mới biết là không có kiếm quyết! Thức ngộ toàn bộ thất thập nhị Quỷ Kiếm, để từ đó chiêm nghiệm ra Tam Quỷ Kiếm Áo Ảnh! Chúng ta đã quá tay, đã diệt hầu như là toàn bộ Quỷ Kiếm môn, điều đó khiến cho thất thập nhị Quỷ Kiếm phải tuyệt tích, tuyệt truyền!

Tây vị lại hỏi :

- Biết như thế, sao ba năm trước các hạ lại phát động chúng ta, tiến hành việc tận diệt Thánh Kỳ giáo?

- Chúng ta không thể bó tay chỉ vì không có Áo Ảnh Tam Quỷ Kiếm! Ba năm trước, cơ hội xâm nhập cấm địa của Thánh Kỳ giáo quá rõ ràng! Chỉ tiếc rằng bảo kiếm Ngũ Hành không được cất giữ ở cấm địa.

Tây vị cười lạnh :

- Nói thế nào các hạ cũng có cách giải thích! Bây giờ thì sao? Ngũ Hành bảo kiếm đang ở đây, các hạ định cách nào để chiếm đoạt?

Độc Ma Ảnh bảo :

- Ta giải thích được vì tất cả đều xảy ra đúng với sự thật. Còn về Ngũ Hành bảo kiếm, nếu chư vị nghĩ được cách phá giải Nhị Thập Bát Tú trận, việc thu thập bảo kiếm không thành vấn đề!

- Độc chương của các hạ thì sao?

- Ha... ha... ha...! Đối phó với kiếm trận đâu thể dùng Độc chương?

- Nhưng chúng ta cũng không thể dùng kiếm một khi trong tay chúng ta không hề có lợi khí tương tự bảo kiếm Ngũ Hành của đối phương.

Độc Ma Ảnh nghi ngờ :

- Tây vị nói như thế là hàm ý gì?

Tây vị thẳng thừng :

- Độc chưởng rất lợi hại! Nếu năm người chúng ta đều biết Độc chưởng, có thể...

- Không được!

Tây vị cười thành tiếng :

- Sao vậy? Các hạ không muốn để lộ tuyệt học ư?

Ngẫm nghĩ một lúc lâu, Liễu Hận kinh hoàng khi nghe Độc Ma Ảnh bỗng dừng đáp ứng :

- Hay đấy! Biện pháp này, sao trước đây không ai trong chúng ta nghĩ ra?

Tây vị ngạc nhiên :

- Các hạ tán đồng?

- Không sai! Chúng ta là liên minh ngũ kiếm, ta đâu cần giấu giếm tuyệt học?

- Khi nào sẽ bắt đầu việc đó?

Độc Ma Ảnh bảo :

- Càng sớm càng tốt! Có như thế cho dù tiểu tử Đào Liễu Hận có thoát phen này, nhưng sau đó vẫn phải bị tiêu diệt! Chúng ta đi được chưa?

Tây vị chột kêu lên :

- Chưa được!

Độc Ma Ảnh lo lắng :

- Còn gì nữa ư?

Tây vị đáp :

- Hãy còn! Bọn ta vừa biết ở Luận Kiếm quán của Đình Nhất Hải có lưu giữ một nhân vật rất giống một người ở Quỷ Kiếm môn!

- Ai?

- Người đứng đầu Tứ đại kiếm sĩ!

- Trang Vô Nhận?

- Không sai!

- Tin này từ đâu mà có?

- Do mục tiện nhân, phu nhân của gã thất phu Đào Thế Kiệt!

- Chư vị đã gặp mục?

- Không sai!

- Sao mục biết chuyện của Đình Nhất Hải?

- Do tiểu tử Liễu Hận nói cho mục nghe?

- Sao tiểu tử biết?

- Chính y được Đình Nhất Hải đưa vào chỗ lưu giữ họ Trang!

- Ý của chư vị là thế nào?

Tây vị bật cười :

- Rất có thể Đinh Nhất Hải cũng có chung ý đồ với bọn ta! Hoặc chúng ta loại bỏ lão, hoặc...

- Thế nào?

- Hừ! Đối liên minh ngũ kiếm thành liên minh lục kiếm!

- Hợp tác với Đinh Nhất Hải?

- Phải! Việc này lợi nhiều hơn hại!

Độc Ma Ảnh ngập ngừng :

- Cũng có thể! Để ta dò hỏi ý họ Đinh trước. Được không?

Tây vị và ba nhân vật kia cùng cười. Họ bỏ đi!

31. Diễn Biến Xảy Ra Nơi Luận Kiếm-thay Đổi Diện Mạo Nhờ Dị Dung

Hơn một ngày một đêm ẩn mình quanh Luận Kiếm quán, Liễu Hận cảm nhận lòng kiên nhẫn của chàng càng lúc càng cạn kiệt cùng với bóng chiều dần tắt.

Chàng đang nghĩ đến một biện pháp liều lĩnh, và biện pháp này sự thành công xem ra sẽ quá ít so với sự thất bại.

Chàng tự nhủ :

- “Mọi sinh hoạt của Luận Kiếm quán tuy có phần nào thay đổi, nhưng nếu đêm nay ta không tìm được cách đột nhập vào, đêm dài lắm mộng, rất có thể ta chẳng còn dịp may nào nữa!”

Đang nghĩ như thế, bất ngờ chàng nhìn thấy một bóng người.

Thái độ người đó rất khả nghi, vừa tìm cách đi khỏi Luận Kiếm quán nhưng chốc chốc vừa quay đầu nhìn lại phía sau! Có vẻ như nhân vật đó không muốn ai phát hiện việc ai đang ly khai Luận Kiếm quán.

Chàng ngấm ngấm kinh ngạc :

- “Luận Kiếm quán vốn dĩ do Đinh Nhất Hải lập ra, để mọi người tự tiện ra vào tha hồ bàn luận về kiếm thuật. Suốt ngày qua, như ta thấy, Luận Kiếm quán đang trong tình trạng cảnh giới! Tuy không gọi là nghiêm ngặt lắm nhưng ở Luận Kiếm quán vẫn có vẻ khác thường! Nhân vật này phải chăng vì không muốn hệ lụy nên tìm cách ly khai? Y là ai? Ta cần phải bám theo y và có thể sẽ hỏi y về Luận Kiếm quán!”

Nhân vật đó đột nhiên tháo chạy ngay lúc đã cách xa Luận Kiếm quán chừng mười trượng.

Chàng kinh nghi :

- “Sao y chạy? Y sợ điều gì?”

Định tung người lao ra và lên bám theo nhân vật nọ, chàng động tâm dừng ngay ý định.

Từ Luận Kiếm quán đang có tiếng hô hoán :

- Bàng Diệu! Các hạ chạy như thế phải chăng tự tổ giác có liên quan đến Hoàng Tùng?

Chàng sửng sốt :

- “Là Bàng Diệu? Y và Hoàng Tùng vẫn chưa tìm được cách giải thoát cho Hỏa Long Đô Pháp Diệt Mạc? Qua câu nói kia, phải chăng họ đã lộ việc?”

Đang muốn che giấu hành tích, Liễu Hận càng thấy nhiều người xuất hiện càng không dám để lộ chân diện!

Chàng vẫn thu người ẩn kỹ và nhìn ra.

Bàng Diệu chạy càng lúc càng nhanh và sắp sửa lọt vào một khu rừng.

Đoán biết ý đồ của Bànng Điểu và cho rằng khu rừng là nơi dễ ẩn thân, Liễu Hận lập tức dịch người, tìm đường lên vào khu rừng trước Bànng Điểu.

Vút!

Như bóng u linh, bóng nhân ảnh của chàng chợt mờ đi, nhập nhoạng vào bốn chiều dần sẫm tối!

Chàng đến khu rừng như ý định, nhưng điều xảy đến cho Bànng Điểu mới thật sự làm chàng bất ngờ.

Trong khu rừng không ngờ lại có mai phục, Bànng Điểu vừa đặt chân vào khu rừng lập tức rơi vào trùng vây!

Có tràng cười ngạo mạn vang lên :

- Minh chủ tiên lượng không sai! Bànng Điểu người nếu muốn sống hãy ngoan ngoãn thú thủ. Ha... ha... ha...

Bànng Điểu kêu lên với sắc mặt nhợt nhạt :

- Ta không quan hệ đến họ Hoàng! Ta và y chỉ là bình thủy tương phùng, qua luận kiếm mà quen biết nhau. Ta không gánh chịu hậu quả từ những việc không do ta thực hiện!

Nhân vật vừa buông tiếng cười, ung dung đi vào giữa vòng người đang vây kín Bànng Điểu :

- Họ Bànng người đã lập đi lập lại mãi những lời phủ nhận này, khiến ta nghe cũng phải phát ngáy. Nhưng người giải thích thế nào về hành vi lên bỏ đi của người?

Bànng Điểu càng biến sắc :

- Ta sợ liên lụy! Ta biết Minh chủ và mọi người không tin ta! Để tránh tai vạ, ta phải tìm cách ly khai!

Nhân vật nọ cười rống lên :

- Ha... ha... ha...! Theo ta, câu giải thích này của người hãy dành đó, chờ khi gặp đích thân Minh chủ hãy nói! Phận sự của ta là ngăn người tháo chạy! Đi nào!

Bànng Điểu cố nài nỉ :

- Có gặp Minh chủ, ngoài những gì ta đã nói, ta không có gì khác để nói! Đoàn Vi Lịch! Người đừng miến cưỡng ta! Hãy để ta đi!

Đoàn Vi Lịch, nhân vật nọ cười lạnh :

- Ta không dám trái lệnh! Không như người, Minh chủ tuy không xử trị như đối với Hoàng Tùng nhưng Minh chủ đã bảo người phải lưu lại và đừng tìm cách bỏ đi! Người kháng lệnh, tội của người là tội chết!

Bànng Điểu run lấy bầy tuy vẫn cố đưa tay cầm kiếm :

- Đã ba ngày, hết Minh chủ lại đến bọn người luân phiên cắt vắn ta! Ta... ta không muốn điều đó tái diễn. Ta... ta phải tự cứu ta!

Thái độ của Bànng Điểu lập tức nhận được sự khinh bỉ của Đoàn Vi Lịch :

- Người muốn tự cứu người? Bằng vào đôi tay cầm kiếm đang run rẩy thế kia? Hừ!

Bànng Điểu càng cố trấn tĩnh chừng nào, tay cầm kiếm càng run nhiều chừng nấy :

- Hãy để ta đi! Đừng buộc ta phải động thủ!

Đoàn Vi Lịch bước dần đến :

- Hạng khiếp nhược như người, ta cũng không có hứng thú động thủ. Nào! Bỏ kiếm xuống, cùng theo ta quay lại nào.

Liễu Hận đột nhiên cười thâm :

- “Người gọi họ Bànng là khiếp nhược, người sẽ nhận hậu quả thích đáng! Hừ!”

Đúng như chàng nghĩ, do trước kia Bànng Điểu và Hoàng Tùng đã từng giả vờ có võ công thấp kém và chàng đã bị họ lừa!

Đoàn Vi Lịch thấy Bàn Điều tuy tay kiếm vẫn run nhưng có vẻ như quyết tâm liều lĩnh! Y đột nhiên loang kiếm :

- Buông kiếm nào!

Véo...

Bàn Điều lập tức để lộ tuyệt học! Kiếm trên tay được Bàn Điều chớp động thật nhanh.

- Người muốn chết!

Véo...

Lập tức có tiếng người quát :

- Vi Lịch, mau lùi lại!

Choang!

Kiếm của Bàn Điều sắp đoạt mạng Đoàn Vi Lịch chợt bị một thanh kiếm xuất hiện bất ngờ chặn lại.

Bàn Điều kêu :

- Đoàn Vi Hưng? Trang chủ Ngũ Mai trang!

Đoàn Vi Hưng cười lạnh :

- Thâm tàng bất lộ, kiếm pháp của người quả cao minh!

Bàn Điều đưa mắt nhìn quanh :

- Người xuất hiện nơi này, phải chăng đã có sẵn sự phòng bị?

Đoàn Vi Hưng cười khẩy :

- Ta không ngại cho người biết sự thật! Minh chủ từ lâu đã ngờ rằng người và Hoàng Tùng đến Luận Kiếm quán là có ý đồ! Và Minh chủ cũng không xem nhẹ kiếm pháp của người.

Đưa tay chỉ khắp lượt, Đoàn Vi Hưng cười lạnh :

- Nhưng kiếm pháp của người dẫu cao minh đến thế nào đi nữa, nhân số nơi này là Ngũ Mai Kiếm của ta chắc chắn sẽ làm người thất vọng! Người nên thức thời thì hơn.

Bàn Điều đột ngột gầm lên :

- Là ta hay người phải thức thời? Đỡ!

Véo...

Đoàn Vi Hưng buột miệng :

- Hảo kiếm pháp! Xem đây!

Véo...

Choang! Choang!

Kiểm pháp và nội lực của song phương tương đối ngang nhau khiến Đoàn Vi Lịch phải xông vào tiếp ứng :

- Y muốn chết, chúng ta chẳng cần chọn lựa thủ đoạn! Bàn Điều! Đỡ!

Vút!

Véo...

Sự tiếp ứng của Đoàn Vi Lịch không làm Đoàn Vi Hưng là phụ thân phải khó chịu!

Ngược lại, Đoàn Vi Hưng còn tán dương :

- Hành động được đấy! Không được để y thoát thân!

Véo...

Bàng Điểu trong thế đơn độc buột phải mạo hiểm.

Họ Bàng gầm vang với kiếm chiêu khua loạn :

- Muốn giết ta không phải dễ! Chỉ ít một trong hai người phải mất mạng. Xem chiêu!

Véo...

Choang! Choang! Choang!

Đoàn Vi Hưng động nộ :

- Thiên đường có lối người không vào. Lại muốn vào Quỷ Môn quan vô nẻo! Nạp mạng!

Véo...

Kiếm chiêu của Đoàn Vi Hưng thật lợi hại khiến Bàng Điểu lúng túng.

Lợi dụng cơ hội đó, ở phía sau, Đoàn Vi Lịch ngấm ngấm hạ độc thủ.

Véo...

Thanh kiếm của Đoàn Vi Hưng bị kiếm chiêu của Bàng Điểu ngăn lại.

Choang!

Âm thanh này che át đi chiêu kiếm ám toán của Đoàn Vi Lịch!

Và kiếm của Đoàn Vi Lịch vì thế nhẹ nhàng lướt vào Bàng Điểu từ phía sau!

Bất ngờ!

Choang!

Thanh kiếm của Đoàn Vi Lịch không hiểu vừa chạm vào vật gì khiến âm thanh phát ra và Vi Lịch phải chờ người khựng kiếm.

Phát hiện bị ám toán, Bàng Điểu lẹ làng đảo kiếm về phía sau :

- Muốn chết!

Véo...

Kinh hãi cho Vi Lịch, ở phía trước Đoàn Vi Hưng chớp động hữu kiếm :

- Họ Bàng! Đờ!

Véo...

Vi Lịch sực tỉnh cũng khua kiếm chống đỡ chiêu kiếm ca Bàng Điểu.

- Muốn giết ta à? Đờ!

Véo...

Choang!

Choang!

Tuần tự hai thanh kiếm của Đoàn Vi Lịch và Đoàn Vi Hưng bất ngờ bị một lực đạo va vào khiến kiếm chiêu của cả hai phải đình lại!

Nhân đó theo đà đang phát chiêu, kiếm của Bàng Điểu tiếp tục cuộn thẳng vào Đoàn Vi Lịch.

Véo...

Đoàn Vi Lịch hốt hoảng nhảy lùi.

Vút!

Nhưng Đoàn Vi Lịch nhảy vẫn chậm.

Soạt!

Phát hiện Vi Lịch tuy suýt chết nhưng vẫn trong tình trạng khiếp đảm, Đoàn Vi Hưng gầm lên :

- Bàng Diều còn có đồng bọn. Mau phân chia lực lượng, vừa vây hãm họ Bàng, vừa truy lùng gian nhân!

Bọn người được Đoàn Vi Lịch mang theo từ Luận Kiếm quán lập tức tản khai!

Chúng lưu lại đường trường năm mạng, những tên còn lại lập tức lục soát khắp khu rừng!

Sau cơn khiếp đảm, Đoàn Vi Lịch phần nộ muốn phục hận! Đoàn Vi Hưng kêu lên :

- Một mình ta ở đây đủ rồi! Vi Lịch ngươi mau đi tìm kẻ đã hai lần ngấm ngầm can thiệp.

Không dám trái lệnh, Đoàn Vi Lịch vội bỏ đi!

Chính lúc đó, với một vuông lụa che ngang mặt, Liễu Hận thần tốc xuất hiện!

Chàng tung ra một chưởng với tiếng rít qua kẽ răng :

- Mau chạy!

Vù... vù...

Đoàn Vi Hưng bị tập kích bất ngờ, vừa cuống cuồng quật kiếm ngăn đỡ, vừa há hốc mồm hô hoán :

- Dịch nhân ở đây! Đỡ!

Véo...

Ầm!

Hự!

Một chưởng của Liễu Hận khiến Đoàn Vi Hưng phải bật lùi cả người cả kiếm đến hai trượng!

Chàng một lần nữa thúc hỏi họ Bàng :

- Sao chưa chạy?

Dứt lời, phát hiện năm tên môn hạ của họ Đoàn đang có ý động thủ, chàng gầm vang :

- Bọn ngươi muốn chết! Lui!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Hự! Hự! Hự!

Không thể để lỡ dịp, Bàng Diều lạng người lao đi!

Vút!

Đoàn Vi Lịch và lũ thuộc hạ vừa chạy đến, y gào lên :

- Chạy đi đâu? Đỡ!

Véo...

Liễu Hận lập tức xuất hiện :

- Ngươi nữa! Lui!

Vù... vù...

Ào...

Ầm!

Đoàn Vi Lịch và lũ thuộc hạ cứ như đám lá vàng khô gặp phải thu phong phải bay đi tán loạn, y bị chấn kinh đẩy lùi, lùi mãi!

Không chậm, Liễu Hận chợt chớp động và biến mất. Không còn thấy tung tích đâu nữa!

Vút!

...

Bàng Điều đang tận lực thi triển khinh thân pháp chợt loang kiếm lên với tiếng gầm thịnh nộ :

- Kẻ nào? Đờ!

Véo...

Liễu Hận ung dung dịch lùi nhượng cho kiếm chiêu của Bàng Điều khẽ lướt qua trong gang tấc.

Nhận ra ân nhân, Bàng Điều vừa thất sắc vừa khảm phục :

- Các hạ là ai? Thân thủ quả bất phàm!

Chàng đưa mắt nhìn khắp xung quanh, sau đó khẽ bảo :

- Đây không phải nơi trò chuyện! Hãy theo tại hạ!

Vút!

Ngỡ ngàng, Bàng Điều vừa đuổi theo vừa khẽ hỏi :

- Nhưng các hạ thật sự là ai? Có điều gì cần phải trò chuyện với mõ?

Chàng vẫn thình lạng cho tới khi đến được nơi cần đến!

Vừa bước theo chàng vào một ngôi miếu nhỏ Bàng Điều vừa chú mục nhìn theo cử chỉ của chàng!

Chàng đang cỡi bỏ vuông lựa che ngang mặt.

- Liễu Hận!

Chàng mỉm cười :

- Các hạ bất ngờ thế sao?

Bàng Điều nhìn sững chàng :

- Kiếm của thiếu hiệp đâu? Chưởng pháp lợi hại kia, thiếu hiệp được cao nhân nào truyền thụ?

Chàng thở dài :

- Kiếm thủ của tại hạ dường như thuận chưởng hơn thuận kiếm! Vả lại kiếm của tại hạ đã bị thù nhân chiếm đoạt!

- Chiếm đoạt? Là báu kiếm ư?

Chàng gật đầu :

- Không sai! Mà thôi! Việc của các hạ đã đến đâu rồi?

Bàng Điều thất vọng :

- Theo chỉ điểm của thiếu hiệp, bọn ta phải mất nhiều ngày theo dõi mới phát hiện vị trí điều động cơ quan! Chỉ tiếc rằng...

Chàng nôn nóng :

- Đinh Nhất Hải phát hiện ư?

Bàng Điều lắc đầu :

- Nếu lão phát hiện, đâu chỉ có một mình Hoàng Tùng bị bắt? Chỉ tại Hoàng Tùng vì nóng vội nên hành sự không cẩn trọng!

- Chuyện gì xảy ra?

- Đoàn Vi Hưng, Đoàn Vi Lịch và Tri Bất Nguyên lần lượt kéo về! Ta khuyên Hoàng Tùng cố nhẫn nại, chờ thời cơ! Y không nghe, một mình lẻn tìm vào gian thư phòng có địa đạo đưa đến nơi giam giữ Đô Pháp Diệp Mạc! Y bị bọn chúng phát giác.

- Sao các hạ không nghĩ cách giải nguy?

Bàng Điều lo lắng :

- Ta phát hiện trễ! Lúc đó, Hoàng Tùng đã bị bắt giam! Hơn nữa, lão Đinh Nhất Hải cũng quay lại ngay sau đó! Tự biết không là đối thủ, ta định bỏ đi và chờ lực lượng tiếp ứng.

Chàng trầm tư :

- Chuyện xảy ra, theo tại hạ lên nghe, đã ba ngày?

- Không sai!

- Lão họ Đinh vẫn ở đây?

- Tuy lão không mấy khi xuất hiện nhưng ta biết lão vẫn ở đây!

- Lão có hành vi gì khả nghi không?

Bàng Điều ngập ngừng :

- Theo ta thì có!

- Điều gì?

Bàng Điều than :

- Một ngày qua ta luôn bị giám sát, nào dám để lộ sự dò xét của ta?

Chàng chép miệng :

- Nhưng chỉ ít các hạ cũng đoán được phần nào chứ?

Bàng Điều bảo :

- Ta nghĩ, có lẽ lão ít xuất hiện vì muốn tiếp xúc cách bí mật với những nhân vật đang bị lão giam giữ.

- Lão có biểu hiện đó ư?

- Ta đoán như vậy vì mấy ngày vừa qua các thư phòng không bị phong bế như trước! Có lẽ để tiện cho lão lui tới những nơi giam giữ riêng lẻ!

Chàng ngẫm nghĩ một lúc chợt hỏi :

- Đêm nay tại hạ muốn đột nhập vào, các hạ nghĩ sao?

Bàng Điều sững sốt :

- Ngay đêm nay?

Chàng gật đầu, lập lại một lần nữa :

- Đúng vậy, ngay đêm nay!

- Thiếu hiệp vừa giúp ta thoát nạn. Đinh Nhất Hải nhất định không bỏ qua! Đột nhập Luận Kiếm quán ngay đêm nay kể như chưa tiến hành đã bại.

Chàng đề quyết :

- Ngược lại là khác! Thứ nhất Đinh Nhất Hải dù nghi ngờ nhưng vẫn không cho các hạ là đối thủ cần lưu tâm phòng bị. Thứ hai, cho dù Lão trang chủ Ngũ Mai trang có thuật lại diễn biến vừa rồi, lão Đinh Nhất Hải dù có nghĩ tại hạ là ai vẫn không thể ngờ người vừa mới giải thoát cho các hạ lại dám đột nhập ngay đêm nay!

Bàng Diệu bị dao động :

- Suy theo lẽ thường, ai ai cũng phải nghĩ không phải đêm nay thiếu hiệp sẽ dám đột nhập. Nhưng hạng có tâm cơ như lão thật sự không nên suy diễn theo lối thông thường.

Chàng mỉm cười :

- Khi thực khi hư, biết đâu lão cũng nghĩ như các hạ đang nghĩ và lão sẽ bị bắt ngờ.

Bàng Diệu tư lự :

- Thiếu hiệp muốn giải thoát cho những nhân vật đang bị lão giam giữ?

- Cả Hoàng Tùng nữa! Tại hạ nghĩ đã đến lúc cho quần hùng khắp võ lâm biết rõ bộ mặt thật của lão!

Bàng Diệu nghi ngờ :

- Thiếu hiệp nói lời này phải chăng cũng muốn ta cùng vào với thiếu hiệp?

Chàng ngần ngừ :

- Hoặc như vậy hoặc các hạ phải điểm chỉ vị trí phát động cơ quan cho tại hạ.

- Điểm chỉ, đối với ta không là điều khó! Nhưng để thực hiện, đó mới là điều thiên nan vạn nan!

Chàng hoang mang :

- Khó đến thế sao?

- Không sao! Vì để phát động cơ quan hoặc là cần hai người cùng thực hiện hoặc phải có rộng thời gian, không bị ai khác phát giác.

Chàng nao núng :

- Vì lẽ này Hoàng Tùng mới bị phát hiện?

- Đúng vậy! Thế cho nên, hoặc thiếu hiệp chờ ta tìm thêm người đến tiếp ứng hoặc...

Chàng ngắt lời :

- Chỉ có đêm nay là thuận tiện nhất, tại hạ không muốn chậm hơn!

Bàng Diệu thở dài :

- Vậy chỉ còn ý thứ hai, ta phải mạo hiểm cùng thiếu hiệp!

Chàng sững sờ :

- Các hạ chấp nhận?

- Hà...! Ta đâu còn cách nào khác để chọn lựa sau hai lần chịu ân thiếu hiệp?

Chàng lại dăm chiêu :

- Chỉ có điều, tại hạ vẫn chưa muốn lão Đinh Nhất Hải vì thế mà nhận diện tại hạ!

Các hạ có cách nào để tạm thời thay đổi diện mạo không?

Bàng Diệu nhìn chàng :

- Tại sao thiếu hiệp muốn che giấu diện mạo?

Chàng đáp :

- Lão chỉ biết tại hạ thuận kiếm, đêm nay tại hạ lại không có kiếm! Vì thế, tại hạ muốn lão nghĩ tại hạ là một người khác, chỉ am tường chưởng mà thôi!

Bàng Điểu chột cười :

- Ý thiếu hiệp muốn đêm nay cùng lão đối diện, lão sẽ không bao giờ ngờ thiếu hiệp vừa có kiếm pháp cao minh vừa có chưởng lực thâm hậu?

Chàng phân vân một lúc mới gật đầu thừa nhận :

- Các hạ đã đoán đúng, tại hạ không giấu nữa! Tại hạ không muốn lão biết tại hạ cũng luyện được chưởng!

- Vậy thiếu hiệp phải có hai thân phận cho hai diện mạo! Một chỉ biết kiếm không biết gì về chưởng, một còn lại thì biết chưởng, không biết kiếm?

- Không sai! Nếu được như các hạ nói thì không gì tốt bằng! Các hạ giúp tại hạ được không?

Bàng Điểu mỉm cười :

- Được! Vì ta cũng đang có hai thân phận và hai diện mạo đây!

Vừa nói, Bàng Điểu vừa dùng ống tay áo có màu xẫm để lau qua gương mặt.

Thật lạ, Bàng Điểu lau đến đâu lớp da mặt tự phai đến đấy! Sau cùng, trước mặt Liễu Hận là một nhân vật hoàn toàn xa lạ với mái tóc không hoàn toàn đen như lúc trước nữa!

Nói rõ hơn, trước mặt chàng bây giờ là một lão nhân với niên kỷ thấp lắm cũng lục tuần.

Thấy chàng trợn mắt và há hốc mồm, lão nhân bật cười :

- Sao? Thiếu hiệp còn dám nghĩ ta là Bàng Điểu nữa thôi?

Chàng ấp úng :

- Tiền bối... tiền bối không phải... không phải Bàng Điểu?

Lão nhân phì cười :

- Không phải là không phải đối với ai khác! Đối với thiếu hiệp ta vẫn cứ là Bàng Điểu.

Thanh âm này, giọng cười kia, cả hai cho Liễu Hận tin rằng lão nhân này chính là Bàng Điểu và Bàng Điểu là do lão nhân này hóa thân.

Chàng thở hắt ra :

- Suýt nữa vẫn bối nghĩ đang bị lão họ Đinh bỡn cợt, dùng tiền bối giả làm Bàng Điểu để lừa vẫn bối vào tròng.

Lão nhân bĩu môi :

- Ta lừa y thì được, y đâu dễ lừa ta!

Chàng nghi hoặc :

- Tiền bối nói như thế là có ý gì?

Lão nhân thố lộ :

- Đinh Nhất Hải cũng có hai thân phận! Đôi khi ta nhìn thấy tuy dùng diện mạo thật nhưng vết dị dung vẫn còn lưu lại một ít. Do ta và Hoàng Tùng am tường Dị Dung Thuật nên nhìn qua là biết ngay.

Chàng kinh nghi :

- Diện mạo kia của lão họ Đinh trông như thế nào?

Lão nhân Bàng Điểu lắc đầu :

- Y rời đi là diện mạo thật. Khi quay về cũng là diện mạo thật! Ta nào có dịp nhìn thấy diện mạo kia của y để nói cho thiếu hiệp nghe? Bất quá, qua một ít vết dị dung còn lưu lại, ta biết y có hai thân phận thế thôi!

Chàng lại hỏi :

- Vậy còn Hoàng Tùng, bây giờ đang bị Đinh Nhất Hải lưu giữ, liệu diện mạo của Hoàng Tùng có bị lão khám phá?

Lão nhân Bằng Diểu lắc đầu :

- Có muốn khám phá cũng không được! Bởi diện mạo của Hoàng Tùng là diện mạo thật!

Chàng thảng thốt :

- Là diện mạo thật?

- Sao vậy? Điều gì khiến thiếu hiệp thất thần?

Chàng lúng túng :

- Văn bói nghĩ, người cao niên hơn như tiền bói không có lý nào lại dưới quyền một nhân vật có niên kỷ trẻ như Hoàng Tùng!

Lão nhân Bằng Diểu phì cười :

- Đó là đương nhiên, thiếu hiệp cần gì phải nghĩ ngợi hoặc nghi ngờ?

- Vậy tại sao trước kia tiền bói phải tuân lệnh Hoàng Tùng và Hoàng Tùng còn tự xưng là thượng cấp?

- Đã hóa thân phải hóa thân cho giống! Hoàng Tùng làm như vậy là do ta bảo y!

- Tiền bói bảo?

- Phải! Nhưng thiếu hiệp đừng nghĩ ta cũng bảo y phải nóng nảy. Đó là điều khiếm khuyết, y còn phải được giáo huấn nhiều!

Vỡ lẽ, chàng gật đầu tán thưởng :

- Dị dung thuật của tiền bói thật cao minh! Văn bói muôn phần bội phục!

Lão nhân nhìn chàng :

- Đây là diện mạo thật của ta! Sau này cứ thế, thiếu hiệp sẽ nhận ra, cho dù ta có thân phận gì và lai lịch ra sao!

Vừa nói, lão vừa lấy từ trong người ra một hộp nhỏ!

Bật hộp, lão nhặt ra một mẩu giống mẩu gỗ nhưng có màu vàng nghệ :

- Thiếu hiệp có muốn diện mạo giống người bệnh lâu năm?

Chàng vẫn nhìn vật nọ :

- Bôi vật đó vào mặt ư?

Lão nhân gật đầu :

- Màu này ta chưa dùng bao giờ! Thiếu hiệp có thể dùng mà không sợ bất kỳ ai đã biết ta phát hiện ra sự giả mạo!

Đoạn lão lấy hộp gỗ ra một mẩu khác, mẩu này có màu đỏ :

- Tóc cũng phải cải khác đi! Ta cho thiếu hiệp mái tóc màu đỏ để ghi nhớ việc thiếu hiệp giúp ta tìm ra Hỏa Long Đồ Pháp, nhân vật duy nhất có chòm râu đỏ (Xích tu).

Chàng phì cười :

- Mặt vàng tóc đỏ, phải chăng tiền bói muốn biến văn bói thành Xích Phát Kim Diện?

Lão nhân cười theo :

- Ngoại hiệu nghe cũng hay đấy chứ! Hà... hà...

Sau khi chỉ điểm và giúp chàng cải diện xong. Lão nhân bảo :

- Lần này ta sẽ dùng diện mạo thật! Đinh Nhất Hải nhất định không thể ngờ Bằng Diểu lại to gan đến vậy!

Chàng chột trằm giọng :

- Đề xuất việc đột nhập đêm nay là vãn bối! Nếu có chuyện bất trắc, tiền bối không cần phải lo cho vãn bối! Tiền bối hãy thoát đi và tìm lực lượng tiếp ứng như đã định.

Lão nhân gật đầu :

- Ta là Vô Danh Tẩu, nhớ chưa? Và khi gặp nguy, Vô Danh Tẩu bỏ chạy là hợp lẽ! Thế nào?

Chàng rất muốn cười nhưng không thể :

- Được! Để tránh việc bị nhận diện, vãn bối nghĩ cách gọi này có thể chấp nhận! Chúng ta xuất phát được chưa, Vô Danh Tẩu tiền bối!

Lão nhân khẽ hít một hơi thật dài :

- Người phải cẩn trọng đó. Xích Phát Kim Điện!

Chàng chậm rãi lướt đi do không muốn bỏ lão nhân quá xa!

Vút!

Vút!

32. Ban Đêm Đột Nhập Luạn Kiếm Quán-năm Gian Thạch Thất Đủ Năm Màu

Đúng như Liễu Hận tiên liệu, ở Luạn Kiếm quán đêm nay hầu như không có sự phòng bị! Tất cả đều diễn ra bình thường nhờ việc quá thông thuộc địa hình của Vô Danh Tẩu!

Ngược lại, chàng nhờ mục quang tinh tường và thân pháp cực kỳ khinh linh nên dễ dàng đưa Vô Danh Tẩu đến thư phòng có địa đạo dẫn đến nơi giam giữ Hỏa Long Đô Pháp Diệp Mạc.

Đặt bức hoành phi ở cuối phòng qua một bên, chàng nói như rót vào tai Vô Danh Tẩu :

- Ấn vào vật có màu đỏ này, địa đạo sẽ lộ ra!

Vô Danh Tẩu khó giữ được điềm tĩnh qua câu nói có phần hoang mang :

- Ở phía dưới có cạm bẫy nào khác không?

Chàng lắc đầu :

- Vãn bối đã từng vào, không hề có! Và nếu có đi chẳng nữa đã có vãn bối ngay bên cạnh, tiền bối bất tất phải lo ngại!

Lão lắc đầu :

- Không có thì tốt! Phần Diệp Mạc đã có ta lo liệu! Thiếu hiệp hãy đến những nơi khác nếu muốn.

Chàng kinh nghi :

- Tiền bối muốn tự thân giải thoát cho bằng hữu, không cần vãn bối giúp sao?

Lão đáp sau một lúc thờ người :

- Như thiếu hiệp kể lại! Diệp Mạc vì lời hứa nên tự lưu lại. Ta muốn giải cứu y cần phải nhiều thời gian thuyết phục! Như vậy tất sẽ chậm trễ mọi việc khác của thiếu hiệp.

Chàng tán đồng :

- Tiền bối nghĩ không sai! Chỉ sợ trong lúc thuyết phục, tiền bối và bằng hữu quá lớn tiếng, sẽ gây kinh động đến Đinh Nhất Hải.

Lão quả quyết :

- Ta đã có cách! Thiếu hiệp yên tâm!

Chàng không nghĩ ngợi vội gật đầu :

- Vậy vãn bối xin tạm biệt! Tiền bối nhớ bảo trọng đấy!

Đợi lão đưa tay ấn vào mấu chốt điều động cơ quan, vật có màu đỏ và nghe có tiếng cơ quan dịch chuyển, chàng mới lao đi!

Vút!

Quan tâm nhiều nhất là nhân vật ở Thanh động, có diện mạo bị lửa thiêu hủy và có thể là nhân vật đứng đầu trong Tứ đại kiếm sĩ của Quỷ Kiếm môn tên Trang Vô Nhận, chàng vội lao về phía có căn thư phòng đó!

Tuy nhiên, khi ngang qua một thư phòng khác. Chàng nghe có tiếng đối thoại mơ hồ vọng ra!

Dừng lại, chàng ngưng thần nghe ngóng và từ thư phòng những tiếng nói xầm xì như có như không quả nhiên vẫn vang ra.

Để nghe cho rõ hơn, chàng tiến dần vào thư phòng.

Ở đó chàng phát hiện cũng có một bức hoành phi và bức hoành phi đang được ai đó đã nhắc ra, đặt qua một bên!

Căng mục lực nhìn vào nơi đã treo bức hoành phi, chàng phát hiện vật để điều động cơ quan ở căn thư phòng này có màu trắng.

Chàng thầm so sánh :

- “Hai nơi kia được lão dùng hai sắc màu để phân biệt, một xanh một đỏ! Và ở đây là màu trắng. Hừ! Nếu hai nơi còn lại, một có màu lam, và một có màu đen. Tất cả sẽ hợp đủ sắc màu như Ngũ Kỳ giáo : Thanh, Hồng, Lam, Bạch, Hắc!”

Dựa theo thanh âm vẫn xầm xì từ dưới địa đạo vọng ra, chàng nghĩ lão Đinh Nhất Hải đang ở dưới đó và đang cùng nhân vật bị lưu gi dưới Bạch động đàm đạo.

Trong một lúc cao hứng, chàng bất ngờ tung người lướt đi!

Vút!

Chàng không đến ngay chỗ Thanh động như trước đó dự định! Chàng tuần tự tìm ra hai thư phòng còn lại có treo ở mỗi phòng một bức hoành phi!

Và chàng không hiểu chàng nên cười hay nên căm giận lão Đinh Nhất Hải.

Ngũ Kỳ giáo bị hủy diệt là do lão! Vậy mà, năm gian thạch thất bí ẩn ở đây lại được lão chọn đúng năm sắc màu Thanh, Hồng, Lam, Bạch, Hắc để phân biệt! Chúng là sắc màu phù hợp với sắc màu vẫn được Ngũ Kỳ giáo sử dụng!

Hai căn thư phòng chàng vừa cao hứng tìm đến quả nhiên có hai vật phát động cơ quan có đúng hai màu Lam và Hắc!

Phải chăng lão dùng năm sắc màu này để luôn ghi nhớ kiệt tác của lão là đã tận diệt Ngũ Kỳ giáo?

Hận cho lão tặc, kẻ ném đá giấu tay, hủy diệt Ngũ Kỳ giáo mà không dám bộc lộ cho quần hùng biết chiến tích, chàng nghĩ :

- “Ta sẽ vạch mặt lão! Tuần tự ta sẽ cho mọi người biết ở dưới năm gian thạch thất bí ẩn là những thủ đoạn của lão! Hừ!”

Chàng lao đi, lao trở lại Thanh động.

Vút!

Phát hiện có tiếng người, nhân vật ở Thanh động ào phào hỏi :

- Đinh bằng hữu đây ư?

Chàng lên tiếng :

- Không phải! Là văn bối!

- À! Qua thanh âm, ta nhận ra thiếu hiệp rồi! Bằng hơn hai tuần trăng sao đến bây giờ thiếu hiệp mới có dịp đến?

Chàng giật mình, lòng tự dằn lòng :

- “Nguy tai! Ta đã cải dạng nhưng quên khuấy việc biến âm! Điều lầm lẫn này nhất định không được lặp lại!”

Không nghe chàng đáp, nhân vật nọ vừa bước ra vừa hỏi :

- Thiếu hiệp không nói phải chăng có gì bất ổn?

Vừa dứt câu, nhân vật nọ bỗng nhiên xuất kiếm :

- Người là ai? Sao cố tình đối gạt lão phu?

Véo...

Không như trước kia, lần này nhân vật ở Thanh động khi xuất kiếm là kiếm chiêu có cả kinh lực! Bởi đó, chiêu kiếm thật lợi hại, so với trước là thập phần!

Chàng vội lùi!

Vút!

Nếu chàng không luyện được toàn bộ sở học ở Thiết Lô bầu là Diệt Gian kiếm tam thức và Phục Hận chưởng tam chiêu, phen này chàng sẽ mất mạng!

Vừa lùi, chàng vừa hốt hoảng kêu khê :

- Văn bối đang dùng dị dung che giấu diện mạo! Tiền bối chớ nghi ngờ!

Nhân vật nọ dừng kiếm :

- Dị dung? Thật chứ? Kiếm người đâu?

Chàng cười gượng :

- Đã cải dạng là phải cải dạng cho giống thật! Văn bối không mang kiếm!

- Hừ! Thanh âm thì đúng, nhưng tất cả đều đáng nghi ngờ! Nào! Nếu người không có cách nào chứng thật bản thân, chớ trách ta nặng tay hạ thủ!

Chàng bắt giác lo lắng :

- Chỉ cần bôi bỏ lớp dị dung này! Nhưng sau đó văn bối sợ không tự dị dung trở lại!

- Sao? Có người đã giúp người ư?

- Có! Cũng chính là người nghĩ ra cách này để giúp văn bối.

Nhân vật nọ suy nghĩ một lúc chợt hỏi :

- Lần trước ta và người gặp nhau như thế nào ở đâu?

Chàng nhoẻn cười :

- Tiền bối nghĩ được cách này cũng hay! Văn bối sẵn sàng thuật lại!

Chờ chàng thuật xong lần gặp mặt duy nhất của cả hai qua việc tỷ kiếm bắt tỷ lực, nhân vật nọ cười lạnh :

- Không phải chỉ một mình người biết rõ từng chi tiết như thế này! Người có thể nhớ một chi tiết nào khác có thể giúp ta biết đích xác là người chăng?

Nhân lần thuật lại như vậy, chàng dễ dàng nhớ ra hai chi tiết! Và hai chi tiết này chắc chắn chỉ có chàng và nhân vật này biết, lão Đinh Nhất Hải khi đó dù có mặt cũng không thể biết.

Chàng đáp :

- Tiền bối có thể dùng bí pháp truyền âm nhập mật nói với văn bối hai lần!

Khuôn mặt của nhân vật nọ vẫn bất động. Chàng hiểu, do đối phương lần đó không muốn cho Đinh Nhất Hải biết nên phải dùng lối truyền âm nhập mật! Bây giờ, khi chưa tin chắc chàng là chàng, đối phương không phản ứng là đề phòng chàng đang dò xét bằng cách đón đầu như vậy, nếu chàng là người của Đinh Nhất Hải!

Chàng nói tiếp :

- Lần thứ nhất, tiền bối khuyên văn bối nên tận dụng sở trường để hóa giải những kiếm chiêu kỳ ảo của tiền bối! Và lần thứ hai...

Nhân vật nọ thu kiếm :

- Đủ rồi! Người đúng là tiểu tử thật sự thông tuệ.

Chàng hớn hở :

- Tiền bối đã tin?

- Ừ! Nhưng lần này người đến phải che giấu chân diện thể này, thật ra là có ý gì?

Đã toan liệu sẵn, chàng dè dặt hỏi :

- Tiền bối lưu ở đây như không phải tự nguyện?

Thản nhiên, nhân vật nọ bảo :

- Người hỏi để làm gì?

Chàng có phần ngắc ngứ :

- Nếu không tự nguyện, kể như bị ép buộc, sao tiền bối không nhân lúc này bỏ đi?

- Hừ! Ta muốn đi lúc nào tùy ta, ai ngăn được ta?

- Vị tất như tiền bối nói! Lão Đinh Nhất Hải nhất định không để cho tiền bối đi!

- Tại sao? Ta và lão đã có thỏa hiệp từ trước!

- Thỏa hiệp như thế nào?

- Là...

Đang định nói, nhân vật nọ đột nhiên đổi giọng :

- Người không nên biết thì hơn!

Chàng bực tức :

- Tại sao chứ? Theo văn bối đoán, lão đã uy hiếp tiền bối thì có!

- Uy hiếp? Không bao giờ!

- Còn không ư? Lão biết tiền bối đang sợ và sợ điều gì! Lão dùng điều đó để hăm dọa tiền bối! Tự trung lão không muốn tiền bối xuất đầu lộ diện.

- Người...! Hừ! Người chỉ võ đoán thôi!

Chàng thở dài :

- Vãn bối lần này tìm đến là có hai việc!

- Người nói đi!

- Việc thứ nhất, giúp tiền bối thoát nạn!

- Hừ! Ta đã nói ta không lâm nạn, điều người nói kể như không có!

Chàng hậm hực :

- Điều thứ hai là muốn cảnh tỉnh tiền bối!

- Cảnh tỉnh ta? Về việc gì?

Chàng cười lạt :

- Có một âm mưu nhắm vào tiền bối!

- Âm mưu như thế nào?

- Vãn bối vô tình biết đến một liên minh gọi là Liên Minh Ngũ Kiếm! Tiền bối có nghe bao giờ chưa?

- Liên Minh Ngũ Kiếm? Chưa! Sao?

- Hừ! Họ muốn chiếm đoạt Thánh Ngũ Kiếm kỳ thư gì đó và cần hỏi ở tiền bối một việc.

- Thánh Ngũ Kiếm kỳ thư? Ta chưa từng nghe nên họ có hỏi ta cũng vô ích!

Chàng gần như nài nỉ :

- Họ đâu hỏi tiền bối về điều đó?

- Vậy về cái gì?

- Thất Thập Nhị Quỷ Kiếm!

Nhân vật nọ động dung :

- Thất Thập Nhị Quỷ Kiếm?

Chàng bồi hồi nhìn nhân vật nọ :

- Và còn Áo Ảnh Tam Quỷ Kiếm nữa!

Vút!

Để tránh cái chớp quá bất ngờ của nhân vật nọ, chàng phải phát kinh và thu người lùi lại.

Bùng!

Nhân vật nọ khê quát :

- Người có nội lực? Vậy người chỉ là kẻ giả mạo! Ta phải giết người!

Véo...

Chàng hốt hoảng lùi xa hơn nữa.

Vút!

Chính lúc đó, có tiếng quát hỏi :

- Kẻ nào dám lên vào đây, không hỏi ta?

Chàng thất kinh kêu thảm :

- “Lão họ Đinh? Nếu lão đến mà ta chưa xong việc, ta e nguy mất!”

Chàng vội đánh tiếng, bảo nhân vật nọ :

- Bất kể tiền bối trước kia là ai, có một việc tiền bối cần phải biết, Môn chủ phu nhân và Thiếu môn chủ vẫn sống! Chưa hết, thê tử của Viên Tử Linh cũng vậy! Tất cả đều đang tính kế báo thù cho...

Có tiếng gầm cực lớn của Đinh Nhất Hải vang lên lồng lộng, kèm theo một ánh đuốc xuất hiện :

- Người là ai? Sao người biết nơi này mà tìm vào?

Chàng bật cười :

- Ha... ha... ha...! Lão là hạng ấu trĩ mới không biết lão phu là Xích Phát Kim Điện Đoạn Hồn Đinh.

Đinh Nhất Hải thoáng ngơ ngác :

- Xích Phát Kim Điện? Đoạn Hồn Đinh?

Nhân cơ hội đó. Nhân vật nọ chợt vận dụng bí pháp truyền âm nhập mật :

- “Lời người vừa nói đều là sự thật?”

Không biết phải đáp như thế nào, do không biết bí pháp đó, chàng đành nói thành tiếng :

- Người tin hay không tùy người. Lão phu hết lời!

Chàng đã biến âm, thay đổi giọng nói! Và câu nói kia, nhân vật nọ và Đinh Nhất Hải đều nghĩ là chàng đang nói với họ.

Đinh Nhất Hải gầm vang :

- Cái gì là Đoạn Hồn Đinh chứ?

Chàng bật cười :

- Ha... ha... ha...! Đoạn Hồn là đoạn hồn, Đinh là Đinh Nhất Hải! Nếu người chính là Đinh Nhất Hải thì phen này gặp ta kể như người phải bị đoạn hồn.

Cả giận, Đinh Nhất Hải lướt đến tung kiếm :

- Thất phu! Đờ!

Véo...

Bất ngờ, nhân vật nọ cũng xuất kiếm.

Véo...

Đinh Nhất Hải thì nhắm vào chàng, và nhân vật nọ lại ra tay ngăn cản.

Choang!

Họ chạm kiếm khiến Đinh Nhất Hải hoang mang :

- Bằng hữu sao lại...

Nhân vật nọ vừa thu kiếm vừa ngăn chặn câu oán trách của Đinh Nhất Hải chưa kịp nói hết :

- Khoan đã! Có một điều ta muốn bằng hữu nói lại! Có phải...

Đinh Nhất Hải đột nhiên chuyển người :

- Muốn nói hay muốn hỏi gì cũng được, nhưng hãy chờ ta thu thập tên thất phu này! Đờ!

Vút!

Véo...

Lần thứ hai nhân vật nọ khoa kiếm, thay Liễu Hận đón kiếm của họ Đinh.

Choang!

Đinh Nhất Hải động nộ :

- Bằng hữu muốn cùng ta động thủ thật ư?

Nhân vật nọ thoáng động dung, nhưng vẫn lên tiếng cầu tình :

- Ta thực sự không muốn! Nhưng...

Đình Nhất Hải thình nộ quát :

- Không muốn là được rồi! Tốt hơn hết bằng hữu hãy chờ ta!

Vút!

Lão lại động thân và lao vào Liễu Hận với chiêu kiếm hết sức lợi hại!

Vút!

Véo...

Liễu Hận gầm lớn :

- Chớ tin lão! Lão không bao giờ đáp ứng hoặc giải thích bất cứ gì tôn giá muốn.

Nhân vật nọ lập tức tung người đón kiếm.

- Dừng tay!

Choang!

Lần này Đình Nhất Hải không dừng! Trái lại, lão tuôn ra một lúc ba chiêu kiếm áp đảo nhân vật nọ :

- Do bằng hữu bức bách ta! Đỡ!

Véo...

Véo...

Nhân vật nọ chột rít :

- Đã tam phen tứ thứ ta kêu bằng hữu dừng tay để cùng đàm đạo. Bằng hữu đừng nghĩ ta sợ kiếm pháp cao minh của bằng hữu! Đỡ!

Véo...

Choang! Choang! Choang!

Tung ba chiêu bị chặn đủ ba chiêu, Đình Nhất Hải cười ngạo nghễ :

- Khá lắm! Dừng oán đổi lấy ân, bằng hữu có thái độ hay đấy! Vậy đừng trách ta!

Đỡ! Ha... ha... ha...

Véo...

Nhân vật nọ chột khựng người khi nghe câu “dùng oán đổi lấy ân”, và như thế hoàn toàn bị kiếm chiêu của Đình Nhất Hải đặt vào tử cảnh!

Phát hiện ra thì đã muộn, nhân vật nọ quá đỗi luống cuống chỉ biết buột miệng kêu :

- Người định giết ta thật sao?

Đình Nhất Hải vẫn cười và vẫn giữ nguyên chiêu kiếm đầy ác ý!

Bất ngờ, lão nghe tiếng gầm vang động của Liễu Hận vang ngay bên tai :

- Chớ hại người! Xem chừng!

Lão khê đưa mắt lướt nhìn và buột phải thu kiếm vì phát hiện chưởng công do Liễu Hận đang xô đến không những nhanh mà còn cực kỳ lợi hại và thâm hậu!

Nâng tả chưởng quạt một kinh đối kháng, lão phải kêu lên khi nhận ra chưởng của chàng chẳng phải tầm thường.

Ầm!

- Người thật sự là ai? Sao lại đối địch với Đinh mỗ!

Chàng không lưu tâm đến lão! Ngược lại chàng đang lo lắng vì nhân vật nọ cho đến giờ vẫn hoang mang, chưa chọn được thái độ thích hợp!

Chàng phải lên tiếng đề tỉnh :

- Những gì tại hạ vừa nói, tin hay không tùy tôn giá! Nhưng chớ quá ngộ nhận, cứ bị lão Đinh đối gạt!

Đinh Nhất Hải mơ hồ đoán biết lời chàng nói hàm ý lung lạc nhân vật nọ. Lão cử kiếm lao đến :

- Bất kể người là ai, đối đầu với ta là phải chết! Đờ!

Véo...

Nhân vật nọ được chàng đề tỉnh đúng lúc :

- Đinh Nhất Hải! Hãy nghe ta hỏi đây! Dừng tay!

Choang! Choang!

Đinh Nhất Hải nộ khí xung thiên khi luôn bị nhân vật nọ ngăn trở :

- Cả người nữa! Chớ trách ta độc ác! Xem kiếm!

Véo...

Kiểm chiêu lần này của lão họ Đinh thật lợi hại, đến Liễu Hận tuy đã biết lão có kiếm pháp cao minh cũng không thể ngờ sự cao minh của lão lại đạt đến bậc này!

Cũng nhận ra điều đó, nhân vật nọ như bị dồn vào tuyệt lộ đành gầm lên giận dữ :

- Kiếm pháp quả lợi hại! Tiếp kiếm!

Véo...

Choang! Choang!

Sự biến ảo trong kiếm chiêu của nhân vật này không làm cho lão Đinh lúng túng!

Ngược lại, lão vẫn ung dung hóa giải và vẫn thản nhiên thi triển thêm hai chiêu kiếm nữa.

- Hóa ra người vẫn chưa thấu triệt đủ sự lợi hại của kiếm pháp kia! Vậy đừng mong bức ép ta phải nói những gì ta không muốn nói! Đờ!

Véo...

Tuy lão bảo vậy nhưng nhân vật nọ vẫn vừa tận lực thi triển kiếm chiêu vừa buộc lão họ Đinh phải đối đáp :

- Ta lưu lại đây bao nhiêu năm trời là do người bảo võ lâm các phái đang truy tìm ta để tiêu diệt. Điều đó có đúng với sự thật không? Đờ!

Choang! Choang!

Liễu Hận biết rõ ý đồ của nhân vật nọ! Chàng chực sẵn một bên vừa để lắng nghe mọi lời đáp vừa chuẩn bị tiếp trợ cho nhân vật nọ khi cần!

Đinh Nhất Hải cười lạnh :

- Đó là sự thật! Ta chưa bao giờ đối gạt người! Xem kiếm!

Véo...

Nhân vật nọ tuy hoang mang nhưng vẫn hỏi :

- Vậy tại sao thê tử của Đào Môn chủ và của Viên tam đệ cho đến giờ vẫn ung dung, chưa bị quần hùng truy diệt?

Choang! Choang!

Đinh Nhất Hải động sát cơ :

- Người nào nói cho người biết điều này là cố tình mê hoặc người! Người thật khiến ta phải thất vọng! Đờ!

Véo...

Véo..

Nhìn lão xuất kiếm lần này, Liễu Hận sững sờ! Lão đang thi triển Vô Danh Kiếm do trước kia chàng trao kinh văn cho lão. Tuy lối phát kiếm của lão không nhanh như chàng, nhưng bù lại lão lại có được sự biến ảo thần kỳ!

Điều đó khiến chàng phải xuất thủ với tiếng hô hoán khiến hai nhân vật kia cùng kinh ngạc :

- Gọi Viên Tử Linh là tam đệ, phải chăng tôn giá đích thực ở họ Trang? Chớ chạm kiếm với lão! Mau lùi lại! Đờ!

Vù...

Tiếng hô hoán của chàng lập tức dẫn đến hai phản ứng trái ngược. Nếu nhân vật nọ vì nghe thế phải chờ người trong một thoáng thì lão họ Đinh lại tăng thêm quyết tâm hạ độc thủ.

Kiểm của lão Đinh đạo nhân biến hóa cuộn thẳng vào thân hình chờ sẵn của nhân vật nọ! Đồng thời ngọn tả kinh cũng được lão xô ra, hy vọng ngăn cản chưởng công của chàng.

- Muốn chết!

Véo...

Vù... vù...

Chàng thất kinh, nhấn thêm chân lực và gào lên thất thanh :

- Kìa! Lùi lại!

Ầm!

Soạt! Choang!

Bờ vai hữu của nhân vật nọ bị trúng kiếm! Tuy hữu thủ chưa đến nỗi bị đoạn lìa nhưng do vết kiếm khá sâu nên máu tuôn lai láng, và kiếm phải rơi xuống.

Nhân vật nọ đang lảo đảo, Đinh Nhất Hải tung người lướt đến :

- Người quên mất lời ta dặn! Đừng trách ta! Nạp mạng!

Véo...

Nhân vật nọ chỉ còn biết thất thanh kêu không thành tiếng :

- Người nữ...

Liễu Hận tận lực lao đến :

- Lão độc ác thế sao? Đờ!

Ào... Ào...

Ầm!

Chàng kinh ngạc trước công lực không ngờ lại quá uyên thâm của Đinh Nhất Hải!

Một kích hầu như tận lực của chàng rốt cuộc chỉ làm cho lão thoảng khựng người một chút rồi thôi. Tuy nhiên, mục đích của chàng cũng đã đạt! Sinh mạng của nhân vật nọ xem ra vẫn được bảo toàn. Chàng nhanh nhẹn lao đến, nhặt kiếm và trao cho nhân vật nọ!

Chàng khẽ nói :

- Tiền bối đừng ở đây nữa! Đi đi!

Có tiếng gầm gừ hung hãn của lão Đinh Nhất Hải :

- Bản lãnh của ngươi tuy thâm hậu, nhưng đã vào đây đừng mong toàn mạng trở ra.

Đờ!

Véo...

Chàng vội trụ người nâng cao hữu chưởng :

- Muốn ngăn được ta không phải dễ! Tiếp chiêu!

Vù...

Véo...

Ầm!

Lão lại khựng người và thất sắc tung người lao đi! Bởi nhân vật quả nhiên đang phóng người chạy trở ra như lời chàng vừa nhắc nhở.

Vút!

Thân pháp của nhân vật nọ không nhanh bằng lão! Cũng vậy thân pháp của lão vẫn không nhanh bằng chàng.

Vì thế, phát hiện lão đuổi kịp nhân vật nọ ngay ngưỡng cửa địa đạo, sắp lọt vào căn thư phòng, chàng vội hét lên thị uy :

- Tiếp chưởng!

Vù...

Lão xoay người đối chiêu :

- Ngươi đừng mong thoát thân! Đờ!

Vù...

Ầm!

Lão cố tình để cho thân hình bị chấn kinh đẩy trôi đi. Nhân đó lão bất ngờ phát động cơ quan, khiến lối dẫn vào địa đạo chợt dịch chuyển đóng kín lại.

Hoảng hốt trước quỷ kế của lão, nhân lúc bí môn vẫn còn một khe hở, chưa đóng kín hoàn toàn chàng tận lực bình sinh quật luôn một lúc ba chưởng Phục Hận.

Ầm! Ầm! Ầm!

Rào... Rào...

Bí môn do chưa đóng kín nên không chịu nổi áp lực dồn dập từ bao đạo chưởng lực của chàng, chúng bị phá vỡ.

Vút!

Lọt vào thư phòng, chàng hoang mang, không còn thấy nhân vật nọ và Đinh Nhất Hải đâu nữa.

Kinh tâm, chàng vội đảo người, quyết kiếm tìm cả hai, hy vọng kịp tiếp trợ cho nhân vật nọ!

Bất ngờ ngay trước mắt chàng xuất hiện hai bóng nhân ảnh!

Chàng nâng cao hữu chưởng và chờ đợi.

Hai bóng nhân ảnh nọ cũng mơ hồ nhìn được chàng, cả hai cùng vẫy kiếm.

Véo!

Véo!

Qua kiếm chiêu và nhờ mục lực tinh tường, Liễu Hận chợt nhận ra hai bóng nhân ảnh nọ tuy không phải nhân vật ở Thanh động và Đinh Nhất Hải nhưng cũng không phải kẻ địch. Chàng chậm tay phát chưởng như thế cũng hóa hay, không để sự lằm lẩn xảy ra!

Chàng vội hô hoán :

- Vô Danh Tẩu tiền bối! Tại hạ đây!

Hai bóng nhân ảnh nọ vội thu kiếm dừng chân, để lộ hai khuôn mặt nghi hoặc của Vô Danh Tẩu Bằng Điều và Xích Tu Nhân Hỏa Long Đô Pháp Diệp Mạc!

33. Bí Ẩn Diễn Tiếp Những Bí Ẩn -anh Hùng Phát Nộ Động Sát Cơ

- Có biến xảy ra ư, thiếu hiệp?

Phát hiện Bằng Điều cuối cùng cũng thuyết phục được Diệp Mạc, chàng vội đáp lời :

- Đúng vậy! Nhưng tiền bối cứ tùy tiện! Đừng lưu lại đây, và cũng đừng lo cho vãn bối.

Vô Danh Tẩu Bằng Điều đáp ứng nhanh :

- Nếu vậy, chờ ta đưa Đô Pháp ra ngoài rồi sẽ liệu tính. Cáo biệt!

Vút! Vút!

Nhìn họ bỏ đi, chàng tuy có hơi ngẩn người nhưng không vì thế mà trách họ.

Chẳng phải họ còn có chuyện của họ và việc đang xảy đến là do chàng tự đề xuất, tự gây ra?

Khẽ mỉm cười, chàng tung người lướt đi!

Vút!

Lạ quá, những tòa ngang dãy dọc ở Luận Kiếm quán sao đêm nay cho đến giờ vẫn yên tĩnh?

Không tìm được tung tích của nhân vật ở Thanh động. Chàng nghĩ lão có thể đã đi thoát nên cũng muốn bỏ đi!

Chàng lao ra chính điện!

Thật là bất ngờ, chàng lại nhìn thấy nhân vật nọ với tình thế hết sức nguy ngập!

Vây quanh nhân vật nọ là hai lớp người đứng thành vòng tròn! Tất cả đều thủ kiếm nhìn vào nhân vật nọ vẫn đứng lặng yên ở chính giữa.

Nhân vật nọ thủ kiếm bên tay tả. Vì là tay không thuận nên cho đến giờ nhân vật nọ vẫn chưa dám khởi phát thế công!

Có lẽ Đinh Nhất Hải đã nghĩ lại, không muốn đoạt mạng nhân vật đó nữa! Lão đang đứng ngoài, miệng tươi cười, chờ đến lúc nhân vật nọ tự nhận ra tình thế và tự ý bỏ cuộc!

Bên cạnh Đinh Nhất Hải, đứng ở hai bên là hai nhân vật lạ mặt! Và hai nhân vật này tuy chàng chưa nhìn thấy bao giờ nhưng qua thần thái đĩnh đạc của họ chàng thừa biết họ đều là cao thủ vào hàng tuyệt đỉnh!

Chàng đứng lui vào một góc khuất nhìn diễn biến trước mặt và suy nghĩ thật lao lung!

Tình thế này, nếu chàng muốn ứng cứu và giúp nhân vật nọ chạy thoát, chỉ còn cách mạo hiểm lặn xả vào!
Tuy vậy, chính vì sự hiện diện của hai nhân vật lạ mặt kia. Thân thủ cao thâm như thế nào chưa rõ, chàng vì thế phải lưỡng lự!

Bất ngờ chàng nghe Đinh Nhất Hải phát thoại :

- Người đừng trông chờ vào gã Xích Phát Kim Diện kia nữa vô ích! Bây giờ người chỉ có hai con đường để chọn lựa! Một là thuận theo ta, ngoan ngoãn lưu lại như bao lâu nay người đã lưu lại! Hai là, người của Ngũ Mai kiếm trang và Bát Quái kiếm trang sẽ phanh thây người, nhân vật duy nhất của Quỷ Kiếm môn còn sót lại!

Chàng nghe thế, nửa mừng nửa lo! Mừng vì lão vừa để lộ nhân vật nọ chính là Đại kiếm sĩ Trang Vô Nhận. Lo vì lão phen này kể như đã có chủ định, sẽ không buông tha nếu nhân vật nọ không kịp thay đổi thái độ!

Đang chưa biết phải làm gì, Liễu Hận chợt hoang mang khi cùng một lúc nghe đủ bốn tràng cười từ bốn hướng vang đến :

- Ha... ha... ha...

- Ha... ha... ha...

Trong đó có một câu nói vô tình để lộ ý đồ :

- Ha... ha... ha...! Quỷ Kiếm môn còn người sống sót thật ư?

Vút! Vút!

Bốn nhân vật xuất hiện! Họ chính là Chưởng môn của bốn kiếm phái: Võ Đang, Nga My, Hoa Sơn và Côn Luân. Và câu nói kia là của Cổ Vấn, Chưởng môn của phái Côn Luân.

Sự xuất hiện của bốn vị Chưởng môn nhân khiến chàng tăng cao sự cảnh giác.

Nhờ đó, chàng không thể không nhìn thấy sự thay đổi thần sắc một cách kỳ lạ của cả bảy tám nhân vật!

Đại kiếm sĩ Trang Vô Nhận giận dữ xạ mắt nhìn bốn vị Chưởng môn nhân.

Đinh Nhất Hải tuy cũng nhìn bọn Chưởng môn nhân nhưng là cái nhìn lo ngại.

Hai vị Chưởng môn của hai phái Võ Đang và Hoa Sơn thì kinh dị nhìn Trang Vô Nhận.

Hai vị Chưởng môn còn lại thì phần hận nhìn hai nhân vật lạ mặt đang đứng hai bên Đinh Nhất Hải.

Và sau cùng hai nhân vật này lại ngạo mạn nhìn trả lại hai vị Chưởng môn Côn Luân và Nga My những cái nhìn thách thức!

Toàn trường vì thế phải phảng lạng như tờ! Và đây là sự phảng lạng tất yếu để báo trước một điều gì đó thật trọng đại sắp xảy ra!

Sự trọng đại đó lập tức bùng nổ! Khởi phát từ Trang Vô Nhận!

Đại kiếm sĩ Trang Vô Nhận gầm lên phẫn nộ :

- Tứ kiếm phái! Bọn đã hủy diệt Quỷ Kiếm môn! Mười năm qua, Trang Vô Nhận ta luôn chờ đợi đến lúc này! A...! Giết! Ta phải giết tất cả bọn người để báo thù rửa hận!

Sự việc càng thêm bùng nổ khi Cổ Vấn cũng gầm lên :

- Bạch Cốt Kiếm! Bốn Chưởng môn tìm người đã lâu rồi! Người phải nạp mạng!

Chưởng môn Nga My phái cũng gào lên bi phẫn :

- Người cũng vậy, Thái Tuế Diêm La! Người phải chết để đền mạng cho sư phụ ta!

Vừa gầm gào, cả hai vừa động thân lao đến chỗ Đinh Nhất Hải đang đứng giữa hai nhân vật lạ mặt nọ!

Hai nhân vật nọ chính là đối phương của hai vị Chưởng môn, họ liền có phản ứng!

Một trong họ, chợt rút ra một thanh quái kiếm và cười sảng sặc :

- Cổ Vấn! Bạch Cốt Kiếm ta khiếp sợ ngươi sao?

Nhân vật còn lại vội lao đến đón đầu Chương môn Nga My phái :

- Nào ngươi lại đây! Sư phụ ngươi vẫn chờ ngươi ở dưới tuyến đài! Ngươi mau xuống đó với lão! Ha... ha... ha...

Hai nhân vật lạ mắt đã bị hai vị Chương môn cầm chân, đây quả là cơ hội tốt cho Liễu Hận.

Chàng lao ra.

Vút!

Chàng gầm lên đánh động cho Trang Vô Nhận biết sự hiện diện của chàng :

- Còn chờ gì nữa? Đánh!

Vù...

Chàng phát kinh! Và đối tượng của chàng chính là lão thất phu Đinh Nhất Hải.

Ào... Ào...

Đinh Nhất Hải nếu đang thất kinh vì diễn biến đang phát sinh ngoài ý muốn thì còn thất kinh nhiều hơn trước sự xuất hiện không nên có của chàng, Xích Phát Kim Điện Đoạn Hồn Đinh.

Lão vũ lộng hữu kiếm, phát động tả kinh :

- Xích Phát Kim Điện! Đỡ! Đỡ!

Véo...

Vù...

Trang Vô Nhận phần khích hùng tâm, tả thủ loang kiếm :

- Kẻ nào dám ngăn ta, kẻ đó phải chết!

Véo... Véo...

Điều động bọn thuộc hạ là Đoàn Vi Hưng, lo phát tay làm hiệu :

- Vây chặt ác ma Quỷ Kiếm môn! Đánh!

Bọn chúng nhất tề loang kiếm, khí thế kinh thiên động địa!

Chính lúc đó, Vô Danh Tẩu không hiểu sao đã quay lại :

- Đoàn Vi Hưng! Nạp mạng!

Véo...

Đoàn Vi Hưng thất kinh, kêu :

- Lão là ai? Sao... Đỡ!

Véo...

Toàn trường lập tức rơi vào cảnh hỗn loạn với đủ mọi thanh âm vang lên chói chói.

Ầm! Ầm!

Choang! Choang!

Keng... Keng...

Và đủ tiếng gầm thét với đủ tâm trạng cũng vang lên :

- Ôi chao! Hự!

- A... A...

- Đờ!

- Nạp mạng!

Trong lúc đó, Liễu Hận và Đinh Nhất Hải cũng đã hai lượt chạm kình! Và kẻ thất thế chính là lão Đinh!

Lão lùi từng bước.

Chàng hung hăng tiến lên từng bước.

Cuối cùng chàng nghe Trang Vô Nhận gào lên phần uất :

- Đài Phong, tên đạo trưởng lỗ mũi trâu vô sỉ! Ta quyết liều mạng với ngươi!

Đưa mắt nhìn, chàng phát hiện tuy có Vô Danh Tẩu ngăn cản được Đoàn Vi Hưng, nhưng do Chưởng môn Võ Đang phái và Hoa Sơn phái đã lao vào nên Trang Vô Nhận thật sự phải lâm cảnh khốn đốn.

Lo cho Trang Vô Nhận, chàng đành phải buông bỏ lão họ Đinh để tận lực lao đi!

Vút!

Chàng hất kình, xô bật vị Chưởng môn Võ Đang phái có đạo hiệu là Đài Phong.

- Lui lại nào!

Ầm!

Phát hiện Trang Vô Nhận ngay khi thoát hiểm vẫn hùng hổ lao vào Đài Phong đạo nhân, chàng lớn tiếng nhắc nhở :

- Quân tử báo thù mười năm vẫn chưa muộn! Mau chạy đi!

Trang Vô Nhận vẫn quyết liệt lặn xả, ném cho chàng một câu :

- Hủy diệt Quỷ Kiếm môn, ta đâu thể buông tha cho tên đạo sĩ thói Đài Phong? Đờ!

Véo...

Đây là lần thứ hai Liễu Hận nghe Trang Vô Nhận đề quyết Đài Phong đạo trưởng là kẻ đã góp phần hủy diệt Quỷ Kiếm môn. Chàng bưng bưng lửa giận.

Nhưng kịp nghĩ lại, chàng vừa muốn bảo lưu diện mạo chàng đang dùng - không thuận tiện nếu chàng muốn báo thù rửa hận cho Quỷ Kiếm môn, Chàng vừa muốn bảo toàn tánh mạng cho Trang Vô Nhận đang kiệt sức dần dần. Chàng đành dùng chưởng, đẩy lùi hết đợt tiến công này đến đợt tiến công khác của lũ thuộc hạ Ngũ Mai kiếm trang.

- Bọn ngươi muốn chết thật ư? Đờ!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Nhân cơ hội đó, Đinh Nhất Hải len lén lao đến chỗ Trang Vô Nhận :

- Ngươi phải chết!

Véo...

Phát hiện hành vi đê tiện của lão, Liễu Hận vội lao đến!

Vút!

Nhưng chàng chưa lao đến nơi, bất ngờ nghe có những tiếng hô hoán từ xa vang đến :

- Sư phụ! Lão quái nhân ở Hắc động đang hung hãn phá động!

Kính nghi, chàng đưa mắt nhìn!

Hai gã vừa hốt hải chạy đến vừa hô hoán chính là hai gã chàng đã gặp tại Hồi Nhạn sơn! Chúng là đệ tử của Đinh Nhất Hải, trước kia có phận sự canh giữ Tử Kim mê động và là bọn đã bị chàng phát hiện đang uy hiếp Viên Tử Quân chỉ vì muốn chiếm đoạt Linh Chi thảo!

Nghe tin lão quái ở Hắc động có hành vi như vậy, Đinh Nhất Hải bắt ngờ tung người lao đi!

Vút!

Trang Vô Nhận nhờ đó thoát nạn, lập tức xoay kiếm ngăn đỡ chiêu kiếm ám toán của Đài Phong đạo trưởng :

- Ác đạo! Xem kiếm!

Choang!

Soạt!

Do tả kiếm là tay không thuận và do phát chiêu chậm hơn so với Chưởng môn Vô Đang phái, Trang Vô Nhận tuy còn giữ được kiếm nhưng bờ vai tả phải bị trúng kiếm!

Phát hiện điều này, chàng lập tức lao đến :

- Chớ đắc ý vội! Đờ!

Vù...

Ầm! Hự!

Chưởng môn phái Vô Đang, Đài Phong đạo trưởng bị trúng kinh, phải loạng choạng thối lui!

Nhân cơ hội, chàng tiến đến kịp đỡ lấy thân hình Trang Vô Nhận đang lao đảo.

Xốc lão lên lưng, chàng băng mình lướt đi!

Vút!

Lao ngang chỗ Vô Danh Tẩu, chàng quát :

- Chạy được rồi! Họ Đoàn kia, đờ!

Vù...

Đoàn Vi Hưng đang giao đấu ngang ngựa với Vô Danh Tẩu, phát hiện có ngọn kinh uy mãnh đang cuộn đến, vội đảo người lẩn tránh!

Vút!

Vù...

Vô Danh Tẩu được dịp, vội lao đi!

Nhưng Vô Danh Tẩu không bỏ chạy như chàng vừa bảo!

Nhìn lão chạy vào trong, chàng vội đuổi theo lão!

Vút!

Đuổi kịp, chàng khẽ hỏi :

- Tiền bối muốn giải cứu Hoàng Tùng?

Vô Danh Tẩu gật đầu, thừa nhận :

- Đúng vậy! Ta...

Vô Danh Tẩu chưa dứt lời, bất ngờ ở phía đối diện có hai nhân vật lao đến.

Kịp thấy trước, chàng kéo lão Vô Danh Tẩu qua một bên :

- Có người đang đến!

Chàng vừa hành động xong, hai nhân vật nọ với khinh thân pháp thật thượng thặng lao vượt ngang!
Vút! Vút!

Vô Danh Tẩu thất sắc :

- Họ là ai? Công phu quả vô thượng!

Không đáp, chàng chột bảo lão :

- Tiền bối muốn cứu Hoàng Tùng thì nên hành động thật khẩn trương. Sau đó chớ nên lưu lại!

Vô Danh Tẩu kinh ngạc :

- Còn thiếu hiệp? Thiếu hiệp muốn lưu lại sao?

Chàng gật đầu :

- Không sai! Văn bối nghĩ đã đến lúc văn bối xuất đầu lộ diện bằng diện mạo thật rồi!

Vừa nói, chàng vừa tự ý bôi bỏ lớp dị dung!

Nhìn chàng, Vô Danh Tẩu đoán được phần nào ý định nên hỏi, lúc đưa tay chỉ Trang Vô Nhận :

- Thiếu hiệp chỉ quan tâm đến vị này, phải chăng thiếu hiệp cũng là người Quỷ Kiếm môn?

Chàng đành thú nhận :

- Không sai! Ở ngoài kia đều là thù nhân của văn bối! Văn bối phải báo thù!

Vô Danh Tẩu gật đầu :

- Nếu vậy, chúng ta tạm chia tay! Đại ân lần này, ta sẽ...

Chàng xua tay :

- Bất tất! Tiền bối đi nhanh đi!

Không nói gì, Vô Danh Tẩu chỉ nhìn chàng rồi lặng lẽ lao đi!

Vút!

Trang Vô Nhận chột lên tiếng :

- Người là người Quỷ Kiếm môn thật ư?

Chàng chưa kịp đáp, phát hiện có tiếng động khả nghi liền quát khê :

- Ai?

Có tiếng nữ nhân đáp lại :

- Thiếu môn chủ! Ta đây!

Chàng kinh ngạc :

- Tam thúc mẫu?

Mẫu thân của Viên Tử Quân xuất hiện với vẻ mặt hốt hoảng :

- Thiếu môn chủ có nhìn thấy Tử Quân?

Chàng kinh hoảng :

- Tử Quân...

Âm thanh của chàng phải bị bỏ dở giữa chừng, do tiếng kêu kinh ngạc của Trang Vô Nhận vang lên :

- Tam muội vừa gọi ai là Thiếu môn chủ?

Vị phu nhân biến sắc nhìn Trang Vô Nhận :

- Các hạ là ai? Sao gọi ta như vậy?

Chàng vội xen lời :

- Tam thúc mẫu! Đây là Đại kiếm sĩ Trang Vô Nhận!

Vị phu nhân ngơ ngác :

- Trang đại huynh còn sống? Hóa ra Tử Quân đã giải thoát được cho Trang đại huynh?

Chàng kinh nghi :

- Tam thúc mẫu nói vậy. Không lẽ Tử Quân đã lên vào Luạn Kiếm quán?

Vị phu nhân hoang mang :

- Chẳng phải Tử Quân đã giải nguy cho...

Chàng thở hắt ra :

- Không phải! Là do tiểu diệt! Tiểu diệt nào nhìn thấy Tử Quân?

Vị phu nhân thất kinh :

- Nguy tai! Đã ba ngày Tử Quân không quay lại tìm ta...

Chàng tỉnh ngộ, vội đặt Trang Vô Nhận xuống :

- Tam thúc mẫu hãy chăm sóc cho Đại thúc thúc! Tiểu diệt lập tức đi tìm Tử Quân!

Chàng dứt lời, định lao đi thì bị vị phu nhân gọi lại :

- Chậm đã, Thiếu môn chủ!

Chàng cau mày :

- Còn việc gì nữa ư?

Vị phu nhân bối rối :

- Nếu Tử Quân chưa bị lộ tung tích, y chính là Từ Kim!

Chàng sững sờ :

- Từ Kim? Từ Kim là do Tử Quân cải dạng?

Vị phu nhân vừa gật đầu, chàng căn dặn họ thật khẩn trương :

- Được rồi! Tử Quân sẽ do tiểu diệt lo liệu! Ngay bây giờ Tam thúc mẫu hãy lên đưa Trang đại thúc thoát đi! Nhị vị nên đến nơi này để hội diện với gia mẫu!

Chàng chỉ điểm cho họ lối đi đến Thánh địa Ngũ Kỳ giáo, nơi mẫu thân chàng đang bị bọn Thánh Kỳ giáo lưu giữ!

Do ai cũng vội, chàng thì vội tìm Tử Quân, hai nhân vật kia do được tin Môn chủ phu nhân vẫn còn nên vội cho việc hội diện, chàng vừa dứt lời liền lao đi!

Vút!

Đang chạy đi và chưa biết chạy về phía nào, chàng chợt nghe có tiếng chấn kinh âm âm vọng đến!

Kinh nghi, theo âm thanh, chàng tìm đến gian địa đạo có mấu chốt cơ quan mang sắc màu bạch.

Tiếng chấn kinh vẫn từ dưới vang lên.

Chàng không chậm trễ, vội lao vào!

Ở đây, không chỉ có một gian thạch thất như chàng đã thấy ở nơi giam giữ Diệp Mạc và Trang Vô Nhận! Trái lại có tất cả ba gian thạch thất!

Gian ngoài cùng được bỏ trống vì người lưu ngục ở gian này có lẽ đã bỏ đi!

Ở hai gian kế tiếp, chàng phát hiện Vô Danh Tẩu và Hoàng Tùng đang cật lực giao chiến với hai gã đại hán.

Cả hai đang khốn đốn với Toái Bia chưởng của đối phương. Điều đó cho thấy hai gã đại hán này cũng là đệ tử của lão Đinh Nhất Hải như hai gã khi nãy!

Chàng phần nộ định giúp Vô Danh Tẩu và Hoàng Tùng! Bất ngờ có tiếng Vô Danh Tẩu kêu :

- Thiếu hiệp đến đúng lúc lắm! Hãy vào trong diệt trừ tên dâm tặc!

Nghe đến hai chữ dâm tặc, chàng như bị chấn động khi nghĩ đến Viên Tử Quân.

Chàng lao nhanh vào trong theo sự chỉ điểm của Vô Danh Tẩu.

Vút!

Chàng gầm lên một tiếng kinh thiên động địa :

- Đoàn Vi Lịch! Người phải c... h... ể... t...!

Vù...

Nghe tiếng gầm, bàn tay như nhuốc của Đoàn Vi Lịch đang sờ soạng khắp người Viên Tử Quân lập tức giật nảy lên như bị bỏng lửa!

Y quay lại và hồn phi phách tán khi phát hiện Liễu Hận đang quật búa vào y một ngọn kinh bài sơn đảo hải!

Để tự cứu mạng, theo bản năng y đưa tay chộp kiếm.

Nhưng ngọn kinh của chàng đến quá nhanh, trước lúc tay chạm được vào kiếm.

Ầm!

Oa!

Y nhảy bật lên và bị dư kinh của Liễu Hận quật vào vách thạch thất bằng đá cứng.

Chàng nhanh nhẹn giải khai huyết đạo cho Viên Tử Quân.

Cử động được, nói được, Viên Tử Quân với đôi mắt ngầu đỏ khê gào lên :

- Thiếu môn chủ!

Chàng khê gật đầu và vội vàng quay mặt đi để nàng có dịp thuận tiện chỉnh trang y phục vốn đã bị dâm tặc Đoàn Vi Lịch làm cho xộc xệch!

Chàng vừa quay đi, Viên Tử Quân bất ngờ bật thét :

- Súc sinh! Người không thể dễ chết như thế!

Véo...

Chàng cả kinh vội quay lại!

Và chàng cảm thấy ghê người khi nhìn thấy Viên Tử Quân nhặt kiếm của Đoàn Vi Lịch và dùng nó để loạn kiếm phân thân chính chủ nhân của nó!

Phập! Phập! Phập!

Biết nàng đang lúc ần trút hận, Liễu Hận dù không đành lòng nhưng không dám lên tiếng hoặc ra tay ngăn cản nàng.

Lúc đó, tiếng kêu thất thanh của Vô Danh Tẩu Bằng Điều chọt vọng vào :

- A...! Độc chưởng!

Chàng giật nảy mình với nhiều nghi vấn bất ngờ lướt qua tâm trí! Chàng tung người lao ra!

Vút!

Và, một ngọn kiếm bất chợt bay thẳng vào chàng với khí thế thật lạnh lẽ.

Vụt!

Đưa mắt lướt nhìn, chàng phát hiện Vô Danh Tẩu đã mất kiếm và hai tay thì ôm ngực lão đảo!

Biết đó là thanh kiếm của Vô Danh Tẩu vừa bị một chưởng kinh chấn bay, chàng vội vươn tay chop lấy thanh kiếm vô chủ!

Có kiếm trong tay, chàng như có được sự hưng phấn vô tả!

Chàng nhanh tốc lao đến, ngay lúc gã nọ định hạ sát thủ với Vô Danh Tẩu :

- Dừng tay!

Véo...

Gã nọ không thể không dừng cho dù chỉ còn một sát na nữa chưởng của y sẽ đoạt mạng Vô Danh Tẩu. Bởi mũi kiếm của chàng đang chỉ vào huyết Hâu Lộ của y!

Gã thất sắc và toàn thân rúng động.

- Người là... là...

Chàng dần giọng :

- Liễu Hận! Đào Liễu Hận!

Gã càng thêm khiếp đảm :

- Người định... định...

Chàng cười lạnh :

- Ta chỉ muốn người đáp lại một câu thôi! Vỡn vẹn một câu thôi!

Gã hoàn toàn líu lưỡi :

- Đ... ư... ợ... c...!

Chàng hít dài một hơi thanh khí :

- Độc chưởng! Phải chăng là do sư phụ người, Đinh Nhất Hải truyền thụ?

Gã run bắn khắp người :

- Ph...phải!

Từ đôi mục quang của chàng chợt bắn xạ một tia mắt chất chứa toàn phần hận :

- Đáng chết!

- Người...

Phập!

Thu kiếm về, chàng chực nhớ vừa rồi thay vì buông tha cho y nhưng do quá phần hận chàng đã để nổi phần hận trào dâng khiến vô tình đã giết y!

Tuy vậy, chỉ sau một thoáng nuối tiếc ngẩn ngủ chàng vẫn nghĩ :

- “Y có chết cũng đáng! Hừ! Hạng ác ma như Đinh Nhất Hải không thể không trăm thảo trừ căn!”

Đưa mắt nhìn lên, Hoàng Tùng đang khốn đốn vì Độc chưởng được gã còn lại thi triển, sự phẫn hận lại đến với chàng.

Chàng tung người lướt đến :

- Nạp mạng!

Véo...

Bung! Phập!

Sự kết thúc chóng vánh của chúng khiến Hoàng Tùng bàng hoàng ngơ ngác.

Không muốn giải thích, cũng chẳng muốn phí lời, chàng đưa tay chỉ vào Vô Danh Tẩu :

- Chất độc của Độc chưởng rất dễ giải trừ! Các hạ mau đưa lão nhân đi tìm giải dược. Nhưng hãy nhớ rằng, hậu quả của Độc chưởng là bị thất tán võ công. Các hạ cần chăm sóc thật cẩn thận.

Không để Hoàng Tùng kịp phản ứng, chàng đưa mắt nhìn Vô Danh Tẩu :

- Nếu thật sự hữu duyên, chúng ta rồi sẽ có ngày gặp nhau! Cáo biệt!

Lúc đó, Viên Tử Quân hung hăng cầm kiếm lao đi, khiến chàng phải vội vàng bám theo hỗ trợ.

Vút!

34. Mộc Quan Kinh Đột Nhiên Xuất Hiện-đình Nhất Hải Giáo Chủ Ngũ Kỳ

Chàng thật sự ngạc nhiên trước một cảnh trạng hết sức lạ lùng!

Không còn một bóng dáng một ai ở nơi đáng lẽ phải tranh phong dữ dội với Cổ Vấn Chưởng môn Côn Luân phái.

Không có Thái Tuế Diêm La thật ra phải cùng Chưởng môn Nga My giao đấu sinh tử.

Cũng không thấy Đình Nhất Hải và bầu đoàn hạ nhân của lão, cũng không có sự hiện diện của Đài Phong đạo trưởng hoặc Chưởng môn Hoa Sơn phái.

Tất cả đều vắng mặt một cách lạ thường! Và chàng chợt nhớ lại bóng dáng của hai nhân vật đã lao vượt qua. Khi chàng và Vô Danh Tẩu cùng có ý rời khỏi trận chiến vẫn diễn khai.

Chàng nghĩ :

- “Hai nhân vật đó có thân pháp vô thượng, phải chăng là hai nhân vật bị Đình Nhất Hải lưu ở Lam động và Bạch động? Họ đến đây và gây khiếp đảm cho toàn trường, buộc tất cả phải bỏ đi!”

Thấy chàng không đi nữa, Viên Tử Quân hậm hực :

- Làm gì mà ngươi thù người ra vậy?

Chàng đem điều chàng đang nghĩ nói cho Viên Tử Quân biết.

Nàng bĩu môi khinh thị :

- Ngươi đúng là ngốc tử! Hai nhân vật ở Lam động và Bạch động chính là Bạch Cốt Kiếm và Thái Tuế Diêm La! Ngươi không thể cùng một lúc vừa nhìn thấy họ ở nơi này, sau đó lại nhìn thấy họ ở nơi khác.

Chàng kinh ngạc :

- Sao cô nương biết?

- Hừ! Ta đã thám thính không còn sót chỗ nào ở Luận Kiếm quán này! Ngươi đừng ngạc nhiên nếu có điều gì đó ở Luận Kiếm quán này ta không biết.

Chàng vờ hỏi :

- Cô nương thám thính được tất cả ư? Bằng cách nào?

Và chàng cười thầm vì cho đến giờ nàng vẫn giấu, không để lộ cho chàng biết nàng chính là Từ Kim, kẻ đã vờ thân cận để dò xét Đinh Nhất Hải!

Nàng bảo :

- Bằng cách nào ta không thể nói! Nhưng nếu có điều gì muốn hỏi, ta sẽ giải thích.

Chàng ngừng vực nhìn nàng :

- Vậy cô nương có biết ai bị giam ở ba thạch thất còn lại?

- Ở Thanh động và Hồng động đúng là hai nhân vật như người đã nói. Còn ở Hắc động là một quái nhân, có tính nết thật lạnh lùng cay nghiệt!

- Cô nương không thể biết rõ lai lịch của họ?

- Điều đó thì ta chưa kịp dò xét đã bị lão phát hiện. Hừ! Nhưng ta biết một điều, võ công của năm nhân vật này lợi hại tùy theo sắc màu, cao nhân nhất là nhân vật ở Hắc động.

Chàng thử dò hỏi nàng :

- Cô nương có biết tại sao Đinh Nhất Hải phải dùng đúng năm sắc màu như Ngũ Kỳ giáo không?

Nàng thoáng ngập ngừng rồi vô tình thú nhận :

- Điều đó thì có! Khi ta bị giam giữ, nhờ lén nghe Đinh Nhất Hải đàm đạo cùng Bạch Cốt Kiếm, ta biết lão vẫn luôn suy nghĩ về năm sắc màu này. Nghe lão để lộ, như lão đang nhắm vào kỳ thư Thánh Ngũ Kiếm gì đó!

Chàng thất kinh :

- Thánh Ngũ Kiếm kỳ thư? Lão cũng biết ư?

Nàng cũng kinh ngạc :

- Người bảo “lão cũng biết” là hàm ý gì? Ngoài lão còn ai khác biết nữa?

Chàng nửa đáp nửa tự lẩm bẩm :

- Là Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ! Không lẽ lão họ Đinh và Độc Ma Ảnh thật sự có liên quan?

- Ha... ha... ha...

Một tràng cười vang lên thật đột ngột khiến Liễu Hận và Viên Tử Quân phải giật mình hốt hoảng.

Vút! Vút!

Hai bóng nhân ảnh xuất hiện!

Một người thì có một gương mặt thật lạnh lùng nhưng không phải dạng vô biểu cảm như nhân vật thứ hai.

Và đối với nhân vật thứ hai, Liễu Hận cứ ngỡ ngỡ là chàng đã một lần gặp mặt.

Chàng nhìn chú mục vào nhân vật đó! Ngoài bộ mặt thật sự vô biểu cảm, chàng còn nhận ra nhân vật này có vóc dáng khá quen! Chàng nghi ngờ cất tiếng :

- Nhị vị là ai? Đến đây với mục đích gì? Nếu muốn tìm Bắc Tung Sơn Đinh Nhất Hải, thú thật, tại hạ cũng đang tìm lão!

Nhân vật có gương mặt lạnh lùng vụt mở miệng :

- Đinh Nhất Hải nào? Còn vị tiểu cô nương kia. Cô nương vừa đề cập đến Bạch Cốt Kiếm, tất cả những gì cô nương vừa nói đều là sự thật?

Liễu Hận ngạc nhiên nhìn nhân vật có bộ mặt lạnh lùng, lão nói lão không biết Đinh Nhất Hải là ai, lão nói thật hay giả vờ? Trên võ lâm hiện giờ còn ai là không biết Đinh Nhất Hải?

Chàng nghe Tử Quân đáp với vẻ mặt hậm hực :

- Còn Đinh Nhất Hải nào nữa? Đây là Luận Kiếm quán, cơ ngơi của lão! Ngay bên dưới Luận Kiếm quán này, có một nơi được lão họ Đinh biệt riêng để Bạch Cốt Kiếm ẩn cư! Nếu tôn giá chịu bỏ công ra một ít, tất sẽ biết đâu là sự thật!

Nhân vật lạnh lùng khẽ quay mặt nhìn nhân vật bên cạnh có gương mặt vô biểu cảm :

- Các hạ nghe rồi chứ? Sao các hạ dám dối gạt ta? Hóa ra Bạch Cốt Kiếm luôn ở bên cạnh các hạ?

Như một tia chớp chợt lóe sáng lên trong tâm trí của chàng. Chàng kêu lên :

- Tôn giá là Mộc Quan Linh! Còn lão, Đinh Nhất Hải là lão, Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo cũng là lão!

Nhân vật có bộ mặt vô biểu cảm lập tức có biểu hiện của sự lúng túng! Nhưng sau một thoáng, sự lúng túng đó liền mất đi, thay thế vào là một tràng cười cuồng ngạo được lão buông ra thật dài :

- Ha... ha... ha...

Nhân vật có gương mặt lạnh lùng chợt chớp động hữu thủ!

Lập tức trên tay nhân vật này liền xuất hiện một thanh kiếm, cùng với một câu hỏi vừa lạnh lùng vừa hàm chứa sự bất bình :

- Đúng hay sai? Ta phải hiểu như thế nào về tràng cười của các hạ?

Nhân vật nọ lập tức đưa tay lên xoa qua gương mặt!

Một Đinh Nhất Hải thật sự bằng xương bằng thịt liền hiện hữu! Lão đành giọng :

- Đúng đấy! Thì sao nào? Mộc Quan Linh người nên nhớ hạn kỳ bốn năm như ước hẹn vẫn chưa chấm dứt. Chỉ sau hạn kỳ đó ta mới có bốn phạm cáo tri tung tích của Bạch Cốt Kiếm như đã thỏa thuận. Còn bây giờ, người nên tuân thủ mọi ước thúc thì hơn!

Ha... ha... ha...

Mộc Quan Linh vụt hóa đá, do lời nói của Đinh Nhất Hải hoàn toàn đúng với những gì đã kết giao giữa song phương.

Và Mộc Quan Linh phải giật thót người khi nghe Đinh Nhất Hải cất giọng thâm trầm buông lệnh :

- Tiểu tử và nha đầu kia bắt đầu làm ta khó chịu rồi đó! Đành phải nhờ Mộc Quan Linh người trừ khử chúng họ ta vậy! Động thủ đi!

Câu nói quá bất ngờ và mưu mô quá lợi hại khiến Liễu Hận phải có hành động tiên hạ thủ vi cường!

Chàng động thân và động kiếm :

- Đinh lão tặc! Dã tâm của lão khiến đất trời cũng phẫn nộ! Ta phải diệt trừ lão!

Đỡ!

Vút!

Véo...

Đinh Nhất Hải cười lạnh, vừa bước lùi vừa lên tiếng thúc hối :

- Kìa, Mộc Quan Linh? Không lẽ ngươi cũng là hạng bội tín?

Mộc Quan Linh không phải là hạng bội tín! Điều đó đang được minh chứng qua việc Mộc Quan Linh xuất thủ, đỡ vào kiếm của Liễu Hận :

- Tiểu tử chớ trách ta! Đỡ!

Véo...

Choang!

Thủ pháp và nội lực của Mộc Quan Linh thật lợi hại! Kiếm chiêu lạnh lẽ của chàng lập tức bị hóa giải.

Tuy nhiên chính Mộc Quan Linh phải lấy làm lạ về nội lực của chàng, một nội lực quá thâm hậu không thể nào có được ở một người có niên kỷ như chàng.

Phát giác sự sững sờ đang thoáng qua ở Mộc Quan Linh, chàng lập tức đảo người lao nhanh về phía Đinh Nhất Hải :

- Lão tặc mau nạp mạng!

Vút!

Và kiếm chiêu của chàng thật thần tốc.

Véo...

Bắt buộc Đinh Nhất Hải phải xuất lực chống trả!

- Người hung hăng thế sao? Lui!

Véo...

Và kìa, đây là lần đầu tiên Liễu Hận nhìn thấy lão Đinh Nhất Hải sử dụng tả kiếm!

Chứng tỏ lão là người thuận tả kiếm, đúng như lần chàng nhìn thấy lão và Mộc Quan Linh ẩn chứng võ công. Và như vậy, lão đã từng hóa thân làm Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo với tay tả sử kiếm và hữu luôn vận dụng độc chưởng!

Choang!

Hổ khẩu lão Đinh Nhất Hải tê chồn do nội lực của lão chỉ hơn Mộc Quan Linh đôi chút, và dĩ nhiên phải kém Liễu Hận chút ít.

Chàng nộ khí xung thiên, tin chắc lão Đinh Nhất Hải chính là kẻ chủ xướng cho một bọn giả danh giáo đồ Ngũ Kỳ giáo đã vây công hãm hại Viên Tử Linh, tam thúc của chàng.

Chàng nhanh tốc bật kiếm.

- Hãy xem...

Chàng định thi triển Diệt Gian kiếm tam thức nhưng ý định phải bất thành. Vì Mộc Quan Linh đang từ một bên lao ào vào với kiếm chiêu uy mãnh.

- Muốn báo thù hay rửa hận gì cũng được! Nhưng trước hết ngươi phải đả bại ta đã!

Đỡ!

Véo...

Thâm ý của Mộc Quan Linh, chàng thừa hiểu. Và chàng có cảm nhận ngay lúc này nếu muốn diệt trừ lão Đinh Nhất Hải quả là thiên nan vạn nan!

Chàng xoay kiếm hét lên :

- Đành vậy thôi! Mong tiền bối lượng thứ!

Véo...

Choang! Choang! Choang!

Đối với Mộc Quan Linh, chàng do không xem là đại địch nên không thể thi triển Diệt Gian kiếm tam thức! Chàng chỉ vận dụng Vô Danh Kiếm của chàng và Phích Lịch kiếm của Tam thúc Viên Tử Linh.

Tuy chỉ có hai loại kiếm pháp như vậy nhưng với nội lực tương đương một Giáp Tỷ của chàng cũng đủ bức dồn Mộc Quan Linh vào thế bị động!

Chàng vừa giao đấu với Mộc Quan Linh vừa đưa mắt nhìn chừng thái độ của Đinh Nhất Hải.

Do đó chàng thoáng lo ngại khi phát hiện lão họ Đinh như có ý đồ muốn lao đến!

Sự lo ngại đó lập tức biến thành sự thật! Đinh Nhất Hải chợt gầm vang :

- Trước kia ta không nghĩ cách giải quyết người quả là điều sai lầm! Phen này thì hết rồi! Đỡ!

Véo...

Lão nhập cuộc, thân nhiên liên tay hiệp thủ với Mộc Quan Linh vây công một mình chàng!

Viên Tử Quân hốt hoảng xông đến :

- Thủ đoạn quá đê tiện! Xem kiếm!

Ừ... ừ...

Bùng... bùng...

Nàng sử dụng Phích Lịch kiếm!

Đó là kiếm pháp của Viên Tử Linh phụ thân nàng! Do đây là loại kiếm pháp khá đặc biệt, rất dễ bị ai khác nhận ra lai lịch, nên trước kia chẳng trách nàng trong lốt Từ Kim không dám dùng đến!

Và lúc này nàng không còn là Từ Kim, trái lại đang là Viên Tử Quân, hậu nhân của Phích Lịch kiếm Viên Tử Linh nên nàng thỏa chí vận dụng kiếm pháp gia truyền.

Sự liên tay của nàng rút cuộc chỉ làm cho Liễu Hận thêm lo ngại :

Và chỉ một thoáng phân thân của chàng, lão Đinh Nhất Hải lập tức tận dụng :

- Đỡ!

Véo...

Mối lo ngại vụt tan biến đi, chàng bật cười :

- Là Vô Danh Kiếm ư? Lão không nhanh bằng ta đâu! Đỡ!

Véo...

Lão phát trước nhưng do không đủ nhanh bằng chàng nên chiêu kiếm dễ dàng bị chàng chặn đứng.

Mộc Quan Linh buột miệng :

- Kiếm pháp của người quả cao minh! Thật hứng thú khi được giao đấu như thế này! Đỡ!

Véo... Véo...

Tuy biết Mộc Quan Linh khen thật nhưng sự cao hứng của lão vào lúc này lại hóa thành sự trở ngại cho chàng! Chàng buộc phải động chiêu cùng lão :

- Đỡ!

Véo...

Choang! Choang!

Bên cạnh Đinh Nhất Hải bất ngờ hất mạnh kiếm chiêu vào Viên Tử Quân :

- Tiểu liễu đầu không biết tự lượng sức! Nạp mạng nào!

Véo... Véo...

Chàng nhìn thấy và kinh tâm :

- Là Thất Thập Nhị Quỷ Kiếm? Hóa ra lão giữ người là để lên học trộm kiếm pháp?

Tử Quân mau lùi lại!

Chàng dịch bộ chuyển người, tung nhanh một lúc những năm bảy kiếm, hy vọng kịp hóa giải thức kiếm quá biến ảo của Đinh lão tặc.

Véo...

Véo...

Chàng dù nhanh nhưng vẫn không đủ so với chiêu kiếm quá biến hóa của lão! Lão hãy cò hai thức biến hóa nữa và hai thức này đánh nhanh ảo lao vào Viên Tử Quân.

May thay, Tử Quân dù lâm nguy nhưng vẫn chưa bấn loạn!

Phích Lịch kiếm được nàng vận dụng kịp lúc.

Véo...

Ừ... ừ...

Bùng... bùng...

Lão không giết được Viên Tử Quân như ý muốn, đó là do Liễu Hận ngăn trở! Lão biết rõ điều này nên hậm hực dồn mọi nỗ lực vào chàng.

- Tiểu tử thật đáng chết! Đờ!

Véo... Véo...

Lúc đó Mộc Quan Linh cũng đang vũ lộng kiếm chiêu :

- Tiếp chiêu này, tiểu tử!

Véo... Véo...

Vô tình bị hai tay đại cao thủ xông vào cùng một lúc, Liễu Hận thoáng động tâm.

Thật nhanh, chàng vận dụng hai loại kiếm pháp cùng một lúc, phân khai và giao đấu với bọn họ hai người :

- Xem kiếm!

Véo...

Véo...

Ừ... ừ...

Phích Lịch kiếm với thập thành công lực là dành cho Đinh Nhất Hải! Lão phải thất thần vì sợ hãi!

Còn phía bên kia, để giáo đấu với Mộc Quan Linh, chỉ là tình cờ chàng vận dụng đúng kiếm pháp của Mộc Quan Linh.

Điều đó khiến Mộc Quan Linh sửng sờ :

- O hay! Sao ngươi biết...

Cao thủ đang giao đấu, chỉ một sơ xuất nhỏ là chuốc hậu quả!

Điều này đang xảy đến cho Mộc Quan Linh. Lão sửng sờ khiến kiếm chiêu chậm lại, và kiếm của Liễu Hận nhân đó vẫn theo đà cuộn ập đến!

Phát hiện điều này, chàng vì chưa hề có ý nghĩ hạ thủ Mộc Quan Linh nên có phần ân hận lẫn kinh hoàng.

Chàng tìm cách thu chiêu!

Tuy nhiên lực đạo của kiếm chiêu thì mạnh và phản ứng của chàng lại hơi muộn, vì thế kiếm chiêu vẫn còn sự uy mãnh của nó.

Soạt!

Nhìn hữu thủ của Mộc Quan Linh phải vậy máu. Chàng vụt đờ người ra!

Tận dụng cơ hội hiếm có, Đinh Nhất Hải loang mạnh kiếm.

Véo... Véo...

Viên Tử Quân bật gào lên :

- Thiếu môn chủ...

Chàng choàng tỉnh thật muộn màng.

Véo...

Kiểm của Đinh Nhất Hải kể như đã quá kề cận và Liễu Hận thì quá muộn để có phản ứng!

Ngay khi sinh mạng đang như chỉ mảnh treo chuông, bất ngờ có tiếng quát phẫn nộ của Mộc Quan Linh :

- Bạch Vụ Liên Hoàn Kiếm của Bạch Cốt Kiếm ác đồ ư? Đờ!

Véo...

Hữu thủ tuy đã bị kiếm của Liễu Hận vô tình cửa sâu nhưng Mộc Quan Linh vẫn liều lĩnh xuất kiếm!

Choang! Choang! Choang!

Mất cơ hội hạ độc thủ Liễu Hận, Đinh Nhất Hải phẫn nộ nhìn Mộc Quan Linh :

- Thất phu! C... h... ế... t...!

Véo...

Vốn nội lực không bằng, thêm vào đó là hữu thủ đã bị kiếm thương, hành vi vừa rồi của Mộc Quan Linh vô tình làm cho vết kiếm thương xé rộng thêm, khiến hữu kiếm phải buông xuôi!

Đã thế, độc thủ của Đinh Nhất Hải lại quá hiểm độc, khiến Mộc Quan Linh phen này mười phần phải thăm tử đến mười phần.

Liễu Hận vụt bừng tỉnh.

Chàng động sát cơ và loang kiếm :

- Lão phải chết thì đúng hơn! Đờ!

Véo... Véo...

Diệt Gian kiếm tam thức lần đầu tiên được chàng thi triển.

Uy lực quả nhiên thật vô bờ bến, xảo đoạt thiên công, kinh quỷ khiếp thần, ngưng mức vô thượng.

Véo... Véo...

Phát hiện chiêu kiếm quá lợi hại, Đinh Nhất Hải chẳng còn cách nào khác buộc phải thu chiêu và lăn tròn người dưới đất.

Ào...

Nhưng lão vẫn không thoát khỏi phạm vi uy lực của Diệt Gian kiếm.

Soạt! Soạt!

Hai tiếng chạm khê và là hai vết kiếm thương ở hai bên người lão tặc!

Phấn khích trước kết quả này, chàng mỉm cười chờ lão lóp ngóp đứng lên!

Lão đứng lên thật!

Nhưng lão bất ngờ bật người lao vào Viên Tử Quân.

Vút!

Chàng kinh hoàng phải trở người qua, sợ nếu để chậm lão sẽ ám hại nàng.

Nào ngờ, lão chỉ vờ lao qua rồi thần tốc lao ngược lại.

Vút!

Chàng chưa kịp hiểu lão tặc định thực hiện ý đồ gì thì nghe lão gầm vang :

- Người chó trách ta! Đờ!

Vù... vù...

Lão dùng hữu thủ xuất phát độc chưởng và quật vào Mộc Quan Linh!

Lão cảm phẫn vì Mộc Quan Linh vô tình ngăn trở lão, khiến lão phải thảm bại vì Liễu Hận.

Động nộ vì ác tâm đó của lão, chàng vội vận dụng Phích Lịch kiếm.

Từ khoảng cách xa quyết hóa giải độc chưởng của lão thay cho Mộc Quan Linh.

- Lão độc ác đến thế sao? Đờ!

Ừ... ù...

Bùng... bùng...

Chàng ra tay thật kịp lúc. Vì khi đó, Mộc Quan Linh đang bối rối chẳng biết phản ứng như thế nào trước độc chưởng của Đinh Nhất Hải!

Quá phẫn nộ, Đinh Nhất Hải bất ngờ ném kiếm ra với tiếng rít ác độc :

- Nạp mạng!

Vụt!

Mọi người hoàn toàn bất ngờ trước hành vi phản thường của Đinh Nhất Hải. Vì thế, thanh kiếm của lão càng được dịp lao xé gió vào Mộc Quan Linh.

Kịp tỉnh cơn bàng hoàng, chàng lao đến :

- Mau tránh nào, Mộc Quan Linh tiền bối!

Vút!

Tuy nhiên tiếng hô hoán của chàng chỉ giúp cho Mộc Quan Linh có một phản ứng khá chậm chạp!

Mộc Quan Linh vừa mới nghiêng người thì :

Phập!

Thanh kiếm của Đinh Nhất Hải lập tức xuyên suốt qua người Mộc Quan Linh, từ phần thân bên tả xuyên qua phần thân bên hữu.

Nộ khí xung thiên, chàng vội chuyển người lập tức lao theo Đinh Nhất Hải :

- Đồ lão chạy thoát! Ta...

Chàng vừa quát đến đó, có tiếng kêu hốt hoảng của Viên Tử Quân vang lên :

- Thiếu môn chủ hãy dừng lại!

Lo ngại, chàng dừng chân và nhìn lại phía sau! Chàng không thấy có gì nguy hiểm xảy ra cho nàng ngoại trừ việc nàng vừa đỡ lấy thân hình của Mộc Quan Linh vừa rớt rít gọi :

- Mộc Quan Linh tiền bối có điều cần nói! Thiếu môn chủ mau quay lại nào!

Chàng đưa mắt nhìn quanh, lão Đinh Nhất Hải đã mất dạng! Chàng thở dài, lao ngược lại.

Vút!

35. Điều Bí Ẩn Ngũ Hành Bảo Kiếm -trước Lúc Chết Quyết Truyền Chân Nguyên

Chàng vừa đến đủ gần liền nghe Mộc Quan Linh bảo :

- Y không phải là Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo! Ta biết chắc điều ta nói!

Chàng quay lại những tưởng sẽ nghe điều gì khác, nào ngờ chỉ nghe Mộc Quan Linh nói câu này.

Chàng thở hắt ra một hơi :

- Tiền bối cũng bị lầm lẫn như bao người khác! Văn bối biết...

Mộc Quan Linh ngắt lời :

- Người lầm thì đúng hơn! Bởi Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo chính là sư đệ của ta, bảy năm trước đã thất tung ở Tử Kim mê động!

Chàng sửng sờ :

- Tiền bối nói thật!

- Ta không dối gạt người đâu! Có chăng sau này chính Đinh Nhất Hải đã bằng cách nào đó, giả làm Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo! Đó mới là điều ta không biết!

- Lão giả sao được nếu tiền bối vốn là sư huynh sẽ dễ dàng phát hiện?

Mộc Quan Linh cười héo hắt :

- Ta tuy là sư huynh nhưng gần hai mươi năm qua ta vì tư thù nên chưa bao giờ quay lại sơn môn!

- Tư thù? Thù nhân là Bạch Cốt Kiếm?

Mộc Quan Linh gạt đầu :

- Không sai! Là y! Nội tử của ta bị y trước cường bức sau hãm hại! Ta đã phát thệ, ngày nào ta chưa báo được thù ngày đó ta chưa quay lại sơn môn.

Đột nhiên Mộc Quan Linh hỏi chàng :

- Kiếm pháp của ta làm sao người biết mà luyện?

Chàng khẽ nói :

- Lần tiền bối cùng Đinh Nhất Hải ẩn chứng võ học, văn bối tình cờ có mặt gần đó!

Mộc Quan Linh vỡ lẽ :

- Và khi ta phá vỡ cổ Mộc Quan, người vô tình phát hiện kiếm quyết được ta lưu lại?

- Đúng vậy! Văn bối học trộm như thế rất không phải, mong...

Mộc Quan Linh xua tay :

- Không hề gì, ta còn mừng là khác!

Chàng kinh nghi :

- Sao lại mừng?

- Đó là kiếm quyết do ta nhờ phần hận mà tự thức ngộ! Có người tuy vô tình luyện được nhưng là phù hợp với ý định của ta!

- Phù hợp?

Mộc Quan Linh gạt đầu :

- Không sai! Nếu người đáp ứng ta một điều, ta sẽ điểm chỉ cho người một điều rất có lợi.

Chàng ngơ ngác :

- Đáp ứng điều gì? Đổi lại là điều gì?

Mộc Quan Linh bảo :

- Hãy thay ta, dùng kiếm pháp của chính ta, hủy diệt Bạch Cốt Kiếm! Đổi lại, ta sẽ cho ngươi biết nơi ẩn giấu Tử Kim bài.

Chàng suýt bật cười nhưng kìm nén lại :

- Luyện kiếm của tiền bối, việc hạ thủ Bạch Cốt Kiếm kể như là phận sự của văn bối. Văn bối xin hứa! Còn về Tử Kim bài..

Lão hớn hử :

- Chỉ có một mình ta biết Tử Kim bài được cất giấu ở...

Chàng phì cười thật sự :

- Văn bối biết rồi! Là ở Thánh địa của Ngũ Kỳ giáo.

Lão kinh ngạc :

- Sao ngươi biết?

Viên Tử Quân cướp lời :

- Chẳng những biết, chính y là người đã từng đi vào Tử Kim mê động nữa!

Mộc Quan Linh trợn mắt :

- Thật không?

Chàng thừa nhận :

- Thật! Rất tiếc, ở Tử Kim mê động không hề có tàng thư võ học như lời giang hồ ngoa truyền!

Sau một lúc nhìn sững chàng và biết chàng nói thật, Mộc Quan Linh thở dài :

- Hóa ra sự đệ ta chỉ phí công làm điều vô ích! Hà...! Cái chết của sự đệ ta thật chẳng đáng chút nào!

Tâm trạng chán nản của Mộc Quan Linh khiến chàng buột miệng hỏi :

- Lệnh đệ đã có Tử Kim bài sao lại phải thiệt mạng ở Tử Kim mê động?

Tính hỏi cho có hỏi, nào ngờ chàng vô tình nghe được một câu chuyện đủ để giải thích tất cả.

Mộc Quan Linh giải thích :

- Bấy năm trước, sự đệ ta đột nhiên tìm đến ta! Y bảo y đã có Tử Kim bài và tình cờ phát hiện bức họa đồ dẫn vào Tử Kim mê động! Y nói ta cùng đi với y! Khi biết ta nhất quyết không đi, y bảo y đã để lại Tử Kim bài ở Thánh địa. Y nói ra điều đó là để đề phòng sự vạn nhất rất có thể y sẽ không quay lại! Nào ngờ, từ đó y hoàn toàn thất tung!

Chàng kinh ngạc kêu thành tiếng :

- Trong Tử Kim mê động có ẩn chứa Bách Độc Mê Hương! Và giải dược là ở Tử Kim bài! Lệnh đệ không mang theo Tử Kim bài là một thất sách!

Mộc Quan Linh sững sờ :

- Có điều đó ư?

Chàng vừa gật đầu, Mộc Quan Linh lập tức than vắn thở dài :

- Thảo nào y không quay lại! Kể cả Ngũ Hành bảo kiếm cũng thất tung! Thật đáng tiếc!

Chàng hoang mang :

- Ngũ Hành bảo kiếm nào?

- Là bảo kiếm trấn môn của bốn giáo. Với bảo kiếm này sẽ khai mở được Thánh địa và nếu có duyên phận tất sẽ luyện được Ngũ Hành Tuyệt Công chưởng!

Chàng động tâm :

- Bảo kiếm đó có hình thù ra sao? Có phải ở đốc kiếm có khảm năm viên ngọc ở năm màu?

Mộc Quan Linh lắc đầu :

- Không phải! Thanh kiếm người vừa nói tuy cũng được Thánh Kỳ giáo gọi là Ngũ Hành bảo kiếm nhưng từ khi vị Giáo chủ tiên khởi của bốn giáo có được thanh kiếm khác, để phân biệt thanh kiếm thứ nhất được gọi là Ngũ Hành bảo kiếm! Chính thanh kiếm thứ hai có kỳ thư Ngũ Hành kèm theo mới đúng là Ngũ Hành bảo kiếm!

- Thanh kiếm thứ hai đó trông như thế nào?

Mộc Quan Linh kinh ngạc :

- Người hỏi với vẻ quan tâm kỳ lạ tại sao?

Chàng thở dài :

- Lần đầu tiên vãn bối lọt vào Tử Kim mê động có tình cờ nhặt được một thanh kiếm thật sắc bén. Bên cạnh là một bộ cốt khô! Bộ cốt khô này còn tàn chứa chất độc, chính là độc của Độc công!

Mộc Quan Linh bàng hoàng :

- Một bộ cốt bị hại vì Độc công?

Chàng vừa gật đầu, Mộc Quan Linh bất ngờ cười dài bí hiểm :

- Ha... ha... ha...

Lo sợ Mộc Quan Linh cười như thế sẽ khiến thương thế chí mạng làm cho tử vong, chàng cố ngăn lại :

- Tiền bối đừng quá khích động! Thương thế này...

Mộc Quan Linh ngưng cười! Thay vào đó lão xạ mắt nhìn chàng :

- Người có nhặt thanh kiếm đó không?

Chàng nghi hoặc lắc đầu :

- Có! Nhưng mới đây đã bị Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ chiếm đoạt!

Mộc Quan Linh lộ vẻ khẩn trương :

- Đó chính là Ngũ Hành bảo kiếm! Bộ cốt khô kia chính là sư đệ ta!

- Vậy tại sao lệnh đệ lại bị hại vì Độc công? Độc công không phải là bí kỹ của quý giáo sao? Còn ai luyện được để lên hạ thủ lệnh đệ?

Mộc Quan Linh nghiêng răng trèo trẹo :

- Theo ta, Đinh Nhất Hải nhất định đã có thời gian lân la vờ kết tình bằng hữu với sư đệ ta! Hắn đã nhờ đó luyện được Độc chưởng. Cái chết của sư đệ ta là do hắn! Vì thế, sau đó hắn mới dám bạo gan giả danh Giáo chủ!

Chàng vỡ lẽ :

- Thảo nào Đinh Nhất Hải vừa biết địa điểm có Thánh địa của quý giáo vừa luôn cho người ngầm ngầm giám sát quanh Tử Kim mê động.

Mộc Quan Linh long mắt dữ tợn :

- Tất cả là do hắn! Ta đã mắc mưu của hắn!

Đưa mắt nhìn chàng, Mộc Quan Linh chợt hỏi :

- Người có thù với Đinh Nhất Hải?

Chàng mập mờ đáp lại :

- Văn bối nghĩ là có, nhưng chưa được rõ lắm!

- Nhưng người đã định hủy diệt hắn?

- Không sai! Hạng ác ma như lão, văn bối không thể không diệt trừ!

Đưa tay ra, khẽ chạm vào chàng, Mộc Quan Linh mỉm cười :

- Khá lắm! Vậy khi người diệt được hắn, hãy nói cho ta biết là người cũng muốn báo thù cho ta?

Chàng đáp ứng :

- Văn bối nhất định tuân thủ ý nguyện của tiền bối!

Mộc Quan Linh lại hỏi :

- Người cũng giết Bạch Cốt Kiếm để báo thù thay cho ta, vì nội tử của ta?

Chàng đáp :

- Điều này văn bối đã hứa, quyết không sai lời!

Lão bật cười :

- Ha... ha... ha...

Đang khi Mộc Quan Linh cười, chàng đột nhiên có cảm nhận nhiệt khí ở bàn tay của lão đang đặt vào người chàng chợt xuất hiện.

Chàng kinh tâm :

- Tiền bối...

Mộc Quan Linh ngắt lời :

- Ta sắp chết đến nơi rồi! Chút chân nguyên này để đáp tạ hai việc người vì ta mà đáp ứng. Đừng nên khước từ ý nguyện của người sắp chết!

Luồng chân nguyên nội thể của Mộc Quan Linh cũng có dịp đổ trút sang chàng, lúc chàng hoang mang ngấm ngấm.

Mặc nhiên xem đó là sự chấp thuận của Liễu Hận, Mộc Quan Linh lập tức trút cạn chân nguyên.

Phịch!

Đến khi Mộc Quan Linh ngã vật ra, Liễu Hận mới bừng tỉnh.

Phát hiện Mộc Quan Linh đã chết, Liễu Hận bi phẫn thay cho lão!

...

Viên Tử Quân đột nhiên lên tiếng :

- Sao người đưa ta quay lại đây?

Dù đang khấn trương, Liễu Hận cũng phải cười thâm :

- “Nàng không bao giờ gọi ta là Thiếu môn chủ, trừ khi gặp chuyện bất trắc, khấn trương! Nàng như muốn chứng tỏ sự bất phục của nàng?”

Chàng đáp :

- Chúng ta quay lại đây để tìm thanh Ngũ Hành bảo kiếm! Tại hạ hy vọng Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ do không màng đến sẽ không lấy đi!

Nhưng khi cả hai đến chỗ có bí động là nơi Viên Tử Quân và mẫu thân nàng từng lưu ngụ, đồng thời cũng là nơi Liễu Hận kịp ẩn thân, thoát khỏi sự truy đuổi của Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ và bốn nhân vật thần bí ở Đông, Nam, Tây, Bắc tứ phương vị. Chàng kinh hoàng khi phát hiện nơi chàng từng cắm kiếm vào giờ đây chỉ còn là một lỗ trống do vết kiếm lưu lại.

Chàng thờ người :

- Độc Ma Ảnh đã lấy! Có khi nào vì biết đây là Ngũ Hành bảo kiếm, Độc Ma Ảnh đã tìm đến Thánh địa Ngũ Kỳ giáo?

Viên Tử Quân bĩu môi :

- Lão làm sao biết được đó chính là Ngũ Hành bảo kiếm? Và nếu có biết đi nữa, lão cũng không thể biết Thánh địa Ngũ Kỳ giáo ở đâu để tìm đến, đúng không?

Chàng vẫn âu lo :

- Tại hạ từng có ý nghĩ, giữa Độc Ma Ảnh và lão Đinh Nhất Hải tất phải có liên quan! Biết đâu những thông tin này đã được Đinh Nhất Hải nói cho Độc Ma Ảnh biết?

Viên Tử Quân vẫn khăng khăng :

- Chúng đều là hạng ác nhân! Đã là hạng ác nhân, chúng đâu dễ thảo thuận và tự đưa đến sự bất lợi?

Chàng chép miệng :

- Dù sao đi nữa, cần tắc vô ưu, chúng ta nên đến Thánh địa Ngũ Kỳ giáo ngay! Tại hạ không hiểu sao cứ có cảm giác bất ổn!

Vì lo cho mẫu thân nhiều hơn là tán đồng lập luận của chàng, Viên Tử Quân gật đầu :

- Ta cũng đang có ý định đó! Chẳng biết gia mẫu có thực sự bình yên hay không?

...

Còn cách Thánh địa Ngũ Kỳ giáo chừng trăm trượng, chàng chợt dừng lại :

- Sao ngươi không đi nữa?

Để trêu tức nàng, chàng mỉm cười thần bí :

- Động thất to lớn kia chính là Thánh địa! Cô nương nếu có gấp cứ tự tiện đi trước!

Tại hạ có một việc cần thực hiện, sẽ đến chậm hơn!

Nàng nhún vai :

- Tùy ngươi! Ngươi đừng nghĩ ta không dám đi một mình! Luận Kiếm quán kia là long đàm hổ huyệt, ta còn dám vào nữa là? Hừ!

Vút!

Chờ nàng bỏ đi khá xa, Liễu Hận lập tức ngoặt người, tìm lối khác và cũng đến Thánh địa Ngũ Kỳ giáo.

Vì nơi này chàng đã cùng lão Vương Toàn lưu ngụ khá lâu nên chàng rất thông thuộc địa hình.

36. Những Bất Ngờ Vẫn Còn Tiếp Diễn-khai Thánh Địa Ác Ma Thoát Thân

Nhị Thập Bát Tú kiếm trận của Thánh Kỳ giáo vốn là một kiếm trận lợi hại!

Thế nhưng, hiện giờ dù đã có thêm Thiếu giáo chủ với lợi khí vô cùng sắc bén là Ngũ Hành bảo kiếm nhưng Nhị Thập Bát Tú kiếm trận đang gặp phải khắc tinh.

Với lợi khí không kém phần lợi hại, Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ đang từng lúc bức dồn Thiếu giáo chủ Thánh Kỳ giáo vào chỗ khốn đốn. Bốn nhân vật bí ẩn còn lại là Đông vị, Tây vị, Nam vị, Bắc vị cùng với Tri Bát

Nguyên dang thả sức dùng toàn độc chưởng, khiến kiếm trận Nhị Thập Bát Tú Kiếm phải hỗn loạn, sắp bị phá vỡ.

Từ một góc khuất, Liễu Hận tuy mục kích cảnh này nhưng vẫn chưa có ý nghĩ sẽ tiếp trợ Thánh Kỳ giáo! Chàng còn nghĩ :

- “Cứ để chúng lương hổ tương tranh! Ta ở ngoài tọa sơn quan hổ đấu!”

Thật ra chàng muốn hiện thân và báo thù cho Quỷ Kiếm môn, vị Độc Ma Ảnh và bốn nhân vật kia đã từng để lộ cho chàng biết chính bọn chúng đã hủy diệt Quỷ Kiếm môn. Tuy nhiên, do chàng chưa nhìn thấy Cửu Ma Ma, Xuân Mai, Hạ Lan, cũng như Viên tam thúc mẫu và Trang Vô Nhận đại thúc, đến cả Viên Tử Quân đáng lẽ phải đến trước chàng cũng không nhìn thấy. Chàng cần phải kiếm tìm bọn họ trước, đó là điều hệ trọng.

Do thông thuộc địa hình, chàng tung người biến thành bóng nhân ảnh mờ ảo, vượt ngang qua kiếm trận Nhị Thập Bát Tú.

Vút!

Nhân lúc gã Thiểu giáo chủ đang chống đỡ hết sức khó khăn với chiêu kiếm quá lợi hại của Độc Ma Ảnh, Liễu Hận lao ngang qua, tiện tay gõ vào thân kiếm của Độc Ma Ảnh.

Coong...

Chiêu kiếm của Độc Ma Ảnh vì thế phải chậm lại, đủ thời gian cho gã Thiểu giáo chủ thoát hiểm và bình hòa nguyên khí.

Tuy nghi ngờ nhưng Độc Ma Ảnh vẫn không biết đã bị Liễu Hận phá bĩnh! Sau một lúc ngỡ ngơ và chậm chiêu, Độc Ma Ảnh tiếp tục lao đến đọ kiếm với gã Thiểu giáo chủ.

Vượt qua phạm vi có kiếm trận với những tiếng la hét, tiếng động chạm văng tai, Liễu Hận tiến vào một động thất nhỏ hơn, vốn là nơi lão Vương Toàn có một lần đưa chàng vào!

Thoạt bước vào, chàng thất sắc.

Bạch Cốt Kiếm và Thái Tuế Diêm La đang ở đây. Cạnh đó, ở phần cuối động thất, những nhân vật chàng cần tìm đều bị chế trụ huyết đạo, ngồi yên như phỗng đá.

Và đang giao đấu một cách bất lực với Bạch Cốt Kiếm và Thái Tuế Diêm La là ba nhân vật mà Liễu Hận không ngờ họ có mặt: Vô Danh Tẩu Bàng Điểu, Hoàng Tùng, và Hỏa Long Đô Pháp Diệp Mạc!

Để một giao đấu với một, Vô Danh Tẩu và Diệp Mạc không là đối thủ của Bạch Cốt Kiếm hoặc Thái Thế Diêm La! Do đó, Hoàng Tùng khi thì tiếp ứng Vô Danh Tẩu khi thì chạy qua bên kia tiếp ứng cho Diệp Mạc!

Thoạt nhìn cảnh trạng này, chàng nghĩ và có phần cảm kích bọn Vô Danh Tẩu.

Họ đã kịp xuất hiện nên những nhân vật thân thuộc với chàng chỉ bị chế trụ huyết đạo, chưa bị Bạch Cốt Kiếm và Diêm La Thái Tuế Diêm La sát hại.

Với ý nghĩ cảm kích đó, chàng tung thân lao vào, xuất hiện cạnh Vô Danh Tẩu.

Vút!

Sự xuất hiện của chàng khiến Vô Danh Tẩu kinh ngạc. Không để Vô Danh Tẩu kịp phát thoại, chàng vận lực biến âm, lên tiếng trước :

- Hãy để Bạch Cốt Kiếm cho tại hạ!

Bạch Cốt Kiếm quắc mắt nhìn chàng :

- Người là ai?

Chàng chậm rãi rút kiếm, nói như rót vào tai Bạch Cốt Kiếm :

- Ác ma, người đã đến lúc đền tội rồi! Mộc Quan Linh nhờ ta giải quyết mọi ân oán với người.

Bạch Cốt Kiếm biến sắc và hung hãn :

- Người là gì của...

Chàng cười lớn :

- Người chỉ cần biết ta là Xích Phát Kim Diện! Động thủ đi!

Bạch Cốt Kiếm uất hận gào lên :

- Xích Phát cũng chết, Kim Diện cũng chết! Đờ!

Véo... Véo...

Nhìn cách phát chiêu của Bạch Cốt Kiếm đúng là chiêu Đinh Nhất Hải đã từng thi triển, chàng gầm lên vang dội :

- Bạch Vụ Liên Hoàn Kiếm ư? Xem đây!

Véo... Véo...

Choang! Choang! Choang!

Chiêu kiếm chàng đang vận dụng chính là kiếm pháp của Mộc Quan Linh! Với nội lực giờ quá tăng cao của chàng không những chàng đủ lực hóa giải những chiêu kiếm liên hoàn của Bạch Cốt Kiếm mà vẫn còn thừa lực để uy hiếp ngược trở lại.

Véo...

Bạch Cốt Kiếm kinh tâm tán đởm tìm cách hồi bộ :

- Người thật sự là ai?

Một lần nữa Liễu Hận dưới lớp giả diện của một người tóc đỏ mặt vàng, cười lên sắc súa :

- Ta đã nói rồi, Xích Phát Kim Diện là ta! Nạp mạng!

Véo... Véo...

Bị bức dồn vào tuyệt lộ chỉ trong vòn vẹn hai chiêu, Bạch Cốt Kiếm không còn cách nào hơn đành phải liều mạng xông vào :

- Dù ta có chết người cũng phải chết! Đờ!

Véo...

Choang!

Phập!

Bạch Cốt Kiếm phát chiêu chưa trọn đã phải hồn du Địa phủ dưới kiếm chiêu mang nội lực quá thâm hậu của Liễu Hận!

Đang hưng phấn vì bản lĩnh vượt quá sự mong đợi, chàng lướt đến Thái Tuế Diêm La.

Vút!

Đến nơi chàng gầm thật đanh gọn :

- Lui cả ra! Ác ma! Đờ!

Vù...

Chàng thi triển Phục Hận chưởng ngay khi Vô Danh Tẩu, Diệp Mạc và Hoàng Tùng kịp lùi ra như chàng bảo!

Thái Tuế Diêm La ít nhiều gì cũng nhìn thấy điều đã xảy ra cho Bạch Cốt Kiếm.

Lão bàng hoàng gào lên :

- Ta có oán thù gì với người? Đờ!

Lão vung chưởng theo bản năng.

Vì thế lão phải chuốc lấy thảm họa.

Ào... Ào...

Ầm!

Oa!!

Diêm Vương đã điểm tử cho Thái Tuế Diêm La.

Công lực và thân thủ của chàng khiến Vô Danh Tẩu và mọi người còn lại không nhận ra chàng là ai đều phải bàng hoàng khiếp hãi.

Chàng vụt mỉm cười với Vô Danh Tẩu :

- Tiền bối sao phải kinh ngạc? Không nhận được văn bối ư? Hãy giúp văn bối giải huyệt cho mọi người đi nào!

Chàng tiến đến, định giải huyệt cho Cửu Ma Ma là người chàng quan tâm nhất!

Bất ngờ Vô Danh Tẩu ngăn chàng lại :

- Chậm tay đã nào, thiếu hiệp!

Qua câu nói này, chàng biết Vô Danh Tẩu đã nhận ra chàng!

Vì thế chàng càng ngạc nhiên :

- Sao thế, tiền bối? Có điều gì bất ổn sao?

Vô Danh Tẩu nghiêm mặt :

- Tại sao thiếu hiệp muốn giải huyệt cho họ?

Chàng hỏi ngược lại :

- Sao lại không? Chẳng phải họ bị Bạch Cốt Kiếm và Thái Tuế Diêm La khống chế sao?

Vô Danh Tẩu lắc đầu :

- Không phải! Họ là phạm nhân, bọn ta được lệnh canh giữ họ!

Chàng sửng sốt :

- Phạm nhân? Lệnh của ai?

Hoàng Tùng lên tiếng :

- Lệnh của Thiếu giáo chủ bốn giáo!

Chàng bị bất ngờ :

- Nói vậy, chư vị đều là người của...

Vô Danh Tẩu gật đầu :

- Đó là ẩn tình trước đây ta không thể nói! Thánh Kỳ giáo là xuất xứ của bọn ta!

Chàng vừa hoang mang vừa bực bội :

- Chủ ý của tiền bối bây giờ là thế nào? Nếu tại hạ nhất quyết giải huyệt, tiền bối ngăn cản hay không ngăn cản.

Hoàng Tùng lạnh giọng :

- Tôn giá tuy có bản lĩnh tuyệt phàm, nhưng đây là thượng lệnh...

Vô Danh Tẩu đưa tay ngăn lại :

- Chớ nóng nảy thế, Hoàng Tùng! Hay hơn hết, hãy chờ ta và Đô Pháp đi thỉnh thị và bẩm trình Thiếu giáo chủ.

Chàng phì cười :

- Chư vị bất tất phải bẩm trình. Tại hạ do vội nên chưa kịp nói ở bên ngoài, lệnh Thiếu giáo chủ như đang vấp cường địch.

Vô Danh Tẩu kinh ngạc :

- Cường địch ư? Chúng là ai?

Chàng dần giọng :

- Là những kẻ ba năm trước gieo thảm họa cho quý giáo tại cấm địa.

Vô Danh Tẩu chấn động, đưa mắt nhìn quanh rồi bảo :

- Ta tin ở thiếu hiệp! Bọn họ, tùy thiếu hiệp giải huyết lúc nào cũng được! Bọn ta cần phải tiếp ứng Thiếu giáo chủ! Đi!

Hoàng Tùng dù không muốn nhưng nào dám trái lệnh Vô Danh Tẩu.

Chờ họ vừa đi ra ngoài, chàng nhanh tay giải huyết cho tất cả!

Trang Vô Nhận do đã có lần nhìn thấy chàng qua lớp giả diện này nên kêu khẽ :

- Phải chăng là...

Chàng đưa tay lên miệng :

- Suyt! Ngay khi chư vị điều nguyên ổn định chân khí. Có ra bên ngoài cần phải đề phòng cẩn mật! Những ác ma đó đều am tường độc chưởng, và đều là hung thủ đã hủy diệt Quỷ Kiếm môn năm xưa.

Trang Vô Nhận kinh nghi :

- Là người của Tứ đại kiếm phái ư?

Chàng vụt tỉnh ngộ :

- Không sai! Có lẽ họ chính là bốn tên Chưởng môn của Tứ đại kiếm phái. Tại hạ lập tức xem xét lại điều này!

Vút!

Chàng biến mất như bóng ma u linh khiến mọi người thêm một phen nữa phải bàng hoàng trước bản lãnh tối thượng này!

Viên Tử Quân vụt lên tiếng :

- Nhân vật Xích Phát Kim Diện đó là ai?

Mẫu thân nàng khẽ cười :

- Còn ai nữa nếu không phải Thiếu môn chủ của chúng ta?

Cửu Ma Ma, Xuân Mai và Hạ Lan nghe xong ngơ ngác vì không dám tin.

Riêng Viên Tử Quân thì phẫn nộ :

- Nếu là y, sao cố tình không nhận chúng ta? Hóa ra vì y muốn có đủ thời gian để dỵ dung nên không chịu đi chung với hài nhi và còn bảo hài nhi phải đi trước!

Mẫu thân nàng lấm lét nhìn mọi người :

- Tử Quân không được vô lễ! Dấu sao đó vẫn là Thiếu môn chủ của mẫu thân!

Nàng ta hậm hực :

- Ai bảo y cố tình đối gạt hài nhi?

Mẫu thân nàng bật cười :

- Đó là tự hài tử gây ra, cố sao trách người? Chẳng phải trước kia hài tử đã từng đối gạt Thiếu môn chủ đó sao?

Nàng ta phụng phịu :

- Khi trước khác, bây giờ khác!

- Khác như thế nào? Hài tử có thú nhận hài tử chính là Từ Kim chưa?

Nàng lắc đầu :

- Hài tử chưa có dịp!

Mẫu thân nàng nhoẻn cười :

- Chẳng trách Thiếu môn chủ có thái độ như lần này! Chuyện hài tử là Từ Kim, ta đã nói với Thiếu môn chủ lâu rồi.

Viên Tử Quân hốt hoảng :

- Y đã biết rồi ư? Vậy hóa ra bấy lâu nay y vẫn cười thầm hài nhi?

Sự hốt hoảng của Viên Tử Quân khiến Xuân Mai và Hạ Lan ngấm ngấm thở dài.

Phát hiện điều đó, Cửu Ma Ma khẽ bảo họ :

- Hai người cứ yên tâm, chớ quá lo nghĩ! Chuyện của hai người, ta đã có chủ trương rồi! Nào, hãy lo điều tức, ổn định chân nguyên! Sau đó còn tiếp tay Thiếu môn chủ nữa.

Hai nàng vâng lời, nhắm mắt lại điều nguyên.

Mọi người thấy thế vội làm theo với tâm trạng phấn khích.

...

Thoạt đầu Liễu Hận không thể nào tin vào những gì chàng đang mục kích.

Nhưng càng nhìn chàng càng tin, và càng tin chàng càng vỡ lẽ, tỉnh ngộ.

Mọi việc tưởng rất phức tạp, rất khó nghĩ nhưng khi đã thấu suốt lại hóa nên quá giản đơn.

Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ đang ung dung tả xung hữu đột, một mình giao chiến và có phần thắng thế với bốn nhân vật đang vây quanh y!

Độc Ma Ảnh nhờ có lợi khí và thanh bảo kiếm Ngũ Hành đã lấy của Liễu Hận nên không hề ngần ngại khi phải chạm vào lợi khí cũng sắc bén không kém là Ngũ Châu bảo kiếm của gã Thiếu giáo chủ Thánh Kỳ giáo.

Do đó, nếu thỉnh thoảng bị Diệp Mạc, Vô Danh Tẩu và Hoàng Tùng có dịp xông vào giao chiến, Độc Ma Ảnh hoặc dùng tả chưởng Độc công để bức bọn họ phải lùi xa, hoặc dùng hữu kiếm khi đã bút thoái gã Thiếu giáo chủ để xuất chiêu lanh lẹ nhắm vào bọn Diệp Mạc ba người.

Và vì phải một mình đối phó với phe đối phương bốn người, Độc Ma Ảnh buộc phải tận lực thi triển sở học! Qua sở học thiên biến vạn hóa của Độc Ma Ảnh chàng phát hiện tung tích thật sự của Độc Ma Ảnh.

Độc Ma Ảnh thuận hữu kiếm với bàn tay hữu có sáu ngón, gọi là Phi Lục Chỉ! Và Độc Ma Ảnh không hiểu sao lại kiếm luyện quá nhiều loại kiếm pháp hữu danh!

Khi thì Độc Ma Ảnh cùng kiếm pháp quái dị của bản thân để giao đấu với gã Thiếu giáo chủ Thánh Kỳ giáo. Khi thì cần phải nhanh, Độc Ma Ảnh thi triển chính Vô Danh Kiếm của Liễu Hận, một loại kiếm do chàng tự thức ngộ từ Phích Lịch kiếm và kiếm quyết của Mộc Quan Linh, đồng thời là loại kiếm pháp nếu có ai khác am tường ngoài chàng thì chỉ là Đinh Nhất Hải, khi thì Độc Ma Ảnh vận dụng những chiêu kiếm

của Quỷ Kiếm môn là Thất Thập Nhị Quỷ Kiếm. Và có lúc Độc Ma Ảnh sử dụng những chiêu kiếm hết sức tàn độc của Bạch Cốt Kiếm.

Nói tóm lại, Độc Ma Ảnh và Đinh Nhất Hải chỉ là một. Thảo nào vào lúc này Độc Ma Ảnh đã và đang vận dụng tất cả các loại kiếm pháp mà Đinh Nhất Hải đã từng am tường.

Đinh Nhất Hải cũng thuận hữu kiếm như Độc Ma Ảnh bây giờ. Điểm khác duy nhất khiến Liễu Hận khó hiểu là bằng cách nào Độc Ma Ảnh từ bàn tay hữu chỉ có năm ngón như Đinh Nhất Hải lại nghiêm nhiên hóa thành sáu ngón như điểm dị biệt trước đây Độc Ma Ảnh từng có!

Để kiểm nghiệm điều này, Liễu Hận bắt ngờ lao vào giữa trận Nhị Thập Bát Tú, nơi Tri Bất Nguyên và bốn nhân vật kia, rất có thể chính là bốn vị Chưởng môn của Tứ đại kiếm phái, đang ung dung dùng độc chưởng bức dồn kiếm trận của Thánh Kỳ giáo đến tởm rối loạn!

Vút!

Thoạt lao vào, chàng lập tức phát kinh :

- Độc Ma Ảnh! Hãy tiếp ta một việc!

Vù...

Vốn biết thân thủ và nội lực của Liễu Hận hiện giờ là bất phàm, Diệp Mạc và Vô Danh Tẩu vội nhảy lùi và hô hoán :

- Thiếu giáo chủ mau lùi lại!

- Đối phương đã có Xích Phát Kim Diện đối phó. Tất cả hãy mau nghĩ cách giải nguy cho kiếm trận.

Vút! Vút!

Hoàng Tùng và gã Thiếu giáo chủ nghe thế cùng lùi lại! Tuy nhiên gã Thiếu giáo chủ hồ nghi lên tiếng hỏi :

- Nhị vị trưởng lão bá bá! Xích Phát Kim Diện vốn là ai? Sao lại giúp bốn giáo?

Cũng nghi vấn điều này, Độc Ma Ảnh vừa tung tả chưởng Độc công đỡ vào ngọn chưởng vừa đột ngột xuất hiện của chàng vừa bật ra câu quát hỏi :

- Thật ra ngươi là ai? Có oán thù gì với ta mà luôn tìm dịp đối đầu? Đờ!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Độc Ma Ảnh bị lùi xa non trượng, đủ gây tin tưởng cho chàng là lúc này nhờ có thêm nội nguyên chân lực của Mộc Quan Linh, nội lực của chàng thừa năng lực trừ khử ác ma!

Chàng bật cười :

- Sao lạ vậy, Độc Ma Ảnh? Ta chỉ xuất hiện đúng hai lần, một lần là đối đầu với Đinh Nhất Hải, lần này chính là lần thứ hai. Độc Ma Ảnh ngươi hỏi như thế chẳng hóa đang tự nhận ngươi và Đinh Nhất Hải chỉ là một? Ha... ha... ha...

Chàng nói trúng tim đen Độc Ma Ảnh!

Y phần nộ, loang nhanh hữu kiếm với tiếng quát khỏá lầy :

- Chớ phí lời! Chờ thắng được kiếm của ta đã! Đờ!

Véo...

Vẫn phải kiêng dè sự sắc bén ở thanh kiếm đang được Độc Ma Ảnh sử dụng, Liễu Hận dưới lót Xích Phát Kim Diện đành phải từ xa phát xạ Phích Lịch kiếm với một câu châm biếm :

- Ái chà! Kiếm pháp này theo ta biết là do tiểu tử Liễu Hận đã trao kinh văn cho mỗi một Đinh Nhất Hải! Sao ngươi cũng biết! Đờ!

Ừ... ừ...

Bùng... bùng...

Kình lực từ Phích Lịch kiếm bỗng xuất hiện, khiến Vô Danh Kiếm của Độc Ma Ảnh dù nhanh vẫn phải bị hóa giải ở khoảng cách xa!

Độc Ma Ảnh rúng động :

- Đây là Phích Lịch kiếm? Sao Xích Phát Kim Diện ngươi am tường kiếm pháp này và biết cả Vô Danh Kiếm? Xem đây!

Véo... Véo...

Chàng do muốn vạch mặt lão ma, nên ung dung đối phó và phát thoại :

- Ta còn biết được nhiều điều hơn Độc Ma Ảnh ngươi tưởng! Kiếm pháp ngươi đang thi triển, phải chăng là do lỏm học của Trang Vô Nhận, là Áo Ảnh Tam Quỷ Kiếm?

Lùi lại nào!

Chàng hất nhanh Vô Danh Kiếm với kiếm kình uy hiếp một phạm vi rộng.

Véo...

Ào... Ào...

Ầm!

Độc Ma Ảnh thật sự rúng động :

- Là Vô Danh Kiếm? Ngươi liên quan thế nào với Liễu Hận để cũng biết kiếm pháp này?

Do quá rúng động, Độc Ma Ảnh có phần chậm phát chiêu!

Liễu Hận lập tức lao vào.

Vút!

- Xem kiếm!

Véo...

Chàng thích nhanh mũi kiếm vào bờ vai bên tả của Độc Ma Ảnh với một chủ ý chột nảy sinh!

Độc Ma Ảnh càng thêm hốt hoảng trước lối phát kiếm của đối phương cũng nhanh không kém gì Liễu Hận lão đã biết.

Chực nhớ có lợi khí thần vật trong tay, Độc Ma Ảnh vội xoay người, cố ý đưa kiếm ra cho hai kiếm chạm nhau :

- Trúng!

Véo...

Chàng bật cười vì Độc Ma Ảnh do không biết nên dễ dàng lọt vào ý đồ của chàng!

- Ha... ha... ha...! Hiện nguyên hình nào!

Chàng cấp tốc thu kiếm, đồng thời dùng ống tay áo bên tả khê lướt qua ngang mặt Độc Ma Ảnh đây chủ định.

Vù...

Độc Ma Ảnh phát hiện thì đã muộn. Lão cố lùi người, đưa bo kiếm về bên hữu như muốn phạt dứt ống tay áo của chàng.

Quá chậm!

Soạt!

Toàn bộ lớp dị dung trên gương mặt của Độc Ma Ảnh liền bị ổng tay áo của chàng lau sạch! Độc Ma Ảnh đành phải hậm hực với diện mạo thật sự của một Đinh Nhất Hải, Bắc Tung Sơn Ngũ Tuyệt Kiếm Luân Hồi.

Chàng đắc thắng trước sự thật này, phải cười sặc sụa :

- Ha... ha... ha...! Kế mưu quả tinh xảo! Độc Ma Ảnh là Đinh Nhất Hải, và Đinh Nhất Hải lại là Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo! Ha... ha... ha...

Tràng cười và câu nói cáo giác của chàng khiến bốn nhân vật kia phải lưu tâm và cùng kêu lên :

- Nói sao? Độc Ma Ảnh các hạ chính là Bắc Tung Sơn Đinh Nhất Hải?

Bọn họ đang hùng hổ thi triển Độc công vì sự kinh ngạc này khiến phương vị và chưởng pháp phải chậm lại!

Gã Thiếu giáo chủ, Diệp Mạc, Vô Danh Tẩu và Hoàng Tùng được dịp này lập tức xông sát vào vũ lộng kiếm pháp :

- Lũ ác ma! Đờ!

Véo...

Véo... Véo...

Thế chẳng đáng dừng do không kịp phát chưởng công, cả bốn nhân vật này đành phải chuyển kiếm tả thủ sang hữu thủ :

- Bọn tà giáo Tây Vực chó đác ý! Xem kiếm!

Véo...

Véo... Véo...

Choang! Choang!

Bọn họ dụng kiếm không dụng chưởng, đây là cơ hội ngàn vàng cho Nhị Thập Bát Tú kiếm trận có dịp phát huy uy lực vốn có.

Ào... Ào...

Chỉ còn lại một mình Tri Bất Nguyên dùng độc chưởng, y không thể bức dồn nổi uy lực vô song hãn thế của kiếm trận.

Y bối rối lùi dần, vô tình lùi đến gần Liễu Hận.

Nhanh tay, chàng khổng chế y, ném ra khỏi kiếm trận :

- Cút đi! Nào!

Vút!

Hành vi của chàng vô tình tạo một kẽ hở cho Độc Ma Ảnh Đinh Nhất Hải tận dụng. Lão di chuyển thật nhanh.

Vút!

Chàng phát hiện kịp, kêu lên :

- Chạy đi đâu cho thoát! Đờ!

Chàng định phát chưởng nhưng phải bỏ ngay ý định!

Bởi Độc Ma Ảnh không hiểu sao lại nhảy xổ vào gã Thiếu giáo chủ.

Gã đang đắc ý vì vừa nhờ thần kiếm nên sắp sửa đoạn gãy kiếm của một trong bốn nhân vật thần bí kia!

Tuy không có chút hảo cảm nào đối với gã Thiếu giáo chủ nhưng chàng vẫn phải lên tiếng đề tỉnh do không nỡ nhìn gã bị Độc Ma Ảnh Đỉnh Nhất Hải bất ngờ ám toán :

- Cần trọng ở phía sau!

Chàng hô hoán và không nêu rõ đích danh, tuy thế tiếng hô hoán của chàng buộc những ai đang giao chiến đều phải tự đề tỉnh!

Và Vô Danh Tẩu nhìn thấy sự thế sắp xảy đến cho Thiếu giáo chủ :

- Thiếu giáo chủ, mau!

Gã rùng mình và bất ngờ nhảy tạt tránh.

Vút!

Nhưng Độc Ma Ảnh Đỉnh Nhất Hải một khi đã có ý đồ đâu dễ gì chịu thất bại!

Lão giận dữ gầm lên :

- Buông kiếm!

Véo...

Vẫn là Vô Danh Kiếm với lối xuất thủ cực nhanh của Liễu Hận. Hành vi của lão vừa nhanh vừa độc, khiến gã Thiếu giáo chủ đành phải buông kiếm nếu không muốn mất nguyên cánh tay hữu!

Choang!

Ngũ Châu bảo kiếm vừa rơi chạm đất, Độc Ma Ảnh Đỉnh Nhất Hải lập tức dùng chân, hất bay lên.

Vèo...

Vươn tay tả Chop lấy, Độc Ma Ảnh bất ngờ cười lên một tràng cười ngạo mạn :

- Ha... ha... ha...! Ngũ Hành bảo kiếm! Ta đã có Ngũ Hành bảo kiếm! Ha... ha... ha...

Vừa cười, Độc Ma Ảnh Đỉnh Nhất Hải vừa vũ lộng song kiếm, hóa thành một vầng kiếm quang bao bọc quanh thân, lao nhanh vào vòng vây người đang lập thành kiếm trận Nhị Thập Bát Tú!

Ào... Ào...

Chàng nhìn thấy và thật sự bàng hoàng. Đỉnh Nhất Hải và Độc Ma Ảnh dưới hai thân phận này, lão ác ma luôn dùng hữu kiếm! Riêng dưới lối Ngũ Kỳ giáo chủ, lão lại thiên dụng tả kiếm. Giờ đây lão đã bộc lộ tất cả qua song thủ với song kiếm cùng có uy lực ngang nhau.

Đang khi còn bàng hoàng, chàng bất ngờ phát hiện sáu nhân vật thuộc phe chàng là Cửu Ma Ma và mọi người chợt xuất hiện.

Họ như muốn lao vào trận và hướng họ định lao vào cũng là phương vị Độc Ma Ảnh Đỉnh Nhất Hải đang lao đi!

Chàng vội tung người đến và hô hoán :

- Mọi người chớ đến gần!

Vút!

Đang lúc tung người lao đi, chàng không khỏi thất thần sợ hãi nhìn thấy lão Độc Ma Ảnh đạo nhân ung dung chạm song kiếm với kiếm trận.

Véo... Véo...

Cạch! Cạch! Cạch!

Hàng loạt những thanh kiếm của kiếm trận bị chạm vào đôi bảo kiếm của lão ma nên bị đoạn gãy. Lão ma nhân đó lao ập cả người lẫn kiếm vào đám người đang náo loạn.

- Ha... ha... ha...

Véo... Véo...

Phập! Phập!

Thây người gục ngã, máu huyết chan hòa, kiếm trận lập tức bị phá vỡ!

Lão vẫn tiếp tục lao đi, nhắm thẳng đến nhóm người Cửu Ma Ma đang bàng hoàng thất kinh!

Vút!

Chàng càng tận lực lao nhanh đến!

Chuyển kiếm sang tay tả, Liễu Hận dù còn cách lão ma khá xa nhưng vẫn tận lực phát hữu kinh :

- Lão ác ma chớ chạy nữa! Đờ!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Như cảm nhận chướng kinh khá xa của chàng không gây phương hại gì, lão ma vẫn ung dung lao thẳng.

Tuy thế, nhờ có phần khiếp sợ chướng kinh với nội lực quá thâm hậu của nhân vật Xích Phát Kim Điện, lão ma tuy lao ngang nhóm người Cửu Ma Ma nhưng không một lần chậm chân để ra chiêu sát thủ hủy diệt họ!

Thoáng mừng vì điều này, Liễu Hận càng mừng hơn khi phát hiện lão ma không chạy đi đâu lại lao đầu vào một vách động sừng sững.

Chàng tăng thêm cước lực với tiếng gầm ngạo thị :

- Đã lâm vào tuyệt lộ rồi, lão đừng mong chạy thoát! Đờ!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Thật bất ngờ, dù đã biết phía trước mặt là vách đá sừng sững, lão ma vẫn không giảm cước lực!

Vút!

Đã thế, lão còn cười vang và tung cả song kiếm đâm thẳng vào vách đá :

- Ha... ha... ha...

Véo...

Véo...

Gã Thiếu giáo chủ bắt ngờ gào lên thất thanh :

- Đó là lối dẫn vào Thánh địa! Đùng để lão đắc thủ kỳ thư!

Chàng bình tĩnh, tả kiếm lập tức vẩy xạ ném vút đi.

- Nạp mạng!

Vút!

Thanh kiếm trên tay chàng cứ như độc long xuất động, xé gió lao thẳng vào hậu tâm lão ma.

Bất ngờ khi hai kiếm đã cắm ngập vào vách động, lão ma đu người bay bổng lên, giẫm cả hai chân vào song kiếm.

Bốp! Bốp!

Vách động lập tức phân khai để lộ một huyết khẩu.

Vút!

Choang!

Thanh kiếm của Liễu Hận do đâm hụt lão ma phải lao thẳng vào vách đá cứng và gãy vụn. Trong khi đó, lão ma ung dung thi triển một loại khinh thân pháp bất phạm, đưa hai chân lao tọt vào huyết khẩu vừa xuất hiện. Với nửa thân trên còn ở bên ngoài, lão bật cười khi vươn hai tay thu hồi lại đôi kiếm báu!

Sau đó, lão mất dạng hoàn toàn vào huyết khẩu!

Vút!

Liễu Hận động nộ, tung bắn toàn thân lao theo lão!

Vút!

Khi sắp lọt vào huyết khẩu, chàng phát hiện từ trong có một bụng kiếm quang đổ ập ra.

- Người muốn chết!

Véo...

Thất kinh, biết lão ma đang dùng một trong hai thanh bảo kiếm phát xạ Vô Danh Kiếm pháp để đánh ngược trở ra. Liễu Hận hốt hoảng uốn người hồi bộ!

Và...

Cạch!

Huyết khẩu lập tức đóng chặt cùng một lúc với tiếng kêu kinh hoàng của hai người.

Thiếu giáo chủ kêu :

- Lão đã vào Thánh địa? Lão đã lọt vào Thánh địa!

Tiếng kêu thứ hai là Trang Vô Nhận do nhìn được khinh thân pháp của lão ma mới thi triển :

- Là Quỷ Phong Tróc Ảnh thân pháp?

Chợt sau hai tiếng kêu này, có tiếng niệm Phật từ xa vọng lại :

- A di đà Phật! Nhân vật nào vừa dùng khinh thân pháp Quỷ Phong Tróc Ảnh?

Phải chăng Đại Quỷ Độc Tẩu vẫn còn hậu nhân?

Chưa biết phải làm cách gì để có thể đột nhập vào Thánh địa của Ngũ Kỳ giáo để truy đuổi lão ác ma, Liễu Hận vẫn trong lơ lửng Xích Phát Kim Diện bèn thất vọng đưa mắt nhìn toàn trường.

Chàng phát hiện sau tiếng niệm Phật kia lần lượt có sáu bóng người hiện thân.

Họ là phương trượng Thiếu Lâm phái Độ Nhân đại sư, là Thiên Di Thần Kiếm Lưu Hoàng Nhật, Bạch Khang Chưởng môn Không Động phái, Xích Thủ Phi Hỏa Tô Thụ Nhân, sư đệ của Chưởng môn Không Động phái, và Chưởng môn Điểm Thương hái Đồng Hựu. Nhân vật sau cùng chính là Tri lão trang chủ, nội tổ của Tri Bất Nguyên.

Tri lão trang chủ đang khổng chế Tri Bất Nguyên, do khi nãy bị Liễu Hận ném đi, y tình cờ rơi vào tay nội tổ đang cùng mọi người lao đến.

Để đáp lại câu hỏi của Độ Nhân đại sư, Trang Vô Nhận chợt vỗ trán kêu lên :

- Đúng rồi! Như vậy Đinh Nhất Hải chính là hậu nhân của Đại Quỷ Độc Tẩu, đại ác ma ba mươi năm trước! Chẳng trách Đinh Nhất Hải đã hủy diệt bốn môn Quỷ Kiếm để báo thù! Hà...

Sự xuất hiện của quần hùng khiến bốn nhân vật thần bí ở Đông, Tây, Nam, Bắc tứ vị phải thất kinh! Nhưng sự thất kinh đó có tăng thêm bội phần khi họ nhận biết câu nói của Trang Vô Nhận có dụng ý gì!

Lần lượt họ kêu lên :

- Đại Quỷ Độc Tẩu vốn có thâm thù với toàn thể võ lâm Trung Nguyên! Ta đã vì vô tình nên lọt vào độc kế của ác ma rồi!

- A...! Đinh Nhất Hải quả thâm độc! Ta cũng đã lầm mưu lão!
- Ôi chào! Không ngờ ta từng tuổi này vẫn bị hạng ác nhân dụ hoặc!
- Tội trợ giúp ác ma, ta làm sao dám nhìn mặt tiền nhân ở chốn cửu tuyền?

Họ kêu, họ oán thán và họ đã gây sững sốt cho mọi người.

Có nhiều nhân vật chưa biết họ là ai, do họ vẫn còn che kín chân diện bằng những vuông lùa. Liễu Hận gầm lên :

- Nói như vậy, chư vị đích xác là Chưởng môn của Tứ đại kiếm phái Võ Đang, Hoa Sơn, Côn Luân và Nga My?

Bốn nhân vật nọ bàng hoàng nhìn chàng do không thể nghĩ chàng là ai và tại sao nhìn được họ dưới lớp diện mạo bị che kín!

Chàng vụt hét lớn, khi đưa tay xoa nhanh khuôn mặt :

- Hãy nhìn xem, ta là ai?

Có nhiều tiếng hô hoán vang lên, biểu lộ sự kinh ngạc xen lẫn với nỗi vui mừng và bàng hoàng :

- Liễu Hận!
- Thiếu môn chủ!
- Là người? Tiểu tử họ Liễu?
- A...! Là Liễu thiếu hiệp đó sao?

Chàng cười dài sâu thẳm :

- Không sai! Liễu Hận là mõ! Đào Liễu Hận cũng là mõ! Mõ đích thực là Thiếu môn chủ Quỷ Kiếm môn!

37. Công Phu Ngũ Hành Tuyệt Công Chưởng-diệt Ác Ma Thiên Hạ Thái Bình

Mọi việc sau đó đều sáng tỏ!

Do muốn phục thù rửa hận cho thân phụ Đại Quỷ Độc Tẩu, Đinh Nhất Hải đã nhẫn nại trì chí tiến hành nhiều độc mưu thủ đoạn.

Vờ kết thân với Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo trong khi ngoài miệng lại phao tin, khiến võ lâm phải liệt Ngũ Kỳ giáo vào hàng tà giáo.

Giết chết Giáo chủ Ngũ Kỳ giáo rồi lại giả mạo làm Giáo chủ, tạo nhiều ân oán trên giang hồ và đổ tội cho Ngũ Kỳ giáo! Mục đích của lão là muốn độc chiếm kỳ thư Ngũ Hành ở Thánh địa Ngũ Kỳ giáo.

Do không có bảo kiếm Ngũ Hành, lão đã dùng lời dụ hoặc tứ vị Chưởng môn Tứ đại kiếm phái. Sau đó, lão đã cùng họ hủy diệt Quỷ Kiếm môn, quyết chiếm hữu Áo Ảnh Tam Quỷ Kiếm.

Không có Áo Ảnh Tam Quỷ Kiếm, bọn Ngũ Kiếm liên minh của lão bèn lợi dụng nhân lực Ngũ Kỳ giáo tiến hành xâm nhập cấm địa Thánh Kỳ giáo, để đoạt kiếm.

Kiểm không đoạt được, mọi tội lỗi đều có Ngũ Kỳ giáo gánh chịu, lão ung dung nghĩ cách chiếm hữu tàng thư võ học ở Tử Kim mê động!

Không có tàng thư, nhân lúc Thánh Kỳ giáo từ Tây Vực tiến vào Trung Nguyên tìm Ngũ Kỳ giáo giải quyết ân oán, lão vờ lập Kiếm minh để tìm cách thu thập những loại kiếm pháp hữu danh, kể cả việc ngấm ngấm lưu giữ những cao thủ về kiếm pháp như Mộc Quan Linh, Bạch Cốt Kiếm, Trang Vô Nhận, Diệp Mạc và cả Thái Tuế Diêm La.

Để bây giờ, khi tất cả đều thất bại, lão sắp sửa hủy diệt đến nơi, bất ngờ cùng một lúc lão đắc thủ song kiếm Ngũ Hành và Ngũ Châu! Ngờ đó, lão đã đột nhập được Thánh địa Ngũ Kỳ giáo.

Lúc này, khi quần hùng có dịp nhìn lại những gì đã xảy ra đều thừa nhận Đinh Nhất Hải là hạng người có tâm cơ hơn người.

Gần ba mươi năm qua, võ lâm Trung Nguyên vô tình bị lão ác ma che mắt và thao túng.

Kể cả tứ vị Chưởng môn của Tứ đại kiếm phái.

Họ phải tự gánh chịu hậu quả do những gì đã gây ra vì vô tình tiếp tay cho lão ma.

Ngũ Kỳ giáo đã bị hủy diệt hoàn toàn, ngoại trừ lão Vương Toàn đang là phé nhân không thể tự đứng lên, đòi họ phải đền mạng.

Thánh Kỳ giáo và Quỷ Kiếm môn là nạn nhân của họ, đang nhìn họ và chờ đợi ở họ một phản ứng cuối cùng.

Sau khi tự lột bỏ vương lụa che kín chân diện, Đài Phong đạo trưởng khẽ khàng lên tiếng :

- Vô lượng thọ Phật! Vì lầm lỡ, bản đạo đã tạo nhiều tội ác! Nay xin nhận cái chết để chuộc tội.

Bộp!

Phịch!

Không ai ngăn cản hành động tự tử của Chưởng môn Võ Đang phái, kể cả ba vị Chưởng môn kia sau đó cũng vậy!

Họ chấp nhận cái chết mà không hề oán trách!

Ngược lại, khi Tri Bất Nguyên vì bị mọi người hài tội, bắt buộc Tri lão trang chủ phải nghiêm trị, trước khi chết y bật cười cuồng loạn :

- Là nam nhi đại trượng phu, ta sợ gì cái chết! Bất quá mười tám năm sau ta vẫn sẽ là một trang hảo hán! Và mọi người đừng mong toàn mạng khi sư phụ ta Đinh Nhất Hải luyện được kỳ thư Ngũ Hành. Ha... ha... ha...

Bộp!

Phịch!

Liễu Hận lo ngại nhìn gã Thiếu giáo chủ :

- Ngũ Hành kỳ thư, thật sự lợi hại như thế nào?

Gã bối rối như không muốn giải thích.

Thấy thế chàng hỏi dồn :

- Quý giáo không thổ lộ, phải chăng muốn lão ác ma một lần nữa tạo thảm án ở Tây Vực?

Vô Danh Tẩu sau khi đưa mắt nhìn Diệp Mạc vội lên tiếng :

- Ở đây, ta và Đô Pháp Diệp Mạc là người hiểu rõ hơn ai hết. Liễu thiếu hiệp nếu muốn biết xin hãy nghe!

Diệp Mạc thở dài, tiếp lời Vô Danh Tẩu :

- Kỳ thực, Ngũ Hành kỳ thư không phải sở học của bốn giáo. Hai trăm năm trước, vì một sự hiểu lầm, một trưởng lão của bốn giáo đã ly khai và du nhập Trung Nguyên.

Để hoài niệm luôn về nguồn gốc xuất xứ, khi lập giáo phái, vị này đã gọi giáo phái mới sáng lập đó là Ngũ Kỳ giáo. Thanh bảo kiếm Ngũ Châu chính là vật sở hữu của vị này!

Vô Danh Tẩu tiếp :

- Cách đây năm mươi năm, bốn giáo được tin ở Ngũ Kỳ giáo có một quyển kỳ thư, gọi là Ngũ Hành Kỳ thư! Giáo chủ bốn giáo lầm lẫn, ngỡ kỳ thư đó có được là do thanh Ngũ Châu bảo kiếm! Giáo chủ vội cho người vào Trung Nguyên, mượn cơ đòi bảo kiếm để thám thính tung tích của kỳ thư!

Đến lúc đó, khi thấy vụ việc đã vỡ lẽ, gã Thiếu giáo chủ lên tiếng xen vào :

- Lần đó, gia phụ tuy đòi được Ngũ Châu bảo kiếm nhưng vẫn không biết gì về kỳ thư! Mười năm trước, Đô Pháp Diệp trưởng lão lại được gia phụ sai vào Trung Nguyên thám thính! Nào ngờ Diệp trưởng lão sau đó hoàn toàn bị thất tung.

Vô Danh Tẩu thở dài :

- Bốn giáo ngõ đó là hành vi của Ngũ Kỳ giáo nên từ đó luôn nuôi chí báo phục!

Chẳng may, Đinh Nhất Hải ba năm trước lại dùng chính lực lượng Ngũ Kỳ giáo, gây thảm họa cho bốn giáo. Giáo chủ biến thành phế nhân! Thiếu giáo chủ do phải đảm đương trọng trách nên không thể không nghĩ cách báo thù.

Nghe đến đây, chàng gật đầu :

- Tất cả đều do Đinh Nhất Hải gây ra, Ngũ Kỳ giáo là do lão hủy diệt! Chỉ có điều, quý giáo lại vô tình hãm hại Vương Toàn! Tại hạ muốn biết hiện giờ Vương Toàn đã ra sao?

Cửu Ma Ma vụt lên tiếng :

- Hận nhi! Mẫu thân đã tận lực, nhưng thương thế của Vương Toàn vô phương phục hồi. Vì thế...

Chàng thở dài :

- Vì thế, mẫu thân và mọi người phải chịu cảnh giam giữ?

Gã Thiếu giáo chủ bối rối :

- Trước sau Thiếu môn chủ đã thi ân cho bốn giáo nhiều lần, hành vi của tại hạ tuy là lầm lỡ nhưng thật đáng trách! Để chuộc lỗi, tại hạ có một bí pháp để giải trừ Độc công, mong Thiếu môn chủ vì cần phải đối phó với Đinh lão ma xin lượng tình nhận cho!

Chàng kinh ngạc :

- Quý giáo có thể giải trừ Độc công thật sao?

Vô Danh Tẩu cố tình cười vang, mục đích làm cho mọi người dễ hòa hoãn :

- Nếu không phải vậy, sao bây giờ ta vẫn khôi phục chân lực sau lần bị Độc công ở Luân Kiếm quán! Ha... ha... ha...

Gã Thiếu giáo chủ cũng mỉm cười hy vọng mọi việc mau chóng được giải tỏa :

- Độc công đó có xuất phát từ bốn giáo! Bốn giáo tuy không luyện nhưng vẫn có cách giải trừ!

Cửu Ma Ma thấy thế vội bảo :

- Hận nhi! Theo mẫu thân, chúng ta nên hóa giải mọi hiểu lầm! Và nếu là cần thiết nên tiếp nhận bí pháp của Thiếu giáo chủ! Ta lo, khi Đinh lão tặc xuất đầu lộ diện một lần nữa, Độc công của lão sẽ gây khốn đốn cho không ít người!

Bật chột, Trang Vô Nhận kêu lên :

- Hay thật! Dường như ta vừa nghĩ ra toàn bộ những biến ảo của Ảo Ảnh Tam Quỷ Kiếm!

Chàng kinh nghi :

- Trang đại thúc nghĩ ra thật sao? Như Viên tam thúc từng bảo ba chiêu tuyệt kiếm này không hề có kiếm quyết, phải do thấu triệt toàn bộ Thất Thập Nhị Quỷ Kiếm mới ngộ ra?

Trang Vô Nhận gật đầu :

- Viên Tử Linh nói không sai! Chính ta đang muốn nói như vậy! Ha... ha... ha...! Bị lão Đinh giam giữ nhiều năm, hóa ra cũng có điều lợi!

Do cảm thông sự vui mừng của Trang Vô Nhận, chàng và mọi người lập tức quên đi những gì lầm lỡ do Thánh Kỳ giáo gây ra!

Không bỏ lỡ cơ hội, gã Thiếu giáo chủ sau khi đọc to khẩu quyết của bí pháp giải trừ Độc công cho mọi người nghe, gã còn nói :

- Vương Toàn là do bốn giáo di hại, ngay khi rời khỏi nơi này tại hạ sẽ đưa Vương Toàn cùng đi! Bốn giáo sẽ chăm sóc lão đến tận cuối đời!

Mọi việc kể như kết thúc mỹ mãn, quần hùng các võ phái vui vẻ tiễn chân Thánh Kỳ giáo rời đi!

Còn lại quần hùng võ lâm Trung Nguyên, tất cả đều nôn nao nhìn vào vách đá sừng sững, lo sợ lúc lão ma Đinh Nhất Hải bất ngờ xuất hiện.

...

Mọi người đang chú mục nhìn vào vách đá, từ bên ngoài động thất có tiếng chân người và có tiếng hô hoán hốt hoảng :

- Liễu Hận! Liễu thiếu hiệp! Đào Thiếu môn chủ!

Chàng kinh ngạc quay lại nhìn.

Và càng kinh ngạc hơn, chàng vội hỏi :

- Tại hạ đây! Có gì bất ổn sao Vô Danh Tẩu tiên bối?

Còn hơn là bất ổn nữa, bởi y phục lão Vô Danh Tẩu đang nhuộm đỏ máu huyết.

Lão hỗn hển :

- Đinh Nhất Hải... Đinh Nhất Hải...

Chàng như bị chấn động :

- Lão tặc làm sao? Không lẽ lão đã thoát ra ngoài bằng lối khác và đang trút hận vào quý giáo?

Vô Danh Tẩu đầu thì gật, hai mắt chột tuôn lệ thảm :

- Bốn giáo... bốn giáo...

Vừa mệt vừa bi phẫn, Vô Danh Tẩu càng khó thốt nên lời!

Độ Nhân đại sư chột lao đi :

- A di đà Phật! Sau đại họa của Thánh Kỳ giáo sẽ đến lượt chúng ta! Mau nào!

Vút!

Mọi người ùn ùn lao đi!

Trong khi đó, chàng cố lưu lại, dò hỏi Vô Danh Tẩu :

- Chuyện như thế nào, tiên bối?

Vô Danh Tẩu sau cùng cùng nói được :

- Lão tặc thoát đi như thế nào không biết! Hiện giờ lão và toàn bộ thuộc hạ, có cả Ngũ Mai kiếm trang đang thả sức hủy diệt người của bốn giáo!

Chàng kinh nghi :

- Bọn chúng ở đâu ra? Bản lãnh của lão tặc như thế nào?

Vô Danh Tẩu thở dài tuyệt vọng :

- Ta nghĩ, sau lần thiếu hiệp gây náo loạn tại Luận Kiếm quán, Đoàn Vi Hưng theo lệnh lão đã âm thầm lui về Ngũ Mai kiếm trang. Còn bản lãnh của lão, nếu so với thiếu hiệp hiện giờ chỉ có hơn chứ không thể kém.

Chàng thất sắc :

- Lão đã luyện được kỳ thư? Nhanh thế sao?

Vừa hỏi, chàng vừa khẽ đưa mắt nhìn lại vách động, nơi trước đó lão tặc Đinh Nhất Hải đã khai mở Thánh địa!

Và thất bất ngờ, thay vì cùng chạy đi như mọi người. Chàng chợt gầm vang :

- Ở đây chắc có điều bí ẩn! Tại hạ phải phá hủy đây! Tiền bối mau tránh!

Chàng liền tung một chưởng.

Vù...

Ầm!

Vách đá vẫn không suy chuyển, Liễu Hận vẫn không thất vọng.

Tận lực bình sinh, chàng hét lên :

- Phục Hận chưởng tam chiêu! Khai!

Ầo...

Ầm! Ầm! Ầm!

Ba kích liên tiếp của chàng đều được tập trung vào nơi từng có một huyết khẩu!

Điều đó khiến bí môn phải rung chuyển dữ dội.

Rào... Rào...

Và vách đá phải vỡ toang, để lộ một tiểu khẩu đủ cho chàng tung người chui lọt.

Vút!

Vô Danh Tẩu kinh hãi nhìn theo, chẳng hiểu chàng vì sao lại có hành động này.

Nhìn như thế được một lúc, đối với Vô Danh Tẩu là quá lâu, lão phát hiện có bóng người từ tiểu khẩu chui ra!

Biết bóng đó chẳng phải ai khác ngoài Liễu Hận, lão nôn nóng :

- Thế nào, Thiếu môn chủ?

Chàng hiện thân, tay cầm Ngũ Châu bảo kiếm :

- Dích thực lão đã đắc thủ kỳ thư được khắc trên vách động. Nội lực của lão cũng đã tăng cao nhờ Thiên Niên Chu Quả! Hừ!

Thấy chàng đột nhiên nở một nụ cười bí ẩn, Vô Danh Tẩu thoáng có sự nghi ngờ :

- Thiếu môn chủ còn phát hiện được điều gì nữa, phải không?

Chàng gật đầu bảo :

- Do lão quá nôn nóng cho việc báo thù nên lão chưa luyện hết Ngũ Hành Tuyệt Công chưởng!

- Sao Thiếu môn chủ biết?

Chàng mỉm cười :

- Lão không tưởng tại hạ sẽ vào được! Nên khi dùng loạn kiếm phá hủy kỳ thư, lão còn lưu lại ba chiêu cuối sau khi luyện vội hai chiêu đầu!

- Thiếu môn chủ chỉ nhìn qua đã luyện được ba chiêu này?

Chàng lắc đầu :

- Làm gì nhanh đến vậy? Tại hạ chỉ kịp ghi nhớ và sau đó hủy bỏ toàn bộ thôi! Đi nào! Với hai chiêu trong năm chiêu của lão vừa luyện, tại hạ vẫn có hy vọng thủ thắng!

Vút!

Chàng mãi miết lao đi, để mặc một mình Vô Danh Tẩu lẻo đẹo theo sau.

Vút!

Chàng đến nơi kịp lúc, cũng như lúc nãy khi nghe Vô Danh Tẩu hô hoán, quần hùng đến nơi kịp lúc!

Gã Thiếu giáo chủ với Diệp Mạc và một ít giáo đồ vẫn còn đủ sức chi trì.

Giữa những thầy người đã gục ngã của giáo đồ Thánh Kỳ giáo, Tri lão trang chủ đang phần nộ giao chiến với Đoàn Vi Hưng, cũng là Trang chủ của Ngũ Mai kiếm trang.

Ngũ Mai trang và Bát Quái trang lần đầu đối địch.

Trong khi đó, nhờ có sự tiếp lực của quá nhiều người, Trang Vô Nhận đang tận lực thi triển Áo Ảnh Tam Quỷ Kiếm vừa thức ngộ, giao đấu với lão tặc họ Đinh!

Họ là Độ Nhân đại sư, Đồng Hựu, Thiên Di Thần Kiếm, Cửu Ma Ma, mẫu thân của Viên Tử Quân.

Hạ Lan, Xuân Mai, Viên Tử Quân cùng phe Thánh Kỳ giáo còn sống sót đang thả sức trừ khử bọn thuộc hạ của lão tặc.

Sư huynh, sư đệ của Không Động phái Chưởng môn thì ở ngoài, thỉnh thoảng dùng công phu sở học tiếp lực cho mọi người.

Lão tặc Đinh Nhất Hải không hề có ý vội! Đó là nhận định đầu tiên của Liễu Hận khi nhìn thấy!

Bản lãnh của lão quả nhiên đã tăng cao khác thường. Nội lực cao thâm nhờ Thiên Niên Chu Quả, từ đó đưa đến những chiêu kiếm trước kia không mấy lợi hại thì bây giờ đạt mức lợi hại.

Và như thế, với những chiêu kiếm trước đây lợi hại thì với mức độ nội lực hiện giờ của lão tặc, chiêu kiếm đó phải là thượng thừa!

Liễu Hận còn đang ngẫm nghĩ để tìm hiểu xem tại sao Đinh Nhất Hải lại có thái độ không một chút vội vàng, chàng chợt nghe lão buột miệng tán dương :

- Trang Vô Nhận! Rốt cuộc ngươi cũng thức ngộ được Áo Ảnh Tam Quỷ Kiếm! Khá khen cho ngươi, bao tâm huyết rồi cũng có ngày thành tựu! Khá lắm! Khá lắm!

Vừa dứt lời, khi bị Thiên Di Thần Kiếm Lưu Hoàng Nhật xuất kỳ bất ý đánh ra một kiếm, Đinh Nhất Hải khẽ cau mặt :

- Chiêu kiếm kém thế sao? Ta ngỡ được xếp ngang hàng với ta trong câu Nam Thiên Di Bắc Tung Sơn, họ Lưu ngươi phải có bản lãnh lợi hại hơn thế này mới phải!

Quả là còn kém!

Chính lúc đó, một tiếng quát phần nộ của Tri lão trang chủ vang lên khiến mọi người không thể không nghe lọt tai :

- Đoàn Vi Hưng! Chính do ngươi xúi bẩy, Bát Nguyên nội diệt của ta mới lâm đường lạc lối! Ngươi phải đền tội của chính ngươi. Đờ!

Véo... Véo...

Do nghe thấy, Liễu Hận buộc phải đưa mắt nhìn sang!

Chàng nhìn thấy Đoàn Vi Hưng xem ra có kiếm pháp không cao minh bằng Tri lão trang chủ! Và họ Đoàn đang bị Tri lão trang chủ bức dồn dần vào tử lộ!

Chàng chờ đợi sự phát tác của Đinh Nhất Hải, nếu lão tặc muốn giải nguy cho Đoàn Vi Hưng.

Nào ngờ, lão vẫn tỏ ra đứng đưng khi buột miệng khen vùi một chiêu chưởng của Độ Nhân đại sư :

- Hay lắm! Chưởng này tuy chưa đủ hỏa hầu nhưng căn cơ nội lực kể như khá thâm hậu! Chẳng trách bao đời nay Thiếu Lâm phái luôn được quần hùng khắp Tam Sơn Ngũ Nhạc xem là Thái Sơn Bắc Đẩu.

Chàng nghi hoặc vì thái độ kỳ lạ dẫn đến khác thường của lão tặc!

Kể cả khi có tiếng kêu bi thảm vang lên chứng tỏ Đoàn Vi Hưng vừa bị Tri lão trang chủ ban cho một kiếm thương trầm trọng, lão Đinh Nhất Hải như vẫn không để tâm!

Ngẫm nghĩ lại mọi lời lão tặc họ Đinh vừa nói, chàng bỗng hiểu tất cả!

Lão tuy đang bị quần hùng vây khốn nhưng thái độ của lão có khác nào thái độ của một vị sư phụ đang khen tặng hoặc chê trách chỉ điểm cho bọn môn đồ.

Đinh Nhất Hải đang muốn minh chứng cho mọi người biết bản lãnh cao vòi vọi của lão.

Lão muốn mọi người phải khẫu phục tâm phục! Lão có ý dùng tài lực thu phục quần hùng! Lão có dã tâm ngấp nghé ngôi vị Minh chủ võ lâm.

Đồng thời Đoàn Vi Hưng và bao ai khác nữa nếu phải chết cũng mặc kệ, đối với lão họ chỉ là hạng vô dụng, bất tài không đáng được lưu lại! Họ đã hết giá trị lợi dụng!

Kinh ngạc, thán phục và phẫn nộ, cả ba tâm trạng này cùng ập đến với chàng khi vừa hiểu rõ ý đồ thật sự, dụng tâm thật sự của lão ác ma lẩm tâm cơ thủ đoạn.

Chàng bật gầm lên :

- Mọi người mau bình tâm, đừng để lời nói và thái độ của lão ma làm lung lạc, xem lão như bậc kỳ nhân đáng ngưỡng mộ!

Tiếng gầm tràn trề nội lực của chàng làm cho Đinh Nhất Hải kinh ngạc!

Lão đưa mắt nhìn chàng :

- Ô, Liễu Hận! Người cũng đến đây ư? Sao nào? Người vẫn còn căm hận ta sao?

Lão muốn ve vãn, xoa dịu chàng?

Đoán biết dã tâm của lão, chàng cười lớn và đưa cho lão xem thanh bảo kiếm Ngũ Châu :

- Lão thôi ngay trò lừa mị của lão! Hãy xem ta đang cầm vật gì đây! Ha... ha... ha...

Lão sững người :

- Người...! Hóa ra người đã vào Thánh địa Ngũ Kỳ giáo?

Khích nộ lão, chàng thân nhiên đáp lời :

- Chẳng những thế, ba chiêu cuối cùng của Ngũ Hành Tuyệt Công chưởng, sau khi luyện xong, ta đã phá hủy rồi!

Lão động nộ thật sự :

- Người đã luyện? Và người dám phá hủy?

Chàng lập tức lao vào, tả thủ quật ngay một chưởng Phục Hận :

- Không tin, lão hãy xem đây! Đờ!

Vù... Vù...

Quần hùng bây giờ đã biết bản lãnh của chàng là thế nào, họ lùi lại và bán tín bán nghi vì câu nói đã luyện ba chiêu tuyệt chưởng của chàng.

Đinh Nhất Hải cũng kinh nghi khôn xiết nên tuy phát chưởng chống đỡ vẫn bật lên câu quát hỏi :

- Làm thế nào người luyện được nếu không có hai chiêu đầu?

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Tuy bị hạ phong nhưng Liễu Hận do vẫn muốn gây sự hoang mang cho lão nên vẫn quyết liệt lao đến :

- Chương thứ hai đây! Đờ!

Vù...

Lão ngờ ngờ :

- Nào phải Ngũ Hành Tuyệt Công chương? Hãy xem đây thì biết!

Vù... Vù...

Một vầng cương kinh với đủ năm màu sắc Thanh Lam Hồng Bạch Hắc liền xuất hiện theo chiêu chương của lão.

Ầm!

Chàng bị chấn lùi ba bước với thần sắc biến đổi. Ngũ Hành Tuyệt Công chương không ngờ lại có mức lợi hại vô thượng.

Lão bật gầm vang :

- Ta tuy chỉ luyện hai chiêu, nhưng dưới gầm trời này có ai hơn được ta! Đờ!

Vù...

Biết khó thể đối phó nếu chỉ dùng Phục Hận chương, Liễu Hận xuất lực ở tả thủ vừa vẩy kiếm ở hữu thủ :

- Xem chiêu! Đờ kiếm!

Vù...

Ừ... ừ...

Lão ngó người một thoáng rồi cười âm lên như lệnh vỡ :

- Hóa ra người chính là Xích Phát Kim Diện? Nội lực này chỉ có Xích Phát Kim Diện mới có! Người cũng giáo quyết lắm! Ha... ha... ha...

Ầm!

Bùng! Bùng!

Lão vẫn thẳng thế và lập tức lao đến với tả kiếm quay cuồng :

- Kẻ ta phải giết đầu tiên chính là người! Đờ!

Véo! Véo!

Kiểm của lão như đã nói, lúc này có mức độ lợi hại khác thường nhờ vào nội lực đột ngột tăng cao của lão.

Liễu Hận nào dám thi triển các loại kiếm pháp có mức độ lợi hại kém hơn! Chàng vận toàn lực gầm vang :

- Diệt Gian kiếm đệ nhất thức! Đờ!

Véo! Véo!

Choang! Choang! Choang!

Lão không đắc thủ như ý muốn nên phẫn nộ :

- Diệt Gian kiếm? Có bằng Áo Ảnh Tam Quỷ Kiếm không? Đờ!

Véo! Véo!

Một vầng kiếm quang với hai mươi thức biến chợt xuất hiện khiến quần hùng thoạt nhìn vào phải lo cho chàng.

Chàng liều lĩnh phát chiêu :

- Diệt Gian kiếm đệ nhị thức! Đờ!

Véo!

Choang! Choang! Choang!

Lão thất kinh trước dũng lực phi thường của chàng :

- Tiểu tử ngươi không ngờ có được thân thủ này! Lưu ngươi lại là lưu hậu họa! Nạp mạng!

Véo!

Lão xuất kiếm nhanh ảo!

Không may cho lão, lão vận dụng chính Vô Danh Kiếm của chàng, giúp chàng dễ dàng nhận định phương vị!

Chàng bật kiếm với tiếng quát thịnh nộ :

- Đệ tam thức Diệt Gian kiếm! Đỡ!

Véo! Véo!

Bất ngờ lão cười vang :

- Ngươi lầm kế ta rồi! Ha... ha... ha...

Vụt!

Lão ném bỏ kiếm và bật bay người lên không.

Vút!

Choang! Choang!

Chiêu kiếm của chàng do đó chỉ chạm phải một thanh kiếm không có người điều động. Chàng nghe lạnh khắp người khi từ bên trên có tiếng gầm ụp xuống :

- Nạp mạng đi nào!

Vù...

Liếc mắt nhìn lên, chàng chỉ nhìn thấy có vầng chưởng kinh ngũ sắc!

Ào... Ào...

Lão muốn hủy diệt chàng ngay lập tức dưới chiêu chưởng Ngũ Hành Tuyệt Công.

Đúng lúc tối hậu, chàng do vô phương ngăn đỡ đành ném Ngũ Châu kiếm lên trên và lăn người ra ngoài.

Vụt! Ào...

Ầm!

Hụt một chưởng, Đinh Nhất Hải động sát cơ tung người bám đuổi :

- Ngươi vẫn phải chết thôi! Đỡ!

Vù...

Lại một vầng kinh ngũ sắc nữa tiếp tục xuất hiện. Và lần này, Liễu Hận do chưa kịp đứng lên, số chết kể như quá rõ.

Bất ngờ có tiếng quát :

- Áo Ảnh Tam Quỷ Kiếm! Đỡ!

- Phích Lịch Kiếm! Đỡ!

- Chớ hại mạng tiểu nhi!

- Liễu huynh...

- Thiếu môn chủ...

Cùng một lúc có nhiều người từ nhiều phương vị nhảy xổ vào, và đều là những nhân vật có quan hệ ít nhiều đến Quỷ Kiếm môn.

Điều đó khiến Đinh Nhất Hải quên việc dụ hoặc cần có! Lão hươ tay thành vòng, đưa ngọn chưởng ngũ sắc kia thay vì hạ thủ Liễu Hận thì dùng để sát hại toàn bộ Quỷ Kiếm môn.

- Bọn Quỷ Kiếm môn bọn ngươi phải chết!

Ào... Ào...

Từ dưới nhìn lên, cung cách phát chiêu của lão như thế nào, Liễu Hận đều nhìn thấy rõ! Và như một tia chớp bất ngờ lóe lên trong tâm trí, chàng chợt uốn người và tung cao lên :

- Ngũ Hành Tuyệt Công chưởng đây này! Đỡ!

Vù...

Ầm!

Quân hùng không nghe lầm, cả lão nữa cũng không nghe lầm!

Vì vừa rồi, quả nhiên từ ngọn chưởng của chàng cũng lóe lên ánh màu ngũ sắc.

Dư kinh vang dội, khiến những ai đang lao vào đều bị xô bật ra! Nhưng nhờ đó không ai bị mất mạng vì chưởng ngũ sắc của lão tặc!

Lão thất sắc, hạ thân xuống, đối diện với chàng! Lốp tay giả có sáu ngón đã bật ra, để lộ một sự thật tráo :

- Ngươi đã thật sự luyện được...

Chàng quát âm lên :

- Chớ nhiều lời! Đỡ!

Vù...

Lại là chưởng ngũ sắc khiến lão phải nhanh tay bật chưởng ngũ sắc đón đỡ!

Vù...

Ầm!

Chàng tuy đang huyết khí sôi trào nhưng vẫn còn một chưởng Ngũ Hành Tuyệt Công nữa :

- Nạp mạng!

Vù...

Lão thất kinh, nhất là biết chàng luyện hơn lão những một chưởng. Do thất kinh nên lão có phần chậm tay hơn.

Vù...

Ầm!

Lão lão đảo cũng như chàng đang lão đảo.

- Áo Ảnh Tam Quỷ Kiếm! Đỡ!

- Phích Lịch Kiếm! Đỡ!

- Đền mạng cho chuyết phu!

Véo! Véo!

Vù... ù...

Bùng...

Mọi người lại lao ào vào khiến lão phải bấn loạn! Nhân đó Liễu Hận bật thét :

- Nạp mạng đi nào!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Phập! Phập!

Hàng loạt những tiếng động loạn vang lên và không một ai biết lão Đinh Nhất Hải là do ai diệt trừ!

Có lẽ do tất cả!

Bàng hoàng trước việc báo thù hoàn thành quá nhanh, những ai có liên quan đến Quỷ Kiếm môn đều nhìn nhau không thốt nên lời!

Khi nhớ đến thực tại, quần hùng đã rời đi, Thánh Kỳ giáo cũng đã rời đi! Liễu Hận ngơ ngác tìm kiếm chỉ nhìn thấy hàng chữ nguệch ngoạc do Vô Danh Tẩu lưu lại: “Ta phải về Tây Vực, đa tạ!”

Chàng lại thêm một lần nữa ngơ ngác, đến nỗi quên phắt đi mẫu thân đang nhìn chàng. Và kẻ cận bên mẫu thân Cửu Ma Ma là ba trang giai nhân hồng phấn đang lú lo chăm sóc với những đôi mắt ngời sáng những hy vọng và âu lo...!HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-kiem-ky-thu>